

การรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

นางสาวสุมินตรา มาคล้าย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE ACQUISITION OF THE THAI FINAL PARTICLES *NA* AND
SI BY LEARNERS OF THAI AS A SECOND LANGUAGE

Miss Sumintra Maklai

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

สุมินตรา มาคล้าย : การรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (THE ACQUISITION OF THE THAI FINAL PARTICLES NA AND SI/ BY LEARNERS OF THAI AS A SECOND LANGUAGE) อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.ธีรภรณ์ รัตธรรมกุล, 282 หน้า.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ในภาษาไทย ศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และเปรียบเทียบการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ของผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มกับการใช้อนุภาคลงท้ายดังกล่าวของเจ้าของภาษา

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” จากข้อมูลในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ พบว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสาร 3 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด ส่วนวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” มีทั้งหมด 4 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก ในขณะที่อนุภาคลงท้าย “ลี” มีหน้าที่การสื่อสาร 4 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง ส่วนวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” มีทั้งหมด 3 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” จากผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่ม ได้แก่ เจ้าของภาษา ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวนกลุ่มละ 20 คน ผลการวิจัยของการใช้อนุภาคลงท้ายทั้งสองในละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) พบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ในแง่ความถี่ ความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสาร และวัจนกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) พบว่าเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มี “นะ” และ “ลี” มากกว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่ม ซึ่งความแตกต่างนี้สามารถอธิบายได้ด้วยวัตถุประสงค์และลักษณะของเครื่องมือที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาจริงของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นธรรมชาติ ผู้ให้ข้อมูลสามารถเลือกใช้ภาษาและอนุภาคลงท้ายที่ตนเองรู้และใช้เป็น ในขณะที่แบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยต้องการทดสอบความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลยังต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” กับอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ด้วย นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลต้องเลือกคำตอบในบริบทต่างๆ ที่ไม่สามารถกำหนดได้เอง ซึ่งอาจเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง

โดยสรุปงานวิจัยนี้พบว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่ภาษาแม่มีอนุภาคลงท้ายและไม่มีอนุภาคลงท้ายสามารถรับอนุภาคลงท้ายในภาษาที่สองได้ไม่แตกต่างกัน แต่อาจยังไม่ได้ในระดับที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ภาควิชา ภาษาศาสตร์ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา ภาษาศาสตร์ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2558

5380181722 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORDS: FINAL PARTICLES / THAI / SECOND LANGUAGE ACQUISITION / SPEECH ACTS

SUMINTRA MAKLAI: THE ACQUISITION OF THE THAI FINAL PARTICLES *NA* AND *SI* BY LEARNERS OF THAI AS A SECOND LANGUAGE. ADVISOR: ASST. PROF. PROF.THEERAPORN RATITAMKUL, Ph.D., 282 pp.

This dissertation aims to analyze communicative functions of the Thai final particles *na* and *si* and speech acts of utterances in which they occur, and to explore the use of *na* by Japanese learners of Thai and English learners of Thai, comparing to that of native speakers.

The study consists of two parts. The first part involves an analysis of *na* and *si* using data from the Thai National Corpus (TNC). The findings show that *na* has three main communicative functions. It is used to soften the tone of an utterance, to emphasize an utterance, and to mark a topic of an utterance in order to call for attention. Four speech acts are found with utterances containing *na*, namely, representative, directive, commissive and expressive. As for *si*, the analysis shows that it has four communicative functions. It is used to increase authority, to make a firm utterance, to show no interest, and to mark a topic of an utterance in order to contradict a previous utterance. Three speech acts of *si* are representative, directive and expressive.

The second part of this research concerns the use of *na* and *si* by native Thai speakers, Japanese learners of Thai, and English learners of Thai. The results show that in role play and pair discussion tasks, the overall uses of *na* and *si* by the three groups of participants are not significantly different in terms of frequency, variety of communicative functions, and speech acts. On the other hand, in the multiple choice test, it is found that the native speakers perform better than the two groups of learners with regard to both communicative functions and speech acts of *na* and *si*. The disparity can be accounted for by the objective and nature of the different tasks. The role play and pair discussion tasks aim to examine the use of final particles in natural conversations, and participants can freely choose which final particles to use. The multiple choice test, on the other hand, tests participants' comprehension of *na* and *si*, in contrast with other final particles. Contexts of utterances are also predetermined. This may pose difficulty for second language learners.

It can be concluded that the Thai final particles *na* and *si* can be acquired by the second language learners of Thai whose first language has or does not have final particles. However, the learners' comprehension of the Thai final particles may not have yet reached the level of the native speakers.

Department: Linguistics

Field of Study: Linguistics

Academic Year: 2015

Student's Signature

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจาก “ทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช รุ่น 24 (2/2557) และได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาเฉพาะค่าเล่าเรียนประเภท 60/40 ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อธิราภรณ์ รติธรรมกุล อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาและคำแนะนำในทุกๆ เรื่อง รวมทั้งสละเวลาตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่อย่างดี ยิ่ง ตลอดจนให้กำลังใจจนวิทยานิพนธ์สำเร็จได้ด้วยดี

ขอกราบพระคุณศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิทยาวัฒน์ พิทยาภรณ์ รองศาสตราจารย์ ดร. กนกวรรณ เลหาบุระกิจ คະตะกิริ และรองศาสตราจารย์ ดร. สุจิตลักษณ์ ติมตุง ที่ได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และกรุณาตรวจแก้ไขเพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณศูนย์สารนิเทศมนุษยศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กรุณาให้ใช้สถานที่ในการเก็บข้อมูล ขอขอบพระคุณสถาบัน Intensive Thai คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติอื่นๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่ม Farang Can Learn Thai Language และกลุ่มชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยกลุ่มอื่นๆ ใน Facebook ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการประชาสัมพันธ์เพื่อหาผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยขอขอบคุณ The London Tearoom และ NW English ที่กรุณาให้ใช้สถานที่ในการเก็บข้อมูลที่จังหวัดเชียงใหม่ ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ให้ความร่วมมือและให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี และขอขอบคุณผู้ช่วยตรวจภาษาเครื่องมือในการเก็บข้อมูล รวมทั้งน้องๆ ที่ช่วยถอดเทปเสียงสนทนาทุกคน

ขอขอบคุณคุณณศศักดิ์ ศิริคะเนรัตน์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ โดยเฉพาะความรู้เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น ขอขอบคุณ ดร. กานต์ธิดา เกิดผล ที่ช่วยในเรื่องการนับถ้อยคำในภาษาไทยและให้ความช่วยเหลือเรื่องการทำรูปเล่มวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด ขอขอบคุณคุณสิทธิพงษ์ กองสุข ที่ให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลและการจัดการข้อมูล และขอขอบคุณคุณณवलชนก ชิวารักษ์ ที่ให้สถานที่พักอาศัยในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร. สุริยะ ศรีพรหม อธิษฐ ศิริวิทยากร จรรยาบรรณ สุวรรณรัตน์ พี่ชุติชล เอ็มดิษฐ์ พี่เอกพล กันทอง ตุลยา นครจินดา ชวดล เกตุแก้ว พี่นงๆ พี่ๆ น้องๆ ภาควิชาภาษาศาสตร์ เจ้าหน้าที่ภาควิชาภาษาศาสตร์ และเพื่อนๆ ของผู้วิจัยภายนอกมหาวิทยาลัยทุกคนที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจเสมอมา

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวมาดลาลัยที่ให้ความรัก เป็นกำลังใจสำคัญ และมีส่วนร่วมในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คุณพ่อสุรพล ช่วยทำสถิติทั้งหมด คุณแม่สุกัญญา ช่วยสนับสนุน และน้องสุพรรณภา ช่วยวิเคราะห์ข้อมูล

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์	5
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย	7
1.5 คำจำกัดความ	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	8
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยและภาษาอื่นๆ.....	8
2.1.1 อนุภาคลงท้ายในภาษาไทย.....	8
2.1.2 อนุภาคลงท้ายในภาษาอื่นๆ.....	12
2.2 อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย	23
2.2.1 อนุภาคลงท้าย “นะ”	23
2.2.2 อนุภาคลงท้าย “สิ”	26
2.3 งานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สอง	29
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับวัจนกรรม	37

บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย	42
3.1	วิธีคัดเลือกข้อมูล.....	44
3.2	วิธีวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรม	46
3.2.1	วิธีวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”	46
3.2.2	วิธีวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”	47
3.3	วิธีตรวจสอบผลการวิเคราะห์	51
3.4	การพัฒนาเครื่องมือในการเก็บข้อมูล	52
3.5	การออกแบบเครื่องมือในการเก็บข้อมูล	53
3.5.1	ละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาตามสถานการณ์.....	53
3.5.2	แบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test).....	55
3.6	การตรวจสอบเครื่องมือในการเก็บข้อมูล	57
3.7	การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล	58
3.7.1	เกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล	58
3.7.2	ผู้ให้ข้อมูล	61
3.7.3	ปัญหาและอุปสรรค	64
3.8	การเก็บข้อมูล	64
3.8.1	ขั้นตอนการเก็บข้อมูล.....	64
3.8.2	ปัญหาและอุปสรรค	65
3.9	การจัดระเบียบข้อมูล	66
3.10	การวิเคราะห์ข้อมูล	66
บทที่ 4	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”	69
4.1	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ”	71

4.1.1	ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	71
4.1.1.1	เมื่อผู้พูดต้องการขออภัย โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง	72
4.1.1.2	เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง	73
4.1.1.3	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	73
4.1.2	เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	74
4.1.2.1	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	75
4.1.2.2	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	76
4.1.2.3	เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	77
4.1.2.4	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	78
4.1.3	เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	78
4.2	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”	81
4.2.1	วัจนกรรมบรรยาย	81
4.2.2	วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	83
4.2.3	วัจนกรรมผูกมัด	84
4.2.4	วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	84
4.3	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ”	86
4.3.1	ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	86
4.3.2	ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	87
4.3.2.1	เมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	88
4.3.2.2	เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	89
4.3.3	แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	89
4.3.4	เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	90
4.4	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ”	92

4.4.1	วิจารณ์กรมบรรยาย	92
4.4.2	วิจารณ์กรมกำหนดให้ทำ	93
4.4.3	วิจารณ์กรมแสดงความรู้สึก	94
4.5	สรุปและอภิปรายผล	95
บทที่ 5	การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “นะ”	101
5.1	การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาใน สถานการณ์ที่กำหนด	101
5.1.1	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ”	102
5.1.1.1	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา	102
5.1.1.2	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	103
5.1.1.3	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	104
5.1.1.4	เปรียบเทียบความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสาม กลุ่ม	106
5.1.2	ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ”	106
5.1.2.1	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มเจ้าของภาษา	107
5.1.2.2	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	112
5.1.2.3	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	117
5.1.2.4	เปรียบเทียบความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารต่างๆ ของอนุภาคลง ท้าย “นะ” จากผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	123
5.1.3	วิจารณ์กรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”	128
5.1.3.1	วิจารณ์กรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่ม เจ้าของภาษา	128
5.1.3.2	วิจารณ์กรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้พูด ภาษาญี่ปุ่น	131

5.1.3.3	วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้พูด ภาษาอังกฤษ.....	134
5.1.3.4	เปรียบเทียบวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม.....	138
5.1.4	สรุปและอภิปรายผล.....	139
5.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และวจนกรรมของถ้อยคำ ที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย	144
5.2.1	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ”	144
5.2.1.1	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่ม เจ้าของภาษา	144
5.2.1.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้ พูดภาษาญี่ปุ่น.....	146
5.2.1.3	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้ พูดภาษาอังกฤษ.....	149
5.2.1.4	เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	151
5.2.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “นะ”	158
5.2.2.1	ความเข้าใจเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ปรากฏในวจนกรรมต่างๆ ของ กลุ่มเจ้าของภาษา	158
5.2.2.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลง ท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	159
5.2.2.3	ความเข้าใจเกี่ยวกับวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลง ท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	161
5.2.2.4	เปรียบเทียบการรับวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	162

5.2.3	สรุปและอภิปรายผล	164
บทที่ 6	การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “สิ”	172
6.1	การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด	172
6.1.1	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ”	172
6.1.1.1	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา	172
6.1.1.2	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	174
6.1.1.3	ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	175
6.1.1.4	เปรียบเทียบความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	177
6.1.2	ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ”	177
6.1.2.1	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มเจ้าของภาษา	178
6.1.2.2	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	180
6.1.2.3	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	182
6.1.2.4	เปรียบเทียบความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารต่างๆ ของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	184
6.1.3	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ”	189
6.1.3.1	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มเจ้าของภาษา	189
6.1.3.2	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	191
6.1.3.3	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	193
6.1.3.4	เปรียบเทียบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	195

6.1.4	สรุปและอภิปรายผล	196
6.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย	200
6.2.1	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ”	201
6.2.1.1	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา	201
6.2.1.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	202
6.2.1.3	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	204
6.2.1.4	เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม.....	206
6.2.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “สิ”	211
6.2.2.1	ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา.....	211
6.2.2.2	ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	212
6.2.2.3	ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	214
6.2.2.4	เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม.....	215
6.2.3	สรุปและอภิปรายผล	216
บทที่ 7	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	222
7.1	สรุปผล.....	224
7.1.1	หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”	224

7.1.2	หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ”	.226
7.1.3	การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 227
7.1.4	การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 231
7.2	อภิปรายผล 235
7.2.1	อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย 235
7.2.2	การรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในฐานะภาษาที่สอง 239
7.3	ข้อเสนอแนะ 242
	รายการอ้างอิง 244
	ภาคผนวก 249
	ภาคผนวก ก 250
	ภาคผนวก ข 260
	ภาคผนวก ค 262
	ภาคผนวก ง 276
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์ 282

สารบัญตาราง

ตารางที่ 3.1	เกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่เป็นกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง	60
ตารางที่ 4.1	หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ”	80
ตารางที่ 4.2	หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ”	92
ตารางที่ 5.1	ความถี่ในการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา	103
ตารางที่ 5.2	ความถี่ในการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	104
ตารางที่ 5.3	ความถี่ในการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	105
ตารางที่ 5.4	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา	107
ตารางที่ 5.5	หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา.....	112
ตารางที่ 5.6	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	112
ตารางที่ 5.7	หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	117
ตารางที่ 5.8	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	118
ตารางที่ 5.9	หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ...	122
ตารางที่ 5.10	เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	124
ตารางที่ 5.11	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มเจ้าของ ภาษา.....	131
ตารางที่ 5.12	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้พูด ภาษาญี่ปุ่น	134
ตารางที่ 5.13	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้พูด ภาษาอังกฤษ	137
ตารางที่ 5.14	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มเจ้าของ ภาษา.....	145
ตารางที่ 5.15	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดย กลุ่มเจ้าของภาษา.....	145

ตารางที่ 5.16 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูด ภาษาญี่ปุ่น	146
ตารางที่ 5.17 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดย กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	147
ตารางที่ 5.18 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูด ภาษาอังกฤษ.....	149
ตารางที่ 5.19 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดย กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	150
ตารางที่ 5.20 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	155
ตารางที่ 5.21 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา.....	159
ตารางที่ 5.22 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	159
ตารางที่ 5.23 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	161
ตารางที่ 6.1 ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา.....	173
ตารางที่ 6.2 ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	175
ตารางที่ 6.3 ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	176
ตารางที่ 6.4 หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา	180
ตารางที่ 6.5 หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	182
ตารางที่ 6.6 หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ	184
ตารางที่ 6.7 เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้ให้ ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	186
ตารางที่ 6.8 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มเจ้าของภาษา..	191

ตารางที่ 6.9	วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มผู้พูด ภาษาญี่ปุ่น	193
ตารางที่ 6.10	วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มผู้พูด ภาษาอังกฤษ	195
ตารางที่ 6.11	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่ม เจ้าของภาษา.....	202
ตารางที่ 6.12	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่ม ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	204
ตารางที่ 6.13	ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่ม ผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	205
ตารางที่ 6.14	เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดย ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม.....	209
ตารางที่ 6.15	ความเข้าใจเกี่ยวกับวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา.....	212
ตารางที่ 6.16	ความเข้าใจเกี่ยวกับวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	213
ตารางที่ 6.17	ความเข้าใจเกี่ยวกับวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	214

สารบัญภาพ

ภาพที่ 2.1	แผนภาพต้นไม้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอนุภาคลงท้ายและคำอื่นๆ ในภาษาไทย	21
ภาพที่ 4.1	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ”	79
ภาพที่ 4.2	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”	86
ภาพที่ 4.3	หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ”	91
ภาพที่ 4.4	วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ”	95
ภาพที่ 5.1	เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสาม กลุ่ม.....	123
ภาพที่ 5.2	การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้ โดยกลุ่มเจ้าของภาษา.....	125
ภาพที่ 5.3	การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้ โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น.....	126
ภาพที่ 5.4	การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้ โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ.....	126
ภาพที่ 5.5	เปรียบเทียบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดย กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	138
ภาพที่ 5.6	เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยผู้ให้ ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	152
ภาพที่ 5.7	เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลง ท้าย “นะ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	162
ภาพที่ 6.1	เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม	185
ภาพที่ 6.2	การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดย กลุ่มเจ้าของภาษา.....	187

ภาพที่ 6.3 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดย
กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น..... 188

ภาพที่ 6.4 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดย
กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ..... 188

ภาพที่ 6.5 เปรียบเทียบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดย
กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม..... 196

ภาพที่ 6.6 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยผู้ให้
ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม 207

ภาพที่ 6.7 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลง
ท้าย “สิ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม 215

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553: 63-64) ให้คำอธิบายเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยว่าเป็นคำประเภทคำอนุภาคเช่นเดียวกับคำอนุภาคอุทาน แต่อนุภาคอุทานจะปรากฏในตำแหน่งหน้าสุดของถ้อยคำ ในขณะที่อนุภาคลงท้ายจะปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของถ้อยคำ คำอนุภาคแตกต่างจากคำประเภทอื่นๆ เช่น คำนาม คำกริยา และคำบุพบท เป็นต้น เนื่องจากคำอนุภาคไม่มีความสัมพันธ์ทางวากยสัมพันธ์กับคำอื่นๆ ในถ้อยคำที่ปรากฏรวม ซึ่งลักษณะเด่นของคำประเภทนี้ คือ ความเป็นชายขอบของตำแหน่งที่ปรากฏและความสำคัญในถ้อยคำที่ปรากฏ กล่าวคือ คำอนุภาคไม่มีความสำคัญเท่ากับคำอื่นๆ ที่ปรากฏในถ้อยคำเดียวกัน

นอกจากนี้ Bhamoraput (1972) พบว่า อนุภาคลงท้ายมีลักษณะแตกต่างจากคำชนิดอื่นในภาษาไทย คือ อนุภาคลงท้ายจะไม่ถูกนำมาใช้ในภาษาเขียนแบบเป็นทางการ อนุภาคลงท้ายส่วนใหญ่เป็นคำที่ไม่มีการบังคับใช้ หากไม่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายในประโยคใดประโยคหนึ่ง ประโยคนั้นก็ยังคงสามารถเป็นประโยคที่ถูกต้องไวยากรณ์ได้ นอกจากนี้อนุภาคลงท้ายไม่มีความหมายของคำแบบตายตัว เพราะความหมายของอนุภาคลงท้ายเกี่ยวเนื่องและเชื่อมโยงกับความหมายของประโยคทั้งประโยคที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายนั้นๆ ดังตัวอย่าง (1) และ (2) หากไม่มีอนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำเหล่านี้ก็ยังสามารถสื่อความหมายของถ้อยคำได้

(1) ผู้หญิงคนนี้นั้น นะ เห็นแก่ตัวมาก

(2) ณเดชน์ไปทะเลมานะ นะ

อนุภาคลงท้ายในภาษาไทยมีจำนวนมากกว่า 20 อนุภาค Peyasantiwong (1981) ได้จัดประเภทของอนุภาคลงท้ายออกเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทแรก อนุภาคแสดงสถานะ (status

¹ ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้คำว่า “อนุภาคลงท้าย” ตามอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) ในหนังสือ *ชนิดของคำในภาษาไทย: การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์*

particle) คือ อนุภาคลงท้ายที่แสดงความสุภาพ เพศ ความเป็นทางการ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ประเภทที่สอง อนุภาคแสดงคำถาม (question particle) คือ อนุภาคลงท้ายที่ทำหน้าที่เปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม และประเภทสุดท้าย อนุภาคแสดงมาลา (mood particle) คือ อนุภาคลงท้ายที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังหรือเรื่องที่กำลังสนทนา เป็นที่สังเกตได้ว่าถึงแม้อนุภาคลงท้ายจะไม่มีควมสำคัญในทางไวยากรณ์ของภาษาไทย เหมือนกับคำชนิดอื่นๆ แต่การใช้อนุภาคลงท้ายมีความสำคัญในทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และการสื่อสาร ดังนั้นการใช้อนุภาคลงท้ายจึงเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและยากสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หากผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองต้องการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพเท่ากับเจ้าของภาษา ผู้เรียนภาษาที่สองต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการโต้ตอบ (interactional competence) ซึ่งมีอนุภาคลงท้ายเป็นส่วนประกอบสำคัญในการสื่อสาร หากขาดอนุภาคชนิดนี้ไปในบทสนทนา จะทำให้การสนทนานั้นดูไม่ราบรื่นและไม่เป็นธรรมชาติ

จากการสื่อสารส่วนบุคคลของผู้วิจัยและอาจารย์สอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติพบว่าผู้เรียนภาษาที่สองจะได้เรียนเกี่ยวกับอนุภาคแสดงมาลาเป็นอันดับท้ายๆ ต่างจากอนุภาคแสดงสถานะหรืออนุภาคแสดงคำถามที่ผู้เรียนจะได้เรียนตั้งแต่ช่วงเริ่มแรกของการเรียนภาษาไทยในชั้นเรียน โดยการเรียนรู้ในชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนจะต้องเรียนภาษาไทยมาอย่างน้อย 60 ชั่วโมงถึงจะได้เรียนเรื่องอนุภาคแสดงมาลา (สุริยะ ศรีพรหม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 19 สิงหาคม 2558 และมธุรส เพ็ญศรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 17 กันยายน 2558) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าอนุภาคลงท้ายประเภทอนุภาคแสดงมาลา มีแนวโน้มที่จะเป็นอนุภาคลงท้ายประเภทที่ยากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง นอกจากนี้ อนุภาคลงท้ายประเภทอนุภาคแสดงมาลา ยังมีความหลากหลายในด้านของบริบทมากกว่าอนุภาคลงท้ายอีกสองประเภท จึงเป็นอนุภาคลงท้ายที่มีความซับซ้อนและยากแก่การใช้สำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าสนใจแก่การนำมาทดสอบการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

นอกจากการแบ่งประเภทหลักของอนุภาคลงท้ายออกเป็น 3 ประเภทของ Peyasantiwong (1981) แล้ว Iwasaki และ Ingkaphirom (2009) ยังแบ่งประเภทอนุภาคแสดงมาลา ออกเป็น 3 ประเภทย่อย คือ general particle คือ อนุภาคลงท้ายทั่วไปที่ปรากฏได้ในประโยคบอกเล่า คำถาม และคำสั่ง ประกอบด้วยอนุภาคลงท้าย “นะ” “สิ” “เลย” “เชียว” และ “ชะ” information-

oriented particle คือ อนุภาคลงท้ายที่มีมิติทางด้านการรับส่งข้อมูลหรือความรู้ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ปรากฏกับประโยคบอกเล่าและคำถามเท่านั้น ประกอบด้วยอนุภาคลงท้าย “ละ” “แหละ” “ละ” “หรือ” “นี่” “ไง” “มั้ง” และ “แน่” และ action-oriented particle คือ อนุภาคลงท้ายที่ปรากฏเฉพาะในประโยคคำสั่งเท่านั้น มีอนุภาคลงท้าย “เถอะ” เพียงอนุภาคเดียว

ด้วยเหตุผลทางด้านความถี่และความหลากหลายในการปรากฏกับประโยคประเภทต่างๆ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาอนุภาคแสดงมาลาประเภทย่อย general particle ที่มีความถี่สูงสุดในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (Thai National Corpus: TNC) โดยภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วยคำจำนวน 32 ล้านคำ ข้อมูลในคลังข้อมูลนี้แบ่งเป็น 6 ประเภท ได้แก่ บันเทิงคดี (fiction) หนังสือพิมพ์ (newspaper) เอกสารทั่วไป (non-academic text) เอกสารวิชาการ (academic text) กฎหมาย (law) และเบ็ดเตล็ด (miscellaneous) (Aroonmanakun, Tansiri & Nattayanuparp, 2009) ผู้วิจัยพบว่าอนุภาคแสดงมาลาประเภทย่อย general particle ที่มีความถี่สูงสุด คือ “นะ” ปรากฏทั้งหมด 44,255 ครั้ง และ “สิ” ปรากฏทั้งหมด 10,855 ครั้ง จากความถี่ทั้งหมดของอนุภาคแสดงมาลาประเภทย่อย general particle ประมาณ 126,000 คำ (ไม่นับความถี่ของ “เลย” ที่ปรากฏทั้งหมด 64,619 ครั้ง เนื่องจาก “เลย” ส่วนใหญ่ที่ปรากฏในคลังข้อมูลภาษาไม่ได้ทำหน้าที่อนุภาคลงท้าย แต่เป็นคำกริยาและคำวิเศษณ์มากกว่า)

นอกจากนี้ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” มักจะปรากฏในบริบทที่ใกล้เคียงกัน ดังเช่นในตัวอย่างที่ (3) บริบทที่ผู้พูดต้องการเตือนผู้ฟังให้รู้ว่าครอบครัวต้องสำคัญและมาก่อนงานเสมอ ในตัวอย่างที่ (4) บริบทที่ผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังออกไปจากห้อง และในตัวอย่างที่ (5) บริบทที่ผู้พูดเกริ่นนำหัวเรื่องของการสนทนาด้วยอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”

- (3) A ครอบครัวต้องสำคัญกว่างานนะ
 B ครอบครัวต้องสำคัญกว่างานสิ
- (4) A ออกไปนะ
 B ออกไปสิ
- (5) A ญาญ่านะ ชอบไปกินข้าวเช้าที่ร้านอาหารคณะ
 B ญาญ่าสิ ชอบไปกินข้าวที่ร้านอาหารคณะ

จากตัวอย่างที่ (3), (4) และ (5) จะเห็นว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” สามารถปรากฏในถ้อยคำและบริบทเดียวกันได้ ดังนั้นหากผู้ใช้ภาษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอาจจะสับสนหรือเข้าใจผิดระหว่างการใช้ออนุภาคลงท้ายทั้งสองอนุภาค ในงานวิจัยนี้จึงเลือกศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ควบคู่กันไปเพื่อจะช่วยเหลืออธิบายความแตกต่างของอนุภาคลงท้ายทั้งสองได้อย่างชัดเจน

จากงานวิจัยก่อนหน้าของผู้วิจัยที่ศึกษาการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา (Maklai, Ratitamkul, & Sirikanerat, Manuscript in preparation) พบว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ทั้งในแง่ความถี่และความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่มีอนุภาคลงท้ายในภาษาเช่นเดียวกับภาษาไทย ซึ่งอาจจะส่งผลให้ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้งานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สองของ Kakegawa (2008) และ Masuda (2009) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับอนุภาคลงท้ายของผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง พบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นใช้ออนุภาคลงท้ายในจำนวนและความหลากหลายน้อยกว่าเจ้าของภาษา ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยทั้งสองงานนี้มีภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีอนุภาคลงท้ายเป็นภาษาแม่

ดังนั้นงานวิจัยชิ้นนี้จึงต้องการเปรียบเทียบการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่มีอนุภาคลงท้ายในภาษาแม่และผู้เรียนที่ไม่มีอนุภาคลงท้ายในภาษาแม่ โดยผู้วิจัยแบ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่มีอนุภาคลงท้ายเช่นเดียวกับภาษาไทย กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ไม่มีอนุภาคลงท้าย และกลุ่มสุดท้ายคือคนไทยเจ้าของภาษา เพื่อเป็นบรรทัดฐานในการเปรียบเทียบการรับอนุภาคเหล่านี้

การศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในส่วนของวัจนกรรมจะยึดตามแนวคิดทางด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์เรื่องวัจนกรรม โดยจะใช้แนวคิดของ

Searle (1975, 1976) ซึ่งได้จำแนกประเภทของวจนกรรม² ออกเป็น 5 วจนกรรม คือ วจนกรรมบรรยาย³ (representatives) วจนกรรมกำหนดให้ทำ (directives) วจนกรรมผูกมัด (commissives) วจนกรรมแสดงความรู้สึก (expressives) และวจนกรรมประกาศ (declaratives)

1.2 วัตถุประสงค์

1. วิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวจนกรรมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย
2. ศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
3. เปรียบเทียบการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กับการใช้อนุภาคดังกล่าวของเจ้าของภาษา ในเรื่องหน้าที่การสื่อสารและวจนกรรมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

สมมติฐานในงานวิจัยนี้มาจากการสังเกตและวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ และจากการทบทวนวรรณกรรมเบื้องต้นที่พบว่าภาษาแม่ที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง อาจส่งผลทางบวก กล่าวคือ ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่มีอนุภาคลงท้ายเช่นเดียวกับภาษาไทยจึงอาจส่งผลทางบวกต่อการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สอง

1. อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” มีหน้าที่การสื่อสาร ดังต่อไปนี้
 - 1.1 อนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสาร คือ ลดความแข็งกร้าวของเนื้อความ (softening utterance) เน้นย้ำถ้อยคำ (emphasizing utterance) เกริ่นนำหัวเรื่องแบบอ่อนโยน หรืออย่างเป็นทางการ (soft topic marker) และการกล่าวถ้อยคำลอยๆ (soliloquy)

² ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้คำแปลภาษาไทยตามกฤษดาพรรณ หงศ์ดารมภ์ และ ชีรณัฐ โชคสุวนิช (2551) ในหนังสือ วจนปฏิบัติศาสตร์

³ ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้คำว่า วจนกรรมบรรยาย แทนคำว่า วจนกรรมบรรยายเหตุการณ์

- 1.2 อนุภาคลงท้าย “สิ” มีหน้าที่การสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น (Making a firm utterance) ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ (increasing an authority or force) และ เกริ่นนำหัวเรื่องแบบคำสั่ง (forceful topic marker)
2. อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ปรากฏในวัจนกรรม ดังต่อไปนี้
 - 2.1 อนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏในวัจนกรรมบรรยาย (representatives) วัจนกรรม กำหนดให้ทำ (directives) วัจนกรรมผูกมัด (commissives) และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก (expressives)
 - 2.2 อนุภาคลงท้าย “สิ” ปรากฏในวัจนกรรมบรรยาย (representatives) และวัจนกรรม กำหนดให้ทำ (directives)
3. ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ดังต่อไปนี้
 - 3.1 ในเรื่องหน้าที่การสื่อสาร ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ได้ทุกหน้าที่การสื่อสาร โดยใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในความถี่ และความหลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารลดความแข็งกร้าวของเนื้อความ (softening utterance) และหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำ (emphasizing utterance) และใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ (increasing an authority or force) เท่านั้น โดยใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในความถี่และความหลากหลายน้อยกว่าเจ้าของภาษา
 - 3.2 ในเรื่องวัจนกรรม ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือ ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” สามารถปรากฏได้ ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ต่างจากเจ้าของภาษา คือ ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมบรรยาย (representatives) และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก (expressives) เท่านั้น และใช้ อนุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ (directives) เท่านั้น

1.4 ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยนี้เลือกศึกษาเฉพาะหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทยมาตรฐาน ในช่วงเวลา พ.ศ. 2551-2556 เท่านั้น (คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติทำการปรับปรุงข้อมูลครั้งล่าสุดเมื่อ พ.ศ. 2556) นอกจากนี้งานวิจัยนี้จะศึกษาเฉพาะ “นะ” [na-H%] และ “สิ” [na-L%] โดยในคลังข้อมูลภาษาจะเลือกเฉพาะข้อมูลที่สะกดว่า “นะ” และ “สิ” เท่านั้น อีกทั้งงานวิจัยนี้จะไม่ศึกษาการปรากฏร่วมกันของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ร่วมกับอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ในประเภทอนุภาคแสดงมาลา เช่น “หน้อย” “ด้วย” “หรอก” “เลย” “ละ” เป็นต้น และจะไม่ศึกษาการปรากฏร่วมกันระหว่างอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”

1.5 คำจำกัดความ

1. อนุภาคลงท้าย หมายถึง คำที่มีจะปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของถ้อยคำ พบได้ในภาษาพูดหรือภาษาแบบไม่เป็นทางการ ไม่มีความหมายตายตัว แต่มีหน้าที่การสื่อสารในถ้อยคำที่ปรากฏร่วมกัน ไม่มีความสัมพันธ์ทางวากยสัมพันธ์กับคำอื่นๆ ในถ้อยคำ
2. ภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนอกเหนือจากภาษาแม่หรือภาษาแรกของตนเอง
3. ถ้อยคำ หมายถึง หน่วยในการพูด ซึ่งได้ใจความ อาจจะเป็นประโยคหรือไม่ใช่ประโยคก็ได้ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2553: 64)
4. วัจนกรรม หมายถึง ถ้อยคำที่แสดงการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้และหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย
2. สร้างองค์ความรู้ใหม่ทางด้านการรับอนุภาคลงท้ายและวัจนกรรมโดยผู้เรียนภาษาที่สอง
3. เป็นแนวทางในการเขียนตำราภาษาไทยและการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยและภาษาอื่นๆ 2.2 อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย 2.3 งานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สอง และ 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับวัจนกรรม

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยและภาษาอื่นๆ

การทบทวนวรรณกรรมในส่วนนี้เพื่อให้เห็นภาพรวมของอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยและในภาษาอื่นๆ Goddard (2005) กล่าวว่า อนุภาคลงท้ายเป็นหนึ่งในปรากฏการณ์ทางภาษา (areal features) ซึ่งพบได้ในภาษาที่อยู่ในผืนแผ่นดินของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้ยังพบอนุภาคลงท้ายในภาษาที่อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Goddard, 2005: 144) สำหรับภาษาที่มีอนุภาคลงท้าย การใช้อนุภาคลงท้ายถือว่ามีสำคัญในทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ผู้ใช้ภาษาต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการโต้ตอบ ซึ่งมีอนุภาคลงท้ายเป็นส่วนประกอบสำคัญในการสื่อสาร หากขาดอนุภาคชนิดนี้ไปในบทสนทนา จะทำให้การสนทนานั้นดูไม่ราบรื่นและไม่เป็นธรรมชาติ ดังนั้นจึงมีงานวิจัยจำนวนมากที่ให้ความสนใจต่อการศึกษอนุภาคลงท้าย

2.1.1 อนุภาคลงท้ายในภาษาไทย

อนุภาคลงท้ายในภาษาไทย คือ อนุภาคที่ไม่มีความหมายประจำคำเหมือนคำแสดงเนื้อหา อีกทั้งยังไม่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ในภาษาไทย (ยกเว้นอนุภาคลงท้ายแสดงคำถาม ที่มีหน้าที่เปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม) ผู้ใช้ภาษามักจะใช้อนุภาคประเภทนี้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน และตำแหน่งของการปรากฏจะพบได้ในตำแหน่งท้ายประโยค นอกจากนี้ยังสามารถพบอนุภาคลงท้ายได้ในตำแหน่งท้ายวลี หรือท้ายคำได้เช่นกัน และอนุภาคลงท้ายมีหน้าที่ในการสื่อเจตนาการถาม สถานภาพของผู้ร่วมสนทนา หรือแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553; วิจิตร ภาณุพงศ์, 2541; สุนันท์ อัญชลีบุญกุล, 2552) แม้อนุภาคลงท้ายจะไม่มี ความหมายประจำคำตามคำจำกัดความ

ข้างต้น แต่ก็ไม่สามารถสรุปได้ว่าอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยไม่มีความหมายใดๆ ในภาษา หรือใน ประโยคที่ปรากฏ เนื่องจากอนุภาคลงท้ายเป็นอนุภาคที่มีบทบาทสำคัญในทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ ดังนั้นความหมายของอนุภาคลงท้ายแต่ละอนุภาค สามารถตีความได้จากบริบทที่อนุภาคปรากฏ สถานการณ์ และเจตนาของผู้ใช้ภาษา

อนุภาคลงท้ายมีชื่อเรียกต่างๆ กัน แต่ล้วนหมายถึงคำประเภเดียวกัน วิจิตร ภาณุพงศ์ (2541) เรียกคำประเภนี้ว่า “คำลงท้าย” และ สุนันท์ อัญชลินุกูล (2552) จัดให้คำประเภนี้ เป็น “หมวดคำย่อยที่เกี่ยวข้องกับคำกริยา” ซึ่งทั้งสองคนชี้ตรงกันว่าคำประเภนี้ปรากฏที่ตำแหน่งท้ายสุด ของประโยค และยังปรากฏในตำแหน่งที่ไม่ใช่ตำแหน่งท้ายประโยค เช่น ท้ายวลี ได้เช่นกัน นอกจากนี้ อนุภาคลงท้ายอาจจะมีรูปต่างกัน เสียงวรรณยุกต์หรือความสั้นยาวของสระต่างกัน เช่น “จ๊ะ” “จ้า” “จ้า” “จ๊ะ” และ “นะ” “นะ” “นา” “เนอะ” เป็นต้น ส่วน นววรรณ พันธุเมธา (2553) เรียกคำ ประเภนี้ว่า “คำเสริม” เนื่องจากมองที่หน้าที่ในการแสดงเจตนาว่าเป็นคำที่เสริมเข้าไปในประโยค เพื่อช่วยแสดงเจตนาและท่าทีของผู้พูดและความสัมพันธ์ของผู้สนทนาร่วมกัน ตามคำจำกัดความ ข้างต้น อนุภาคลงท้ายในภาษาไทยส่วนใหญ่จะปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยค และยังพบอนุภาคลง ท้ายในตำแหน่งอื่นๆ เช่น ท้ายวลี และท้ายคำ เป็นต้น

งานของ Bhamoraput (1972) เป็นงานวิจัยแรกเริ่มที่ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายใน ภาษาไทยประเภทต่างๆ โดย 60% ของข้อมูลมาจากจดหมายระหว่างพ่อ แม่ ญาติ และเพื่อนของ ผู้วิจัยจากเมืองไทย และบทสนทนาระหว่างนักศึกษาไทยที่เรียนที่ Brown University อีก 5% มา จาก Thai-English Students Dictionary ของ Mary R. Haas ในปี ค.ศ. 1970 และ 35% ที่เหลือ มาจากประโยคที่ผู้วิจัยที่เป็นคนไทยเจ้าของภาษาคิดขึ้นเอง ผลของงานวิจัย พบว่า อนุภาคลงท้ายใน ภาษาไทยสามารถจัดแบ่งออกเป็น 7 ประเภท คือ intensifying particle เช่น “จึ้ง” “นั๊ก” “เสียว” เป็นต้น emphasizing particle เช่น “เลย” “หน่อย” เป็นต้น hortative particle เช่น “เชียว” “จี้” เป็นต้น definite particle เช่น “เชียว” “แหละ” เป็นต้น question particle ทำ เช่น “ไหม” “ใช่ไหม” “นะ” เป็นต้น post-question particle มีเพียงคำเดียวคือ “เล่า” และ status particle เช่น “คะ” “ค่ะ” “ครับ” “วะ” “ยะ” เป็นต้น

นอกจากนี้ Bhamoraput (1972) ยังสรุปลักษณะของอนุภาคลงท้ายต่อคำชนิดอื่นๆ ในภาษาไทย ดังนี้ อนุภาคลงท้ายจะไม่ถูกนำมาใช้ในภาษาเขียนแบบเป็นทางการ อนุภาคลงท้ายส่วนใหญ่เป็นอนุภาคที่ไม่มีการบังคับใช้ หากไม่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายในประโยคใดประโยคหนึ่ง ประโยคนั้นก็ยังคงสามารถเป็นประโยคที่ถูกไวยากรณ์ อนุภาคลงท้ายไม่มีความหมายของคำแบบตายตัว เพราะความหมายของอนุภาคลงท้ายเกี่ยวเนื่องและเชื่อมโยงกับความหมายของประโยคทั้งประโยคที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายนั้นๆ (Bhamoraput, 1972: 81)

Peyasantiwong (1981) เป็นงานวิจัยต่อมาที่ศึกษาประเภทของอนุภาคลงท้ายในภาษาไทย โดยเก็บข้อมูลจากทั้งภาษาพูด (บทสนทนาระหว่างคนไทย การบรรยายในห้องเรียนของอาจารย์ และรายการโทรทัศน์และวิทยุของประเทศไทย) และภาษาเขียน (นวนิยาย เรื่องสั้น และบทละครเวที) Peyasantiwong พบว่าการแบ่งอนุภาคลงท้ายเป็น 7 ประเภท ของ Bhamoraput (1972) นั้น มีการแบ่งแบบซ้ำซ้อนกัน เนื่องจากอนุภาคลงท้ายบางอนุภาคถูกจัดประเภทได้มากกว่าหนึ่งประเภท อีกทั้งยังพบความขัดแย้งกันเองจากการศึกษาของ Bhamoraput เนื่องจากลักษณะของอนุภาคลงท้ายคือ การไม่มีความหมายแน่นอนตายตัว แต่อนุภาคลงท้ายบางอนุภาคสามารถหาความหมายที่ชัดเจนได้ เช่น “จัง” มีความหมายตรงกับคำว่า *very* ในภาษาอังกฤษ ดังนั้น Peyasantiwong จึงตัดอนุภาคลงท้ายบางอนุภาคของ Bhamoraput ออกจากการศึกษา และพบว่าอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

- 1) status particle คือ อนุภาคลงท้ายที่ระบุเพศ สถานภาพทางสังคม ความใกล้ชิดสนิทสนมและความเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการของผู้พูดและผู้ฟัง โดยแบ่งออกเป็นอนุภาคลงท้ายประเภทสุภาพ เช่น “ค่ะ” “ครับ” “จ๊ะ” และอนุภาคลงท้ายประเภทไม่สุภาพ เช่น “ยะ” “วะ” เป็นต้น
- 2) question particle คือ อนุภาคลงท้ายที่ใช้ในการตั้งคำถาม ทำหน้าที่เปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม เช่น “ไหม” “หรือเปล่า” “หรือไม่” เป็นต้น
- 3) mood particle คือ อนุภาคลงท้ายที่สื่อให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด โดยไม่มีปัจจัยด้านเพศ และอายุของผู้พูดหรือผู้ฟังเป็นตัวกำหนด เช่น “นะ” “สิ” “ล่ะ” “เถอะ” “แล้ว” เป็นต้น

นอกจากนี้ การปรากฏของอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยไม่ได้ถูกจำกัดให้ปรากฏได้เพียงหนึ่งอนุภาคต่อประโยค ดังนั้นจึงพบการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้ายในภาษาไทย หากมีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายพร้อมกันทั้ง 3 ประเภท question particle จะอยู่ในตำแหน่งที่ติดกับประโยคหรือวลีที่ปรากฏร่วม จากนั้นตามด้วย mood particle และ status particle ตามลำดับ เช่น “คุณนำเงินมาหรือเปล่าคะ” อย่างไรก็ตามบางครั้งก็พบว่า mood particle ปรากฏสลับที่กับ question particle และตามท้ายด้วย status particle เช่นเดิม เช่น “ไม่ไปทำงานแล้วหรือคะ” นอกจากนี้ยังมีการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้ายประเภทแสดงมาลา (mood particle) มากกว่าหนึ่งอนุภาค เช่น “เดี๋ยวฉันไม่ไปด้วยซะเลย” (Peyasantiwong, 1981: 198-212)

นอกจากการแบ่งประเภทหลักของอนุภาคลงท้ายออกเป็น 3 ประเภทข้างต้นแล้ว Iwasaki และ Ingkaphirom (2009) ยังแบ่งประเภทอนุภาคลงท้ายประเภท pragmatic particle (หรือ mood particle ใน Peyasantiwong, 1981) ออกเป็น 3 ประเภทย่อย ได้แก่ general particle คืออนุภาคลงท้ายทั่วไปที่ปรากฏได้ในประโยคบอกเล่า คำถาม และคำสั่ง ประกอบด้วยอนุภาคลงท้าย “นะ” “สิ” “เลย” “เซียว” และ “ซะ” information-oriented particle คืออนุภาคลงท้ายที่มีมิติทางด้านการรับส่งข้อมูลหรือความรู้ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ปรากฏกับประโยคบอกเล่าและคำถามเท่านั้น ประกอบด้วยอนุภาคลงท้าย “ละ” “แหละ” “ละ” “หรือ” “นี่” “ไง” “มั้ง” และ “แน่” และ action-oriented particle คืออนุภาคลงท้ายที่ปรากฏเฉพาะในประโยคคำสั่งเท่านั้น มีอนุภาคลงท้าย “เถอะ” เพียงอนุภาคเดียว

จากการให้คำจำกัดความและจากงานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยทั้งหมดข้างต้นสามารถสรุปลักษณะของอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยได้ ดังนี้ ลักษณะแรก อนุภาคลงท้ายในภาษาไทยจะปรากฏในตำแหน่งท้ายของประโยค และบางครั้งจะพบการปรากฏในตำแหน่งท้ายวลีหรือท้ายคำ ลักษณะที่สอง อนุภาคลงท้ายในภาษาไทยไม่มีความหมายตายตัวหรือไม่มีความหมายประจำคำ เมื่อไม่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายในประโยคใดประโยคหนึ่ง จะไม่ส่งผลกระทบต่อความหมายของเนื้อความหลักในประโยคนั้นๆ เช่น “ฉันไปโรงเรียนนะ” เมื่อตัด “นะ” ออกเป็น “ฉันไปโรงเรียน” ก็ยังสามารถสื่อความหมายของประโยคบอกเล่านี้ได้ว่า ฉันที่เป็นสรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตัวผู้พูดได้กระทำการเดินทางไปยังโรงเรียน เป็นต้น ลักษณะที่สาม อนุภาคลงท้ายสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ตามที่เสนอใน Peyasantiwong (1981) คือ อนุภาคแสดงสถานะ (status particle) มี

หน้าที่ในการบ่งบอกความสัมพันธ์ สถานะ และเพศของผู้ร่วมสนทนา เช่น “ค่ะ” “ครับ” “วะ” “ว๊วย” เป็นต้น ประเภทถัดมา อนุภาคแสดงคำถาม (question particle) มีหน้าที่ในการแสดงคำถามของผู้ใช้ภาษา เช่น “หรือ” “ไหม” “หรือไม่” เป็นต้น และประเภทสุดท้าย อนุภาคแสดงมาลา (mood particle) มีหน้าที่ในการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้ใช้ภาษา เช่น “นะ” “สิ” “เออะ” “เลย” “ล่ะ” เป็นต้น และลักษณะสุดท้าย อนุภาคลงท้ายในภาษาไทยสามารถปรากฏร่วมกันได้มากกว่าสองอนุภาคขึ้นไป หากมีการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้ายที่ต่างประเภทกัน จะเรียงลำดับดังนี้ อนุภาคแสดงคำถามกับอนุภาคแสดงมาลาสามารถสลับที่กันได้ แต่อนุภาคแสดงสถานะจะปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดเสมอ และอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยไม่มีผลต่อไวยากรณ์ของประโยคที่ร่วมปรากฏ ยกเว้นอนุภาคลงท้ายประเภทแสดงคำถามที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ในการเปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม

การทบทวนวรรณกรรมข้างต้นทำให้เห็นลักษณะของอนุภาคลงท้ายในภาษาไทย หากผู้เรียนภาษาที่สองต้องการเรียนภาษาไทยและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนภาษาที่สองโดยเฉพาะผู้เรียนที่ภาษาแม่ไม่มีอนุภาคลงท้ายควรจะมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายและการใช้ออนุภาคลงท้ายจะช่วยทำให้การสนทนาในภาษาไทยราบรื่นและเป็นธรรมชาติ

2.1.2 อนุภาคลงท้ายในภาษาอื่นๆ

นอกจากภาษาไทยแล้ว อนุภาคลงท้ายยังสามารถพบได้ในภาษาอื่นๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และภูมิภาคเอเชียตะวันออก ตัวอย่างเช่น ภาษาเชียงใหม่ ภาษามล ภาษเวียดนาม ภาษาจาม (Cham) ภาษาจีนกวางตุ้ง ภาษาจีนถิ่นฉือชาน (Shishan dialect) และภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น

มีงานวิจัยในอดีตจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาอื่นๆ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาเชียงใหม่ (รุ่งอรุณ ทิฆุณห์เถียร, 2527) งานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษามล (Deepadung & Suriya, 1997) งานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาเวียดนาม (Nguyen, Michaud, Tran, & Mac, 2013; Thompson, 1984; ภัทรา ปิณฑะแพทย์, 2549) งานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาจาม (Cham) (Blood, 1977) งานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้ง (B. McGregor, Verstraete, Lee, & Pan, 2010; M. K. M. Chan,

1999; Matthews & Yip, 1994; Sybesma & Li, 2007) งานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนถิ่นฉือชาน (Shishan dialect) (Strauss & Xiang, 2009) งานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่น (Cook, 2006; Fujiwara, 1973; Ide & Yoshida, 1999; Kamio, 1979, 1994; Martin, 2004; Maynard, 1993; McGloin, 1990; Nakayama, Shirai, & Mazuka, 2006; Saji, 1956; Uyeno, 1971)

ภาษาเชียงใหม่ คือ ภาษาไทยถิ่นเหนือ หรือ “คำเมือง” ที่พูดกันในจังหวัดเชียงใหม่ งานวิจัยของ รุ่งอรุณ ทีฆชุนหเถียร (2527) ที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาเชียงใหม่ ได้ให้คำจำกัดความของคำลงท้าย หรืออนุภาคลงท้ายว่า เป็นคำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยค ทำหน้าที่ช่วยสื่อเจตนาของประโยค ไม่ว่าจะเป็นการทักทาย การสั่ง หรือขอร้อง อีกทั้งยังทำหน้าที่บอกอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด นอกจากนี้ยังทำหน้าที่บอกสถานภาพของผู้ร่วมสนทนา (รุ่งอรุณ, 2527: 4) ผลงานวิจัยของ รุ่งอรุณ ทีฆชุนหเถียร แบ่งประเภทอนุภาคลงท้ายในภาษาเชียงใหม่ตามลักษณะทางอรรถศาสตร์ที่มีเงื่อนไขในการตัดสิน 4 ประการ คือ มูลบทความเบื้องต้น (presupposition) ความบอกข้อมูลใหม่ (assertion) รูปประโยค และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยลักษณะทางอรรถศาสตร์นี้สามารถแบ่งอนุภาคลงท้ายในภาษาเชียงใหม่ออกเป็น 6 ประเภท คือ ประเภทที่แสดงความหมายในการขัดแย้ง เช่น *lo*, *ɣia*, *ko* และ *ka* เป็นต้น ประเภทที่แสดงความหมายในการชักชวน ขอร้อง หรืออ้อนวอน เช่น *le*, *tə* และ *kam* เป็นต้น ประเภทที่แสดงความหมายในการสั่งหรือตักเตือน เช่น *na*, *io* และ *nəw* เป็นต้น ประเภทที่แสดงความหมายในการคาดคะเน เช่น *ka* เป็นต้น ประเภทที่แสดงความหมายในการบอกข้อมูล เช่น *la*, *pun* และ *hay* เป็นต้น และประเภทที่แสดงความหมายเกี่ยวกับความสุภาพ เช่น *ba*, *woy* และ *khap* เป็นต้น

ภาษามัล ในตระกูลมอญ-เขมร เป็นภาษาที่พบได้ในอำเภอปัว อำเภอเชียงกลาง และอำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน ประเทศไทย และทางตะวันตกเฉียงเหนือของจังหวัดไชยบุรี ประเทศลาว ภาษามัลเป็นอีกหนึ่งภาษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีอนุภาคลงท้ายเช่นเดียวกับภาษาไทย Deepadung และ Ratanakul (1997) ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษามัล โดยอธิบายลักษณะของอนุภาคลงท้ายในภาษามัลว่าอนุภาคลงท้ายมักจะปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยค ไม่มี ความหมายประจำคำ และไม่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ ยกเว้นอนุภาคลงท้ายในประเภทคำถาม การศึกษาของ Deepadung และ Ratanakul ใช้ข้อมูลจากการศึกษาของ Ratanakul และคณะ (1996) ที่เป็น

งานวิจัยก่อนหน้าซึ่งศึกษาภาษามัลจากบทสนทนาระหว่างเจ้าของภาษาจำนวน 30 บทสนทนา ผลของการวิจัยของ Deepadung และ Ratanakul (1997) พบว่า อนุภาคลงท้ายในภาษามัลสามารถจัดประเภทตามการแบ่งหน้าที่ของ Peyasantiwong (1981) ออกเป็น 3 ประเภท คือ status particle เช่น *haa haʔ* และ *nuu* เป็นต้น question particle เช่น *paʔ* และ *yoʔ* เป็นต้น และ mood particle เช่น *naʔ*, *heʔ*, *mih*, *yaʔ*, *day*, *naʔ*, *ʔaʔ*, *phəʔ*, *toʔ*, *teh*, *ʔan*, *ʔen*, *nuʔ* และ *kaa* เป็นต้น

ภาษาเวียดนามถือเป็นอีกหนึ่งภาษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีอนุภาคลงท้าย ภัทรา ปิณฑะแพทย์ (2549) ได้ศึกษาอนุภาคลงท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ (ฮานอย) โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบของอนุภาคลงท้ายจากบทสนทนาของนักศึกษาที่มีภาษาแม่เป็นภาษาเวียดนามถิ่นเหนือที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ในจังหวัดกรุงเทพฯ และกรุงฮานอย ภัทรา ปิณฑะแพทย์ ได้กล่าวถึงอนุภาคลงท้ายว่า อนุภาคลงท้ายไม่สามารถจัดเป็นคำแสดงเนื้อหา (content word) ได้ อีกทั้งอนุภาคลงท้ายอาจจะมีรูปซ้ำกับคำประเภทอื่น แต่เมื่อใดที่มีการปรากฏเป็นอนุภาคลงท้ายแล้ว อนุภาคนั้นจะไม่มี ความหมายประจำคำ เมื่อตัดอนุภาคประเภทนี้ออกจากประโยค ความหมายหลักของประโยคก็ยังคงอยู่ แต่ถ้าเติมอนุภาคลงท้ายเข้าไปจะทำให้ประโยคมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้อนุภาคลงท้ายเดียวกันอาจจะมีเสียงสระหรือพยัญชนะแตกต่างกัน แต่ก็ไม่ส่งผลให้อนุภาคลงท้ายนั้นๆ มีหน้าที่ที่เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เพียงแต่เพิ่มความรู้สึกที่แตกต่างกันเล็กน้อย

การวิเคราะห์ความหมายของอนุภาคลงท้ายในงานของ ภัทรา ปิณฑะแพทย์ (2549) ใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยแบ่งด้วยมิติความแตกต่าง 8 มิติ คือ ชนิดของประโยค ความอ่อนโยน ความสุภาพ การคาดการณ์ของผู้พูด การให้ข้อมูลใหม่ การปฏิเสธ การมีส่วนร่วม และช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ผลการวิเคราะห์พบว่า อนุภาคลงท้ายในภาษาเวียดนามมีจำนวน 14 อนุภาค โดยมีองค์ประกอบทางความหมายดังนี้ *á* [+คำถาม] [-ใหม่] *a* [+สุภาพ] *chú* [-คำสั่ง] [+คาดการณ์] [-ใหม่] *co* [+บอกเล่า] [-ปฏิเสธ] *dă* [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] [-ทันที] *dâu* [+บอกเล่า] [+ปฏิเสธ] *dăy1* [-คำสั่ง] [+คาดการณ์] [+ใหม่] *dăy2* [+คำสั่ง] [+ปฏิเสธ] *di* [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] *ha* [+คำถาม] [-สุภาพ] *mà* [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] *nhé* [-คำถาม] [+อ่อนโยน] *nhi* [+คำถาม] [+มีส่วนร่วม] และ *thôi* [+คำสั่ง] [+มีส่วนร่วม]

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ โสภนา ศรีจำปา (2537 อ้างใน ภัทรา, 2549) ที่ศึกษาความหมาย และการใช้อ่อนภาคลงท้ายในภาษาเวียดนาม ผลของงานวิจัยพบว่าอ่อนภาคลงท้ายในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 17 อ่อนภาค สามารถแบ่งอ่อนภาคลงท้ายในภาษาเวียดนามออกเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทบอกคำถาม ประกอบด้วย *chua, không, dấy* และ *thế* ประเภทบอกสถานภาพ ประกอบด้วย *ạ* เพียงคำเดียว ประเภทบอกมาลา ประกอบด้วย *á, chãng, chú, dã, dàu, di, ha, kia, mà, nhé, nghe* และ *nhi*

Blood (1959 อ้างใน ภัทรา, 2549: 17) ยังได้กล่าวถึงข้อกำหนดของการปรากฏร่วมของอ่อนภาคลงท้ายในภาษาเวียดนามว่า อ่อนภาคลงท้ายในภาษาเวียดนามไม่สามารถปรากฏร่วมกันได้มากกว่าสองอ่อนภาค โดยที่อ่อนภาคลงท้ายที่จะปรากฏได้ในตำแหน่งที่ติดกับประโยค (ตำแหน่งแรก) ได้แก่ *co, di, dấy, không, dàu,* และ *kia* และตำแหน่งถัดมาคือ *ạ, á, dã, ha, mà, nhé, u* และ *thôi*

ภาษาจาม (Cham) ในตระกูลออสโตรนีเซียน ที่พูดกันในตอนกลางของประเทศเวียดนามก็มีอ่อนภาคลงท้ายในภาษาเช่นกัน งานวิจัยของ Blood (1977) ที่ศึกษาเกี่ยวกับอ่อนภาคลงท้ายในภาษาจาม ได้กล่าวถึงลักษณะของอ่อนภาคลงท้ายว่า เป็นอ่อนภาคที่ทำหน้าที่แสดงให้เห็นความนึกคิดของผู้พูดในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน โดยในภาษาจามจะพบการปรากฏของอ่อนภาคลงท้ายส่วนใหญ่ในตำแหน่งท้ายประโยค ยกเว้นอ่อนภาคลงท้ายประเภทปฏิเสธ และประเภทที่ถูกจำกัดให้เกิดในบริบทเฉพาะที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายอนุภาค (clause) ผลของการวิจัย คือ อ่อนภาคลงท้ายในภาษาจามสามารถจำแนกออกเป็น 8 ประเภท คือ ประเภทปฏิเสธ เช่น *ò* และ *ka ... ò* เป็นต้น ประเภทที่บรรยายลักษณะของการกระทำ (การกระทำเสร็จสิ้นลง การกระทำซ้ำ หรือการกระทำต่อเนื่อง) เช่น *ka, min* และ *ray* เป็นต้น ประเภทคำถาม เช่น *lay, pa* และ *thoh* เป็นต้นประเภทคำสั่ง เช่น *nah, nao* และ *hai* เป็นต้น ประเภทห้าม เช่น *jòi* เป็นต้น ประเภทเน้นย้ำ เช่น *da* และ *ko* เป็นต้น ประเภทคำเรียกขาน เช่น *lòi* เป็นต้น *ò* ประเภทตอบรับ เช่น *ò, kach* และ *ké* เป็นต้น

นอกจากจะพบอ่อนภาคลงท้ายในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แล้ว ยังพบอ่อนภาคลงท้ายในภาษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นภาษาจีน หรือภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น ภาษาจีน กวางตุ้งเป็นภาษาที่มีนักภาษาศาสตร์หลายคนให้ความสนใจในการศึกษาอ่อนภาคลงท้าย Matthews

และ Yip (1994 อ้างใน Goddard, 2005) ได้สรุปความหมายของอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้ง ตัวอย่างเช่น อนุภาคลงท้าย *a* ทำให้ถ้อยคำหรือคำถามอ่อนโยนลง อนุภาคลงท้าย *ah* ใช้เพื่อแสดงความไม่ยอมรับและสงสัย อนุภาคลงท้าย *ah* ใช้เพื่อหาการยืนยันจากผู้ฟัง อนุภาคลงท้าย *je* มีความหมายว่า “เพียง” หรือ “แค่” อนุภาคลงท้าย *bo/be* แสดงความตกใจหรือความซาบซึ้ง และ อนุภาคลงท้าย *lo* เน้นย้ำสถานการณ์ปัจจุบัน (Matthews and Yip, 1994 อ้างใน Goddard, 2005: 145) เป็นต้น งานวิจัยของ M. K. M. Chan (1999) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้งเช่นกัน โดยกล่าวถึงอนุภาคลงท้ายว่าเป็นอนุภาคที่ปรากฏท้ายประโยคในภาษาพูดหรือการสนทนา อนุภาคลงท้ายส่วนใหญ่จะมีหน้าที่ในการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด จะมีเพียงอนุภาคลงท้ายบางอนุภาคเท่านั้นที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น การเปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม

ภาษาจีนถิ่นฉือซาน (Shishan dialect) ก็เป็นอีกหนึ่งภาษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีอนุภาคลงท้ายในภาษา งานวิจัยของ Strauss และ Xiang (2009) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบอนุภาคลงท้าย *ey* ในภาษาจีนถิ่นฉือซานกับอนุภาคลงท้าย *le ou* และ *a* ในภาษาจีนกลาง และอนุภาคลงท้าย *wo* ในภาษาจีนกวางตุ้ง โดยกล่าวถึงอนุภาคลงท้ายว่าเป็นอนุภาคที่มีหน้าที่ในการแสดงขอบเขตความรู้ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังอีกทั้งยังแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด การศึกษาใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลที่รวมบทสนทนาทั่วไปและบทสนทนาในแวดวงธุรกิจ ผลของการวิจัยพบว่า อนุภาคลงท้าย *ey* มีหน้าที่หลากหลายทั้งการเน้นการบอกจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ และการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดกับผู้ฟังมีความรู้ในเรื่องที่พูดไม่เท่ากัน และเมื่อเปรียบเทียบหน้าที่ของ *ey* กับอนุภาคลงท้ายอนุภาคลงท้าย *le ou a* และ *wo* พบว่า *ey* มีหน้าที่คล้ายกับอนุภาคลงท้าย *le* ในภาษาจีนกลาง นอกจากนี้ *ey* ยังบ่งบอกว่าผู้พูดมีความรู้มากกว่าผู้พูดก่อนหน้า จึงทำการแก้ไขสิ่งที่ผู้พูดก่อนหน้าพูดไป ซึ่งหน้าที่นี้เหมือนกับอนุภาคลงท้าย *ou* และ *a* ในภาษาจีนกลาง และ *wo* ในภาษาจีนกวางตุ้ง

ภาษาญี่ปุ่นเป็นอีกหนึ่งภาษาที่มีอนุภาคลงท้าย อนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นเป็นคำที่ไม่ได้ถูกจัดให้เป็นคำแสดงเนื้อหา (content word) เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ เป็นต้น ดังนั้นอนุภาคลงท้ายจึงไม่มีความหมายอ้างอิง (referential meaning) (Cook, 2006) ถึงแม้ว่าอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มี ความหมายอ้างอิง แต่อนุภาคลงท้ายก็เป็นอนุภาคที่มีความหมายซึ่งเกิดจากการใช้

ภาษา การตีความจากบริบท และเจตนาของผู้ใช้ภาษา นอกจากนี้ Cook ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า อนุภาคประเภทนี้มักจะปรากฏในการสื่อสารแบบที่มีการเผชิญหน้าของผู้ร่วมสนทนา นอกจากนี้อนุภาคลงท้ายยังเป็นคำบ่งชี้วัจนกรรมในภาษา อีกทั้งยังเป็นเรื่องยากสำหรับเด็กญี่ปุ่นที่จะใช้อนุภาคประเภทนี้ได้อย่างเหมาะสม เช่นเดียวกับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองที่อาจจะพบความยากลำบากในการใช้อนุภาคลงท้าย

Fujiwara (1973) กล่าวถึงอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นไว้ว่าเป็นหน่วยอิสระ (free speech constituent) ที่ไม่ได้เกาะติดกับส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยค Fujiwara แบ่งอนุภาคที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยคในภาษาญี่ปุ่นออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก อนุภาคลงท้ายประเภทหลัก (primary sentence-final particle) ที่มีหน้าที่ในการช่วยแสดงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง หรือมีต่อเนื้อหาที่กำลังพูด ตรงกับคำว่า *Shuu joshi* ในภาษาญี่ปุ่น (ใช้ใน Maynard, 1993) และประเภทที่สอง อนุภาคลงท้ายประเภทอุทาน (exclamatory sentence-final particle) มีหน้าที่ในประโยคอุทาน ซึ่งประเภทหลังนี้มีรูปร่างไม่แตกต่างจากประเภทแรก แต่ต่างที่ตำแหน่งของการปรากฏโดยส่วนใหญ่จะปรากฏแทรกกลางประโยค และมีหน้าที่เป็นคำอุทานหรือคำที่เรียกร้องความสนใจจากผู้ฟัง ตรงกับคำว่า *Kantoo joshi* ในภาษาญี่ปุ่น (ใช้ใน Maynard, 1993) ซึ่ง Nakayama, Shirai และ Mazuka (2006) ได้กล่าวสอดคล้องกันว่า อนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่น (เช่น *ne, yo* และ *ka*) นอกจากจะเป็นอนุภาคที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยคแล้ว ยังพบว่าปรากฏแทรกกลางประโยคอีกด้วย ซึ่งอนุภาคที่ปรากฏในตำแหน่งกลางประโยคนี้ มีหน้าที่เป็นคำอุทาน (interjective particle) ตัวอย่าง (1) แสดงอนุภาคลงท้ายประเภทหลัก และตัวอย่าง (2) แสดงอนุภาคลงท้ายประเภทอุทาน

(1) *Koko wa yoku ame ga hur-i-mas-u ne/ne(e)*

‘It rains a lot around here, doesn’t it?’ (Uyeno, 1971: 119)

(2) *Kinoo ne Taroo to ne eega ni ne it-ta n des-u yo*

‘Yesterday, you know, I went to the movies with Taroo.’

(Uyeno, 1971: 49)

Martin (2004) ได้กล่าวถึงอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นที่ตรงกับอนุภาคลงท้ายประเภทหลักของ Fujiwara (1973) ว่าเป็นอนุภาคที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายของประโยค มีหน้าที่ช่วยบอกใบ้ว่าผู้

พุดมีทัศนคติอย่างไร เช่น สงสัย เตือน ยืนยัน และขอร้อง เป็นต้น นอกจากนี้อนุภาคลงท้ายบางอนุภาคในภาษาญี่ปุ่นมีหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น อนุภาคลงท้าย *ka* และ *na* เป็นต้น นอกจากนี้ Ide และ Yoshida (1999) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่าอนุภาคลงท้ายบางอนุภาคบ่งบอกความเฉพาะเจาะจงในเรื่องเพศ เนื่องจากอนุภาคลงท้ายบางอนุภาคถูกใช้โดยผู้พูดเพศชายเท่านั้น หรือบางอนุภาคใช้โดยเพศหญิงเท่านั้น เช่น อนุภาคลงท้าย *wa* ที่ผู้พูดเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้อนุภาคลงท้ายนี้ เป็นต้น

งานวิจัยหลายงาน เช่น Uyeno (1971) Saji (1956, อ้างใน Maynard, 1993) และ Maynard (1993) เป็นต้น ไม่ได้นำอนุภาคลงท้ายที่เป็นคำอุทานมาวิเคราะห์ หรือไม่นำมาวิเคราะห์ร่วมกับอนุภาคลงท้ายหลัก เนื่องจากอนุภาคลงท้ายประเภทอุทานส่วนใหญ่มีหน้าที่ที่เหมือนกันคือการเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟัง ซึ่งหน้าที่นี้ไม่ได้มีความเชื่อมโยงกับอนุภาคลงท้ายประเภทหลักที่ปรากฏอยู่ท้ายประโยค ดังในตัวอย่างที่ (2) ข้างต้น (Uyeno, 1971: 49) อีกทั้งอนุภาคประเภทอุทานมีการปรากฏในประโยคที่ค่อนข้างเฉพาะหรือจำกัด เช่น ปรากฏในสำนวนใดสำนวนหนึ่ง เป็นต้น และส่วนใหญ่อนุภาคลงท้ายอุทานนี้ไม่ได้ปรากฏในตำแหน่งท้ายของประโยค (Maynard, 1993: 184) ด้วยเหตุนี้งานวิจัยหลายงานจึงไม่ได้นำอนุภาคลงท้ายประเภทอุทานมาวิเคราะห์

งานวิจัยของ Uyeno (1971) ได้ทำการวิเคราะห์อนุภาคลงท้าย (อนุภาคลงท้ายประเภทหลัก: *Shuu joshi*) ในภาษาญี่ปุ่นเพื่อให้ได้ลักษณะของโครงสร้างทางตรรกวิทยา (logical structure) มวลบทที่เกี่ยวข้องกับอนุภาคลงท้าย (presupposition) และโครงสร้างผิวของอนุภาคลงท้ายแต่ละอนุภาค (surface structure) โดยใช้การวิเคราะห์แบบ Performative Analysis มุ่งเน้นการศึกษาจากกริยาบ่งบอกการกระทำ (performative verb) อนุภาคลงท้ายที่ Uyeno เลือกมาทำการวิเคราะห์คือ *wa, zo, ze, sa, yo* และ *ne* (รวมทั้งรูปแปร *ne(e) na* และ *na(a)*)

ผลการวิจัยของ Uyeno (1971) พบว่าอนุภาคลงท้าย *wa* มีเพียงผู้พูดเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้ได้ ซึ่งผู้พูดใช้เพื่อพูดกับตนเองหรือกับผู้อื่น และใช้พูดทั้งในการสนทนาแบบธรรมดา (plain) และเป็นทางการ (formal) โดยผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า เท่ากัน หรือต่ำกว่าผู้ฟัง *wa* สามารถปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย *ne* และ *yo* ได้ (Uyeno, 1971: 59-70) อนุภาคลงท้าย *zo* ผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิงสามารถใช้ออนุภาคลงท้าย *zo* ได้ หากผู้พูดเป็นเพศชายสามารถพูดกับทั้งตนเองและผู้อื่น แต่ถ้าผู้พูดเป็นเพศหญิงสามารถพูดได้กับตนเองเท่านั้น ใช้ในการสนทนาแบบธรรมดาเท่านั้น โดยผู้พูด

ต้องมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าหรือเท่ากับผู้ฟัง อนุภาคลงท้าย *zo* ไม่สามารถปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ได้ การใช้อนุภาคลงท้าย *zo* สื่อให้เห็นถึงการยืนยันกรานในเนื้อหาลักษณะหนักแน่นของผู้พูด (Uyeno, 1971: 70-77) อนุภาคลงท้าย *ze* ผู้พูดเพศชายเท่านั้นที่ใช้อนุภาคลงท้าย *ze* ได้ และใช้ในการพูดกับบุคคลอื่นเท่านั้น ไม่สามารถใช้พูดกับตนเองได้ อนุภาคลงท้าย *ze* สามารถปรากฏในการสนทนาแบบธรรมดาและแบบเป็นทางการ โดยผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่า เท่ากัน หรือต่ำกว่าผู้ฟังได้ แต่ต้องมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน อนุภาคลงท้าย *ze* ไม่สามารถปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้ายอื่นๆ การใช้อนุภาคลงท้าย *ze* สื่อให้เห็นความเป็นมิตรในการยืนยันหรือยืนยันกรานเนื้อความในประโยคมากกว่า *zo* (Uyeno, 1971: 77-83) อนุภาคลงท้าย *sa* ผู้พูดทั้งเพศชายและหญิงใช้อนุภาคลงท้าย *sa* ได้ และผู้ฟังสามารถเป็นทั้งตนเองและผู้อื่น อนุภาคลงท้าย *sa* ใช้ในการสนทนาแบบทั่วไปเท่านั้น โดยผู้พูดต้องมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า หรือเท่ากับผู้ฟัง นอกจากนี้ยังพบว่าสามารถปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย *ne* ได้ (Uyeno, 1971: 83-99) อนุภาคลงท้าย *yo* ผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้อนุภาคลงท้าย *yo* ในขณะที่ผู้ฟังสามารถเป็นบุคคลอื่นหรือผู้พูดคุยกับตนเองได้เช่นกัน อนุภาคลงท้าย *yo* ใช้ในการสนทนาแบบธรรมดาและแบบเป็นทางการ โดยผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่า เท่ากัน หรือต่ำกว่า อนุภาคลงท้าย *yo* สามารถปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย *wa* และ *ne* การใช้อนุภาคลงท้าย *yo* สื่อให้เห็นถึงการเน้นย้ำแบบพอประมาณและไม่แข็งกร้าวจนเกินไป (Uyeno, 1971: 99-112) และอนุภาคลงท้าย *ne* (รูปแปร *ne(e)* *na* และ *na(a)*) ผู้พูดที่ใช้อนุภาคลงท้าย *ne* เป็นเพศใดก็ได้ อนุภาคลงท้าย *ne* ใช้ในการสนทนาแบบธรรมดาและแบบเป็นทางการ โดยผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่า เท่ากับ หรือต่ำกว่าผู้ฟัง การใช้อนุภาคลงท้าย *ne* เพิ่มความอ่อนโยนให้กับประโยคและสร้างความเข้าใจกันและกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จึงเรียกได้ว่าเป็น “อนุภาคลงท้ายที่แสดงความเป็นมิตร” (particle of rapport) (Uyeno, 1971: 132) สามารถปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย *wa* และ *yo* อีกทั้งอนุภาคลงท้าย *sa* ได้เช่นกัน (Uyeno, 1971: 112-138)

ยังมีงานวิจัยที่ได้ทำการแบ่งประเภทของอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่น คือ Saji (1956, อ้างใน Maynard, 1993) ที่แบ่งประเภทของอนุภาคลงท้ายออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ ประเภทแรก อนุภาคลงท้ายที่แสดงทัศนคติ อารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นอนุภาคลงท้ายที่มีปรากฏเป็นอนุภาคลงท้ายประเภทหลัก (*Shuu joshi*) และประเภทคำอุทาน (*Kantoo joshi*) ประกอบด้วย *ne*, *na*, *yo*, *ya*, *e*, *i* และ *sa* และประเภทที่สอง อนุภาคลงท้ายที่

ไม่ได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยตรง แต่ผู้พูดใช้อุภาคลงท้ายประเภทนี้เพื่อแสดงทัศนคติ อารมณ์ ความรู้สึกของตนเองที่มีต่อเรื่องหรือข้อมูลที่กำลังกล่าว ประกอบด้วย *wa, tomo, zo, ze* และ *ka*

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่เลือกศึกษาเฉพาะอนุภาคลงท้ายบางอนุภาค คือ Maynard (1993) งานวิจัยของ Maynard (1993) เสนอทฤษฎี Relative Information Accessibility and/or Possessorship โดย Maynard เลือกศึกษาเฉพาะอนุภาคลงท้ายที่มีความถี่สูงสุดที่ปรากฏในบทสนทนาของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 20 คู่ (บทสนทนาแต่ละคู่ใช้เวลา 3 นาที) ซึ่งอนุภาคลงท้ายที่มีความถี่สูงสุดคือ *ne* และ *yo* ในงานวิจัยนี้ Maynard ได้นำทฤษฎี Relative Information Accessibility and/or Possessorship มาใช้กับอนุภาคลงท้าย *ne* และ *yo* เพื่ออธิบายว่าผู้พูดจะเลือกใช้ *ne* หรือ *yo* ในสถานการณ์ใด ผลการวิจัยพบว่าอนุภาคลงท้าย *ne* เป็นอนุภาคลงท้ายที่ผู้พูดเลือกใช้เมื่อผู้พูดรู้ว่าตนเองมีความรู้ และการเข้าถึงข้อมูลในเรื่องที่สนทนาน้อยกว่าหรือเท่ากับผู้ฟัง และเน้นไปที่การแสดงทัศนคติ อารมณ์ หรือความรู้สึกมากกว่าข้อมูลที่กำลังพูดถึง ซึ่งถือว่าการเลือกใช้ *ne* เน้นความสำคัญไปที่การมีปฏิสัมพันธ์ (interaction-oriented) ในขณะที่อนุภาคลงท้าย *yo* เป็นอนุภาคลงท้ายที่ผู้พูดเลือกใช้เมื่อผู้พูดรู้ว่าตนเองมีความรู้ และการเข้าถึงข้อมูลในเรื่องที่สนทนามากกว่าผู้ฟัง และเน้นไปที่การถ่ายทอดข้อมูลจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ซึ่งถือว่าการเลือกใช้ *yo* เน้นความสำคัญไปที่ข้อมูล (information-oriented)

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยและภาษาอื่นๆ พบว่าอนุภาคลงท้ายในหลายๆ ภาษา มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน 4 ลักษณะ คือ ตำแหน่งการปรากฏของอนุภาคลงท้าย ความสัมพันธ์ระหว่างอนุภาคลงท้ายและคำอื่นๆ ในภาษา การปรากฏร่วมกันระหว่างอนุภาคลงท้าย และหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย

1) ตำแหน่งการปรากฏของอนุภาคลงท้าย

อนุภาคลงท้ายในทุกภาษาส่วนใหญ่จะปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยค หรือบางครั้งอาจพบการปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ หรือท้ายวลีเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

(3) ภาษาไทย: ฉันทขอตัวไปกินข้าวก่อนนะ

(4) ภาษาเชียงใหม่: ละอ่อนคนนั้นน่ารักน้อ (เด็กคนนั้นน่ารักเนาะ)

3) การปรากฏร่วมกันระหว่างอนุภาคลงท้าย

ในภาษาไทยและภาษาอื่นๆ ส่วนใหญ่มักจะพบการปรากฏร่วมกันของอนุภาคลงท้ายมากกว่าหนึ่งอนุภาค ซึ่งแต่ละภาษามีข้อจำกัดในการปรากฏร่วมและจำนวนของอนุภาคลงท้ายที่ปรากฏร่วมกันต่างกันขึ้นอยู่กับโครงสร้างของภาษานั้นๆ ดังเช่นในภาษาไทยอนุภาคลงท้าย “ค่ะ” และ “ครับ” ไม่สามารถปรากฏร่วมกันในถ้อยคำเดียวกันได้ เนื่องจากทั้งสองอนุภาคแสดงเพศของผู้พูด “ค่ะ” แสดงเพศหญิง และ “ครับ” แสดงเพศชาย ดังนั้นภาษาไทยจึงไม่มีถ้อยคำที่ทั้งสองอนุภาคนี้ปรากฏร่วมกันได้ หรือการกำหนดตำแหน่งที่ปรากฏอนุภาคลงท้ายในภาษาเวียดนามเมื่อมีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายมากกว่าสองอนุภาค Blood (1959 อ้างใน ภัทธา, 2549: 17) กล่าวว่าอนุภาคลงท้ายที่จะปรากฏได้ในตำแหน่งที่ติดกับประโยค (ตำแหน่งแรก) ได้แก่ *co, di, dáy, không, dáu* และ *kia* และตำแหน่งถัดมาคือ *a, á, dā, ha, mà, nhé, u* และ *thôi* ตัวอย่าง (6) และ (7) แสดงการปรากฏร่วมกันระหว่างอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น

(6) ภาษาไทย: เขาจะไปไหนนะ

ไปกินข้าวกับฉันเถอะนะ

(7) ภาษาญี่ปุ่น: *sugu ik-e yo ne*

‘Go right away, will you?’ (Uyeno, 1971: 106)

4) หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย

อนุภาคลงท้ายในทุกๆ ภาษาทำหน้าที่แสดงเจตนาต่างๆ ในประโยค วลี หรือคำที่อนุภาคลงท้ายปรากฏร่วม โดยหน้าที่ในการแสดงทัศนคติ อารมณ์ และความรู้สึกเป็นหน้าที่ของอนุภาคลงท้ายในทุกภาษา เช่น อนุภาคลงท้าย “นะ” “สิ” “เถอะ” และ “ละ” ในภาษาไทย อนุภาคลงท้าย *le ta kam* ในภาษาเชียงใหม่ อนุภาคลงท้าย *nəʔ, heʔ, miʔ, yaʔ* และ *day* ในภาษามล อนุภาคลงท้าย *á, chǎng, chú, dā* และ *dáu* ในภาษาเวียดนาม อนุภาคลงท้าย *nah, nao, hai, da* และ *ko* ในภาษาจาม (Cham) และอนุภาคลงท้าย *lā, a, lō* และ *lo* ในภาษาจิ้นกวางตุ้ง เป็นต้น

นอกจากนี้อนุภาคลงท้ายในภาษาส่วนใหญ่ยังมีหน้าที่ในการแสดงสถานภาพของผู้ร่วมสนทนา ประกอบด้วยเพศ อายุ ความสนิทสนมของผู้พูดและผู้ฟัง และความเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการของบทสนทนา เช่น อนุภาคลงท้าย “ครับ” “ค่ะ” “วะ” “โว้ย” ในภาษาไทย อนุภาคลงท้าย

wa, zo และ *ze* ในภาษาญี่ปุ่น และอนุภาคลงท้าย *haa ha?* และ *nuu* ในภาษามัล เป็นต้น อีกทั้ง บางภาษายังมีอนุภาคลงท้ายที่แสดงเจตนาในการถาม เช่น อนุภาคลงท้าย “ไหม” “หรือเปล่า” ในภาษาไทย อนุภาคลงท้าย *ka* และ *kw* ในภาษาเซียะใหม่ อนุภาคลงท้าย *ka* ในภาษาญี่ปุ่น และอนุภาคลงท้าย *lay, pa* และ *thoh* ในภาษาจาม (Cham) เป็นต้น

2.2 อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย

งานวิจัยที่ศึกษาหรือให้คำอธิบายเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ได้แก่ Bhamoraput (1972) Peyasantiwong (1981) Cooke (1989) Iwasaki และ Ingkaphirom (2009) นววรรณ พันธุมธา (2553) และ Pittayaporn และ Tansiri (Manuscript in preparation) การทบทวนวรรณกรรมในส่วนนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ อนุภาคลงท้าย “นะ” และอนุภาคลงท้าย “สิ”

2.2.1 อนุภาคลงท้าย “นะ”

งานวิจัยเริ่มแรกเกี่ยวกับอนุภาคลงท้ายในภาษาไทย คือ งานวิจัยของ Bhamoraput (1972) อนุภาคลงท้าย “นะ” ถูกจัดให้อยู่ในประเภท question particle โดยผู้วิจัยอธิบายว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” แสดงให้เห็นการถามแบบอ่อน (mild question) บางครั้งยังเป็นอนุภาคที่เพิ่มการชวนเชิญ เกลี่ยกล่อม หรือเสนอแนะ เช่น “อากาศที่นี่เปลี่ยนแปลงจังเลยนะ” “ไปด้วยกันนะ” และ “ถ้ามีโอกาสอย่าลืมไปดูนะ” เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทที่ผู้พูดตำหนิตนเองแบบอ่อนโยน แสดงความผิดหวัง และวิพากษ์วิจารณ์แม้จะพบในจำนวนน้อย เช่น “คิดว่าทำดีที่สุดแล้วนะ แต่ก็ยังไม่พอใจ” เป็นต้น

งานวิจัยของ Peyasantiwong (1981) เป็นการเก็บข้อมูลทั้งภาษาพูดจากการอัดเทปบทสนทนาทั่วไป จากการสอนของครูอาจารย์ จากรายการโทรทัศน์ และภาษาเขียนจากบทสนทนา ผลของงานวิจัยพบว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏในหลายบริบท บริบทที่ทำให้ถ้อยคำดูอ่อนหวานมากขึ้น เช่น “หนังสืออยู่บนโต๊ะนะ” บริบทที่ผู้พูดแสดงความคิดเห็นขัดแย้งแบบอ่อนโยน เช่น “ฉันว่าไม่ใช่นะ” บริบทที่ทำให้คำสั่งอ่อนโยนมากขึ้น เช่น “อย่าเพิ่งเข้ามานะ” บริบทที่ผู้พูดขอความคิดเห็นจากผู้ฟัง เช่น “วันนี้อากาศดีนะ” บริบทการขอข้อมูลซ้ำ เช่น “อะไรนะ” บริบทการวิจารณ์แบบอ่อนโยน เช่น “ทำไมทำงานช้าอย่างนี้นะ” บริบทที่ผู้พูดบ่นหรือแสดงความไม่พอใจ เช่น “คุณนะคุณ

ไม่ไปหาฉันบ้างเลย” บริบทขอร้องหรือแนะนำอย่างอ่อนโยน เช่น “เย็นนี้ไปทานข้าวที่บ้านนะ” บริบทที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรำคาญเล็กน้อย เช่น “พูดดีๆ นะ” และบริบทเกริ่นนำหัวเรื่องที่กำลังจะสนทนา เช่น “อันที่จริงนะ จะไปว่าเขาก็ไม่ถูก” เป็นต้น

Cooke (1989) เป็นอีกงานวิจัยหนึ่งที่ศึกษาหน้าที่ของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการสอบถามเจ้าของภาษาและภาษาเขียนจากนวนิยาย โดย Cooke พบว่าผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เมื่อต้องการหรือคาดหวังปฏิกริยาตอบสนองจากผู้ฟัง ซึ่งอนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏในบริบทที่หลากหลาย ได้แก่ บริบทการชักชวนให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น “เปิดประตูนะ” “อย่าตื่นนะ” และ “ใส่เสื้อตัวแดงนะ” เป็นต้น บริบทที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเห็นด้วยหรือยอมรับ เช่น “แหม ผู้หญิงคนนั้นสวยนะ” และ “หนูจะไปเล่นนะแม่นะนะนะ” เป็นต้น บริบทคำถาม เช่น “ไปไหนนะ” และ “เสียงอะไรนะ” เป็นต้น และบริบทการเรียกขาน เช่น “ผู้หญิงคนนั้นสวยนะ เล็กนะ” และ “อย่าตื่นนะ ตอยนะ” เป็นต้น

นอกจากการศึกษานูภาคลงท้าย “นะ” ของ Bhamoraput (1972) Peyasantiwong (1981) และ Cooke (1989) แล้ว นววรรณ พันธุมเมธา (2553) ได้อธิบายว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏในประโยคแสดงเจตนา 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคแสดงเจตนาบอกให้ทำ ผู้พูดใช้เพื่อสั่ง บังคับ แนะนำ หรือเชิญชวน (แล้วแต่น้ำเสียงของผู้พูด) เช่น “ทีหลังอย่าทำนะ” และ “เชิญมาเที่ยวกันอีกนะ” เป็นต้น ประโยคแสดงเจตนาแจ้งให้ทราบ ผู้พูดใช้นูภาคลงท้าย “นะ” ในการขออนุญาต ผู้ฟัง เช่น “ฉันกินก่อนนะ” แสดงความคิดเห็นเพื่อให้ผู้ฟังเห็นด้วย เช่น “อากาศดีนะ” และบอกเล่า เพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตัวให้ถูกต้อง เช่น “ฉันไม่ชอบเด็กพูดนะ” เป็นต้น และประโยคแสดงเจตนาประเภทสุดท้าย ถามให้ตอบ ผู้พูดใช้นูภาคลงท้าย “นะ” แสดงความสงสัยโดยการถามซ้ำ เช่น “นั่นลูกอะไรนะ” และในบางครั้งอาจจะเป็นการรำพึงกับตัวเอง เช่น “เขาเข้าไปได้ยังไงนะ” เป็นต้น

นอกจากนี้ Iwasaki และ Ingkaphirom (2009) ได้กล่าวว่อนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่แสดงให้เห็นความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (common ground) ด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล การปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบได้ในหลายบริบทเช่นเดียวกับที่งานวิจัยอื่นๆ ข้างต้นได้กล่าวมา ตัวอย่างเช่น “วันนี้หนาวนะ” อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้มีหน้าที่ในการหาข้อสนับสนุนจากผู้ฟังให้มีความเข้าใจผู้พูดว่าอากาศหนาว “ไปละนะ” ในบริบทนี้ผู้พูดใช้นูภาคลงท้าย “นะ” เพื่อ

บอกเล่าหรือประกาศให้ผู้ฟังทราบ หรือ “อย่าหักโหมนะ” ในบริบทที่ผู้พูดขอร้องผู้ฟังให้ทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง เป็นต้น

งานวิจัยของ Pittayaporn และ Tansiri (Manuscript in preparation) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในเรื่องความสัมพันธ์ทางความหมายกับระดับเสียงริมขอบ (boundary tone) โดยในงานวิจัยนี้กล่าวว่อนุภาคลงท้าย “นะ” เป็นอนุภาคที่ไม่มีวรรณยุกต์กำกับ (toneless particle) ความหมายหลักของอนุภาคลงท้าย “นะ” คือ ความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (common ground) ส่วนหน้าที่หรือความหมายอื่นๆ ที่พบเกิดจากการความสัมพันธ์ของความหมายหลักกับการได้รับอิทธิพลจากระดับเสียงริมขอบของถ้อยคำที่อนุภาคลงท้ายปรากฏร่วม

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” จะเห็นได้ว่า อนุภาคลงท้าย “นะ” แสดงให้เห็นความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทำให้ถ้อยคำอ่อนหวานมากขึ้น (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981) นอกจากนี้ อนุภาคลงท้าย “นะ” ยังพบได้ในบริบทที่ผู้พูดต้องการถามผู้ฟัง ซึ่งอาจจะเป็นคำถามแบบอ่อนหรือการถามซ้ำ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553) ในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553) ในบริบทการวิพากษ์วิจารณ์แบบอ่อนโยน (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981) ในบริบทที่ผู้แสดงความคิดเห็นแย้งกับผู้ฟัง (Peyasantiwong, 1981) ในบริบทคำสั่ง (Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553) ในบริบทที่ผู้พูดต้องการขอความเห็นจากผู้ฟัง (Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553) ในบริบทที่ผู้พูดบ่นหรือแสดงความไม่พอใจ (Peyasantiwong, 1981) ในบริบทที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรำคาญเล็กน้อย (Peyasantiwong, 1981) ในบริบทเกริ่นนำหัวข้อที่กำลังจะสนทนา ในบริบทการเรียกขาน (Cooke, 1989) ในบริบทการขออนุญาต (นววรรณ พันธุมธา, 2553) ในบริบทที่ผู้พูดต้องการบอกเล่าเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตัวให้ถูกต้อง (นววรรณ พันธุมธา, 2553) และในบริบทที่ผู้พูดรำพึงกับตัวเอง (นววรรณ พันธุมธา, 2553)

2.2.2 อนุภาคลงท้าย “ลี”

Bhamoraput (1972) จัดให้อนุภาคลงท้าย “ลี” อยู่ในประเภท hortative particle โดยอนุภาคลงท้าย “ลี” มีรูปแปรที่หลากหลาย เช่น “ลี” “ลี” และ “ลี” เป็นต้น โดยรวมแล้วอนุภาคลงท้าย “ลี” นั้นแสดงการเน้นย้ำหรือการตักเตือน ตัวอย่างเช่น “ตอนนี้คงเริ่มยุ่งเรื่องเรียนแล้วสินะ” และ “จริงสิ” เป็นต้น นอกจากนี้ นววรรณ พันธุเมธา (2553) ได้อธิบายว่าอนุภาคลงท้าย “ลี” ปรากฏในประโยคแสดงเจตนา 2 ประเภท กล่าวคือ ประโยคแสดงเจตนาบอกให้ทำ ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อสั่ง แนะนำ หรือชักชวนผู้ฟัง เช่น “อย่าช้ารถเร็วสิ” “เขียนให้ดีสิ” และ “เปิดประตูสิ” เป็นต้น และประโยคแสดงเจตนาแจ้งให้ทราบ ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อตอบรับคำพูดของผู้ร่วมสนทนา เช่น ผู้ร่วมสนทนาถามว่า “พรุ่งนี้คุณจะมาไหม” ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อตอบรับว่า “มาสิ” เป็นต้น ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อแย้งคำพูดก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา เช่น ผู้ร่วมสนทนาพูดว่า “เขาคงไม่มาละมั้ง” ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อกล่าวแย้ง “มาสิ” เป็นต้น นอกจากนี้ยังใช้เพื่อคาดคะเน เช่น “ข้างนอกน่าจะท่วมสิ” และกล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหรือเพิ่งเกิดขึ้นได้ มักคู่กับอนุภาคลงท้าย “แล้ว” เช่น “ฝนตกแล้วสิ” เป็นต้น

Iwasaki และ Ingkaphirom (2009) ได้อธิบายเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “ลี” ว่ามีหน้าที่หลักในการยืนยันด้วยน้ำเสียงแบบหนักแน่น (authoritative confirmation) ตัวอย่างเช่น ในบริบทที่ผู้พูดยืนยันข้อมูลให้ผู้ฟังได้รับรู้ “คราวนี้จะมีปัญหามากมายสิ” หรือในบริบทที่ผู้พูดตอบรับคำถามของผู้ร่วมสนทนา เมื่อผู้ร่วมสนทนาถามว่า “วันศุกร์ไปเที่ยวกันไหม” ผู้พูดตอบว่า “ไปสิ” เป็นต้น

งานวิจัยของ Pittayaporn และ Tansiri (Manuscript in preparation) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ในเรื่องความสัมพันธ์ทางความหมายกับระดับเสียงริมขอบ (boundary tone) โดยในงานวิจัยนี้กล่าวว่าอนุภาคลงท้าย “ลี” เป็นอนุภาคที่ไม่มีวรรณยุกต์กำกับ (toneless particle) เช่นเดียวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” ความหมายหลักของอนุภาคลงท้าย “ลี” คือ ความคาดการณ์ได้ (expectable) ส่วนหน้าที่หรือความหมายอื่นๆ ที่พบเกิดจากการความสัมพันธ์ของความหมายหลักกับการได้รับอิทธิพลจากระดับเสียงริมขอบของถ้อยคำที่อนุภาคลงท้ายปรากฏ

จากงานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้าย “สิ” จะเห็นได้ว่า ผู้พูดมักจะใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อแสดงให้เห็นถึงการยืนยันหนักแน่นของข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการบอกเล่าหรือการตอบรับคำถามของผู้ร่วมสนทนา (Bhamoraput, 1972; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553; Iwasaki and Ingkaphirom, 2009) การยืนยันหนักแน่นของข้อมูลเป็นหนึ่งในความหมายที่ Pittayaporn และ Tansiri (Manuscript in preparation) พบในบริบทที่ผู้พูดตอบคำถามของผู้ฟัง การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ยังแสดงให้เห็นถึงความคาดหวังได้ (Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) นอกจากนี้ นอกจากนี้ อนุภาคลงท้าย “สิ” ยังพบได้ในบริบทการเตือน (Bhamoraput, 1972) ในบริบทคำสั่ง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแย้งคำพูดก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทการคาดคะเน (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) และในบริบทที่ผู้พูดเพ็งคืดบางสิ่งบางอย่างได้ (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553)

หากเปรียบเทียบอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากการทบทวนวรรณกรรมจะพบว่า อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ปรากฏในบริบทที่หลากหลายกว่าอนุภาคลงท้าย “สิ” และยังพบว่า อนุภาคลงท้ายทั้งสองอนุภาคปรากฏในบริบทที่ใกล้เคียงกัน เช่น บริบทคำสั่งและบริบทที่ผู้พูดต้องการแย้งคำพูดก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยก่อนหน้าจะเห็นว่า โดยภาพรวมอนุภาคลงท้าย “นะ” ช่วยทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน ในขณะที่อนุภาคลงท้าย “สิ” แสดงให้เห็นถึงการยืนยันหนักแน่นของข้อมูล

ถึงแม้จะมีผลจากงานวิจัยก่อนหน้าจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” แต่ผู้วิจัยพบว่าข้อค้นพบในงานวิจัยก่อนหน้าอาจจะยังไม่สมบูรณ์ต่อการนำมาศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในวิทยานิพนธ์นี้ เนื่องด้วยเหตุผล 3 ประการ ดังนี้ ประการแรก ข้อค้นพบจากงานวิจัยก่อนหน้าหลายงานมาจากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารหรือบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ เช่น “ถ้าเธอจะเที่ยวฝั่งตะวันตกต้องอย่าพลาดซานฟรานซิสโกเขี้ยวนะ” (Bhamoraput, 1972: 30) “เวลาออกไปปิดประตูด้วยนะ” (Peyasantiwong, 1981: 136) “ขอน้ำส้มหน่อยนะ” (Cooke, 1989: 127) “ไปล่ะนะ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 189) “เธอชอบฉันทน่อยสิ” (Bhamoraput, 1972: 24) และ “นกมาช่วยหน่อยสิ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 194) เป็นต้น ซึ่งอนุภาคแสดงมาลาแต่ละอนุภาคต่างก็มี

หน้าที่การสื่อสารของตน เช่น อนุภาคลงท้าย “เออะ” แสดงให้เห็นถึงการแนะนำ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009) เป็นต้น ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ อาจพบหน้าที่การสื่อสารที่ปะปนกัน ประการที่สอง ถึงแม้จะมีงานที่ศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ที่ไม่ปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) แต่ข้อค้นพบของงานวิจัยเหล่านี้ยังไม่ครอบคลุมบริบทบางบริบทที่ผู้วิจัยสังเกตจากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) ตัวอย่างเช่น บริบทที่ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการเกริ่นนำหัวเรื่องของการสนทนา ประการสุดท้าย หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในงานวิจัยก่อนหน้ามีจำนวนมากและค่อนข้างกระจัดกระจาย นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าบางบริบทสามารถจัดให้เป็นระบบ และอยู่ภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกันได้ เช่น การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553) และในบริบทการวิพากษ์วิจารณ์แบบอ่อนโยน (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981) จะเห็นว่าในทั้งสองบริบทการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ช่วยเพิ่มความอ่อนโยน ดังนั้นสองบริบทนี้อาจจะเป็นบริบทที่แตกต่างกันภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกัน ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงจำเป็นต้องจะศึกษาหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อีกครั้งเพื่อให้ได้หน้าที่การสื่อสารที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจะนำข้อค้นพบของงานวิจัยก่อนหน้ามาเป็นแนวทางในการศึกษา

นอกจากนี้ การทบทวนวรรณกรรมในส่วนนี้ทำให้เห็นแนวทางของการศึกษาอนุภาคลงท้าย พบว่าบริบท ไม่ว่าจะเป็นบริบททางสังคม วัฒนธรรม และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน มีผลต่อการกำหนดหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ดังนั้นการศึกษาอนุภาคลงท้ายทั้งสองอนุภาคในวิทยานิพนธ์เล่มนี้จึงไม่สามารถมองข้ามปัจจัยเรื่องบริบททางสังคม วัฒนธรรม และสถานการณ์ได้

2.3 งานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สอง

Kakegawa (2008) และ Masuda (2009) ที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง เป็นงานวิจัยที่ศึกษาอนุภาคลงท้ายหลายอนุภาคโดยไม่เฉพาะเจาะจงไปที่อนุภาคใดอนุภาคหนึ่ง โดยทั้งสองงานนี้เก็บข้อมูลจากผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา งานวิจัยของ Kakegawa (2008) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวอเมริกันที่มีความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในระดับปานกลางจำนวน 11 คน และเก็บข้อมูลแบบกึ่งหลายช่วงเวลา (semi-longitudinal study) วิธีการเก็บข้อมูลทำโดยให้ผู้ให้ข้อมูลเขียนอีเมลสื่อสารกับเจ้าของภาษาชาวญี่ปุ่นเป็นระยะเวลา 12 สัปดาห์ ส่วนงานวิจัยของ Masuda (2009) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวอเมริกันที่มีความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในระดับปานกลางเช่นกัน จำนวน 6 คน เป็นกลุ่มทดลอง และเจ้าของภาษาคนญี่ปุ่นจำนวน 9 คน เป็นกลุ่มควบคุม วิธีการเก็บข้อมูลของ Masuda แตกต่างจาก Kakegawa ตรงที่งานวิจัยของ Masuda เป็นงานวิจัยประเภทเก็บข้อมูล ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง (cross-sectional study) โดยมีวิธีการเก็บข้อมูลด้วยการอัดเทปเสียงการสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูลกับอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่น เป็นระยะเวลาคู่ละประมาณ 20-30 นาที

ผลการวิจัยของ Kakegawa (2008) และ Masuda (2009) ต่างพบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง ใช้อนุภาคลงท้าย เช่น *ne yo no* และ *yone* เป็นต้น ในจำนวนและความหลากหลายน้อยกว่าเจ้าของภาษา ในงานของ Kakegawa (2008) พบว่าเมื่อผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองได้รับการสอนเกี่ยวกับการใช้อนุภาคลงท้าย และอาจารย์ผู้สอนแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดในการใช้อนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สอง ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้ายในความถี่และความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น เช่น ผู้เรียนสามารถใช้ *ne* ที่เป็นคำเดียวไม่ใช่ *ne* ในรูปแบบเฉพาะ (formulaic expression) และมีการพัฒนาในด้านการใช้อนุภาคลงท้ายที่ถูกต้องมากขึ้น นอกจากนี้ Masuda (2009) พบว่า นอกจากการใช้อนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สองจะมีจำนวนและความหลากหลายน้อยกว่าเจ้าของภาษาแล้ว ผู้เรียนภาษาที่สองยังใช้อนุภาคลงท้ายในหน้าที่ที่ต่างจากเจ้าของภาษา เช่น การใช้ *ne* ของผู้เรียนภาษาที่สอง ส่วนใหญ่จะใช้เพื่อแสดงความคิดเห็น และแสดงการประเมินผลในสิ่งที่ผู้พูดรับสารมาจากผู้ฟัง ในขณะที่เจ้าของภาษาใช้ *ne* ส่วนใหญ่เมื่อผู้ฟังต้องการให้ผู้พูดรับรู้ว่าคุณเองกำลังตั้งใจฟังในสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดอยู่ เป็นต้น

นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นหลายอนุภาคโดยไม่เฉพาะเจาะจงไปที่อนุภาคใดอนุภาคหนึ่งแล้ว ยังมีงานวิจัยที่เลือกศึกษาเฉพาะอนุภาคลงท้ายเพียงหนึ่งอนุภาค โดยอนุภาคลงท้ายที่ได้รับความนิยมและมีผู้ศึกษาจำนวนมาก คือ อนุภาคลงท้าย *ne* งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย *ne* ได้แก่ Sawyer (1991) Yoshimi (1999) Ishida (2009) และ Masuda (2011) งานวิจัยทั้ง 4 งานเป็นงานวิจัยที่เก็บข้อมูลจากผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองที่อาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ณ ช่วงเวลาที่เก็บข้อมูล และทั้ง 4 งานนี้สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เน้นศึกษาพัฒนาการของการใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* และงานวิจัยเชิงคุณภาพที่เน้นศึกษาว่าผู้เรียนภาษาที่สองใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* อย่างไร จากการศึกษาวิจัยในอดีตของ Sawyer (1991) อนุภาคลงท้าย *ne* คือ อนุภาคลงท้ายที่บ่งบอกว่าผู้พูดต้องการการสนับสนุนและการยืนยันจากผู้ฟังที่มีความรู้ร่วมกัน (Makino and Tsutsui, 1986 อ้างใน Sawyer, 1991) ซึ่งสอดคล้องกับการสรุปการศึกษาวิจัยในอดีตของ Ishida (2009) ที่พบว่า *ne* มีหน้าที่ใน 3 มิติหลัก คือ

- 1) เป็นตัวบ่งชี้ (Index) โดยแบ่งออกเป็นประเภทย่อยอีก 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้ความรู้ของผู้พูดและผู้ฟัง เช่น ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังมีความรู้ร่วมกันในสิ่งที่ตนพูดและต้องการให้ผู้ฟังเห็นด้วย และตัวบ่งชี้ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูด เช่น ผู้พูดแสดงความเป็นมิตรกับผู้ฟัง เป็นต้น
- 2) ใช้เพื่อให้เกิดผลบางประการในการสื่อสาร (communicative effects) เช่น แสดงความสุภาพในภาษา เป็นต้น
- 3) จัดการเปลี่ยนผลัดการสนทนา (turn management) เช่น ผู้พูดใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* เพื่อเปลี่ยนผลัดของการพูด (Ishida, 2009: 352-354)

งานวิจัยของ Sawyer (1991) และ Ishida (2009) เป็นงานวิจัยที่เน้นศึกษาพัฒนาการของการใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* ของผู้เรียนภาษาที่สอง ทั้งสองงานนี้เป็นงานวิจัยประเภทเก็บข้อมูลแบบหลายช่วงเวลา (longitudinal study) โดยงานของ Sawyer (1991) เก็บข้อมูลเป็นระยะเวลารวม 1 ปี มีผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองที่มีภาษาแม่ที่หลากหลายจำนวน 11 คน Sawyer เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ผู้เรียนภาษาที่สองโดยครูที่สอนภาษาญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่าในระยะเริ่มแรกผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* ในรูปแบบเฉพาะ (formulaic expression) เช่น *soo desu ne* (That's right.) ในจำนวนความถี่ที่มากกว่า *ne* ที่เป็นคำเดี่ยว และ

เมื่อเวลาผ่านไปกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองมีพัฒนาการในแง่ของความถี่ในการใช้ *ne* ที่เป็นคำเดี่ยวมากกว่ารูปแบบเฉพาะ

ส่วนการศึกษาพัฒนาการการรับอนุภาคลงท้าย *ne* ของชาวอเมริกันที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองจำนวน 1 คน ของ Ishida (2009) มีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการอัติโนมัติของการสนทนาของผู้เข้าร่วมการวิจัยกับเจ้าของภาษาที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีความคุ้นชิน เป็นระยะเวลา 9 เดือน ผลการวิจัยแตกต่างจาก Sawyer (1991) เนื่องจากผลของ Ishida พบว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* ที่เป็นคำเดี่ยวได้ก่อน *ne* ที่ปรากฏกับรูปแบบเฉพาะ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุที่ทำให้ผลการวิจัยของทั้ง Sawyer (1991) และ Ishida (2009) แตกต่างกัน คือ วัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน โดย Sawyer (1991) เป็นงานวิจัยที่ต้องการศึกษาพัฒนาการการใช้ *ne* ในแง่ของความถี่ในการใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* ของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง กล่าวคือ Sawyer สนใจจำนวนความถี่ของอนุภาคลงท้าย *ne* ว่าในระยะเริ่มแรกกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองใช้ *ne* ในรูปแบบคำเดี่ยวหรือรูปแบบเฉพาะมากกว่ากัน ส่วนงานของ Ishida (2009) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาพัฒนาการการรับอนุภาคลงท้าย *ne* ว่าผู้เรียนภาษาที่สองใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* ในรูปแบบคำเดี่ยวหรือรูปแบบเฉพาะได้ก่อนกัน ดังนั้นจึงพบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองเริ่มรับอนุภาคลงท้าย *ne* ที่เป็นคำเดี่ยวได้ก่อน *ne* ที่เป็นรูปแบบเฉพาะ

งานวิจัยอีกสองงานของ Yoshimi (1999) และ Masuda (2011) เป็นงานวิจัยที่เน้นศึกษาว่าผู้เรียนภาษาที่สองใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* อย่างไร ทั้งสองงานนี้เป็นงานวิจัยที่เก็บข้อมูลแบบกึ่งหลายช่วงเวลา (semi-longitudinal study) โดยงานของ Yoshimi (1999) มีผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง จำนวน 5 คน ทำการเก็บข้อมูล 2 ครั้งภายในระยะเวลา 2 เดือน ใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการอัดเทปการสนทนาของผู้ให้ข้อมูลกับคนญี่ปุ่นเจ้าของภาษา การศึกษาของ Yoshimi ไม่ได้เน้นไปที่พัฒนาการของการใช้ออนุภาคลงท้าย *ne* แต่เน้นไปที่การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ เพื่อดูการใช้ *ne* แบบผิดปกติ (anomalous uses) ของผู้เรียนภาษาที่สองที่ต่างจากเจ้าของภาษา ดังนั้นการวิเคราะห์ผลจึงออกมาในรูปแบบที่เป็นการรวมว่ามีการใช้ *ne* แบบผิดปกติทั้งใน *ne* ที่เป็นคำเดี่ยว และ *ne* ที่เป็นรูปแบบเฉพาะ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองมีการใช้ *ne* แบบผิดปกติ มากถึง 15 ครั้ง จากการใช้ทั้งหมด 46 ครั้งคิดเป็น 32.6% นอกจากนี้

Yoshimi ยังวิเคราะห์เพิ่มเติมว่าการใช้ *ne* แบบผิดปกติที่ต่างจากเจ้าของภาษา 14 ครั้ง จากการใช้ทั้งหมด 15 ครั้ง มาจากผลัดในการสนทนาที่ผู้พูดต้องการยืนยันว่าตนเห็นด้วยกับผู้พูดก่อนหน้าโดยผู้เรียนภาษาที่สองใช้ *ne* ต่างจากเจ้าของภาษา กล่าวคือ เจ้าของภาษาใช้ *ne* ในการยืนยันว่าตนเองเห็นด้วย ในขณะที่ผู้เรียนภาษาที่สองใช้ *ne* ในการบอกเล่าข้อมูล ซึ่ง Yoshimi ได้วิเคราะห์ถึงสาเหตุนี้ว่ามาจากภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาแม่ของผู้ให้ข้อมูลมีความแตกต่างกับภาษาญี่ปุ่นในแง่ของการยืนยันข้อมูลของผู้พูดและผู้ฟังในการสนทนา

งานวิจัยอีกงานหนึ่งคือ Masuda (2011) เป็นงานวิจัยที่เน้นศึกษาว่าผู้เรียนภาษาที่สองใช้อ่อนภาคลงท้าย *ne* อย่างไร เช่นเดียวกับ Yoshimi (1999) โดยงานวิจัยของ Masuda (2011) เป็นการศึกษาการรับอ่อนภาคลงท้าย *ne* ของคนอเมริกันที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองและมีคะแนนการสอบวัดความรู้ความสามารถในภาษาญี่ปุ่น (Simple Performance-Oriented Test: SPOT) ระหว่าง 57-92% จำนวน 6 คน วิธีการเก็บข้อมูลทำโดยการบันทึกเสียงการสนทนาระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยกับคนญี่ปุ่นเจ้าของภาษาจำนวน 2 ครั้ง ภายในระยะเวลา 6 สัปดาห์ ผลของงานวิจัยพบว่าจากการเก็บข้อมูลครั้งแรกไปจนถึงครั้งที่ 2 (ครั้งสุดท้าย) กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองมีจำนวนการใช้ *ne* ในหน้าที่ที่เหมาะสมกับบริบทและผลัดของการสนทนามากขึ้น อีกทั้งยังพบว่าการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลใช้ *ne* ในรูปแบบเฉพาะลดลงและถูกต้องมากกว่าการเก็บข้อมูลครั้งแรก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Sawyer (1991) เมื่อเวลาผ่านไปผู้เรียนภาษาที่สองมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองมากขึ้น ทำให้สามารถใช้อ่อนภาคลงท้าย *ne* ที่เป็นคำเดียวเพิ่มขึ้น และใช้ *ne* ที่เป็นรูปแบบเฉพาะลดลง นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าระดับความสามารถทางภาษา (language proficiency) ของผู้เรียนภาษาที่สองมีผลต่อการใช้อ่อนภาคลงท้าย *ne* เนื่องจากในการเก็บข้อมูลทั้ง 2 ครั้ง ไม่พบการใช้ *ne* ทั้งคำเดียวหรือรูปแบบเฉพาะของผู้ให้ข้อมูลที่มีความสามารถทางภาษาดำที่สุด (ได้คะแนน SPOT 57%) และยังพบว่าการใช้ภาษาที่สองกับผู้คนรอบข้างตลอดเวลามีส่วนทำให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองมีพัฒนาการในการใช้ *ne* ในด้านความถี่และความเหมาะสมกับบริบทเพิ่มมากขึ้น

งานวิจัยส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็น Yoshimi (1999) Kakegawa (2008) Masuda (2009) Ishida (2009) และ Masuda (2011) ล้วนศึกษาการรับอ่อนภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นโดยผู้ให้ข้อมูลที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่งานวิจัย Fu และ Sena (2002) เป็นงานวิจัยที่ต่างออกไป กล่าวคือ

Fu และ Sena (2002) เลือกศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย *kedo* ในภาษาญี่ปุ่นโดยผู้พูดภาษาไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง งานวิจัยนี้ได้แบ่งผู้ให้ข้อมูลออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้พูดภาษาไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองจำนวน 4 คน (ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับปานกลาง 1 คน ในระดับสูง 2 คน และในระดับเหนือกว่าระดับสูง 1 คน) เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มเจ้าของภาษาคนญี่ปุ่นจำนวน 8 คน เป็นกลุ่มควบคุม เก็บข้อมูลทำโดยให้ผู้เรียนภาษาที่สองสนทนากับเจ้าของภาษาคนญี่ปุ่น โดยมีทำเนียบภาษา (register) แตกต่างกัน 2 เรื่องใจ คือ เรื่องใจแรก ให้ผู้ให้ข้อมูลสนทนากับคนที่เพิ่งเคยเจอกันเป็นครั้งแรก และเรื่องใจที่สอง ให้ผู้ให้ข้อมูลสนทนากับเพื่อน ผลการวิจัยพบว่ายิ่งผู้พูดภาษาไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองมีความสามารถทางภาษาในระดับสูงมากเท่าไร ก็จะยิ่งใช้อนุภาคลงท้าย *kedo* ในจำนวนที่มากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นที่ต่ำกว่า เช่นเดียวกับความหลากหลายของหน้าที่ของอนุภาคลงท้าย *kedo* พบว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถในระดับสูงใช้อนุภาคลงท้าย *kedo* ในหน้าที่ที่หลากหลายกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในระดับที่ต่ำกว่า

นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองแล้ว ยังมีงานวิจัยของ Chan (2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้งโดยผู้พูดภาษาจีนกลางที่เรียนภาษาจีนกวางตุ้งเป็นภาษาที่สอง ในงานวิจัยนี้มีผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้พูดภาษาจีนกลางที่เรียนภาษาจีนกวางตุ้งเป็นภาษาที่สองจำนวน 20 คน เป็นกลุ่มทดลอง โดยผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาจีนกวางตุ้งมาประมาณครึ่งปี และอาศัยอยู่ในประเทศฮ่องกงไม่เกิน 3 ปี และกลุ่มเจ้าของภาษาจีนกวางตุ้งจำนวน 10 คน เป็นกลุ่มควบคุม โดยผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เกิดและอาศัยที่ฮ่องกง และพูดภาษาจีนกวางตุ้งในชีวิตประจำวัน Chan แบ่งอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

- 1) อนุภาคลงท้ายที่มีหน้าที่และการออกเสียงคล้ายกับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกลาง ประกอบด้วย *le1* และ *laa3* คล้ายกับ *ne* และ *le* ในภาษาจีนกลาง
- 2) อนุภาคลงท้ายที่มีหน้าที่คล้ายกับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกลางแต่ออกเสียงต่างกัน ประกอบด้วย *gwa3* และ *laa1* มีหน้าที่คล้าย *ba* ในภาษาจีนกลาง
- 3) อนุภาคลงท้ายที่ไม่มีความคล้ายคลึงกับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกลางทั้งในแง่ของหน้าที่และการออกเสียง ประกอบด้วย *ze1* และ *wo5*

- 4) อนุภาคลงท้ายที่ปรากฏร่วมกันเป็นกลุ่ม (cluster) ประกอบด้วย กลุ่มอนุภาคลงท้ายสองอนุภาค *ge3 me1* กลุ่มอนุภาคลงท้ายสามอนุภาค *gaa3 laa3 wo3* และกลุ่มอนุภาคลงท้ายสี่อนุภาค *tim1 ge3 zaa3 bo3*

เครื่องมือในการเก็บข้อมูลของ Chan (2008) ประกอบด้วย แบบทดสอบการแปล (interpretation test) เพื่อทดสอบความเข้าใจที่มีต่ออนุภาคลงท้าย และแบบทดสอบการใช้อนุภาคลงท้าย (usage test) เพื่อทดสอบการใช้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนภาษาที่สองสามารถเข้าใจและใช้อนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้งในกลุ่มที่มีหน้าที่และการออกเสียงคล้ายกับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกลางมากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มมีหน้าที่คล้ายคลึงกับภาษาจีนกลางแต่ออกเสียงต่างกัน Chan ได้สรุปว่าการถ่ายโอนภาษาเชิงบวกมีผลต่อการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีนกวางตุ้งของผู้ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาจีนกลาง อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้ยังพบการถ่ายโอนภาษาเชิงลบเช่นกัน กล่าวคือ ผู้เรียนภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย *ma* ในภาษาจีนกลางในบริบทของภาษาจีนกวางตุ้ง

จากการทบทวนวรรณกรรมในส่วนของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สอง สามารถสรุปปัจจัยที่มีผลต่อการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สองทั้งหมด 5 ปัจจัยหลัก ดังนี้

1) ความสามารถทางภาษา (language proficiency)

ผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน มีแนวโน้มที่จะรับภาษาที่สองในแง่วินนปฏิบัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน Ellis (2008) กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนภาษาที่สองมีความสามารถทางภาษาเพียงพอ จะทำให้ผู้เรียนคนนั้นใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาน้อย จะทำให้มีปัญหาในการใช้ภาษาที่สอง โดย Kasper และ Schmidt (1996) กล่าวสอดคล้องกับ Ellis ว่าผลของการวิจัยเกี่ยวกับการรับภาษาที่สองทางด้านวินนปฏิบัติศาสตร์ แสดงให้เห็นปัจจัยทางด้านความสามารถทางภาษา (proficiency) ต่อการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทในภาษาที่สอง

ผลการวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาที่สองของ Sawyer (1991) แสดงให้เห็นว่า เมื่อผู้เรียนภาษาที่สองมีความสามารถทางภาษาเพิ่มมากขึ้น ผู้เรียนภาษาที่สองมีการพัฒนาการใช้อนุภาคลงท้ายในจำนวนที่เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งผลการวิจัยของ Fu และ Sena (2002) และ Masuda

(2011) ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูงจะสามารถใช้อนุภาคลงท้ายได้ในปริมาณและความหลากหลายมากกว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถทางภาษาในระดับที่ต่ำกว่า

2) การถ่ายโอนภาษา (language transfer)

การถ่ายโอนทางภาษาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการรับภาษาในแง่วิจัยปฏิบัติศาสตร์ของผู้เรียนภาษาที่สอง Lado (1957 อ้างใน Gass and Selinker 2008) และ Saville-Troike (2009) สรุปนิยามของการถ่ายโอนทางภาษาไว้ว่า การถ่ายโอนทางภาษา หมายถึง กระบวนการที่ผู้เรียนภาษาที่สองถ่ายโอนรูปแบบหรือความหมายจากภาษาที่หนึ่งของตนไปสู่ภาษาที่สอง อีกทั้ง Odlin (1996) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการถ่ายโอนภาษา คือ ความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของผู้เรียน การถ่ายโอนทางภาษาสามารถแบ่งออกเป็น การถ่ายโอนภาษาเชิงบวก (positive transfer) คือ การใช้โครงสร้างหรือกฎในภาษาที่หนึ่งแล้วสอดคล้องกับโครงสร้างหรือกฎในภาษาที่สอง (Saville-Troike, 2009) การถ่ายโอนภาษาเชิงบวกเกิดจากความเหมือนหรือความคล้ายคลึงกันระหว่างภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนกับภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมายของผู้เรียน เช่น หากภาษาที่สองของผู้เรียนมีโครงสร้างประโยคเหมือนกับภาษาที่หนึ่งของตนเองผู้เรียนภาษาที่สองจะสามารถรับคำนำหน้านาม การเรียงคำ และคุณูปประโยคในภาษาที่สองได้ไม่ยากนัก หรือถ้าหากภาษาที่สองของผู้เรียนมีระบบเสียงสระที่คล้ายคลึงกับภาษาที่หนึ่ง ผู้เรียนภาษาที่สองจะสามารถระบุหรือจำแนกเสียงสระในภาษาที่สองได้ง่ายมากขึ้น (Odlin, 1996) และการถ่ายโอนภาษาเชิงลบ (negative transfer) คือ การใช้โครงสร้างหรือกฎในภาษาที่หนึ่งแล้วไม่สอดคล้องกับโครงสร้างหรือกฎในภาษาที่สอง (Saville-Troike, 2009)

Ellis (2008) เสริมว่า ในการรับภาษาที่สองในแง่วิจัยปฏิบัติศาสตร์ การถ่ายโอนภาษาที่พบจะเป็นการถ่ายโอนกฎของการพูด (rules of speaking) กล่าวคือ ผู้เรียนภาษาที่สองนำกฎของการพูดในภาษาที่หนึ่งไปใช้กับภาษาที่สอง อย่างไรก็ตาม Kasper และ Schmidt (1996) แย้งว่า การถ่ายโอนภาษาในแง่วิจัยปฏิบัติศาสตร์ยังคงเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและยากที่จะระบุให้ชัดเจนว่าอะไรที่เกิดการถ่ายโอน ระหว่างสถานการณ์ทางสังคม (social situation) การรับรู้ว่ามีสิ่งใดเหมาะสมกับบริบทในภาษาที่สอง หรือรูปแบบภาษาที่ใช้ (Linguistic form)

ปัจจัยการถ่ายโอนภาษาสามารถพบได้ในงานวิจัยของ Yoshimi (1999) และ Chan (2008) โดยงานวิจัยของ Yoshimi (1999) พบการถ่ายโอนภาษาเชิงลบที่ผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาญี่ปุ่น เป็นภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย *ne* แบบผิดปกติเนื่องจากมีความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาแม่ของผู้ให้ข้อมูล และภาษาญี่ปุ่นที่เป็นภาษาที่สอง ในส่วนของผลการวิจัยของ Chan (2008) พบการถ่ายโอนภาษาทั้งเชิงบวกและเชิงลบ การถ่ายโอนภาษาเชิงบวกพบเมื่อภาษาจีนกลาง ซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้ให้ข้อมูลมีอนุภาคลงท้ายที่มีความคล้ายคลึงกับอนุภาคลงท้ายในภาษาจีน กวางตุ้ง และการถ่ายโอนภาษาเชิงลบพบเมื่อผู้เรียนภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย *ma* ในภาษาแม่ (จีนกลาง) ในบริบทของภาษาจีนกวางตุ้ง (ภาษาที่สอง)

3) โอกาสในการใช้ภาษาที่สอง

หากผู้เรียนภาษาที่สองไม่ได้พบปะพูดคุยกับเจ้าของภาษา หรือผู้เรียนภาษาที่สองไม่ได้มี โอกาสใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารจริง จะทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองคนนั้นๆ ไม่สามารถรับภาษาที่สอง ในแง่วัจนปฏิบัติศาสตร์ได้ (Ellis, 2008) จากงานวิจัยของ Masuda (2011) หลังจากการเก็บข้อมูล ผู้เรียนภาษาที่สองได้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนกับ ผู้คนรอบข้างทุกคนในชีวิตประจำวัน พบว่าผู้เรียนภาษาที่สองจำนวน 2 คน จากทั้งหมด 6 คน ไม่ได้ ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสื่อสารกับคนรอบข้างตลอดเวลา บางครั้งมีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับ คนรอบข้าง ผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยหนึ่งในสองคนที่ไม่ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นตลอดเวลา ไม่ สามารถใช้อนุภาคลงท้าย *ne* ได้แม้แต่ครั้งเดียว และอีกหนึ่งคนพบการใช้ *ne* เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น ดังนั้นจึงสอดคล้องกับสิ่งที่ Ellis (2008) ได้กล่าวไว้

4) ระยะเวลาที่ได้อยู่ในประเทศเจ้าของภาษา

จากงานวิจัยของ Sawyer (1991) Ishida (2009) และ Masuda (2011) ที่ศึกษาการใช้ อนุภาคลงท้าย *ne* ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง พบว่าเมื่อผู้ให้ข้อมูลได้อาศัยอยู่ในประเทศ ญี่ปุ่นซึ่งเป็นประเทศเจ้าของภาษาเป็นช่วงเวลาหนึ่ง ตั้งแต่จากการเก็บข้อมูลครั้งแรกไปจนถึงการเก็บ ข้อมูลครั้งสุดท้ายพบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีพัฒนาการในการใช้อนุภาคลงท้าย *ne* ในแง่ของความถี่ในการใช้ และความเหมาะสมกับบริบทในภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้น ซึ่งทำให้เห็นว่าระยะเวลาของการที่ผู้เรียน ภาษาที่สองได้อาศัยอยู่ในประเทศเจ้าของภาษานานมากขึ้นทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองมีพัฒนาการใน การใช้อนุภาคลงท้ายที่เพิ่มขึ้นเช่นกัน

5) การเรียนการสอนภาษาที่สอง

จากงานวิจัยของ Kakegawa (2008) ที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นของคนอเมริกันที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง ผลของงานวิจัยพบว่าเมื่อผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองได้รับการสอนเกี่ยวกับการใช้อนุภาคลงท้าย และผู้สอนได้แสดงให้เห็นข้อผิดพลาดในการใช้อนุภาคลงท้ายผู้เรียนภาษาที่สอง ทำให้มีการใช้อนุภาคลงท้ายในความถี่และความหลากหลายมากขึ้น รวมทั้งมีการใช้อนุภาคลงท้ายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทในภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนมีส่วนช่วยทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองมีพัฒนาการในการใช้อนุภาคลงท้ายอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะการชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดของตนเองที่ใช้อนุภาคลงท้ายผิดบริบทในภาษาที่สอง จะยิ่งทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองเกิดความเข้าใจในการใช้อนุภาคลงท้ายมากยิ่งขึ้น

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับวัจนกรรม

ถึงแม้อนุภาคลงท้ายจะไม่ได้เป็นคำประเภที่บังคับใช้ในภาษา แต่การแสดงวัจนกรรมใดวัจนกรรมหนึ่งจะประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องใช้อนุภาคลงท้ายให้เหมาะสมกับบริบททางสังคม วัฒนธรรมของภาษานั้นๆ (Thomas, 1983 อ้างใน Sawyer, 1991: 95) ในภาษาไทยอนุภาคลงท้ายมีหน้าที่ในการแสดงเจตนาว่าเป็นคำที่เสริมเข้าไปในประโยคเพื่อช่วยแสดงเจตนาและท่าทีของผู้พูด และแสดงความสัมพันธ์ของผู้สนทนาร่วมกัน (นววรรณ พันธุเมธา, 2553) ถึงแม้อนุภาคลงท้ายจะไม่มี ความหมายประจำคำ และความหมายหลักของประโยคนั้นก็ยังคงอยู่เมื่อไม่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายในประโยค แต่การใช้อนุภาคลงท้ายในประโยคมีความหมายในเชิงหน้าที่ เนื่องจากอนุภาคลงท้ายมีหน้าที่ทำให้เจตนาของประโยคที่ผู้พูดต้องการจะสื่อออกมาชัดเจนและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ดังในตัวอย่างที่ (8) และ (9) ในบริบทที่ผู้พูดและผู้ฟังกำลังยืนอยู่บนยอดเขาในตอนเช้าด้วยกัน และผู้พูดมีเจตนาเชิญชวนให้ผู้ฟังสนทนาตอบตนเอง

(8) วันนี้อากาศหนาว

(9) วันนี้อากาศหนาวนะ

ผู้พูดมีเจตนาจะเชิญชวนให้ผู้ฟังแสดงความคิดเห็น จึงกล่าวประโยค (8) “วันนี้อากาศหนาว” เป็นประโยคที่ไม่มีการใช้อนุภาคลงท้าย อาจจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดว่าเป็นประโยคบอกให้ทราบธรรมดาที่ผู้พูดต้องการบอกเล่าว่าอากาศหนาว แต่ถ้าผู้พูดกล่าวประโยค (9) “วันนี้อากาศหนาวนะ”

เป็นประโยคที่เพิ่มอนุภาคลงท้าย “นะ” เข้าไป ผู้ฟังก็จะสามารถเข้าใจได้ว่าผู้พูดต้องการจะเชิญชวนให้ตนเองแสดงความคิดเห็น เช่น เห็นด้วยที่วันนี้อากาศหนาว หรือไม่เห็นด้วยเพราะวันนี้อากาศไม่หนาว จากตัวอย่างประโยค (8) และ (9) ทำให้เห็นว่าอนุภาคลงท้ายเปรียบเสมือนคำบ่งชี้ที่ช่วยแสดงเจตนาที่ผู้พูดจะสื่อให้ชัดเจนมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจะอธิบายแนวคิดเรื่องวัจนกรรม และการสื่อเจตนาของถ้อยคำของนักภาษาศาสตร์สองคน ได้แก่ Austin (1962) และ Searle (1976)

วัจนกรรมเป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นเริ่มแรกจาก Austin (1962) โดย Austin กล่าวว่า วัจนกรรมเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ถ้อยคำทุกถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวนั้น ไม่เพียงแต่แสดงถึงการโยงความหมายของสิ่งที่อ้างถึงจากรูปภาษาที่ใช้ในถ้อยคำนั้น แต่แสดงให้เห็นการกระทำผ่านการใช้ภาษา โดย Austin ยังกล่าวเพิ่มว่าการกล่าวถ้อยคำใดถ้อยคำหนึ่งจะมีการกระทำ 3 ส่วนที่เกี่ยวข้อง คือ

- 1) การกล่าวถ้อย⁵ (locutionary act) คือ ตัวถ้อยคำที่ผู้ใช้ภาษาได้กล่าวออกมา คำแปลภาษาไทยใช้ตาม กฤษฎดา
- 2) การสื่อเจตนา (illocutionary act) คือ เจตนาที่อยู่ภายในตัวถ้อยคำ
- 3) การแสดงวัจนผล (perlocutionary act) คือ ผลของการกล่าวถ้อยคำออกไป

นอกจากนี้ การกล่าวถ้อยคำใดก็ได้แล้วแต่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของความเหมาะสม ซึ่งหมายถึงการแสดงวัจนกรรมที่มีความเหมาะสมกับสังคม วัฒนธรรม และสถานการณ์ จากการกระทำ 3 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกล่าวถ้อยคำจะเห็นได้ว่า การสื่อเจตนาเป็นส่วนที่เปรียบเสมือนหัวใจของการกล่าวถ้อยคำ ดังนั้น Austin (1962: 150-163) จึงแบ่งประเภทของวัจนกรรมที่สื่อเจตนาต่างๆ ออกเป็น 5 ประเภท พร้อมทั้งให้กริยาแสดงการสื่อเจตนาอื่นๆ (illocutionary verb) ประกอบการอธิบาย

- 1) วัจนกรรมชี้ขาด (verdictives) คือ การหาบทสรุปอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการของบางหัวข้อ หรือบางเรื่องราว มีกริยาที่ใช้ในการแสดงวัจนกรรมดังกล่าว คือ *acquit, hold, calculate, describe, analyze, estimate, date, rank, assess* และ *characterize*
- 2) วัจนกรรมที่ก่อให้เกิดการตัดสินใจ (exercitives) คือ การกล่าวถ้อยคำที่ก่อให้เกิดการตัดสินใจ มีกริยาที่ใช้ในการแสดงวัจนกรรมดังกล่าว คือ *order, command, direct,*

⁵ ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้คำแปลภาษาไทยตามกฤษฎดาพรรณ หงศ์ลดารมภ์ และ ชีรนุช โชคสุวนิช (2551) ในหนังสือ *วัจนปฏิบัติศาสตร์*

plead, beg, recommend, entreat, advise, dismiss, appoint, nominate, veto, declare closed, declare open, nounce, warn, proclaim และ *give*

- 3) วจนกรรมผูกมัด (commissives) คือ วจนกรรมที่ผู้พูดกระทำการสัญญาต่อผู้ฟัง มีกริยาที่ใช้ในการแสดงวจนกรรมดังกล่าว คือ *promise, vow, pledge, covenant, contract, guarantee, embrace* และ *swear*
- 4) วจนกรรมแสดงพฤติกรรม ความรู้สึก และทัศนคติ (behabitives) คือ วจนกรรมที่แสดงพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติ มีกริยาที่ใช้ในการแสดงวจนกรรมดังกล่าว คือ *apologize, thank, deplore, commiserate, congratulate, felicitate, welcome, applaud, criticize, bless, curse, toast, drink, dare, defy, protest* และ *challenge*
- 5) วจนกรรมอธิบาย (expositives) คือ วจนกรรมที่อธิบาย ชี้แจง หรือแก้ต่าง มีกริยาที่ใช้ในการแสดงวจนกรรมดังกล่าว คือ *affirm, deny, emphasize, illustrate, answer, report, accept, object to, concede, describe, class, identify* และ *call*

แนวคิดเรื่องวจนกรรมถูกพัฒนาขึ้นมาจากลูกศิษย์ของ Austin คือ Searle โดย Searle (1976) ได้ปรับปรุงพัฒนาประเภทของวจนกรรมที่สื่อเจตนาของถ้อยคำ 5 ประเภท ที่ Austin เป็นผู้กำหนดขึ้น เนื่องจาก Searle พบจุดอ่อนหลายจุด ได้แก่ การแบ่งประเภทวจนกรรมของ Austin กลายเป็นการแบ่งประเภทของกริยาสื่อเจตนาในภาษาอังกฤษมากกว่าที่จะเป็นประเภทของวจนกรรม กริยาสื่อเจตนาบางคำที่ Austin อธิบายมาพร้อมกับประเภทของวจนกรรมนั้น บางคำไม่ใช่กริยาที่สื่อเจตนา เช่น *intend* ต้องเป็น *express an intention* ถึงจะเป็นกริยาลีที่แสดงการกระทำ อีกทั้งการแบ่งประเภทของ Austin ยังไม่กระจ่างชัด ดังนั้นจึงมีคำกริยาบางคำที่สามารถสื่อเจตนาตามประเภทของการแบ่งของ Austin ได้มากกว่าหนึ่งวจนกรรม เช่น *deny, affirm, state, class, identify, conclude* และ *deduce* ที่ถูกจัดให้อยู่ในประเภทอธิบาย (expositives) ทั้งหมด ที่ตามนัยของวจนกรรมสามารถปรากฏในวจนกรรมชี้ขาด (verdictives) ได้เช่นกัน นอกจากนี้ คำกริยาสื่อเจตนาบางคำที่สื่อเจตนาในวจนกรรมเดียวกัน กลับมีความหมายที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เช่น *dare* และ *defy* อยู่ในวจนกรรมเดียวกับ *thank* และ *apologize* และสุดท้าย คือเรื่องการใช้คำนิยามอธิบายการจำแนกวจนกรรมของ Austin ยังไม่ครอบคลุมและชัดเจนเพียงพอ

หลังจากพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขการแบ่งประเภทของวจนกรรรมโดย Austin (1962) แล้ว Searle (1976: 10-16) ได้จำแนกประเภทของวจนกรรรม⁶ ใหม่ ดังนี้

- 1) วจนกรรรมบรรยาย⁷ (representatives) คือ การกล่าวถ้อยคำเพื่อบรรยายเหตุการณ์ หรือ บอกเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ เช่น การรายงานข่าว เป็นต้น
- 2) วจนกรรรมกำหนดให้ทำ (directives) คือ การกล่าวถ้อยคำเมื่อผู้พูดมีความต้องการให้ผู้ฟังทำ บางสิ่งบางอย่าง เช่น การสั่ง การแนะนำ และการขอร้อง เป็นต้น
- 3) วจนกรรรมผูกมัด (commissives) คือ การกล่าวถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดผูกมัดตัวเอง ทำให้ผู้พูดต้องกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การสัญญา การสาบาน เป็นต้น
- 4) วจนกรรรมแสดงความรู้สึก (expressives) คือ การกล่าวถ้อยคำที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก หรือทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังหรือสิ่งแวดลอมรอบข้าง เช่น การขอโทษ การแสดงความยินดี และการขอบคุณ เป็นต้น
- 5) วจนกรรรมประกาศ (declaratives) คือ การกล่าวถ้อยคำเมื่อผู้พูดมีความตั้งใจที่จะกระทำ บางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเป็นวจนกรรรมที่มีเงื่อนไขด้านสถานะของผู้พูด บริบททางสังคม และ วัฒนธรรมเกี่ยวข้องด้วย เช่น ผู้พูดมีสถานะที่เหมาะสมคือ ผู้พูดมีตำแหน่งเป็นประธานของบริษัทที่มีความตั้งใจที่จะไล่พนักงานคนหนึ่งออก จึงกล่าวว่า “คุณถูกไล่ออก” วจนกรรรมประกาศจึงเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์

นอกจากประเภทของวจนกรรรมข้างต้นแล้ว Searle (1975) ยังกล่าวว่า การกล่าวถ้อยคำหนึ่ง ยังแบ่งเป็นการแสดงวจนกรรรมตรง และวจนกรรรมอ้อมได้ เนื่องจากในบางสถานการณ์ผู้พูดต้องการที่จะเลี่ยงการกล่าวถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาอย่างตรงไปตรงมาจึงเลือกใช้รูปภาษาแบบอ้อม แต่ก็สามารถสื่อเจตนาให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำแบบอ้อมแต่เป็นที่เข้าใจของคนในสังคมเดียวกันได้ (conventionally indirect) ดังตัวอย่างของ Searle เช่น ผู้พูดกล่าวว่า “Can you reach the salt?” ผู้พูดไม่ได้มีเจตนาเพื่อจะถามผู้ฟังว่าหยิบขวดเกลือได้ไหม แต่ต้องการขอร้องให้ผู้ฟังส่งเกลือมาให้ ดังนั้นจะพบว่าถ้อยคำนี้มีวจนกรรรมอ้อมประเภทกำหนดให้ทำ หากพิจารณาตัวอย่าง (8) และ (9)

⁶ ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้คำแปลภาษาไทยตามกฤษฎาจารย์ หงส์ดารมภ์ และ ธีรานุช โชคสุวนิช (2551) ในหนังสือ วจนปฏิบัติศาสตร์

⁷ ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้คำว่า วจนกรรรมบรรยาย แทนคำว่า วจนกรรรมบรรยายเหตุการณ์

อีกครั้ง ดังแสดงอีกครั้งในตัวอย่างที่ (10) และ (11) ในบริบทที่ผู้พูดและผู้ฟังกำลังยืนอยู่บนยอดเขาในตอนเช้าด้วยกัน และผู้พูดมีเจตนาเชิญชวนให้ผู้ฟังสนทนาตอบตนเอง

(10) วันนี้อากาศหนาว

(11) วันนี้อากาศหนาวนะ

ตัวอย่าง (8) ผู้พูดไม่ใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” และตัวอย่าง (9) ผู้พูดเลือกใช้่อนุภาคลงท้าย “นะ” จะพบว่ามีการใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ในตัวอย่างที่ (9) ช่วยบอกใบ้หรือชี้ให้ผู้ฟังรู้ว่าผู้พูดมีเจตนาที่ต้องการให้ผู้ฟังร่วมการสนทนาด้วยมากกว่าตัวอย่างที่ (8) ที่ไม่มีการปรากฏของ่อนุภาคลงท้าย “นะ” ซึ่งถือว่า่อนุภาคลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง (9) นี้ช่วยชี้ให้เห็นเจตนาที่ผู้พูดต้องการสื่อสารออกมาให้เด่นชัดมากยิ่งขึ้น

จากแนวคิดเรื่องวัจนกรรมทั้งหมดนี้สามารถเชื่อมโยงกับ่อนุภาคลงท้ายในส่วนของการสื่อเจตนา ซึ่งการแสดงวัจนกรรมทุกวัจนกรรมล้วนมีเจตนาที่ผู้พูดต้องการจะสื่อออกมาพร้อมกับการกล่าวถ้อยค่านั้นๆ การใช่อนุภาคลงท้ายสามารถช่วยแสดงเจตนาของผู้พูดที่อยู่ในถ้อยคำให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น หากผู้เรียนภาษาที่สองมีความสามารถในการใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการสื่อเจตนาของถ้อยคำในการแสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้เหมาะสมกับบริบทในภาษาไทย จะแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาที่สองสามารถใช่อนุภาคลงท้ายในหน้าที่นั้นๆ ได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยแบ่งออกเป็น 10 ส่วน คือ 3.1 วิธีคัดเลือกข้อมูล 3.2 วิธีวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรม 3.3 วิธีตรวจสอบผลการวิเคราะห์ 3.4 การพัฒนาเครื่องมือในการเก็บข้อมูล 3.5 การออกแบบเครื่องมือในการเก็บข้อมูล 3.6 การตรวจสอบเครื่องมือในการเก็บข้อมูล 3.7 การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล 3.8 การเก็บข้อมูล 3.9 การจัดระเบียบข้อมูล และ 3.10 การวิเคราะห์ข้อมูล

ถึงแม้จะมีผลจากงานวิจัยก่อนหน้าจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” แต่ผู้วิจัยพบว่าข้อค้นพบในงานวิจัยก่อนหน้าอาจจะยังไม่สมบูรณ์ต่อการนำมาศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในวิทยานิพนธ์นี้ เนื่องด้วยเหตุผล 3 ประการ ดังนี้ ประการแรก ข้อค้นพบจากงานวิจัยก่อนหน้าหลายงานมาจากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารหรือบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ เช่น “ถ้าเธอจะเที่ยวฝั่งตะวันตกต้องอย่าพลาดซานฟรานซิสโกเชียวนะ” (Bhamoraput, 1972: 30) “เวลาออกไปปิดประตูด้วยนะ” (Peyasantiwong, 1981: 136) “ขอน้ำส้มหน่อยนะ” (Cooke, 1989: 127) “ไปละนะ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 189) “เธอชอบฉันทน่อยสิ” (Bhamoraput, 1972: 24) และ “นงมาช่วยหน่อยสิ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 194) เป็นต้น ซึ่งอนุภาคแสดงมาลาแต่ละอนุภาคต่างก็มีหน้าที่การสื่อสารของตน เช่น อนุภาคลงท้าย “เออะ” แสดงให้เห็นถึงการแนะนำ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009) เป็นต้น ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ อาจจะมีพบหน้าที่การสื่อสารที่ปะปนกัน ประการที่สอง ถึงแม้จะมีงานที่ศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ที่ไม่ปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) แต่ข้อค้นพบของงานวิจัยเหล่านี้ยังไม่ครอบคลุมบริบทบางบริบทที่ผู้วิจัยสังเกตจากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) ตัวอย่างเช่น บริบทที่ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการเกริ่นนำหัวเรื่องของการสนทนา ประการสุดท้าย หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในงานวิจัยก่อนหน้ามี

จำนวนมากและค่อนข้างจัดกระจาย นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าบางบริบทสามารถจัดให้เป็นระบบ และอยู่ภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกันได้ เช่น การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553) และในบริบทการวิพากษ์วิจารณ์แบบอ่อนโยน (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981) จะเห็นว่าในทั้งสองบริบทการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ช่วยเพิ่มความอ่อนโยน ดังนั้นสองบริบทนี้อาจจะเป็นบริบทที่แตกต่างกันภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกัน ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงจำเป็นต้องศึกษาหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อีกครั้งเพื่อให้ได้หน้าที่การสื่อสารที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจะนำข้อค้นพบของงานวิจัยก่อนหน้ามาเป็นแนวทางในการศึกษา

เนื่องจากอนุภาคลงท้ายมักปรากฏในภาษาพูดและบทสนทนา ผู้วิจัยจึงสนใจหน่วยที่เป็น ถ้อยคำ แทนประโยค วลี หรือคำที่อนุภาคลงท้ายปรากฏร่วม ซึ่งในงานวิจัยนี้ยึดตามนิยามของถ้อยคำ ตามอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553: 64)

“ถ้อยคำ (utterance) คือ หน่วยในการพูด ซึ่งได้ใจความ อาจจะเป็นประโยคหรือไม่ใช่ประโยคก็ได้”

ตามนิยามข้างต้น ผู้วิจัยกำหนดวิธีการนับถ้อยคำให้หนึ่งถ้อยจะต้องสื่อใจความเพียงใจความเดียว เช่น “ฉันกินมังคุด” ถือว่าเป็นเพียงถ้อยคำเดียว เพราะถ้อยคำนี้สื่อความหมายเพียงหนึ่งความหมายว่า ผู้พูด “ฉัน” กระทำกริยา “กิน” บางสิ่งบางอย่าง “มังคุด” หรือ “เมื่อคืนนะ ฝนตกหนักมาก” ถือว่าเป็น 1 ถ้อยคำ เนื่องจาก “เมื่อคืนนะ” เป็นเพียงนามวลีที่เกริ่นหัวเรื่องจึงจำเป็นที่จะต้องมีการหัวเรื่อง คือ “ฝนตกหนักมาก” เพื่อที่จะทำให้ “เมื่อคืนนะ ฝนตกหนักมาก” มีใจความที่สมบูรณ์และนับเป็น 1 ถ้อยคำ เป็นต้น วิธีการตรวจสอบถ้อยคำในบทสนทนาว่าเป็นหนึ่งถ้อยคำหรือไม่ ทำโดยการแทรกผลัดในการสนทนา เช่น ดังตัวอย่างที่ (1) ผู้พูดกล่าวว่า “ฉันชอบไปร้านนี้ เพราะร้านนี้ทำอาหารอร่อย” หากผู้ร่วมสนทนาแทรกคำถามว่า “ทำไมล่ะ” หลัง “ฉันชอบไปร้านนี้”

(1) ผู้พูด A: ฉันชอบไปร้านนี้

ผู้พูด B: ทำไมล่ะ

ผู้พูด A: เพราะร้านนี้ทำอาหารอร่อย

จากตัวอย่างที่ (1) หากมีการค้นผลการสนทนาจะพบว่าสิ่งที่ผู้พูด A กล่าวทั้ง “ฉันชอบไปร้านนี้” และ “เพราะร้านนี้ทำอาหารอร่อย” ยังคงสื่อความหมายได้โดยที่การพูดของผู้พูด B ไม่ได้ถือว่าการแทรกการสนทนาดังนั้น “ฉันชอบไปร้านนี้เพราะร้านนี้ทำอาหารอร่อย” จึงนับเป็น 2 ถ้อยคำ

3.1 วิธีคัดเลือกข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บถ้อยคำตัวอย่างที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายลงท้าย “นะ” และ “สิ” อย่างละ 500 ถ้อยคำ รวม 1,000 ถ้อยคำ จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus: TNC) ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วยคำจำนวน 32 ล้านคำ ข้อมูลในคลังข้อมูลนี้แบ่งเป็น 6 ประเภท ได้แก่ บันเทิงคดี (fiction) หนังสือพิมพ์ (newspaper) เอกสารทั่วไป (non-academic text) เอกสารวิชาการ (academic text) กฎหมาย (law) และเบ็ดเตล็ด (miscellaneous) เนื่องจากอนุภาคลงท้ายมักจะปรากฏในภาษาพูดและภาษาแบบไม่เป็นทางการ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกข้อมูลที่มาจกประเภทบันเทิงคดี (fiction) เท่านั้น โดยเลือกบันเทิงคดีที่ตีพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2551-2556 ซึ่งเป็นช่วงปีที่ใกล้เคียงกับปัจจุบันมากที่สุด (คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติทำการปรับปรุงข้อมูลครั้งล่าสุดเมื่อ พ.ศ. 2556)

ถึงแม้ “นะ” และ “สิ” จะมีรูปแปรที่ออกเสียงต่างกันหลายรูปแบบ แต่ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลคำที่สะกดว่า “นะ” และ “สิ” เท่านั้น วิธีการค้นหาทำโดยพิมพ์คำค้นหาว่า “นะ” จากนั้นเลือกประเภทบันเทิงคดี และเมื่อเข้าหน้าค้นหาประเภทบันเทิงคดีก็เลือกปีที่ตีพิมพ์งานบันเทิงคดีเป็นปี 2551-2560 (ตัวเลือกจะเป็นช่องเลือกที่มีช่วงห่าง 10 ปี เช่น ปี 2531-2540 ปี 2541-2550 หรือปี 2551-2560 แต่คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติทำการปรับปรุงข้อมูลครั้งล่าสุดเมื่อ พ.ศ. 2556) เลือกให้ข้อมูลแสดงบริบททั้งซ้ายและขวา (ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จะปรากฏมาพร้อมบริบทก่อนและหลังถ้อยคำนั้นประมาณ 2-3 ประโยค) นอกจากนี้ ผู้วิจัยเลือกจำนวนข้อมูลเป็น 500 ตัวอย่าง

คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติก็จะทำการสุ่มเลือกข้อมูลตัวอย่างมา 500 ตัวอย่าง และผู้วิจัยก็จะทำการค้นหา “สิ” ตามขั้นตอนข้างต้นนี้เช่นกัน

อนุภาคลงท้ายลงท้าย “นะ” และ “สิ” ที่นำมาวิเคราะห์ ต้องปรากฏท้ายถ้อยคำ เช่น “คุณคงจะเข้าใจนะ” “เข้าใจฉันทสิ” เป็นต้น ทั้งนี้ถ้อยคำที่นำมาวิเคราะห์ต้องไม่มีการปรากฏร่วมของอนุภาคท้าย “นะ” หรือ “สิ” กับอนุภาคลงท้ายประเภทแสดงมาลา (mood particle) อนุภาคอื่น เช่น “หรรอ” “หน้อย” “ด้วย” “เออะ” เป็นต้น อีกทั้งถ้อยคำที่นำมาวิเคราะห์ต้องไม่มีการปรากฏร่วมของอนุภาคท้าย “นะ” และ “สิ” ในถ้อยคำเดียวกัน เช่น “สินะ” เป็นต้น และถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายลงท้าย “นะ” และ “สิ” จะต้องไม่เป็นวลีเฉพาะ (fixed expression) วิธีพิสูจน์ว่าวลีใดเป็นวลีเฉพาะในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ พิสูจน์ได้โดยการแยกอนุภาคลงท้ายที่ปรากฏในวลีนั้นๆ ออกจากวลีที่ปรากฏ หากความหมายหรือเนื้อความหลักของวลีนั้นยังคงสื่อความหมายได้เหมือนเดิมหรือใกล้เคียงกับความหมายเดิม วลีนั้นจะไม่ใช่วลีเฉพาะ ตัวอย่าง (2) หากแยกอนุภาคลงท้ายลงท้าย “นะ” ออกจากวลี “อย่าไป” วลีนี้ก็ยังคงสื่อความหมายได้เช่นเดิมว่าผู้พูดไม่ต้องการให้ผู้ฟังจากไป ดังนั้น “อย่าไปนะ” จึงไม่ใช่วลีเฉพาะ

(2) อย่าไปนะ

จากตัวอย่าง (3) เมื่อแยก “สิ” ออกจากวลี พบว่า “ให้ตาย” ไม่สื่อความหมายของเนื้อความเดิมที่แสดงว่าผู้พูดอุทานหรือสับสน แต่เป็นวลีที่เหมือนจะสื่อความหมายว่าให้ใครหรือสิ่งใดตาย (สังเกตได้ว่า “ให้ตาย” มักจะปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้ายเสมอ เช่น “ให้ตายเออะ” หรือ “ให้ตายสิ”) ดังนั้น “ให้ตายสิ” จึงเป็นวลีเฉพาะ

(3) ให้ตายสิ

จากตัวอย่าง (4) เมื่อแยก “สิ” ออกจากวลี พบว่า “ไม่รู้” ยังคงสื่อความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิมว่าผู้พูดไม่รู้เรื่องหรือไม่รู้ข้อมูลที่กำลังสนทนา ดังนั้น “ไม่รู้สิ” จึงไม่ใช่วลีเฉพาะในวิทยานิพนธ์เล่มนี้

(4) ไม่รู้สิ

3.2 วิธีวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรม

3.2.1 วิธีวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”

วิธีการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ทำโดยนำข้อค้นพบจากงานวิจัยก่อนหน้ามาเป็นแนวทาง ซึ่งงานวิจัยก่อนหน้าทำให้เห็นแนวทางว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ทำหน้าที่การสื่อสารอะไรบ้างและปรากฏในบริบทใดบ้าง เช่น การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทำให้ถ้อยคำอ่อนหวานมากขึ้น (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981) และพบอนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทที่ผู้พูดต้องการถามผู้ฟัง ซึ่งอาจจะเป็นคำถามแบบอ่อนหรือการถามซ้ำ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุเมธา, 2553) ในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุเมธา, 2553) และบริบทอื่นๆ ในขณะที่การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ช่วยแสดงให้เห็นถึงการยืนยันหนักแน่นของข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการบอกเล่าหรือการตอบรับคำถามของผู้ร่วมสนทนา (Bhamoraput, 1972; นววรรณ พันธุเมธา, 2553; Iwasaki and Ingkaphirom, 2009) และพบอนุภาคลงท้าย “สิ” ในบริบทการเตือน (Bhamoraput, 1972) ในบริบทคำสั่ง (นววรรณ พันธุเมธา, 2553) และบริบทอื่นๆ เป็นต้น

หลังจากพบแนวทางของหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากงานวิจัยก่อนหน้า ในงานวิจัยนี้จะวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารจากการเปรียบเทียบถ้อยคำที่ไม่มี การปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” เพื่อทำให้เห็นว่าเมื่อมีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายดังกล่าวถ้อยคำนั้นๆ จะเป็นอย่างไร เช่น ถ้อยคำจะมีความอ่อนโยนลง เป็นต้น ทั้งนี้การวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย ดังกล่าวต้องพิจารณาบริบทประกอบ ตัวอย่าง (5) และ (6) แสดงการเปรียบเทียบถ้อยคำที่มีและไม่มี การปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในสถานการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังกำลังยืนอยู่ที่ชายหาดด้วยกันตอนเช้า ผู้พูดกล่าวว่า “พระอาทิตย์ขึ้นสวยดี” หากผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในสถานการณ์นี้โดยกล่าวว่า “พระอาทิตย์ขึ้นสวยดีนะ” จะเห็นได้ว่าถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” เป็น ถ้อยคำที่มีความอ่อนโยนมากกว่า และเป็นการเชิญชวนให้ผู้ฟังร่วมสนทนาหรือเห็นด้วยกับผู้พูด มากกว่าถ้อยคำที่ไม่มีปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”

(5) พระอาทิตย์ขึ้นสวยดี

(6) พระอาทิตย์ขึ้นสวยดีนะ

ตัวอย่าง (7) และ (8) ในสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปล่อยมือของผู้พูด จึงได้กล่าวว่า “ปล่อย” ถ้าผู้พูดใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้เป็น “ปล่อยสิ” จะสังเกตได้ว่าถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “สิ” มีอำนาจและน่าเกรงขามมากกว่าถ้อยคำที่ไม่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “สิ”

(7) ปล่อย

(8) ปล่อยสิ

3.2.2 วิธีวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”

การวิเคราะห์วัจนกรรมในถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ใช้แนวคิดเรื่องวัจนกรรมของ Searle (1976) ซึ่งจำแนกประเภทของวัจนกรรมออกเป็น 5 ประเภท คือ วัจนกรรมบรรยาย (representatives) คือ การกล่าวถ้อยคำเพื่อบรรยายเหตุการณ์ หรือบอกเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ (directives) คือ การกล่าวถ้อยคำเมื่อผู้พูดมีความต้องการให้ผู้ฟังทำบางสิ่งบางอย่าง วัจนกรรมผูกมัด (commissives) คือ การกล่าวถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดผูกมัดหรือสัญญากับผู้ฟังว่าจะทำบางสิ่งบางอย่าง วัจนกรรมแสดงความรู้สึก (expressives) คือ การกล่าวถ้อยคำที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก หรือทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังหรือสิ่งแวดล้อมรอบข้าง และวัจนกรรมประกาศ (declaratives) คือ การกล่าวถ้อยคำเมื่อผู้พูดมีความตั้งใจที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเป็นวัจนกรรมที่มีเงื่อนไขด้านสถานะของผู้พูด บริบททางสังคม และวัฒนธรรมเกี่ยวข้องด้วย นอกจากนี้ Searle ยังกล่าวถึงวัจนกรรมอ้อมว่าในบางสถานการณ์ผู้พูดต้องการที่จะเลี่ยงการกล่าวถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาอย่างตรงไปตรงมา จึงเลือกใช้รูปภาษาแบบอ้อม แต่ก็สามารถสื่อเจตนาให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ตามประเภทของวัจนกรรมของ Searle (1975, 1976) ทั้ง 5 ประเภทข้างต้น

ในงานวิจัยนี้วิธีการวิเคราะห์ถ้อยคำว่าเป็นวจนกรรมใดทำโดยเจตนาของผู้พูดพร้อมทั้งบริบทประกอบ กล่าวคือ นอกจากพิจารณาวจนกรรมจากถ้อยคำแล้วยังต้องพิจารณาคำพูดของผู้ร่วมสนทนาไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังถ้อยคำของผู้พูด สถานการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา หากผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อต้องการบอกเล่าให้ผู้ฟังรับรู้ข้อมูลหรือเรื่องราวบางอย่าง หรือแสดงความคิดเห็นของตนเองให้ผู้ฟังรับทราบ ถ้อยคำนี้แสดงวจนกรรมบรรยาย เนื่องจากผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง ผู้พูดเพียงแค่อยากบอกเล่าให้ผู้ฟังรับรู้เท่านั้น สังเกตได้จากผู้ร่วมสนทนาที่ไม่ได้กระทำบางสิ่งบางอย่างหลังจากได้ยินสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถ้อย ตัวอย่างที่ (9) ผู้พูด A และผู้พูด B พูดคุยเรื่องการว่ายน้ำ ถ้อยคำในผลัดการสนทนาของผู้พูด A คือ สิ่งที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ การวิเคราะห์จำเป็นที่จะต้องดูบริบทประกอบ ผู้พูด A และ B เป็นเพื่อนสนิทกัน ผู้พูด B ถามเรื่องการว่ายน้ำทุกวันสามารถลดน้ำหนักได้หรือไม่ ผู้พูด A ตอบว่าการว่ายน้ำสามารถช่วยลดน้ำหนักได้ จากนั้นก็กล่าวว่า “ยิ่งทำผีเสื้อนะ จะเผาผลาญพลังงานเยอะสุด” ผู้พูด A ต้องการบอกเล่าข้อมูลเรื่องท่ายว่ายน้ำที่เผาผลาญพลังงานมากที่สุด คือ ท่าผีเสื้อ ถ้อยคำนี้เป็นวจนกรรมบรรยายเพราะเจตนาของผู้พูดคือบอกเล่าข้อมูลเกี่ยวกับท่ายว่ายน้ำ ไม่ได้ต้องการถาม ขอร้อง หรือสั่งให้ผู้พูดทำอะไรให้ตนเอง สังเกตจากผลัดการสนทนาต่อมาของผู้พูด B ที่กล่าวว่า “หรือๆ ดีจัง” แสดงให้เห็นว่าตนเองรับรู้ข้อมูลจากผู้พูด A กล่าว

(9) ผู้พูด B: แกว่ว่ายน้ำทุกวันน้ำหนักจะลดมัยอะ

ผู้พูด A: ลดจ้า ยิ่งทำผีเสื้อนะ จะเผาผลาญพลังงานเยอะสุด

ผู้พูด B: หรือๆ ดีจัง

หากผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อต้องการให้ผู้ฟังต้องกระทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น เดินไปหยิบขวดน้ำให้ผู้พูดหรือตอบคำถามของผู้พูด ถ้อยคำนี้แสดงวจนกรรมกำหนดให้ทำ สังเกตได้จากการกระทำของผู้ร่วมสนทนาเมื่อได้ยินถ้อยคำของผู้พูด เช่น ตัวอย่างที่ (10) และ (11) ในตัวอย่างที่ (10) ถ้อยคำในผลัดการสนทนาของผู้พูด A คือ สิ่งที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ การวิเคราะห์จำเป็นที่จะต้องดูบริบทประกอบ ผู้พูด B เป็นนักเลงและชอบแซวผู้หญิงที่เดินเข้าออกในซอยเสมอ ผู้พูด A เป็นนักศึกษาสาวที่มีหน้าตาดี เมื่อผู้พูด B เห็นผู้พูด A และรู้สึกชอบจึงได้กล่าวแซวพร้อมทั้งเดินเข้าไปใกล้ ผู้พูด A ไม่อยากให้ผู้พูด B เดินเข้ามาใกล้ จึงกล่าวว่า “อย่าเข้ามาใกล้นะ” เพื่อสั่งห้ามให้ผู้พูด B หยุดเดินเข้ามาใกล้ ถ้อยคำของผู้พูด A นี้แสดงวจนกรรมกำหนดให้ทำ เพราะผู้พูดมีเจตนาให้ผู้ฟังหยุดเดินเข้ามาหา

(10) ผู้พูด B: สวยจังเลยน้องสาว มีแฟนรึยังจ๊ะ มาเป็นแฟนพี่มั๊ยจ๊ะ

ผู้พูด A: อย่าเข้ามาใกล้ล่ะ

นอกจากวัจนกรรมกำหนดให้ทำจะเป็นลักษณะคำสั่งแล้ว เมื่อผู้พูดต้องการเชิญชวนหรือถามคำถามเพื่อให้ผู้ฟังแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามร่วมกับตนเองก็เป็นการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำเช่นกัน ตัวอย่างที่ (11) ผู้พูด A และผู้พูด B พูดคุยเรื่องประเทศญี่ปุ่น ถ้อยคำในผลัดการสนทนาของผู้พูด A คือ สิ่งที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ การวิเคราะห์จำเป็นที่จะต้องดูบริบทประกอบ ผู้พูด A และ B เป็นเพื่อนสนิทกัน ผู้พูด B เริ่มบทสนทนาโดยการถามว่าผู้พูด A ทำอะไรอยู่ จากนั้นผู้พูด A ตอบว่าอ่านรีวิวท่องเที่ยวบนเว็บไซต์ จากนั้นก็กล่าวว่า “ประเทศญี่ปุ่นสวยนะ” เพื่อชักชวนให้ผู้พูด B เห็นด้วย ถ้อยคำนี้เป็นวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เนื่องจากผู้พูด A ต้องการให้ผู้พูด B กระทำบางอย่าง คือ การเห็นด้วยกับตนเอง สืบเกิดจากผลัดการสนทนาต่อมาของผู้พูด B ที่แสดงความเห็นด้วยกับผู้พูด A

(11) ผู้พูด B: ทำอะไรอยู่แก

ผู้พูด A: อ่านรีวิวท่องเที่ยวอะ แก ประเทศญี่ปุ่นสวยนะ

ผู้พูด B: อือ ใช๋ สวยมาก

หากผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อต้องการสัญญาว่าจะทำบางสิ่งบางอย่างให้ผู้ฟังหรือกับผู้ฟัง เช่น สัญญาว่าจะไปเที่ยวด้วยกันกับผู้ฟัง สัญญาว่าจะนำสิ่งของมาคืนผู้ฟัง เป็นต้น ถ้อยคำนี้เป็นการแสดงวัจนกรรมผูกมัด ซึ่งตรงกันข้ามกับวัจนกรรมกำหนดให้ทำที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเป็นฝ่ายกระทำ บางสิ่งบางอย่าง สืบเกิดได้จากคำบ่งบอกอนาคต เช่น “พรุ่งนี้” “อาทิตย์หน้า” เป็นต้น ตัวอย่างที่ (12) ถ้อยคำในผลัดการสนทนาของผู้พูด A คือ สิ่งที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ การวิเคราะห์จำเป็นที่จะต้องดูบริบทประกอบ ผู้พูด A ขอยืมหมวกไหมพรมของผู้พูด B และผู้พูด B ให้ยืม ผู้พูด A จึงกล่าวขอบคุณและกล่าวว่า “เดี๋ยวเราจะเอามาคืนวันมะรืนนะ” เพื่อสัญญากับผู้ฟังว่าตนเองจะเอามวกไหมพรมที่ยืมไปมาคืนในวันมะรืน ถ้อยคำนี้แสดงวัจนกรรมผูกมัด เนื่องจากผู้พูดต้องการสัญญาว่าจะทำบางสิ่งบางอย่างให้ผู้ฟัง และมีคำบ่งบอกอนาคต คือ “วันมะรืน”

(12) ผู้พูด A: แก เราขอยืมหมวกไหมพรมของแกหน่อยได้ปะ

ผู้พูด B: ได้ดีแก เดี๋ยวไปหยิบให้

ผู้พูด A: ขอบคุณมากนะ เดี๋ยวเราจะเอามาคืนวันมะรืนนะ

ผู้พูด B: ไม่เป็นไรจ้ะ เอามาคืนเมื่อไรก็ได้

หากผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อต้องการแสดงความรู้สึกหรืออารมณ์ของตนเอง เช่น ต้องการแสดงความซาบซึ้งต่อผู้ฟัง แสดงความสงสัยในเรื่องที่กำลังสนทนา เป็นต้น ถ้อยคำนี้เป็นการแสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึก วัจนกรรมแสดงความรู้สึกเป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดแสดงอารมณ์หรือความรู้สึกผ่านคำพูดตนเอง ซึ่งแตกต่างจากวัจนกรรมบรรยายที่ผู้พูดไม่ได้แสดงความรู้สึกแต่เป็นการบอกเล่าสิ่งที่อยากให้ผู้ฟังรับรู้เท่านั้น ตัวอย่างที่ (13) ถ้อยคำในผลัดการสนทนาของผู้พูด A คือ สิ่งที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ การวิเคราะห์จำเป็นที่จะต้องดูบริบทประกอบ ผู้พูด B ชื่นชมมาให้ผู้พูด A ผู้พูด A จึงกล่าวว่า “ขอบคุณมากนะ” เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้สึกซาบซึ้งที่ผู้พูด B ชื่นชมมาให้ ถ้อยคำนี้เป็นวัจนกรรมแสดงความรู้สึก เนื่องจากผู้พูด A กล่าวถ้อยคำเพื่อแสดงความรู้สึกซาบซึ้ง

(13) ผู้พูด B: แอ เราชื่นชมที่แกชอบมาฝาก

ผู้พูด A: เฮ้ย ขอบคุณมากนะ

หากผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อเป็นการประกาศให้มีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยการประกาศนั้นจะต้องมีความเหมาะสมของสถานภาพทางของผู้พูด สถานการณ์ สถานที่ และผู้ร่วมสถานการณ์ ถ้อยคำนี้เป็นการแสดงวัจนกรรมประกาศ สังเกตได้จากการแสดงวัจนกรรมประกาศจะไม่ปรากฏบ่อยเท่ากับวัจนกรรมอื่นๆ เพราะมีเงื่อนไขหลายเงื่อนไขมาเกี่ยวข้อง เช่น ผู้พูดมีอำนาจที่จะกล่าวถ้อยคำนั้นหรือไม่ หรือสถานที่ที่ได้ประกาศมีความเหมาะสมหรือไม่ เป็นต้น ตัวอย่างที่ (14) ถ้อยคำในผลัดการสนทนาของผู้พูด A คือ สิ่งที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ การวิเคราะห์จำเป็นที่จะต้องดูบริบทประกอบ ผู้พูด A เป็นบาทหลวง สถานที่ คือ โบสถ์ ผู้ร่วมสถานการณ์ คือ เจ้าบ่าวและเจ้าสาวรวมทั้งญาติและเพื่อนๆ ที่มาร่วมงานแต่งงาน และสถานการณ์ คือ ผู้พูด A ผู้เป็นบาทหลวงกำลังประกาศให้เจ้าบ่าวและเจ้าสาวเป็นสามีภรรยากันในโบสถ์ต่อหน้าผู้ร่วมงานแต่งงาน ถ้อยคำที่ผู้พูด A กล่าวเป็นการแสดงวัจนกรรมประกาศ (วัจนกรรมประกาศมักจะเป็นถ้อยคำที่เป็นทางการดังนั้นจึงไม่ค่อยพบการปรากฏของอนุภาคลงท้าย)

(14) ผู้พูด A: พอขอประกาศให้นาย A และนาง B เป็นสามีภรรยากัน ณ บัดนี้

3.3 วิธีตรวจสอบผลการวิเคราะห์

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” แล้ว ผู้วิจัยจะคัดถ้อยคำที่มีการปรากฏของ “นะ” และ “สิ” จำนวนครึ่งหนึ่งของถ้อยคำทั้งหมด (อย่างละ 250 ถ้อยคำ) ที่ครอบคลุมทุกหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรม เพื่อให้เจ้าของภาษาอีก 2 คน วิเคราะห์ซ้ำ เจ้าของภาษาที่วิเคราะห์ซ้ำนี้ไม่ใช่ นักภาษาศาสตร์ ผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คน จะได้รับคำอธิบายเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมพร้อมทั้งตัวอย่าง (ตัวอย่างไม่ได้มาจากข้อมูลที่จะให้วิเคราะห์แต่เป็นตัวอย่างที่ผู้วิจัยคิดเอง) ผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนต้องเลือกหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ตามหน้าที่การสื่อสารที่ผู้วิจัยพบจากการวิเคราะห์ด้วยตนเอง แต่เมื่อผู้วิเคราะห์ไม่เห็นด้วยหรือคิดว่าหน้าที่การสื่อสารไม่ตรงกับหน้าที่การสื่อสารที่มีในคำอธิบาย ผู้วิเคราะห์ซ้ำสามารถเลือกคำว่า “อื่นๆ” และเสนอความคิดเห็นของตนเองเพิ่มเติมได้ เช่นเดียวกับวัจนกรรม หากผู้วิเคราะห์ไม่แน่ใจหรือไม่คิดว่าถ้อยคำนั้นๆ จะเป็นวัจนกรรมใดวัจนกรรมหนึ่งใน 5 วัจนกรรมของ Searle (1976) ผู้วิเคราะห์สามารถเลือกตอบคำว่า “อื่นๆ” และเสนอความคิดเห็นของตนเองเพิ่มเติมได้เช่นกัน เมื่อผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คน วิเคราะห์ข้อมูลเสร็จแล้ว อาจมีผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกันเพราะหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ขึ้นอยู่กับบริบท ดังนั้นผลการวิเคราะห์ที่ค่อยข้างขึ้นอยู่กับการตีความของแต่ละคน หากผู้วิจัยและผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนมีความเห็นที่ต่างกันทุกคน (ทั้ง 3 คนเลือกหน้าที่การสื่อสารหรือวัจนกรรมที่ต่างกันทั้งหมด) ผู้วิจัยจะตัดถ้อยคำนั้นออกไปจากการวิเคราะห์ หากผู้วิจัยและผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนมีความเห็นไม่ตรงกันแบบ 2 คนต่อ 1 คน (2 คนเลือกหน้าที่การสื่อสารเหมือนกันแต่อีก 1 คนคิดต่าง) ผู้วิจัยและเจ้าของภาษาที่วิเคราะห์ซ้ำอีก 2 คน จะนำถ้อยคำพร้อมบริบทนั้นมาอภิปรายและสนทนาตกลงร่วมกันว่าตกลงอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” ในถ้อยคำนั้นมีหน้าที่การสื่อสารอะไรหรือถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” นั้นแสดงวัจนกรรมอะไร ข้อสรุปที่ไม่ตรงกันนี้จะยึดตามความเห็นของ 2 ใน 3 คน ซึ่งถือว่าเป็นความเห็นส่วนใหญ่ โดยเจ้าของภาษากับผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนต้องเห็นด้วยกับข้อสรุปทุกครั้งจึงจะนำผลการวิเคราะห์ไปสรุปผลได้ หลังจากนั้นจะนำหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของอนุภาคลงท้าย

“นะ” และ “ลี” ที่ได้ไปใช้ในการออกแบบเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในภายหลัง

3.4 การพัฒนาเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

ก่อนที่จะมีการเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้ทำงานวิจัยนำร่อง (pilot study) เพื่อจะได้ทดลองออกแบบเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการเก็บข้อมูล โดยงานวิจัยนำร่องได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา (Maklai et al., Manuscript in preparation) ซึ่งวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนำร่องเพื่อศึกษาการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและเพื่อเปรียบเทียบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับเจ้าของภาษา ผู้ให้ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เจ้าของภาษาจำนวน 10 คน และผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยมาไม่น้อยกว่า 250 ชั่วโมง (เทียบเท่ากับระดับปานกลางขึ้นไป) จำนวน 10 คน เครื่องมือในการเก็บข้อมูลในงานวิจัยนำร่องประกอบด้วย การจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) และแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) สำหรับเครื่องมือการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ผู้วิจัยขอให้ผู้ให้ข้อมูลสนทนากันเป็นคู่ตามสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ทั้งหมดจำนวน 4 สถานการณ์ เช่น สมมติว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสองคนกำลังจะสร้างสวนสัตว์และจำเป็นต้องช่วยกันเลือกสัตว์ที่จะนำมาไว้ในสวนสัตว์ของตนเอง เป็นต้น ผลของการเก็บข้อมูล พบว่าเครื่องมือการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดสามารถเก็บข้อมูลการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติได้ แต่เนื่องจากอนุภาคลงท้ายมักจะปรากฏในบริบทการสนทนาที่หลากหลาย ดังนั้นเพื่อการเก็บข้อมูลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นในการเก็บข้อมูลวิทยานิพนธ์จริง ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องออกแบบเครื่องมือที่ให้ผู้ให้ข้อมูลใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลายมากขึ้น

ในส่วนของแบบทดสอบการเลือกใช้อุภาคลงท้ายแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย เป็นเครื่องมือที่ผู้ให้ข้อมูลเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ โดยสถานการณ์หนึ่งๆ จะมีตัวเลือก 4 ข้อ (ก. ข. ค. และ ง.) แต่จะมีเพียงตัวเลือกเดียวเท่านั้นที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่สุด จำนวนสถานการณ์มีทั้งหมด 35 สถานการณ์ โดยมีสถานการณ์ที่คำตอบที่ถูกต้องมีการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” จำนวนเพียง 8 สถานการณ์ ตามหน้าที่การสื่อสาร 1

หน้าที่ ต่อ 1 สถานการณ์ ซึ่งมีจำนวนน้อยและไม่เพียงพต่อการยืนยันความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย ดังนั้นในการเก็บข้อมูลวิทยานิพนธ์ผู้วิจัยจึงพัฒนาเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.5 การออกแบบเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

3.5.1 ละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาตามสถานการณ์

ละครจำลองสถานการณ์ (role play) เป็นเครื่องมือที่ให้ผู้ข้อมูลได้สมมติบทบาทและสนทนากันตามสถานการณ์จำลองที่กำหนดให้ เพื่อทดสอบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ทั้งในแง่ความถี่ ความหลากหลายทางหน้าที่การสื่อสาร และวัจนกรรมจากการใช้ภาษาจริงของผู้ให้ข้อมูล ละครจำลองสถานการณ์ประกอบด้วยสถานการณ์จำลองต่างๆ จำนวน 18 สถานการณ์ โดยผู้วิจัยออกแบบสถานการณ์จำลองให้ตามวัจนกรรมที่พบจากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของ “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ เช่น พบวัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรมแสดงความรู้สึกในถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และพบวัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึกในถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวัจนกรรมเหล่านี้มาออกแบบเป็นสถานการณ์ต่างๆ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบให้แต่ละวัจนกรรมมี 2 สถานการณ์ โดยวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จำนวนมี 4 วัจนกรรม และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” มีจำนวน 3 วัจนกรรม รวมทั้งหมด 7 วัจนกรรม เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าวัจนกรรมกำหนดให้ทำจากข้อมูลที่วิเคราะห์จากคลังข้อมูลภาษามีทั้งสถานการณ์ที่เป็นทั้งคำสั่งหรือขอร้อง และสถานการณ์ที่เป็นการถาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงออกแบบให้มีสถานการณ์ที่เป็นวัจนกรรมกำหนดให้ทำจึงมี 2 แบบ (คำสั่งหรือขอร้อง และการถาม) รวมสถานการณ์ทั้งหมด 18 สถานการณ์ ในแต่ละสถานการณ์เป็นการสลับบทบาทระหว่างผู้ให้ข้อมูลในแต่ละคู่ซึ่งเป็นเพื่อนกัน (ผู้พูด A และ ผู้พูด B) เช่น ผู้พูด A ขออภัยรบกวนเท้าของผู้พูด B ในสถานการณ์แรก อีกสถานการณ์จะสลับบทบาทให้ผู้พูด B ขออภัยขุดสุทจากผู้พูด A เป็นต้น นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ข้อมูลแต่ละคู่ถูกกำหนดให้เป็นเพื่อนกัน ในแต่ละสถานการณ์ผู้ให้ข้อมูลจะได้อ่านบริบทของเหตุการณ์ซึ่งมีข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ คำอธิบายสถานการณ์

ที่เกิดขึ้น และบุคคลที่เกี่ยวข้อง พร้อมคำสั่งที่ชัดเจนว่าผู้ให้ข้อมูลต้องทำอะไร ผู้ให้ข้อมูลที่เป็นผู้พูด A จะได้อ่านคำสั่งของตนเองเท่านั้น เช่นเดียวกับผู้พูด B จะได้อ่านแค่คำสั่งของตนเองเท่านั้น เนื่องจากคำศัพท์ในภาษาไทยบางคำอาจจะยากเกินไปสำหรับผู้ให้ข้อมูลบางคน ผู้วิจัยจึงให้คำแปลของคำศัพท์ที่จำเป็นควบคู่ไปกับคำอธิบายสถานการณ์ สำหรับวิธีการนำเสนอผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเรียงสถานการณ์ไม่ให้สถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันอยู่ติดกัน เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ให้ข้อมูลลอกเลียนแบบถ้อยคำจากสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน (ดูรายละเอียดของเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ได้ในภาคผนวก ก)

ตัวอย่าง (15) เป็นตัวอย่างของสถานการณ์ใน ละครจำลองสถานการณ์ ที่ผู้พูด A ต้องการถามเงินเดือนของผู้พูด B แต่ผู้พูด B ได้เงินเดือนน้อยมาก จึงไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้และพยายามเปลี่ยนหัวข้อของการสนทนา

(15) ผู้พูด A

เรื่องถามเงินเดือน (เงินเดือน = salary)

สถานที่: ร้านขนม

สถานการณ์: คุณกำลังนั่งคุยกับเพื่อน คุณอยากรู้ว่าเพื่อนได้เงินเดือนเท่าไร จึงถามเพื่อนเรื่องนี้

คำสั่ง: ถามเพื่อนว่าเพื่อนได้เงินเดือนเท่าไร

ผู้พูด B

เรื่องถามเงินเดือน (เงินเดือน = salary)

สถานที่: ร้านขนม

สถานการณ์: คุณกำลังนั่งคุยกับเพื่อน เพื่อนของคุณถามเรื่องเงินเดือนของคุณ คุณได้เงินเดือนน้อยมาก คุณจึงไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้

คำสั่ง: แสดงให้เพื่อนเห็นว่าคุณไม่อยากจะคุยเรื่องเงินเดือนและพยายามเปลี่ยนเรื่องสนทนา ถึงเพื่อนจะถามอย่างไรก็ห้ามบอกเงินเดือนของคุณ

นอกจากละครจำลองสถานการณ์ 18 สถานการณ์แล้ว ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องมือการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) ซึ่งพัฒนามาจากงานวิจัยนำร่องจำนวน 2 สถานการณ์ ผู้ให้ข้อมูลจะสนทนาและปรึกษาหารือกันเพื่อหาทางออกของสถานการณ์หนึ่งๆ ทั้งนี้

ผู้วิจัยได้ให้คำแปลของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องในภาษาไทยบางคำที่อาจจะยากเกินไปสำหรับผู้ให้ข้อมูลที่ ไม่ใช่เจ้าของภาษา เช่น ตัวอย่าง (16) ถ้าผู้ให้ข้อมูลทั้งสองคนต้องติดอยู่ที่เกาะร้างที่ไม่มีใครรู้จักเป็น ระยะเวลา 1 เดือนเต็ม ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองคนต้องปรึกษาหารือกันเพื่อเลือกสิ่งของ 3 ชิ้น จากทั้งหมด 15 ชิ้น (ดูรายละเอียดของเครื่องมือการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดได้ในภาคผนวก ข)

(16) หากคุณทั้งสองต้องติดอยู่บนเกาะร้างที่ไม่มีใครรู้จักเป็นเวลา 1 เดือน คุณสามารถ นำสิ่งของติดตัวไปรวมกันได้เพียง 3 ชิ้น จากสิ่งของทั้งหมด 15 ชิ้น ดังนี้

1. เต็นท์ (tent)	9. ไฟฉาย (flashlight)
2. มีด (knife)	10. กล้องส่องทางไกล (binoculars)
3. หมอน (pillow)	11. ปืน (gun)
4. ไฟแช็ก (cigarette lighter)	12. เข็มทิศ (compass)
5. อาหารกระป๋อง (canned food)	13. เสื้อ (shirt)
6. ผ้าห่ม (blanket)	14. แผนที่ (map)
7. น้ำเปล่า (water)	15. บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป (instant noodle)
8. หม้อ (pot)	

คำถาม:

- 1) คุณจะเลือกนำสิ่งของชิ้นใดติดตัวไป และเพราะเหตุใดคุณจึงเลือกสิ่งของทั้ง 3 ชิ้นนี้
- 2) เพราะเหตุใดคุณจึงไม่เลือกสิ่งของอีก 12 ชิ้นที่เหลือ โปรดอธิบายอย่างละเอียด

3.5.2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test)

ผู้วิจัยนำผลการศึกษาหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากการดำเนินการวิจัยในส่วนแรกมาออกแบบแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย เพื่อทดสอบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมต่างๆ ของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” หรือไม่ อีกทั้งยังทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” หรืออนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ กับบริบทที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการปรากฏกับถ้อยคำที่เหมาะสมและ ในสถานการณ์ที่เหมาะสม แบบทดสอบนี้จะกำหนดสถานการณ์ต่างๆ และให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ สถานการณ์ในแบบทดสอบประกอบไปด้วย สถานการณ์ที่ต้องใช้

อนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” จำนวน 2 สถานการณ์ ต่อ 1 รูปแบบหน้าที่การสื่อสาร บริบท และวัจนกรรม เช่น มีสถานการณ์ที่อนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง และปรากฏในวัจนกรรมกำหนดให้ทำจำนวน 2 สถานการณ์ เป็นต้น จากการดำเนินงานวิจัยในส่วนแรกที่ศึกษาหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” พบว่าหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของอนุภาคลงท้าย “นะ” ทั้งหมด 13 รูปแบบ (สถานการณ์ในแบบทดสอบรูปแบบละ 2 สถานการณ์ $13 \times 2 = 26$ สถานการณ์) และอนุภาคลงท้าย “สิ” ทั้งหมด 5 รูปแบบ (สถานการณ์ในแบบทดสอบรูปแบบละ 2 สถานการณ์ 5×2 เท่ากับ 10 สถานการณ์) ดังนั้นจึงมีสถานการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลต้องเลือกคำตอบที่มีอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” รวม 36 สถานการณ์

หากคำถามในแบบทดสอบมีเพียงสถานการณ์ที่มีคำตอบที่เหมาะสมแค่เพียงอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ผู้ให้ข้อมูลอาจจะสามารถคาดเดารูปแบบของคำตอบได้ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้มีสถานการณ์ที่เป็น ข้อลวง (fillers) จำนวน 32 ข้อ ซึ่งข้อลวงประกอบด้วยสถานการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลต้องเลือกคำตอบที่เหมาะสมเป็นอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ในประเภทแสดงมาลา (mood particle) ในจำนวนเท่าๆ กัน ระหว่าง 2-4 สถานการณ์ ได้แก่ สถานการณ์ที่มีคำตอบที่เหมาะสมเป็นอนุภาคลงท้าย “เออะ” จำนวน 3 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “ละ” จำนวน 3 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “แล้ว” จำนวน 3 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “เลย” จำนวน 3 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “หรอก” จำนวน 3 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “มั้ง” จำนวน 3 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “เชียว” จำนวน 2 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “หน่อย” จำนวน 4 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “ด้วย” จำนวน 3 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “ที่” จำนวน 3 สถานการณ์ และอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่เป็นวัจนกรรมซ้ำกับวัจนกรรมที่มีอยู่แล้ว จำนวน 2 สถานการณ์ นอกจากนี้ยังมีคำถามเพื่อวัดความตั้งใจอีก 3 ข้อ ซึ่งเป็นคำถามทั่วๆ ไปที่มีคำตอบชัดเจน เช่น “วิชาญมีลูกทั้งหมด 2 คน ลูกชายชื่อ วิทิต และลูกสาวชื่อ วิภาวี ลูกสาวของวิชาญชื่อว่าอะไร” เป็นต้น

หลังจากได้จำนวนสถานการณ์ทั้งหมด 71 สถานการณ์ (สถานการณ์ที่คำตอบที่เหมาะสมที่สุดเป็นอนุภาคลงท้าย “นะ” จำนวน 26 สถานการณ์ อนุภาคลงท้าย “สิ” จำนวน 10 สถานการณ์ อนุภาคลงท้ายอื่นๆ ที่เป็นข้อลวงอีก 32 สถานการณ์ และคำถามเพื่อวัดความตั้งใจอีก 3 ข้อ) ผู้วิจัย จะทำการสุ่มเรียงไม่ให้อาณาการณที่มีคำตอบที่เหมาะสมเป็นอนุภาคลงท้ายเดียวกันอยู่ติดกัน และค้น

คำถามวัดความตั้งใจเพื่อวัดความตั้งใจของผู้ให้ข้อมูลในการทำแบบทดสอบเป็นระยะๆ โดยคำถามวัดความตั้งใจจะอยู่ข้อที่ 24 ข้อที่ 48 และข้อที่ 71 ของแบบทดสอบ

คำถามในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย จะมีคำตอบที่เหมาะสมเพียง 1 คำตอบ โดยคำถามแต่ละข้อจะมีตัวเลือก 4 ข้อ (ก. ข. ค. และ ง.) และจะมีเพียงตัวเลือกเดียวเท่านั้นที่เป็นคำตอบที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่สุด เช่น ตัวอย่าง (17) ในสถานการณ์ที่ผู้พูดตั้งใจเน้นย้ำข้อความที่ผู้ฟังได้กินอาหารฝีมือของผู้พูดเป็นคนแรก (ดูรายละเอียดของเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย ได้ในภาคผนวก ค)

- (17) คุณตั้งใจทำอาหารเองเป็นครั้งแรก และคุณอยากจะบอกแฟนของคุณว่าเขาได้กินอาหารที่คุณทำเป็นคนแรก คุณจึงกล่าวว่า
- ก. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันที่
 - ข. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันหน่อย
 - ค. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันมั้ง
 - ง. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันนะ

จากตัวอย่าง ตัวเลือก ก. และ ข. ไม่เป็นธรรมชาติสำหรับเจ้าของภาษา เนื่องจากอนุภาคลงท้าย “ที่” และ “หน่อย” มักจะไม่ปรากฏร่วมกับถ้อยคำในสถานการณ์นี้ ส่วนตัวเลือก ค. และ ง. อนุภาคลงท้าย “มั้ง” และ “นะ” สามารถเกิดร่วมกันกับถ้อยคำ “คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉัน” ได้อย่างราบรื่นและฟังดูเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม เมื่อดูจากสถานการณ์โจทย์ บริบทในสถานการณ์นี้กำหนดว่าผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ว่าผู้ฟังได้กินอาหารของผู้พูดเป็นคนแรก ดังนั้นคำตอบข้อ ง. จึงเหมาะสมที่สุด เพราะอนุภาคลงท้าย “นะ” ถูกใช้ในหน้าที่การสื่อสารเพื่อเน้นย้ำถ้อยคำ และทำให้ถ้อยคำดูเด่นชัดมากขึ้น ตรงกับเจตนาของผู้พูดในสถานการณ์นี้

3.6 การตรวจสอบเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

การตรวจสอบเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) ทำโดยให้เจ้าของภาษาจำนวน 2 คน สนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด หากเจ้าของภาษาทั้งสองคนใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการสนทนาในสถานการณ์ส่วนใหญ่แสดงว่าเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาใน

สถานการณ์ที่กำหนดสามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้ จากนั้นผู้วิจัยให้ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถในระดับสูงและผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถในระดับปานกลางจำนวนอย่างละ 1 คน อ่านคำสั่งและทำความเข้าใจแต่ละสถานการณ์เพื่อตรวจสอบว่าคำศัพท์ที่ใช้ในละครจำลองสถานการณ์นั้นเหมาะสมหรือไม่ หากมีคำศัพท์ใดที่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยจะปรับเปลี่ยนคำศัพท์นั้น

การตรวจสอบแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) ทำโดยให้เจ้าของภาษาคนไทยจำนวน 10 คน ทดลองทำแบบทดสอบชุดดังกล่าวเพื่อวัดความเข้าใจเรื่องหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย หากเจ้าของภาษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องในแต่ละข้อได้มากกว่า 90% จะถือว่าแบบทดสอบมีประสิทธิภาพเพียงพอ โดยผลการทดสอบพบว่าเจ้าของภาษาทั้งหมดสามารถเลือกคำตอบที่ถูกต้องในทุกสถานการณ์จำนวน 71 สถานการณ์ได้ 99.72% เจ้าของภาษาจำนวน 8 คน จากทั้งหมด 10 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้องทั้งหมด 71 ข้อ ในขณะที่เจ้าของภาษาจำนวน 2 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง 70 ข้อ จากทั้งหมด 71 ข้อ และหากแยกพิจารณาเฉพาะสถานการณ์ที่มีคำตอบเป็นอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” (อนุภาคลงท้าย “นะ” จำนวน 26 ข้อ และอนุภาคลงท้าย “สิ” จำนวน 10 ข้อ รวม 36 ข้อ) พบว่าเจ้าของภาษาเลือกคำตอบในสถานการณ์เหล่านี้ได้ถูกต้องทุกคนและทุกข้อ คิดเป็น 100%

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ให้ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถในระดับสูงและผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถในระดับปานกลางจำนวนอย่างละ 1 คน ทดลองอ่านคำถามและคำตอบในแต่ละข้อของแบบทดสอบเพื่อสอบถามความเข้าใจในการอ่านโจทย์และตอบคำถามเป็นภาษาไทยในแต่ละสถานการณ์ หากมีคำศัพท์ใดที่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยจะทำการเปลี่ยนคำศัพท์นั้น

3.7 การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล

3.7.1 เกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยนี้ประกอบด้วย เจ้าของภาษา ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (ในงานวิจัยชิ้นนี้จะเรียกว่า “ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น”) และผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (ในงานวิจัยชิ้นนี้จะเรียกว่า “ผู้พูดภาษาอังกฤษ”) เนื่องจากการใช้อนุภาคลงท้าย

มักจะปรากฏในภาษาพูดและการสนทนาจริง หากผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาไม่เพียงพออาจส่งผลทำให้ไม่สามารถสนทนาเป็นภาษาไทยได้อย่างต่อเนื่อง ผู้ให้ข้อมูลที่เป็กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง ทั้งผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษจำเป็นที่จะต้องเรียนภาษาไทยมาระยะหนึ่ง และกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองจำเป็นต้องมีทักษะการอ่านภาษาไทยเนื่องจากคำอธิบาย คำถาม และคำตอบในเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นภาษาไทย (หากแปลเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนภาษาที่สองอาจทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองเปลือใช้ภาษาแม่ของตนออกมาบ่อยครั้งในระหว่างการเก็บข้อมูล และหลีกเลี่ยงปัจจัยของการแปลที่มีความละเอียดอ่อน หากนักแปลแปลคำศัพท์ผิดเพียงแค่ 1 คำอาจส่งผลให้สื่อความหมายผิดทั้งหมดได้) ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดให้ผู้เรียนภาษาที่สองมีความสามารถเทียบเท่าระดับปานกลางขึ้นไปเพื่อที่จะสามารถสื่อสารภาษาไทยในบทสนทนาได้อย่างต่อเนื่องและอ่านภาษาไทยได้ จากการสำรวจเบื้องต้นจากหลักสูตรการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติที่สถาบัน Intensive Thai คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2558 พบว่าชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในระดับปานกลางจะต้องผ่านการเรียนภาษาไทยมาไม่น้อยกว่า 180 ชั่วโมง

อย่างไรก็ตาม การกำหนดจำนวนชั่วโมงของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองทำได้ยากในทางปฏิบัติ เนื่องจากผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเรียนภาษาไทยในสถาบันที่แตกต่างกันอาจทำให้หลักสูตรและจำนวนชั่วโมงในแต่ละระดับแตกต่างกัน อีกทั้งจากการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 (ดูหัวข้อ 2.3 งานวิจัยที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายของผู้เรียนภาษาที่สอง) จะเห็นว่าความสามารถทางภาษาไม่ใช่ปัจจัยเดียวที่ส่งผลต่อการใช้ออนุภาคลงท้ายในภาษาที่สอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีเกณฑ์เพิ่มเติมเพื่อคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล

เกณฑ์การคัดเลือกผู้เรียนภาษาที่สองที่ผู้วิจัยกำหนดประกอบด้วย จำนวนชั่วโมงที่เรียนภาษาไทยคิดเป็น 50 คะแนน ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทยคิดเป็น 25 คะแนน และปริมาณการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันคิดเป็น 25 คะแนน รวมทั้งหมด 100 คะแนน ผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองต้องได้คะแนนรวมจาก 3 องค์ประกอบข้างต้นไม่น้อยกว่า 50 คะแนน ข้อมูลเรื่องจำนวนชั่วโมงที่เรียนภาษาไทย ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย และปริมาณการใช้ภาษาไทยมาจากแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทย (questionnaire) ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสอบถามในงานของ สติดา งามวิโรจน์กิจ (2555) แบบสอบถามนี้เกี่ยวกับประสบการณ์การใช้ภาษาไทยและปริมาณการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนภาษาที่สอง โดยแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ คือ ข้อมูล

ประสบการณ์การใช้ภาษาไทยและปริมาณการใช้ภาษาไทยที่บ้านและที่อื่นๆ จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ตัวอย่างคำถามจะประกอบไปด้วยคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และจำนวนชั่วโมงที่เรียนภาษาไทย เป็นต้น ส่วนที่สอง คือ ปริมาณการใช้ภาษาไทยของผู้ให้ข้อมูล คำถามในส่วนนี้จะในรูปแบบการให้คะแนนความถี่ด้วยตนเอง (self-rating scale) จำนวน 25 ข้อ เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันทั้งในและนอกห้องเรียน ตัวอย่างเช่น ท่านดูวิดีโอหรือภาพยนตร์ที่เป็นเสียงภาษาไทยบ้างหรือไม่ เป็นต้น (ดูรายละเอียดของแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทยได้ในภาคผนวก ง)

ตารางที่ 3.1 เกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลที่เป็นกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง

จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาไทย (ชั่วโมง)	คะแนน	ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย (เดือน)	คะแนน	ปริมาณการใช้ภาษาไทย (25 ข้อ)	คะแนน
				หากแต่ละข้อตอบว่า	
0-50	10	0-6	2.5	ไม่เคย	0.00
50-150	20	7-12	5	น้อยมาก	0.25
150-250	30	13-18	7.5	น้อย	0.5
250-350	40	19-24	10	บ่อย	0.75
>350	50	25-30	12.5	บ่อยมาก	1
		31-36	15		
		37-42	17.5		
		43-48	20		
		49-54	22.5		
		>54	25		

(หมายเหตุ: ผู้เรียนภาษาที่สองทุกคนต้องอ่านภาษาไทยได้และต้องได้คะแนนวัดความตั้งใจจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยอย่างน้อย 2 ใน 3 ข้อ)

จากตารางที่ 3.1 แสดงให้เห็นรายละเอียดของเกณฑ์การคัดเลือกผู้เรียนภาษาที่สอง องค์ประกอบแรก คือ จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาไทยซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ช่วง (แบ่งตามแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทย ส่วนที่ 1) หากผู้เรียนภาษาที่สองเรียนภาษาไทยมากกว่า 350 ชั่วโมงจะได้ 50 คะแนนเต็ม องค์ประกอบที่สอง คือ ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย ผู้วิจัยกำหนดให้

เวลาการอยู่ในประเทศแบ่งออกเป็นช่วงชั้นละ 6 เดือน แต่ละช่วงชั้นคิดเป็น 2.5 คะแนน หากผู้เรียนภาษาที่สองอาศัยอยู่ในประเทศไทยมากกว่า 54 เดือนจะได้ 25 คะแนนเต็ม และองค์ประกอบสุดท้ายคือ ปริมาณการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน คะแนนในองค์ประกอบนี้มาจากคำถามเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันโดยการให้คะแนนความถี่ด้วยตนเอง (self-rating scale) จำนวน 25 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน แต่ละข้อจะมีตัวเลือก 5 ตัวเลือก คือ ไม่เคย น้อยมาก น้อย บ่อย และบ่อยมาก หากผู้เรียนภาษาที่สองเลือกตัวเลือกบ่อยมากทุกข้อจะได้ 25 คะแนนเต็ม นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลยังต้องผ่านเงื่อนไข 2 เงื่อนไข คือ ผู้ให้ข้อมูลต้องสามารถอ่านภาษาไทยได้และผู้ให้ข้อมูลต้องได้คะแนนวัดความตั้งใจจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) อย่างน้อย 2 ใน 3 ข้อถึงจะผ่านเกณฑ์การคัดเลือก

3.7.2 ผู้ให้ข้อมูล

เมื่อได้เกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการประชาสัมพันธ์เพื่อหาผู้ให้ข้อมูล ในส่วนของการประชาสัมพันธ์หาผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเจ้าของภาษานั้น เพื่อนของผู้วิจัยช่วยประชาสัมพันธ์ให้ในชั้นเรียนของคุณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้ให้ข้อมูลบางส่วนมาจากการประชาสัมพันธ์ผ่านทางผู้ช่วยวิจัย ในส่วนของการประชาสัมพันธ์เพื่อหาผู้เรียนภาษาที่สอง ผู้วิจัยเน้นที่จะประชาสัมพันธ์ที่สถาบันสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติทั้งในกรุงเทพมหานครและจังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยขออนุญาตและขอความร่วมมือที่สถาบันสอนภาษาไทยพร้อมทั้งนำไปปลิวประชาสัมพันธ์ไปแจกหรือไปฝากวางไว้ในที่ที่ชาวต่างชาติจะเห็นและหยิบไปอ่านได้ โดยใบปลิวประชาสัมพันธ์มีทั้งหมด 2 แบบ คือ ใบปลิวที่แปลเป็นภาษาญี่ปุ่นและใบปลิวที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ เนื้อหาในใบปลิวประกอบไปด้วยข้อมูลของผู้วิจัยว่าผู้วิจัยเป็นใครและกำลังมองหาผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่สามารถพูดและอ่านภาษาไทยได้ รายละเอียดของการเก็บข้อมูลว่าผู้สนใจเข้าร่วมจะต้องทำอะไรบ้าง ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลประมาณ 2 ชั่วโมง ค่าตอบแทนจำนวน 300 บาท การรายงานผลการวิจัยบางส่วนว่าเหมือนหรือต่างกับเจ้าของภาษา และข้อมูลการติดต่อผู้วิจัย

สถาบันสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติที่ให้อนุญาตและให้ความร่วมมือในการประชาสัมพันธ์เพื่อหาผู้ให้ข้อมูลประกอบไปด้วย สถาบันสอนภาษาไทยภายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คือ สถาบัน

Intensive Thai คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มาจากสถาบันนี้ สถาบันสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติภายนอกจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครจำนวน 13 สถาบัน ประกอบด้วย AAA Thai Language School, Ruk Thai Language School, Language Express, Union Language School, Sumaa Language and Culture Institute, โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), The Knowledge, Thai Solution, Baan Aksorn Thai Language School, Thai Language Station, Pro Language School (กทม.), AUA Language Center (กทม.) และ Unity Thai Language School เนื่องจากชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในกรุงเทพมหานครไม่เพียงพอในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงเลือกไปประชาสัมพันธ์สถาบันสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติในจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นจังหวัดที่ใหญ่และมีชาวต่างชาติอาศัยอยู่จำนวนมาก สถาบันภาษาไทยที่จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 9 สถาบัน ประกอบด้วย Payap University (Intensive Thai Program), สถาบันภาษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่, AUA Language Center Chiang Mai, โรงเรียนสถาบันพัฒนาศึกษาอาชีพ สมาคม วาย. เอ็ม. ซี. เอ เชียงใหม่, โรงเรียนสอนภาษาทศวรรษ (Easy Study Thai School), Pro Language School Chiang Mai, Walen Language School (Chiang Mai), Effective Thai และโรงเรียนบ้านภาษา NES

นอกจากนี้ การประชาสัมพันธ์เพื่อหาผู้ให้ข้อมูลอีกช่องทางหนึ่ง คือ การประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อสังคม ประกอบด้วย Facebook, Twitter และ Line application การประชาสัมพันธ์ผ่านทางบัญชี Facebook ทำได้ 2 วิธี คือ ผ่านทางการประชาสัมพันธ์ผ่านทางบัญชี Facebook ของผู้วิจัย จากนั้นเพื่อนของผู้วิจัยช่วยกันประชาสัมพันธ์ต่อ และผ่านทางกลุ่ม Facebook ที่ตั้งขึ้นสำหรับชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทย โดยกลุ่ม Facebook ที่ให้อนุญาตและให้ความร่วมมือในการประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วยกลุ่ม Farang Can Learn Thai Language, กลุ่ม Language Exchange Chiang Mai, กลุ่ม Farang Community Chiang Mai และกลุ่มเรียนภาษาไทยกันเถอะ การประชาสัมพันธ์ทาง Twitter ผ่านทางผู้ดูแลกลุ่ม Farang Can Learn Thai Language ที่ให้ความกรุณาประชาสัมพันธ์ต่อทาง Twitter ให้ผู้วิจัย และการประชาสัมพันธ์ทาง Line application ผ่านทางการประชาสัมพันธ์ผ่านเพื่อนต่อเพื่อนของผู้วิจัย

หลังจากการประชาสัมพันธ์เพื่อหาผู้ให้ข้อมูล ผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยนี้ที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือก ผู้ให้ข้อมูลในหัวข้อ 3.7.1 มีดังนี้

- 1) เจ้าของภาษาคนไทยที่พูดภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาแม่ จำนวน 20 คน ประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูลเพศชาย 3 คน และเพศหญิง 17 คน โดยมีอายุระหว่าง 18-22 ปี ในการวิจัยนี้ใช้อักษร T1-T22 (T5 และ T6 ไม่ผ่านเกณฑ์คุณสมบัติ) แทนผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน
- 2) ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นจำนวน 20 คน ที่ได้คะแนนรวมในจำนวนชั่วโมงเรียนภาษาไทย ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย และปริมาณการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันไม่น้อยกว่า 50 คะแนน หากแยกเป็นแต่ละองค์ประกอบผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้เรียนภาษาไทยมาไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย คือ 2-204 เดือน และมีปริมาณการใช้ภาษาไทยคิดเป็น 13-15.25 คะแนน จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ประกอบด้วย เพศชาย 10 คน และเพศหญิง 10 คน โดยมีอายุระหว่าง 20-50 ปี ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ทั้งหมดเป็นชาวญี่ปุ่น ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 6 คน จากทั้งหมด 20 คนกำลังเรียนสาขาวิชาภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัยและเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนมาประเทศไทย ณ เวลาที่เก็บข้อมูล อีกทั้งผู้ให้ข้อมูลจำนวน 2 คน เคยเรียนโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยในระดับมัธยมศึกษาที่มีการสอนวิชาภาษาไทย นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 2 คน จบการศึกษาในสาขาวิชาภาษาไทยที่ประเทศญี่ปุ่นก่อนที่จะมาประเทศไทย ในการวิจัยนี้ใช้อักษร J1-J24 (J3, J4, J15 และ J16 ไม่ผ่านเกณฑ์คุณสมบัติ) แทนผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน
- 3) ผู้พูดภาษาอังกฤษจำนวน 20 คน ที่ได้คะแนนรวมในจำนวนชั่วโมงเรียนภาษาไทย ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย และปริมาณการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันไม่น้อยกว่า 50 คะแนน หากแยกเป็นแต่ละองค์ประกอบผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้เรียนภาษาไทยมาไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย คือ 12-360 เดือน และมีปริมาณการใช้ภาษาไทยคิดเป็น 9.75-17.25 คะแนน จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ประกอบด้วย เพศชาย 15 คน และเพศหญิง 5 คน โดยมีอายุระหว่าง 20-71 ปี ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้มีสัญชาติที่หลากหลาย ประกอบด้วย ชาวอเมริกันจำนวน 10 คน ชาวออสเตรเลียจำนวน 5 คน ชาวอังกฤษจำนวน 2 คน ชาวแคนาดาจำนวน 1 คน ชาวไอร์แลนด์จำนวน 1 คน และชาวแอฟริกาใต้จำนวน 1 คน ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 3 คน เคยเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนมาประเทศ

ไทยในระดับมหาวิทยาลัย อีกทั้งผู้ให้ข้อมูลจำนวน 6 คน มีคู่สมรสหรือแฟนเป็นคนไทย นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 1 คน เคยเรียนโรงเรียนไทยที่สอนหลักสูตรภาษาไทยในระดับมัธยมปลาย ในการวิจัยนี้ใช้อักษร E3- E22 (E1 และ E2 ไม่ผ่านเกณฑ์คุณสมบัติ) แทนผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน

3.7.3 ปัญหาและอุปสรรค

การประชาสัมพันธ์เพื่อหาผู้ให้ข้อมูลโดยเฉพาะผู้เรียนภาษาที่สองทั้งผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นเรื่องยาก ปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่พบแบ่งออกเป็น 3 ข้อ ดังนี้

- 1) ผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกในหัวข้อ 3.7.1 ที่ต้องมีความสามารถในการพูดและอ่านภาษาไทยมีจำนวนน้อย
- 2) จากการสื่อสารส่วนบุคคลระหว่างผู้วิจัยและอาจารย์สอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ พบว่าชั้นเรียนภาษาไทยในระดับปานกลางขึ้นไปจะมีชาวตะวันตกจำนวนน้อยมากหรือแทบจะไม่มีเลย อาจเป็นเพราะชาวตะวันตกที่มาอาศัยในประเทศไทยส่วนใหญ่เรียนภาษาไทยเพียงแค่ให้พอพูดและฟังในชีวิตประจำวันได้ และภาษาไทยยังเป็นภาษาที่ยากสำหรับชาวตะวันตก เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ หากออกเสียงวรรณยุกต์ผิดก็อาจจะทำให้การสื่อสารไม่ราบรื่น (สุริยะ ศรีพรหม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 19 สิงหาคม 2558)
- 3) การให้เงินเป็นค่าตอบแทนจำนวน 300 บาท อาจจะไม่ใช้สิ่งตอบแทนที่ผู้เรียนภาษาที่สองต้องการ ผู้วิจัยสังเกตว่าเมื่อเสนอในใบปลิวว่าจะส่งการรายงานผลการวิจัยบางส่วนว่าผู้เรียนภาษาที่สองใช้ภาษาไทยเหมือนหรือต่างกับเจ้าของภาษา ผู้เรียนภาษาที่สองมีความสนใจที่จะเข้าร่วมมากกว่าการรับเงินค่าตอบแทน

3.8 การเก็บข้อมูล

3.8.1 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ให้ข้อมูลจำลองสถานการณ์และสนทนาในละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) ก่อนที่จะทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) เนื่องจากหากผู้ให้ข้อมูลทดสอบ

แบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย ก่อนที่จะจำลองสถานการณ์และสนทนาในละครจำลอง สถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดจะทำให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถคาดเดาได้ว่า ผู้วิจัยกำลังเก็บข้อมูลเรื่องอนุภาคลงท้าย และอาจส่งผลให้การสนทนาในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดไม่ราบรื่นและไม่เป็นธรรมชาติ

การเก็บข้อมูลละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดนั้น ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 60 คน สนทนากันเป็นคู่ตามกลุ่มที่มีภาษาแม่เดียวกัน ตาม สถานการณ์ทั้ง 20 สถานการณ์ โดยจะชี้แจงรายละเอียด อ่านโจทย์ และเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูล ชักถามหากมีข้อสงสัย ทั้งนี้ผู้วิจัยจะบันทึกเสียงการสนทนาด้วยเครื่องบันทึกเสียง โดยตลอดการ บันทึกเสียงผู้วิจัยไม่ได้นั่งฟังการสนทนา จะมีเพียงผู้ให้ข้อมูลแต่ละคู่เท่านั้นที่นั่งสนทนากันในห้องที่มี ลักษณะปิด เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลแต่ละคู่แสดงบทบาทสมมติและสนทนากันอย่างเป็นธรรมชาติ การเก็บ ข้อมูลในส่วนนี้ใช้เวลาประมาณคู่ละ 20-70 นาที

หลังจากเก็บข้อมูลด้วยละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจะให้ผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนทำแบบทดสอบแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย จำนวน 71 ข้อ ผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนจะได้ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พร้อมทั้งได้ฟังเสียงของผู้วิจัยที่อ่าน คำถามและตัวเลือกข้อละ 2 ครั้ง หากผู้ให้ข้อมูลฟังคำถามข้อใดไม่ทัน ผู้ให้ข้อมูลสามารถย้อนกลับไป ฟังไฟล์เสียงซ้ำได้ การเก็บข้อมูลในส่วนนี้ใช้เวลาประมาณ 45-90 นาที จากนั้น สำหรับกลุ่มผู้เรียน ภาษาที่สองผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลตอบแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทย การตอบ แบบสอบถามจะใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที ผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนได้รับค่าตอบแทนจำนวน 300 บาท

3.8.2 ปัญหาและอุปสรรค

การเก็บข้อมูลมีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญ ดังนี้

- 1) สถานที่ในการเก็บข้อมูลควรจะเป็นสถานที่ที่ปิดมิดชิดเพื่อการบันทึกเสียงโดยไม่มีเสียงรบกวน และเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสนทนาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องกังวลกับผู้คนรอบข้างหากว่าต้อง ยืน นั่ง หรือวิ่งในบทบาทสมมติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงขออนุญาตใช้ห้องค้นคว้ากลุ่มในศูนย์สารสนเทศ มนุษยศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ศูนย์สารสนเทศมนุษยศาสตร์ เปิดและปิดให้บริการในวันจันทร์ถึงศุกร์ เวลา 8.00-17.00 น. ดังนั้นหากนัดผู้ให้ข้อมูลได้ใน

วันหรือเวลาอื่นนอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลจำเป็นต้องหาสถานที่ใหม่ และในบางครั้งการใช้สถานที่บริเวณใต้อาคารในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็เสี่ยงกับการที่ถูกเจ้าหน้าที่ที่ดูแลอาคารเข้าใจผิดคิดว่ามาสอนพิเศษให้ชาวต่างชาติซึ่งเคยเกิดขึ้นกับผู้วิจัย

- 2) การนัดผู้ให้ข้อมูลที่มีภาษาแม่เดียวกันครั้งละ 2 คน โดยเฉพาะผู้เรียนภาษาที่สอง เพื่อมาเก็บข้อมูลนั้นเป็นเรื่องที่ยาก เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีอาชีพที่เป็นงานประจำหรือมีตารางเวลาที่ค่อนข้างแน่น ดังนั้นจึงต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างสูงในการนัดผู้ให้ข้อมูลในแต่ละครั้ง
- 3) เวลาในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งไม่สามารถควบคุมให้อยู่ในช่วงเวลาเฉลี่ยที่เท่ากันได้ เนื่องจากเจ้าของภาษาอ่านคำอธิบาย คำถาม และคำตอบได้อย่างรวดเร็วเพราะเป็นภาษาแม่ของตนเอง ในขณะที่ผู้เรียนภาษาที่สองอาจจะใช้เวลานานกว่าในการทำความเข้าใจ คำอธิบาย คำถาม และคำตอบของเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

3.9 การจัดระเบียบข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยนำไฟล์เสียงของการสนทนาของทั้งเจ้าของภาษา ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น และผู้พูดภาษาอังกฤษทั้งหมด 30 คู่ (60 คน) ไปให้ผู้พูดภาษาไทยอีกคนหนึ่งถอดถอดเสียง และผู้วิจัยเป็นคนตรวจทานทั้งหมดซ้ำอีกครั้ง

ส่วนข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยจากผู้ให้ข้อมูลทั้ง 60 คน ผู้วิจัยจะนำไปตรวจกับคำตอบที่กำหนดไว้ โดยจะตรวจเป็นคะแนนข้อละ 1 คะแนน จากคำถามในแบบทดสอบทั้งหมด 71 ข้อ รวมคะแนนเต็ม 71 คะแนน และจะคัดแยกเพียงคำถามที่ต้องการทดสอบหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จำนวน 26 ข้อ และ “สิ” จำนวน 10 ข้อ เพื่อนำผลไปวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

3.10 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผ่านขั้นตอนการจัดระเบียบข้อมูลทั้ง 2 ชนิดเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำไฟล์เสียงที่ถอดเสียงเป็นบทสนทนาจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด มาคำนวณหาความถี่ของการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” โดยการนับความถี่ของอนุภาคลงท้าย

“นะ” และ “สิ” จะนับจำนวนความถี่ต่อถ้อยคำทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลคนนั้นๆ การนับถ้อยคำจะนับโดยเจ้าของภาษาคนไทย 1 คน และผู้วิจัย หากการนับถ้อยคำไม่ตรงกัน ผู้วิจัยและเจ้าของภาษาอีก 1 คนจะทำการอภิปรายและสนทนาร่วมกันเพื่อให้ผลการนับถ้อยคำตรงกันทั้งหมด จากนั้นผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารจากการใช้อุภาคกลางท้าย “นะ” และ “สิ” และวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคกลางท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้ง 60 คน ตามแนวคิดเรื่องวัจนกรรมทั้งวัจนกรรมตรงและวัจนกรรมอ้อมของ Searle (1975, 1976) และให้เจ้าของภาษาอีก 2 คนวิเคราะห์ซ้ำ เจ้าของภาษาที่วิเคราะห์ซ้ำเป็นเจ้าของภาษาที่ช่วยวิเคราะห์ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษา (หัวข้อ 3.3 วิธีตรวจสอบการวิเคราะห์) ผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนต้องเลือกหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคกลางท้าย “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคกลางท้าย “นะ” และ “สิ” ตามหน้าที่การสื่อสารที่พบจากการวิเคราะห์ข้อมูลในคลังข้อมูลภาษา แต่เมื่อผู้วิเคราะห์ไม่เห็นด้วยหรือคิดว่าหน้าที่การสื่อสารไม่ตรงกับหน้าที่การสื่อสารที่มีในคำอธิบาย ผู้วิเคราะห์ซ้ำสามารถเลือกคำว่า “อื่นๆ” และเสนอความคิดเห็นของตนเองเพิ่มเติมได้ เช่นเดียวกับวัจนกรรม หากผู้วิเคราะห์ไม่แน่ใจหรือไม่คิดว่าถ้อยคำนั้นๆ จะเป็นวัจนกรรมใดวัจนกรรมหนึ่งใน 5 วัจนกรรมของ Searle (1976) ผู้วิเคราะห์สามารถเลือกตอบคำว่า “อื่นๆ” และเสนอความคิดเห็นของตนเองเพิ่มเติมได้เช่นกัน เมื่อผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คน วิเคราะห์ข้อมูลเสร็จแล้ว อาจมีผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกันเพราะหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคกลางท้าย “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคกลางท้าย “นะ” และ “สิ” ขึ้นอยู่กับบริบท ดังนั้นผลการวิเคราะห์ค่อนข้างขึ้นอยู่กับ การตีความของแต่ละคน หากผู้วิจัยและผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนมีความเห็นที่ต่างกันทุกคน (ทั้ง 3 คนเลือกหน้าที่การสื่อสารหรือวัจนกรรมที่ต่างกันทั้งหมด) ผู้วิจัยจะตัดถ้อยคำนั้นออกไปจากการวิเคราะห์ หากผู้วิจัยและผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนมีความเห็นไม่ตรงกันแบบ 2 คนต่อ 1 คน (2 คนเลือกหน้าที่การสื่อสารเหมือนกันแต่อีก 1 คนคิดต่าง) ผู้วิจัยและเจ้าของภาษาที่วิเคราะห์ซ้ำอีก 2 คน จะนำถ้อยคำพร้อมบริบทนั้นมาอภิปรายและสนทนาตกลงร่วมกันว่าตกลงอนุภาคกลางท้าย “นะ” หรือ “สิ” ในถ้อยคำนั้นมีหน้าที่การสื่อสารอะไรหรือถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคกลางท้าย “นะ” หรือ “สิ” นั้นแสดงวัจนกรรมอะไร ข้อสรุปที่ไม่ตรงกันนี้จะยึดตามความเห็นของ 2 ใน 3 คน ซึ่งถือว่าเป็นความเห็นส่วนใหญ่ โดยเจ้าของภาษากับผู้วิเคราะห์ซ้ำทั้ง 2 คนต้องเห็นด้วยกับข้อสรุปทุกครั้งจึงจะนำผลการวิเคราะห์ไปสรุปผลได้ หลังจากนั้นก็จะเปรียบเทียบการวิเคราะห์ในแง่ของความถี่ ความ

หลากหลายของหน้าที่การสื่อสาร และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม โดยการคำนวณค่าทางสถิติ

ผลการทดสอบจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยจะถูกนำไปคำนวณค่าทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ และกลุ่มเจ้าของภาษา จากนั้นจะเปรียบเทียบผลจากการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการสนทนาจริงจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดกับผลความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย

บทที่ 4

หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏ ของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”

ถึงแม้จะมีผลจากงานวิจัยก่อนหน้าจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” แต่ผู้วิจัยพบว่าข้อค้นพบในงานวิจัยก่อนหน้าอาจจะยังไม่สมบูรณ์ต่อการนำมาศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในวิทยานิพนธ์นี้ เนื่องด้วยเหตุผล 3 ประการ ดังนี้ ประการแรก ข้อค้นพบจากงานวิจัยก่อนหน้าหลายงานมาจากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารหรือบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ เช่น “ถ้าเธอจะเที่ยวฝั่งตะวันตกต้องอย่าพลาดซานฟรานซิสโกเชียวนะ” (Bhamoraput, 1972: 30) “เวลาออกไปปิดประตูด้วยนะ” (Peyasantiwong, 1981: 136) “ขอน้ำส้มหน่อยนะ” (Cooke, 1989: 127) “ไปล่ะนะ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 189) “เธอปลอบฉันหน่อยสิ” (Bhamoraput, 1972: 24) และ “นมาช่วยหน่อยสิ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 194) เป็นต้น ซึ่งอนุภาคแสดงมาลาแต่ละอนุภาคต่างก็มีหน้าที่การสื่อสารของตน เช่น อนุภาคลงท้าย “เออะ” แสดงให้เห็นถึงการแนะนำ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009) เป็นต้น ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ อาจจะพบหน้าที่การสื่อสารที่ปะปนกัน ประการที่สอง ถึงแม้จะมีงานที่ศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ที่ไม่ปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) แต่ข้อค้นพบของงานวิจัยเหล่านี้ยังไม่ครอบคลุมบริบทบางบริบทที่ผู้วิจัยสังเกตจากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) ตัวอย่างเช่น บริบทที่ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการเกริ่นนำหัวเรื่องของการสนทนา ประการสุดท้าย หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในงานวิจัยก่อนหน้ามีจำนวนมากและค่อนข้างกระจัดกระจาย นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าบางบริบทสามารถจัดให้เป็นระบบและอยู่ภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกันได้ เช่น การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธธา, 2553) และในบริบทการวิพากษ์วิจารณ์แบบอ่อนโยน

(Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981) จะเห็นว่าในทั้งสองบริบทการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ช่วยเพิ่มความอ่อนโยน ดังนั้นสองบริบทนี้อาจจะเป็นบริบทที่แตกต่างกันภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกัน ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงจำเป็นต้องศึกษาหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อีกครั้งเพื่อให้ได้หน้าที่การสื่อสารที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจะนำข้อค้นพบของงานวิจัยก่อนหน้ามาเป็นแนวทางในการศึกษา

ผลการวิจัยในส่วนของหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” มาจากการรวบรวมถ้อยคำตัวอย่างที่มีการปรากฏของคำว่า “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลประเภทบันเทิงคดี (fiction) ในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) อย่างละ 700 ตัวอย่าง (ดึงข้อมูลมาอย่างละ 500 ตัวอย่าง รวมข้อมูลสำรองอีกอย่างละ 200 ตัวอย่าง) ทั้งนี้มีข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้อง คือ ถ้อยคำที่อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้ายประเภทแสดงมาลา (mood particle) เช่น “ละนะ” “เออะนะ” “ด้วยนะ” “หรรอนนะ” “สินะ” และ “หนอยสิ” เป็นต้น ถ้อยคำตัวอย่างที่ปรากฏซ้ำ ถ้อยคำที่เป็นวลีเฉพาะ (fixed expression) เช่น “ให้ตายสิ” เป็นต้น และถ้อยคำที่มีคำว่า “สิ” และ “นะ” ปรากฏในชื่อเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นชื่อคนหรือสถานที่ เช่น “นะโม” “สิมิลัน” และ “มานะ” เป็นต้น หลังจากตัดข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องออกทำให้ตัวอย่างถ้อยคำของอนุภาคลงท้าย “สิ” เหลือ 407 ถ้อยคำ ผู้วิจัยจึงสุ่มคัดเลือกถ้อยคำของอนุภาคลงท้าย “สิ” มา 400 ตัวอย่าง ในขณะที่หลังจากตัดข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องออกทำให้ตัวอย่างถ้อยคำของอนุภาคลงท้าย “นะ” เหลือ 503 ถ้อยคำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สุ่มคัดเลือกถ้อยคำของอนุภาคลงท้าย “นะ” มา 400 ตัวอย่างเท่ากัน

ผู้วิจัยวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากถ้อยคำตัวอย่างทั้งหมด และได้คัดเลือกถ้อยคำที่มีปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จำนวนครึ่งหนึ่ง (อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อย่างละ 200 ถ้อยคำ) ให้เจ้าของภาษาคนไทยจำนวน 2 คนที่ไม่ใช่ นักภาษาศาสตร์วิเคราะห์ซ้ำเพื่อตรวจสอบผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” เนื่องจากหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ขึ้นอยู่กับบริบท ดังนั้นผลการวิเคราะห์ค่อนข้างขึ้นอยู่กับความของแต่ละคน ดังนั้นอาจมีผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกัน การวิเคราะห์ซ้ำพบว่าผลการวิเคราะห์หน้าที่

การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย "นะ" แตกต่างกัน 11.17% และผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย "สิ" แตกต่างกัน 8.67% โดยผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกันทั้งหมดนี้มาจากความเห็นที่ไม่ตรงกันแบบ 2 คนต่อ 1 คน อย่างไรก็ตามเมื่อมีการอภิปรายและสนทนากันแล้ว ผลการวิเคราะห์ตรงกันทั้งหมดโดยยึดตามความเห็นของผู้วิเคราะห์ 2 ใน 3 คน

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ส่วนคือ 4.1 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย "นะ" 4.2 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย "นะ" 4.3 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย "สิ" 4.4 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย "สิ" และ 4.5 สรุปและอภิปรายผล

4.1 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย "นะ"

การวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้ายจำเป็นต้องพิจารณาบริบทประกอบ กล่าวคือ นอกจากพิจารณาถ้อยคำแล้วยังต้องพิจารณาคำพูดของผู้ร่วมสนทนาไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังถ้อยคำของผู้พูด สถานการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา สอดคล้องกับ Peyasantiwong (1981) ที่ได้เสนอว่าในบริบทที่แตกต่างกันและน้ำเสียงที่แตกต่างกัน ถ้อยคำที่มีรูปเดียวกันอาจจะเป็นประโยคคำสั่งหรือประโยคขอร้องเมื่ออยู่ในบริบทและน้ำเสียงของผู้พูดที่ต่างกัน

จากตัวอย่างถ้อยคำจำนวน 400 ถ้อยคำ พบว่าหน้าที่การสื่อสารทั้งหมดของอนุภาคลงท้าย "นะ" มีทั้งหมด 3 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด

4.1.1 ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน

หน้าที่การสื่อสารนี้เป็นหน้าที่ที่อนุภาคลงท้าย "นะ" ช่วยทำให้ถ้อยคำที่ปรากฏร่วมมีความอ่อนโยน ไม่แข็งกร้าว หรือไม่แสดงความก้าวร้าวต่อผู้ฟัง โดยหน้าที่การสื่อสารนี้ปรากฏใน 3 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญเชิญผู้ฟัง เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง และเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือปฏิเสธถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการทำให้ถ้อยคำมีอ่อนโยนมักจะเกี่ยวข้องกับความสุขภาพในภาษา เนื่องจากผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง หรือผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือคัดค้านผู้ร่วมสนทนา ซึ่งถือว่าการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟัง สอดคล้องกับ Brown และ Levinson (1987) ที่กล่าวว่า การกระทำที่สามารถทำนายได้ว่าผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังทำบางสิ่งบางอย่างในอนาคต เช่น การขอร้อง การสั่ง การแนะนำ การเตือน การขมขู่ และการทำทนาย เป็นหนึ่งในการกระทำที่คุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟัง และการกระทำที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้ฟัง หรือไม่ชื่นชมผู้ฟัง เช่น การพูดแย้ง การตำหนิ การกล่าวหา การดูถูก การบ่นว่า การวิพากษ์วิจารณ์ เป็นต้น เป็นหนึ่งในการกระทำที่คุกคามหน้าด้านบวกของผู้ฟัง (Brown and Levinson, 1987: 65-68) ดังนั้นการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่ทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนลงช่วยลดการกระทำที่เป็นการคุกคามหน้าของผู้ฟัง และอาจถือได้ว่าเป็นกลวิธีที่ช่วยทำให้ภาษามีความสุขภาพมากขึ้น

4.1.1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง

เมื่ออนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏในถ้อยคำแสดงการขอร้อง โน้มน้าวใจ เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญ ก็จะช่วยทำให้ถ้อยคำเหล่านี้มีความอ่อนโยน และไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกที่ตนเองถูกบังคับให้ทำบางสิ่งบางอย่าง ดังเช่น ตัวอย่าง (1) ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อต้องการเสนอแนะว่าชุดที่ผู้ฟังกำลังเลือกนั้นเป็นชุดที่ผู้ฟังใส่แล้วจะดูดี และอยากให้ผู้ฟังได้ลองใส่ เพื่อไม่ให้เป็นการบังคับผู้ฟังให้เชื่อในความคิดเห็นของผู้พูด และไม่ต้องการให้ผู้ฟังรู้สึกอึดอัดที่จะทำตามความคิดเห็นของผู้พูด ผู้พูดจึงเลือกใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อช่วยให้ถ้อยคำไม่ดูแข็งกร้าว และทำให้น่าฟังมากขึ้น

(1) เธอใส่แล้วมันจะออกมาดูดีนะ

ตัวอย่าง (2) ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังรับประทานอาหารเช้าให้มากขึ้น เพื่อผู้ฟังจะได้มีสุขภาพแข็งแรง ในตัวอย่างนี้ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในสิ่งที่ผู้พูดกล่าวเพื่อเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ฟังเอง แต่เนื่องจากผู้พูดไม่ต้องการให้ถ้อยคำที่กล่าวรุนแรง และเป็นการบังคับมากเกินไปจนไม่สุภาพ ผู้พูดจึงเลือกใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อช่วยให้ถ้อยคำที่ตนเองกล่าวอ่อนโยนมากขึ้น

(2) น้องหญิงต้องรับประทานเยอะๆ นะคะ

4.1.1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง

เมื่อผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังแสดงความคิดเห็นร่วมกับตนเอง หรือต้องการให้ผู้ฟังตอบรับการสนทนาในเรื่องที่ผู้พูดได้เริ่มกล่าว การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้มักจะปรากฏในรูปแบบประโยคบอกเล่า ผู้พูดใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อสร้างความอ่อนโยน และไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณบังคับให้สนทนากับผู้พูด ตาม ตัวอย่าง (3) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำนี้เพื่อเริ่มการสนทนาและชักชวนผู้ฟังให้ร่วมแสดงความคิดเห็นที่สนับสนุนความคิดของผู้พูดว่าฝนกำลังจะตก ในบริบทนี้ผู้พูดอาจจะกำลังมองเห็นท้องฟ้าที่มีตกริม และอยากให้ผู้ฟังยอมรับว่าเห็นด้วยในสิ่งที่ตนเองกล่าว การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดเชื่อเชิญให้ผู้ฟังโต้ตอบหรือแสดงการตอบรับ เพื่อบทสนทนาจะได้เริ่มขึ้นและดำเนินต่อไป เป็นการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟังอย่างอ่อนโยน

(3) ดูท่าฝนจะตกนะ

ตัวอย่าง (4) ผู้พูดต้องการชวนผู้ฟังที่ชื่อ “คุณกลาง” ให้มีส่วนร่วมในบทสนทนา โดยผู้พูดใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อให้ถ้อยคำอ่อนโยน ถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นเจตนาที่ผู้พูดต้องการถามผู้ฟังว่าเห็นด้วยกับตนเองหรือไม่ หรือเป็นการเชิญชวนให้ผู้ฟังร่วมสนทนากับตนเอง

(4) ทะเลหมอกสวยนะครับ คุณกลาง

4.1.1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า

เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวถ้อยคำที่แย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า โดยถ้อยคำที่ค้านนี้มักจะมีเนื้อความปฏิเสธ และมักจะพบคำว่า “ไม่” ร่วมปรากฏในถ้อยคำ ผู้พูดเลือกใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อเพิ่มความอ่อนโยน เนื่องจากผู้พูดไม่ต้องการให้ถ้อยคำของตนเองรุนแรงและทำร้ายความรู้สึกของผู้ร่วมสนทนาที่ได้กล่าวถ้อยคำก่อนหน้า Takahachi และ Beebe (1993) กล่าวว่าเมื่อมีสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องแก้ไขหรือแย้งในสิ่งที่ผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวมาให้ถูกต้อง กลวิธีเสนอความเห็นในเชิงบวก (positive remark) การทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนลง (softener) และกลวิธีอื่นๆ ที่คล้ายกัน เป็นกลวิธีที่คนอเมริกันและคนญี่ปุ่นมักจะเลือกใช้เพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง

อาจเป็นไปได้ว่าในบริบทที่ผู้พูดต้องการกล่าวถ้อยคำที่ขัดแย้งหรือค้านกับถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าในการสนทนาเป็นการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟังหรือผู้ร่วมสนทนา ดังนั้นการใช้อินุภาค

ลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนลง และลดการกระทำที่เป็นการคุกคามหน้าของผู้ฟัง ตามตัวอย่าง (5) และ (6) ผู้พูดต้องการค้านถ้อยคำที่ผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวก่อนหน้า

ในตัวอย่าง (5) ผู้ร่วมสนทนาเข้าใจผิดว่าพ่อของผู้พูดเสียชีวิตไปแล้ว ผู้พูดจึงกล่าวถ้อยคำ (5) เพื่อค้านในสิ่งที่ผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวไว้ แต่เพื่อไม่ให้เป็นการก้าวร้าว ผู้พูดจึงได้เลือกใช้อุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อสร้างความอ่อนโยนให้ถ้อยคำ ร่วมกับอนุภาคลงท้าย “คะ” ที่แสดงความสุภาพ

(5) พ่อยังไม่เสียนะคะ

ตัวอย่าง (6) ผู้พูดก่อนหน้ากล่าวกับผู้ฟังว่าตนเองอยากได้รางวัลที่ช่วยตีวงหนังสือสอบให้ผู้พูดจนสอบผ่าน เลยกกล่าวว่า “หวานพีชหวังผล ชาวประมงก็อยากได้ปลาไม่ใช่หรือ มันเป็นความจริงของชีวิต” ผู้พูดต้องการกล่าวค้านว่าตนเองไม่ใช่ไร่นา หรือทะเล แต่ตนเองเป็นคนจึงไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบเช่นนั้นได้ การเลือกใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยลดความแข็งกร้าวของถ้อยคำ และช่วยทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าเป็นการเสียหน้าที่ถูกผู้พูดกล่าวค้านเช่นนั้น

(6) เอกไม่ใช่นะไร่นา ไม่ใช่ทะเลนะคะ

4.1.2 เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด

อนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสารในการเน้นย้ำถ้อยคำให้มีความเด่นชัดและทำให้ถ้อยคำมีพลังมากขึ้น เพื่อผู้ฟังได้ยินถ้อยคำเหล่านี้จะได้รับรู้ได้ว่าเป็นมีความสำคัญ โดยหน้าที่การสื่อสารนี้พบได้ในบริบทที่แตกต่างกัน 4 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ และเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง

การวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้ายจำเป็นต้องพิจารณาบริบทประกอบ กล่าวคือ นอกจากพิจารณาถ้อยคำแล้วยังต้องพิจารณาคำพูดของผู้ร่วมสนทนาไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังถ้อยคำของผู้พูด สถานการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา สอดคล้องกับ Peyasantiwong (1981) ที่ได้เสนอว่าในบริบทที่แตกต่างกันและน้ำเสียงที่แตกต่างกัน ถ้อยคำที่มีรูปเดียวกันอาจจะเป็นประโยคคำสั่งหรือประโยคขอร้องเมื่ออยู่ในบริบทและน้ำเสียงของผู้พูดที่ต่างกัน

4.1.2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน

ถ้อยคำสั่ง หรือเตือน มักจะมีคำว่า “อย่า” และ “ห้าม” ปรากฏร่วม การใช้อินทกาศลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่เป็นคำสั่งหรือคำเตือนนั้น ผู้พูดต้องการเน้นย้ำเนื้อความหรือความหมายในถ้อยคำนั้น และการใช้อินทกาศลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำที่กล่าวออกไปมีพลังมากขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ได้ว่าสิ่งที่ผู้พูดกำลังกล่าวมีความสำคัญ และกระทำตามในสิ่งที่พูดได้กล่าว สถานการณ์ที่เกิดขึ้นมักจะเป็นเหตุการณ์ที่ผู้พูดถูกคุกคามหรือรุกรานโดยผู้ร่วมสนทนา ผู้พูดที่สามารถใช้อินทกาศลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้ ต้องมีสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่าหรือมีอายุที่มากกว่าผู้ฟัง แต่ในบางกรณีผู้พูดไม่จำเป็นต้องมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าหรืออายุมากกว่าผู้ฟัง แต่มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ฟัง ในกรณีที่ความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้สนิทสนมกัน จะเป็นสถานการณ์ที่ผู้พูดถูกรุกรานทางใดทางหนึ่ง เช่น ผู้พูดถูกคนแปลกหน้าที่คล้ายโรคจิตเดินตาม เป็นต้น นอกจากนี้ ในบางกรณีอาจพบคำหยาบร่วมกับการใช้อินทกาศลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้ ตามตัวอย่างที่ (7) และ (8) ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำตาม หรือห้ามไม่ให้ทำบางสิ่งบางอย่าง

ตัวอย่าง (7) ผู้พูดกำลังยื้อแย่งสมุดกับผู้ฟัง และผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังถอยออกไป จึงได้กล่าวถ้อยคำ (7) การใช้อินทกาศลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เป็นการเน้นย้ำให้ผู้ฟังทำตามในสิ่งที่ผู้พูดกล่าวบริบทจากคลังข้อมูลภาษา⁸ คือ พ็อมกับหนุอมยื้อแย่งสมุดอย่างแรง หนุอมกั้นกระแทกพื้น ลูกขึ้นได้ก็ตรงเข้าจะไปแย่งอีก แต่พ็อมผลักพร้อมทั้งเอ็ดอึง ว่า “ถอยไปนะ ไอ้อิม” พ็อมใช้ภาษาใหม่จากโรงเรียนอย่างฉาดฉาน หนุอมลุกขึ้นอีกครั้ง จากการพิจารณาบริบทพบว่าถ้อยคำ “ถอยไปนะ ไอ้อิม” ที่ผู้พูดกล่าวไม่ใช่การทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนเนื่องจากผู้พูดมีอายุมากกว่าผู้ฟัง และเป็นสถานการณ์รุนแรงที่ทั้งสองคนกำลังยื้อแย่งสมุดกัน อีกทั้งยังมีคำบรรยายจากผู้แต่งบทกวีว่า “พ็อมใช้ภาษาใหม่จากโรงเรียนอย่างฉาดฉาน” แสดงให้เห็นว่าผู้พูดหรือคนที่ชื่อพ็อมในบริบทนี้ไม่ได้ใช้น้ำเสียงที่อ่อนหวานอ่อนโยน แต่ใช้น้ำเสียงที่มีความมั่นใจ ดังนั้นจึงเป็นการเน้นย้ำถ้อยคำสั่งมากกว่าการขอร้อง

(7) ถอยไปนะ ไอ้อิม

⁸ บริบทจากคลังข้อมูลภาษาจะมาเป็นประโยคยาวๆ เรียงต่อกัน 3-4 ประโยค ประกอบด้วย คำบรรยายของผู้แต่งบทกวี หรือบทสนทนาด้านหน้าและหลัง และคำที่ต้องการค้นหา

ตัวอย่าง (8) ผู้ฟังคุกคามผู้พูดด้วยการเอามือมาจับที่หน้าอกของผู้พูด ผู้พูดใช้นุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อเน้นย้ำถ้อยคำให้ผู้ฟังทำตามในสิ่งที่พูด บริบทจากคลังข้อมูลภาษา คือ มือของเขาโปะเข้าไปเต็มๆ ที่ทรวงอกงามๆ ของฉัน ดังหมับเลยนะ ดังหมับ เต็มๆ มือเลย “เอามือออกเดี๋ยวนี้นะ” ฉันเอามือปิดมือเขาที่อยู่ตรงหน้าอกฉันออกแล้วกริรร้องติดดิน จากการพิจารณาบริบทพบว่าถ้อยคำ “เอามือออกไปเดี๋ยวนี้นะ” ที่ผู้พูดกล่าวไม่ใช่การทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนเนื่องจากผู้พูดอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกคุกคาม (ถูกจับหน้าอก) และบริบทหลังถ้อยคำดังกล่าวก็ยังแสดงให้เห็นว่าผู้พูดปิดมือของผู้ฟังออกพร้อมทั้งแสดงความไม่พอใจด้วยการกริรร้อง ดังนั้นจึงเป็นการเน้นย้ำถ้อยคำสั่งมากกว่าการขอร้อง

(8) เอามือออกไปเดี๋ยวนี้นะ

4.1.2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ

เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการจะสื่อกับผู้ฟัง มักจะปรากฏในรูปแบบของประโยคบอกเล่า ผู้พูดใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้เพื่อช่วยเน้นในสิ่งที่ตนเองกำลังกล่าว เพื่อเน้นย้ำในข้อความที่ต้องการสื่อ สังเกตได้จากเจตนาของผู้พูดที่ต้องการบอกเล่าข้อมูลให้ผู้ฟังรับรู้เท่านั้น ไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังกระทำการใดๆ ทั้งสิ้น จึงไม่จำเป็นที่จะต้องทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนเหมือนการขอร้อง หรือการเชื้อเชิญ ในบริบทนี้พบว่าสถานภาพทางสังคมส่วนใหญ่ของผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง แต่ถ้าสถานภาพของผู้พูดเท่ากันหรือต่ำกว่าผู้ฟัง ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังจะเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้ หากผู้พูดและผู้ฟังเป็นคนที่สนิทสนมกัน ผู้พูดสามารถแสดงเจตนาเพื่อบอกเล่าข้อมูลให้ผู้ฟังทราบและเน้นย้ำข้อมูลนั้นกับผู้ฟังได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน นอกจากนี้ ในบางกรณีผู้พูดใช้นุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อเน้นย้ำว่าตนเองเห็นด้วยกับถ้อยคำขอคำสนับสนุนของผู้พูดก่อนหน้า (confirm an agreement) เช่น ผู้พูดก่อนหน้าพูดว่า “ดีกระฟ้าในละแวกนี้สวยกว่าที่อื่นนะ” ผู้พูดกล่าวว่า “อ้อ จริง ฉันก็คิดเหมือนกันนะ” เป็นต้น ในบางกรณีสังเกตได้จากการใช้คำพูดที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดประเมินค่า (assessment) บางสิ่งบางอย่างให้ผู้ฟังรับรู้ เช่น ผู้พูดกล่าวว่า “ความคิดของเธอฟังดูดีนะ” หรือ “ก็ดีนะ ถ้าเราทำแบบนั้น” เป็นต้น นอกจากนี้ การใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้ช่วยทำให้การกล่าวถ้อยคำที่เป็น

การบอกเล่าหรือการบรรยายธรรมดาแรงขึ้น ตามตัวอย่างที่ (9) และ (10) เป็นตัวอย่างของบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ

ตัวอย่างที่ (9) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำว่าผู้พูดรู้ว่าผู้ฟังซึ่งเป็นยายมาโรงเรียนของผู้พูดทำไม การใช้อินทกอลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้เพื่อให้ถ้อยคำดูเด่นชัด ว่าผู้พูดรู้จุดประสงค์ของผู้ฟังบริบทจากคลังข้อมูลภาษา คือ “หนูรู้ว่ายายมาโรงเรียนหนูทำไม ยายนี่ล่ะสิว่ายายจะสามารถเป็นนักสืบได้ ไม่มีทางเสียหรอก” จากการพิจารณาบริบทพบว่าถ้อยคำ “หนูรู้ว่ายายมาโรงเรียนหนูทำไม” ที่ผู้พูดกล่าวไม่ใช่การทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนเนื่องจากผู้พูดมีความสนิทสนมกับผู้ฟังที่เป็นยายของตนเอง และผู้พูดแสดงออกชัดเจนจากถ้อยคำต่อมาว่าผู้พูดไม่พอใจที่ผู้ฟังตามมาที่โรงเรียน ดังนั้นจึงเป็นการเน้นย้ำข้อความว่าผู้พูดรู้วัตถุประสงค์ของผู้ฟังมากกว่าที่จะทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนเพื่อวัตถุประสงค์อื่น

(9) หนูรู้ว่ายายมาโรงเรียนหนูทำไม

ตัวอย่าง (10) ผู้พูดในบริบทนี้ต้องการแสดงความเห็นด้วยกับผู้ร่วมสนทนาเรื่องการตีแม่เหล็ก จึงใช้อินทกอลงท้าย “นะ” เพื่อช่วยในการเน้นย้ำถ้อยคำนี้ เพื่อให้ผู้ร่วมสนทนารับรู้ว่าคุณพูดเห็นด้วยหรือมีความเห็นที่ตรงกันกับผู้ร่วมสนทนา บริบทจากคลังข้อมูลภาษา คือ “พี่ไม่ชอบกินเหล้านะ” เออ พี่หมอบแคนมาก เจอตัวก็ยิ่งประทับใจหนักเข้าไปอีก “เรื่องเหล้าเอาก็ไม่กินเหมือนกันนะ” กินแล้วตื่นมาปวดหัวทำงานไม่ได้ เอเลยหาน้ำขิงไว้ให้แขกที่ไม่กินเหล้า” จากการพิจารณาบริบทพบว่าถ้อยคำ “เรื่องเหล้าเอาก็ไม่กินเหมือนกันนะ” ที่ผู้พูดกล่าวเพื่อเน้นว่าตนเองก็ไม่ดื่มเหล้าเหมือนผู้พูดก่อนหน้า การแสดงความเห็นด้วยไม่ได้ถูกจัดให้เป็นการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟัง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนเพื่อลดการคุกคามหน้าเหมือนหน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีอ่อนโยนใน

4.1.1

(10) เรื่องเหล้าเอาก็ไม่กินเหมือนกันนะ

4.1.2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ

ถ้อยคำถามซ้ำ คือ ถ้อยคำที่ผู้พูดถามผู้ฟังอีกครั้ง ผู้พูดจะถามในกรณีที่ตนเองไม่ได้ยินคำพูดที่ผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ หรือในกรณีที่ผู้พูดเคยมีข้อมูลในเรื่องที่ถาม แต่จำไม่ได้แล้ว ผู้พูดจึง

ได้ถามผู้ร่วมสนทนาที่ผู้พูดคิดว่ามีความรู้หรือข้อมูลเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ตนเองถาม บริบทนี้มักจะพบใน ถ้อยคำประเภทคำถาม เช่น “อะไร” “ยังไง” “เมื่อไร” เป็นต้น ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อ ต้องการเน้นย้ำคำถามของตนเอง ตัวอย่าง (11) ผู้พูดเคยรู้ว่าผู้ฟังเป็นนักกีฬามาตั้งแต่เมื่อไร แต่ผู้พูด จำไม่ได้ จึงได้ถามผู้ฟังอีกครั้ง ซึ่งผู้พูดแน่ใจว่าผู้ฟังสามารถตอบได้ เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้ฟังเอง

(11) นายเป็นนักกีฬามาตั้งแต่เมื่อไหร่นะ

ตัวอย่าง (12) ผู้พูดได้ยินที่ผู้ฟังกล่าวว่าตนเองและรู้สึกไม่พอใจ จึงได้ถามซ้ำกลับไปให้ผู้ฟัง การใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อจะเน้นย้ำคำถามให้ผู้ฟังรู้ว่าตนเองมีความไม่พอใจ และ ผู้ฟังควรจะเปลี่ยนความคิดที่ได้แสดงออกมาก่อนหน้า

(12) ว่าไงนะ ตาบ้า

4.1.2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง

เมื่อผู้พูดต้องการบ่น หรือกล่าวถ้อยคำกับตนเองแบบลอยๆ ไม่ได้ต้องการคำตอบจากผู้ร่วม สนทนา ผู้พูดใช้อุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อเน้นย้ำกับตนเองเพื่อแสดงความแปลกใจ หรือสงสัย ดัง ตัวอย่าง (13) และ (14) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำกับตนเองเพื่อเน้นย้ำความสงสัย และความรู้สึกแปลกใจต่อ สิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง หรือสิ่งที่ตนเองเห็น

ตัวอย่าง (13) ผู้พูดรู้สึกแปลกใจและสงสัยว่าทำไมตนเองถึงได้เจอเรื่องราวที่ไม่ดี ผู้พูดจึงใช้ อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อช่วยในการเน้นย้ำถ้อยคำนี้ให้เด่นชัดกับตนเอง

(13) ทำไมพระเจ้าแก่งัดฉันแบบนี้นะ

ตัวอย่าง (14) ผู้พูดต้องการเน้นย้ำกับตนเองว่าทำไมตนเองถึงลืมเรื่องที่ไม่ควรลืมได้อย่าง ง่ายดาย ผู้พูดใช้อุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อช่วยในการเน้นถ้อยคำ

(14) ลืมไปได้ไฉนนะ

4.1.3 เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด

อนุภาคลงท้าย “นะ” ทำหน้าที่เกริ่นนำเรื่องที่จะสนทนา มักจะปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูด ต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง ซึ่งอนุภาคลงท้าย “นะ” ใน

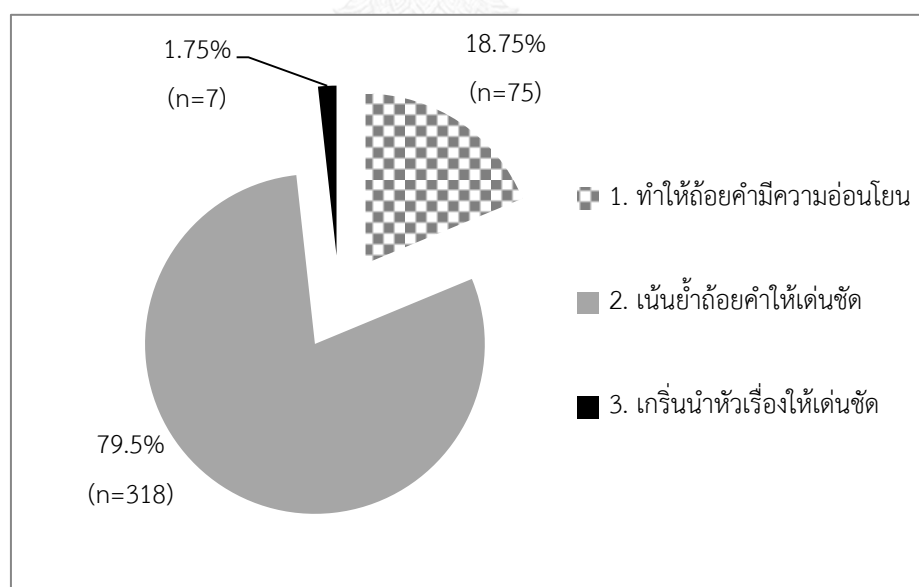
หน้าที่การสื่อสารนี้มักจะปรากฏหลังนามวลี และมีถ้อยคำที่ขยายหัวเรื่องนั้นตามหลัง ซึ่งอาจจะเป็น บทสนทนาที่กำลังจะดำเนินต่อไป นอกจากอนุภาคลงท้าย “นะ” ยังมีอีกหลายอนุภาคที่ทำหน้าที่ เกริ่นนำ เช่น อนุภาคลงท้าย “สิ” เป็นต้น ดังนั้นหากเทียบกับอนุภาคลงท้ายอื่นๆ อนุภาคลงท้าย “นะ” จะให้ความเน้นย้ำหัวเรื่องให้ดูเด่นมากกว่าอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ตามตัวอย่างที่ (15) และ (16) ผู้พูดต้องการกล่าวถึงหัวเรื่องเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟังให้สนใจในเรื่องที่ผู้พูดกำลังจะกล่าว

ตัวอย่าง (15) ผู้พูดต้องการพูดถึงหัวเรื่องที่กำลังจะสนทนาด้วยการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทำให้การเกริ่นนำหัวเรื่องใน (15) มีความเด่นชัดว่า เรื่องที่ผู้พูดกำลังจะพูดต่อเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตอนกลางคืน ทำให้ผู้ฟังรู้ว่าผู้พูดกำลังจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนกลางคืนต่อ

(15) ตอนกลางคืนนะ บ้านก็จะสันเหมือนมีใครมาเขย่า

ตัวอย่าง (16) ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังรู้ว่าตนเองทำงานเกี่ยวกับข่าวบันเทิง การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้ผู้ฟังรู้ว่าถ้อยคำต่อจากนี้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

(16) ของฉันนะ ทำข่าวบันเทิง

ภาพที่ 4.1 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ”

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” แล้ว ภาพรวมของความคิดเป็น เปอร์เซ็นต์ดังแสดงในภาพที่ 4.1 ในตัวอย่างถ้อยคำ 400 ตัวอย่าง พบว่า หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำ

ถ้อยคำให้เด่นชัด ปรากฏมากที่สุด 318 ครั้ง คิดเป็น 79.5% รองลงมาคือ หน้าที่มีการสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน จำนวน 75 ครั้ง คิดเป็น 18.75% และหน้าที่มีการสื่อสารที่พบจำนวนน้อยที่สุดคือ หน้าทีเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็น 1.75%

ตารางที่ 4.1 หน้าที่มีการสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ”

หน้าที่มีการสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง	43	10.75%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง	4	1%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้าน ถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	28	7%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	68	17%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	182	45.50%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	31	7.75%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	37	9.25%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	7	1.75%
รวม		400	100%

เมื่อแยกหน้าที่มีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ตามบริบทที่แตกต่างกันตามที่แสดงในตารางที่ 4.1 พบว่าหน้าที่มีการสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อมีความถี่สูงสุดจากถ้อยคำตัวอย่างทั้งหมด โดยมีจำนวน 182 ครั้ง คิดเป็น 45.50% ของถ้อยคำทั้งหมด หน้าที่มีการสื่อสารที่มีความถี่รองลงมาคือ หน้าที่มีการสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน จำนวน 68 ครั้ง คิดเป็น 17% ของถ้อยคำทั้งหมด หน้าที่มีการสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดเป็นหน้าที่มีการสื่อสารที่มีความถี่เป็นอันดับรองสุดท้าย โดยมีจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็น 1.75% และหน้าที่มีการสื่อสารที่มีความถี่น้อยที่สุดในการ

วิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารจากคลังข้อมูลภาษาคือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็น 1% ของถ้อยคำทั้งหมด

4.2 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”

หลังจากวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” แล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยพบว่าจาก 400 ถ้อยคำ มีวัจนกรรมทั้งหมด 4 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก

4.2.1 วัจนกรรมบรรยาย

ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” แสดงวัจนกรรมบรรยาย เมื่อผู้พูดต้องการบอกเล่า ให้ข้อมูลกับผู้ฟัง นอกจากพิจารณาวัจนกรรมจากถ้อยคำแล้วยังต้องพิจารณาคำพูดของผู้ร่วมสนทนาไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังถ้อยคำของผู้พูด สถานการณ์ สถานภาพของผู้ร่วมสนทนา และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา หากผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อต้องการบอกเล่าให้ผู้ฟังรับรู้ข้อมูลหรือเรื่องราวบางอย่าง หรือแสดงความคิดเห็นของตนเองให้ผู้ฟังรับทราบ ถ้อยคำนี้แสดงวัจนกรรมบรรยาย เนื่องจากผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง ผู้พูดเพียงแค่อยากบอกเล่าให้ผู้ฟังรับรู้เท่านั้น สังเกตได้จากผู้ร่วมสนทนาที่ไม่ได้กระทำบางสิ่งบางอย่างหลังจากได้ยินสิ่งที่ผู้พูดกล่าว ถ้อย วัจนกรรมบรรยายที่พบมักจะปรากฏในผลการสนทนาที่ผู้พูดตอบคำถามของผู้ร่วมสนทนา การแสดงความคิดเห็นด้วยกับ หรือการกล่าวค้านกับผู้ร่วมสนทนา วัจนกรรมบรรยายพบได้ในหน้าที่การสื่อสารของ “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ และหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด ตามตัวอย่าง (17) (18) และ (19) ตามลำดับ

ตัวอย่าง (17) ผู้พูดต้องการบอกเล่าว่าตนเองไม่ใช่ผู้หญิงหลายใจ บริบทจากคลังข้อมูลภาษา คือ “ก็เพราะมันได้แกแล้วนี่ใจถึงได้แจ้นมาหาแกอย่างนี้ ถ้ามจริง ใครคือผู้โชคร้ายคนนี้นะ” “ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงหลายใจนะ พี่แจ็บ เห็นแรดๆ อย่างจี้ ก็รักเดียวใจเดียวเหมือนกัน” “ั่นหรือ” เมื่อ

พิจารณาจากบริบทจะพบว่าผู้ร่วมสนทนาคิดว่าผู้พูดเป็นผู้หญิงหลายใจและถามแบบเยาะเย้ยว่า “ใครเป็นผู้ใจร้ายคนนั้นวะ” แต่ผู้พูดต้องการกล่าวแย้งในสิ่งที่ผู้พูดก่อนหน้านี้คิดจึงได้กล่าวว่า “ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงหลายใจนะ พี่แสบ” การกล่าวถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีเจตนาที่จะบอกเล่าว่าตนเองไม่ใช่คนหลายใจ ผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ร่วมสนทนาทำอะไรให้เพียงแต่ต้องการให้ผู้ร่วมสนทนารับรู้และเชื่อผู้พูด (สังเกตจากผลัดสนทนาต่อมาที่ผู้ร่วมสนทนากล่าวว่า “จิ้งหรีด” แสดงว่าถ้อยคำของผู้พูดเป็นการบอกเล่าเพื่อให้ผู้ร่วมสนทนาเชื่อ เมื่อผู้ร่วมสนทนารับรู้ก็สามารถเลือกที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ได้ และในสถานการณ์นี้ผู้ร่วมสนทนาแสดงออกว่าไม่เชื่อในสิ่งที่ผู้พูดกล่าว) ดังนั้นถ้อยคำดังกล่าวจึงเป็นวัจนกรรมบรรยาย อีกทั้งในบริบทนี้เป็นบริบทที่ผู้พูดจำเป็นต้องกล่าวค้านหรือแย้งกับถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้านี้ทำให้เป็นบริบทที่อาจเกิดการคุกคามหน้าของผู้ร่วมสนทนาได้ ผู้พูดจึงใช้นุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อให้ถ้อยคำนี้มีความอ่อนโยน

(17) ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงหลายใจนะ พี่แสบ

ตัวอย่าง (18) ผู้พูดต้องการบอกผู้ฟังว่าผู้พูดชอบแฟนของผู้ฟัง บริบทจากคลังข้อมูลภาษา คือ “แกอยู่ไหนวะ” “ฉันทูกับหวานใจแกตอนนี้ หึๆ ฉันทูกำลังยืนยันคำเดิมนะว่าฉันทูกชอบแฟนแก ฉันทูกจะไปละนะ บาย” เมื่อพิจารณาบริบทจะพบว่าผู้พูดกล่าวคำพูดในผลัดการสนทนาเพื่อจะตอบผู้ฟังว่าตอนนี้ผู้พูดอยู่กับแฟนของผู้ฟัง และกล่าวว่า “ฉันทูกำลังยืนยันคำเดิมนะว่าฉันทูกชอบแฟนแก” แสดงให้เห็นเจตนาของผู้พูดที่ต้องการเน้นย้ำให้ผู้ฟังรู้ว่าผู้พูดชอบแฟนของผู้ฟัง

(18) ฉันทูกำลังยืนยันคำเดิมนะว่าฉันทูกชอบแฟนแก

ตัวอย่าง (19) ผู้พูดเป็นเจ้าของฟาร์มหอยมุกหรือคนที่มีความรู้เรื่องหอยมุกและกำลังบรรยายถึงขนาดของไข่มุกให้ผู้ฟังฟัง โดยผู้พูดเกริ่นนำหัวเรื่องที่จะพูดถึงขนาดของไข่มุก ว่าถ้ามีขนาดใหญ่ 1 นิ้ว ก็ยังมีน้ำหนักมากขึ้น ในตัวอย่างนี้ผู้พูดต้องการบอกเล่าข้อมูลที่ตนเองรู้ให้ผู้ฟังรับรู้ สังเกตได้ว่าผู้พูดเปรียบเสมือนครูที่มีความรู้เรื่องหอยมุกและกำลังบรรยายให้ผู้ฟังที่ไม่มีความรู้เรื่องนี้ได้รับรู้ความรู้ใหม่ ถ้อยคำนี้จึงเป็นถ้อยคำบรรยาย เนื่องจากผู้พูดมีเจตนาที่จะบอกเล่าข้อมูลที่ตนเองรู้ให้ผู้ฟังที่ไม่มีข้อมูลรับรู้เท่านั้น และผู้พูดใช้นุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อให้หัวเรื่องมีความเด่นชัด และเรียกความสนใจของผู้ฟังให้สนใจฟังเรื่องที่ผู้พูดกำลังจะกล่าวต่อไป

(19) แล้วขนาด 1 นิ้วนะ จะหนักถึง 450 เกรนเลย

4.2.2 วัจนกรรมกำหนดให้ทำ

วัจนกรรมกำหนดให้ทำเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่มีเจตนาให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่างไม่ว่าจะเป็นการกระทำ หรือการตอบคำถามของผู้พูด พบวัจนกรรมนี้ในหน้าที่การสื่อสารทั้งหมด 2 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำอ่อนโยนในบริบทถ้อยคำขอร้อง โน้มน้าวใจ เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญ และในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสั่งสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง หน้าที่เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน และในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ ตามตัวอย่างที่ (20) (21) (22) และ (23) ตามลำดับ

ตัวอย่าง (20) ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังนอนพักผ่อนหลังจากเหนื่อยมาทั้งวัน ผู้พูดจึงเลือกกล่าวถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ ให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าว และผู้พูดเลือกใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อลดความแข็งกร้าวของถ้อยคำ ไม่ให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณถูกบังคับให้ทำบางสิ่งบางอย่าง การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ช่วยทำให้วัจนกรรมกำหนดให้ทำของถ้อยคำนี้มีความอ่อนโยนลง

(20) นอนพักนะ

ตัวอย่าง (4) นำมาเสนออีกครั้งในตัวอย่าง (21) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อบอกเล่าหรือให้ข้อมูลกับผู้ฟังว่าทะเลหมอกที่ผู้พูดและผู้ฟังกำลังยืนมองอยู่นั้นสวย แต่ในขณะเดียวกันการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ทำให้ถ้อยคำอ่อนโยน และเป็นการบอกใบ้ว่าผู้พูดต้องการเชื้อเชิญผู้ฟังให้กระทำบางสิ่งบางอย่าง เมื่อพิจารณาเจตนาของผู้พูดพบว่าถ้อยคำนี้จึงแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ กล่าวคือต้องการขอคำสั่งสนับสนุนหรือการตอบรับจากผู้ฟัง ให้ผู้ฟังร่วมสนทนา

(21) ทะเลหมอกสวยนะครับ คุณกลาง

ตัวอย่าง (22) ผู้พูดแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เนื่องจากผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังออกมาจากห้อง เพื่อมาหาผู้พูด ผู้พูดเจตนาให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนกล่าว การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในวัจนกรรมนี้ช่วยเน้นย้ำคำสั่งของผู้พูดให้เด่นชัดมากขึ้น และเป็นการเน้นย้ำผู้ฟังรู้ว่าเมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ผู้ฟังควรจะกระทำตามถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าว

(22) ออกมาเดี๋ยวนี้นะ

ตัวอย่าง (23) ผู้พูดต้องการถามผู้ฟังซ้ำอีกครั้งว่าผู้ฟังสามารถเดินขึ้นบันไดที่สูงมากได้หรือไม่ ในบริบทนี้ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เนื่องจากผู้พูดกล่าวถ้อยคำ (23) เพื่อต้องการคำตอบจากผู้ฟัง การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดขึ้น เมื่อผู้ฟังได้ยินถ้อยคำนี้ก็จะทราบได้ว่าผู้พูดกำลังกล่าวถ้อยคำเพื่อถามผู้ฟังซึ่งเป็นการแสดงวัจนกรรมการถามซึ่งเป็นวัจนกรรมหนึ่งในวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เพราะผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางอย่าง คือ การตอบคำถามของผู้ฟังว่าขึ้นบันไดไหวหรือไม่ไหว

(23) แม่ขึ้นไหวนะ

4.2.3 วัจนกรรมผูกมัด

วัจนกรรมผูกมัดจะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่มีคำบ่งบอกอนาคต และมีเนื้อหาเกี่ยวกับการสัญญาว่าผู้พูดจะกระทำบางอย่างให้กับผู้ฟัง ซึ่งวัจนกรรมนี้พบได้ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ ตามตัวอย่าง (24) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำนี้เพื่อแสดงวัจนกรรมสัญญากับผู้ฟัง สังเกตได้จากมีคำกล่าวถึงอนาคต คือ “พรุ่งนี้” และเนื้อหาคือการสัญญาว่าผู้พูดจะทำบางอย่างให้ผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดสัญญาว่าจะทำบุญใส่บาตรเป็นสัปดาห์ไปให้ในวันพรุ่งนี้ และการที่ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เป็นการช่วยเน้นถ้อยคำที่มีวัจนกรรมผูกมัดให้เด่นชัด

(24) พรุ่งนี้จะใส่บาตรสัปดาห์นะ

4.2.4 วัจนกรรมแสดงความรู้สึก

เมื่อผู้พูดมีเจตนาที่ต้องการแสดงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อผู้ฟัง หรือบุคคลอื่นที่กำลังพูดถึง ผู้พูดจะใช้ถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึก เช่น “ขอบคุณ” “ยินดี” “ขอโทษ” เป็นต้น นอกจากนี้ วัจนกรรมแสดงความรู้สึกยังสามารถแสดงผ่านรูปภาพอื่นๆ เช่น การตำหนิ การบ่น และการแสดงความสงสัยหรือแปลกใจ เป็นต้น พบวัจนกรรมนี้ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ และในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง ตามตัวอย่างที่ (25) (26) และ (27) ตามลำดับ ผู้ฟังนำผ้าเช็ดหน้ามาให้ผู้พูดในขณะที่ผู้พูดกำลังร้องไห้ ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่แสดงความรู้สึกพอใจ

และซาบซึ้งกับสิ่งที่ผู้ฟังทำให้ตนเอง การใช้อินทราคท่าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยเน้นย้ำวัจนกรรม แสดงความรู้สึกที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง

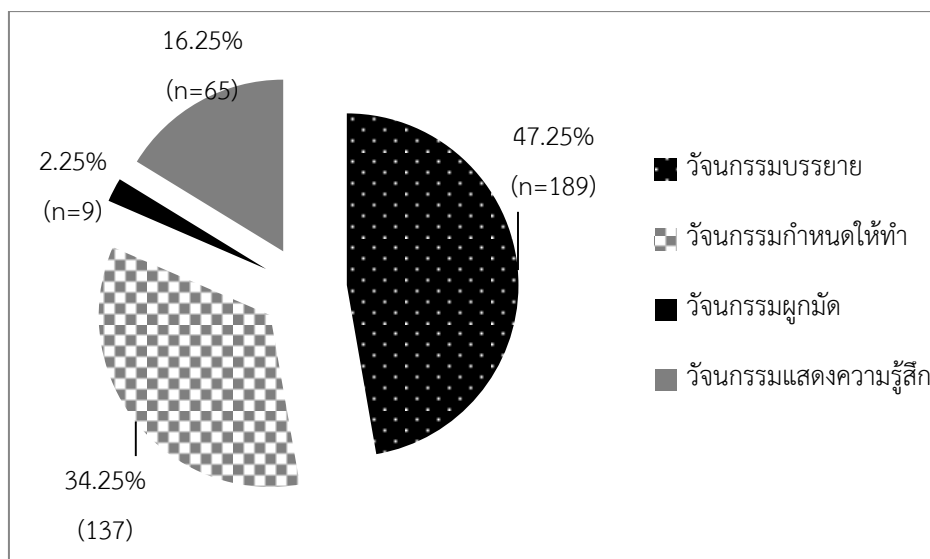
(25) ขอบใจนะ

ตัวอย่าง (26) ผู้พูดถามผู้ฟังหลังจากผู้ฟังกล่าวหาว่าผู้พูดมีผมยาวแตกปลายเป็นฝักระสือ ผู้พูดกล่าวถ้อยคำในรูปแบบของประโยคคำถาม แต่เจตนาของผู้พูดในบริบทนี้ไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังตอบ เพียงแต่ต้องการแสดงความรู้สึกที่ไม่พอใจของตนเองเท่านั้น ดังนั้นจึงมีวัจนกรรมเป็นวัจนกรรม แสดงความรู้สึก การใช้อินทราคท่าย “นะ” ในบริบทนี้ช่วยเน้นย้ำเจตนาของผู้พูดที่ต้องการแสดงความรู้สึกให้เด่นชัด

(26) ว่าไงนะ ถึงผมฉันจะยาวเท่าเอว แต่ก็ไม่เคยแตกปลาย

ตัวอย่าง (27) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำนี้ลอยๆ เพื่อเน้นย้ำกับตนเอง ไม่ได้ต้องการคำตอบใดๆ จากคนอื่น หากพิจารณาแค่ถ้อยคำจะพบว่าเป็นการกล่าวถ้อยคำเพื่อถามผู้ร่วมสนทนา แต่ผู้พูดในบริบทนี้พูดกับตนเองไม่ได้ต้องการคำตอบจากใคร เพียงแค่แสดงความรู้สึกสงสัย จึงเป็นการแสดงวัจนกรรม แสดงความรู้สึก และผู้พูดใช้อินทราคท่าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำเจตนาที่แสดงความรู้สึกสงสัยกับตนเอง

(27) ฉันต้องทำยังไงถึงจะช่วยพี่ได้นะ

ภาพที่ 4.2 วณกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”

สรุปเป็นภาพรวมของวณกรรมที่ปรากฏในถ้อยคำที่มีการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ตามภาพที่ 4.2 วณกรรมที่มีความถี่สูงที่สุดคือ วณกรรมบรรยาย จำนวน 189 ถ้อยคำ คิดเป็น 47.25% รองลงมาคือ วณกรรมกำหนดให้ทำจำนวน 137 ถ้อยคำ คิดเป็น 34.25% ถัดมา คือ วณกรรมแสดงความรู้สึกจำนวน 65 ถ้อยคำ คิดเป็น 16.25% และวณกรรมที่พบน้อยที่สุดคือ วณกรรมผูกมัดจำนวน 9 ถ้อยคำ คิดเป็น 2.25%

4.3 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี”

จากตัวอย่างถ้อยคำ 400 ตัวอย่าง พบว่าหน้าที่การสื่อสารทั้งหมดของอนุภาคลงท้าย “ลี” มีทั้งหมด 4 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย่ง ดังนี้

4.3.1 ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ

การใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ช่วยทำให้ถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวมีอำนาจและน่าเกรงขาม จะปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด หรือห้ามมิให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งผู้พูดมีความมั่นใจว่าตนเองมีอำนาจทำให้เมื่อกล่าวถ้อยคำนี้แล้ว ผู้ฟังจะไม่สามารถปฏิเสธในสิ่งที่ผู้พูดสั่งหรือห้ามได้ การใช้อนุภาคลงท้ายในหน้าที่การสื่อสารนี้มักจะมีปัจจัยทางด้านสังคมมาเกี่ยวข้อง กล่าวคือ ผู้พูดที่สามารถใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในบริบทนี้ ต้องมีสถานภาพทาง

สังคมที่สูงกว่าหรือมีอายุที่มากกว่าผู้ฟัง แต่ในบางกรณีผู้พูดไม่จำเป็นต้องมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าหรืออายุมากกว่าผู้ฟัง แต่มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ฟัง เช่น สมาชิกในครอบครัว และเพื่อน เป็นต้น ตามตัวอย่าง (28) และ (29) เป็นถ้อยคำที่ผู้พูดสั่งให้ผู้ฟังกระทำบางอย่าง หรือห้ามเพื่อให้ผู้ฟังหยุดกระทำ

ตัวอย่าง (28) ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังมาทานข้าวกับตนเอง จึงกล่าวถ้อยคำ (28) ออกมา พร้อมทั้งเลือกใช้อินทราคองท้าย “สิ” เพื่อให้ถ้อยคำที่กล่าวออกไปมีอำนาจ เป็นการสั่งผู้ฟัง

(28) ไปตักข้าวมาสิ แกงกำลังร้อนๆ เลย

ผู้พูดกล่าวถ้อยคำ (29) เพื่อให้ผู้ฟังหยุดการกระทำบางอย่าง คือ การยิ้ม อินทราคองท้าย “สิ” ช่วยเพิ่มความมีอำนาจให้กับถ้อยคำ ทำให้ผู้ฟังรู้ว่าควรจะทำตาม

(29) อย่ายิ้มอย่างนั้นสิ

ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการห้ามผู้ฟังให้หยุดการกระทำบางอย่าง ผู้พูดสามารถใช้อินทราคองท้ายได้ทั้งอินทราคองท้าย “นะ” และ “สิ” ผู้พูดจะใช้อินทราคองท้าย “นะ” ได้ทั้งกับเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่หรือยังไม่เกิดขึ้นก็ได้ แต่ผู้พูดจะใช้อินทราคองท้าย “สิ” กับเหตุการณ์ที่ผู้ฟังได้เริ่มหรือกระทำบางสิ่งบางอย่างไปแล้วเท่านั้น เช่น ในถ้อยคำ “อย่าเข้ามานะ” กับ “อย่าเข้ามาสิ” จะเห็นได้ว่าหากผู้พูดกล่าวว่า “อย่าเข้ามานะ” ผู้ฟังอาจจะยังไม่ได้เดินเข้ามาหาตนเองแต่มีท่าทีที่จะเข้ามาในขณะที่ผู้พูดกล่าวว่า “อย่าเข้ามาสิ” แสดงว่าผู้ฟังกำลังเดินเข้ามาหาผู้พูดแล้ว ผู้พูดจึงได้กล่าวห้าม เป็นต้น นอกจากนี้ การใช้อินทราคองท้าย “นะ” ในการห้ามยังขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ผู้พูดกำลังถูกผู้ฟังรุกรานและขึ้นอยู่กับน้ำเสียงของผู้พูด กล่าวคือ เมื่อผู้พูดต้องการห้ามผู้ฟัง ผู้พูดต้องใช้น้ำเสียงที่แข็งกร้าวและฉะฉาน เมื่อเทียบความแข็งกร้าวและรุนแรงของการห้ามระหว่างอินทราคองท้าย “นะ” และ “สิ” จะพบว่าการใช้อินทราคองท้าย “สิ” เป็นการสั่งห้ามที่รุนแรงมากกว่า

4.3.2 ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น

การใช้อินทราคองท้าย “สิ” เพื่อยืนยันถ้อยคำที่กำลังกล่าวให้มีความหนักแน่น จะพบในบริบทที่แตกต่างกัน 2 บริบท คือ เมื่อผู้พูดเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า และเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน

4.3.2.1 เมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า

เมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ผู้พูดจะใช้นุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อเพิ่มความหนักแน่นให้การตอบรับ หรือการเน้นย้ำข้อมูลหรือความคิดเห็นของตนเองที่ค้านกับผู้พูดก่อนหน้า ตัวอย่าง (30) ผู้พูด A พูดคุยว่า หากพระราชารอบบวช พระราชินีต้องปฏิบัติหน้าที่แทนพระราชินี ผู้พูด A จึงถามผู้พูด B ว่า “เมียต้องตีต้องงามไซ้หรือไม่” ผู้พูด B กล่าวว่า “ไซ้สิหญิงตีช่วยชายได้เมียตีช่วยผัวได้” ผู้พูด B ตอบถ้อยคำนี้เพื่อตอบรับคำถามของผู้พูด A การใช้นุภาคลงท้าย “สิ” ในที่นี้ช่วยทำให้ถ้อยคำนี้มีความหนักแน่น และแสดงออกถึงความมั่นใจของผู้พูดว่าเห็นด้วยกับผู้ร่วมสนทนา

(30) ผู้พูด A: เมียต้องตีต้องงามไซ้หรือไม่

ผู้พูด B: ไซ้สิ หญิงตีช่วยชายได้เมียตีช่วยผัวได้

ตัวอย่าง (31) เมื่อผู้พูด A คิดว่าไม่มีอะไรจะสนทนากับผู้พูด B แต่ผู้พูด B ยังไม่ยอมจบการสนทนา จึงได้กล่าวถ้อยคำที่ค้านกับถ้อยคำของผู้พูด A ใน (31) ออกมาและใช้นุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อทำให้ถ้อยคำหนักแน่น เป็นการยืนยันว่ามีเรื่องที่จะสนทนาต่อ

(31) ผู้พูด A: เราไม่มีอะไรจะต้องคุยกัน

ผู้พูด B: มีสิ

ถึงแม้การใช้นุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จะปรากฏในบริบทที่คล้ายกัน คือ เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวถ้อยคำที่แย้งหรือค้านกับถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าเหมือนกัน แต่การใช้นุภาคลงท้ายทั้งสองไม่ได้ทำหน้าที่การสื่อสารที่เหมือนกัน เช่น ผู้ร่วมสนทนาคิดว่าผู้พูดจำนองสาวของผู้ร่วมสนทนาไม่ได้ เมื่อผู้พูดอยากจะทำให้ถ้อยคำที่กล่าวค้านมีความอ่อนโยน ไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณคุกคามหน้า ก็จะใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำ “ฉันจำได้นะ” แต่ถ้าผู้พูดต้องการที่จะทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นโดยไม่ได้คำนึงถึงการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟังก็จะใช้นุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำ “ฉันจำได้สิ” เป็นต้น

4.3.2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน

เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทันในสิ่งที่ผู้ฟังกำลังคิดหรือทำอยู่ ผู้พูดจะใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อช่วยในการทำให้ถ้อยคำที่ตนเองกล่าวมีความหนักแน่น และแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำนี้ ซึ่งมักจะพบการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ร่วมกับคำว่า “นั่น” การกล่าวถ้อยคำในลักษณะนี้นอกจากจะเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดรู้ทันในสิ่งที่ผู้ฟังคิดหรือได้กระทำแล้วยังเป็นการแสดงความรู้สึกเสียดสี หรือสะใจที่สามารถคาดเดาความคิดหรือการกระทำของผู้ฟังได้ตามตัวอย่างที่ (32) และ (33)

ตัวอย่าง (32) ผู้ฟังหลอกให้ผู้พูดให้เชื่อบางอย่าง แต่ผู้พูดรู้ทัน จึงกล่าวถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ และเลือกใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ซึ่งช่วยเพิ่มความหนักแน่นในเนื้อความที่ผู้พูดกำลังกล่าว

(32) นี่กว่าฉันจะหลงกลเธอร่ายๆ **นั่นสิ**

ตัวอย่าง (33) ผู้ฟังอยากให้ผู้พูดไปนั่งที่อื่นที่ไม่ติดกับคนที่ชื่อ “คุณคนเล็ก” ผู้พูดรู้ทันความคิดของผู้ฟังจึงกล่าวถ้อยคำ (33) เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าผู้พูดรู้ในสิ่งที่ผู้ฟังคิด การใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ทำให้ถ้อยคำที่กล่าวออกไปฟังดูมั่นใจ

(33) **นั่น** แสดงว่านายอยากนั่งกับคุณคนเล็ก**นั่นสิ**

4.3.3 แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม

หน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมจะพบในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา เมื่อผู้ร่วมสนทนาคิดว่าผู้พูดมีข้อมูลในเรื่องที่กำลังสนทนา จึงได้ถามหรือพูดคุยในเรื่องนั้นๆ กับผู้พูด ซึ่งผู้พูดอาจจะมีข้อมูลหรือไม่มีข้อมูล แต่ไม่ต้องการอยากจะสนทนาในหัวข้อนั้นๆ ผู้พูดจะใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนา หรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา หน้าที่การสื่อสารนี้มักปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่รู้” ตามตัวอย่าง (34) และ (35) ผู้พูดใช้อุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่ได้อยากสนทนากับผู้ฟังในเรื่องนั้นๆ (จากหัวข้อ 3.1 วิธีคัดเลือกข้อมูล เมื่อแยก “สิ” ออกจากวลีพบว่า “ไม่รู้” ยังคงสื่อความหมายใกล้เคียงกับความหมายเดิมว่าผู้พูดไม่รู้เรื่องหรือไม่รู้ข้อมูลที่กำลังสนทนา ดังนั้น “ไม่รู้สิ” จึงไม่เป็นวลีเฉพาะในวิทยานิพนธ์เล่มนี้)

ผู้พูดกล่าวถ้อยคำ (34) เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าตนเองไม่ได้ต้องการสนทนา หรือไม่มีความเต็มใจที่จะพูดเรื่องคะแนน เนื่องจากผู้พูดได้คะแนนสอบไม่ดี และผู้ฟังพยายามหยอกล้อเรื่องคะแนนของผู้พูด การใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ช่วยทำให้ผู้ฟังรับรู้ได้ว่าผู้พูดไม่อยากพูดคุยเรื่องนี้แล้ว

(34) ไม่รู้สิ นายจะตีวให้ฉันทรีไง

หลังจากผู้ฟังถามเรื่องการวัดขนาดของหอยมุก ผู้พูดกล่าวถ้อยคำ (35) ร่วมกับการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองไม่ได้อยากจะสนทนาเรื่องการวัดขนาดของหอยมุก

(35) ไม่รู้สิ สงสัยต้องถามคนที่บัญญัติขึ้นมาซะละมัง

4.3.4 เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง

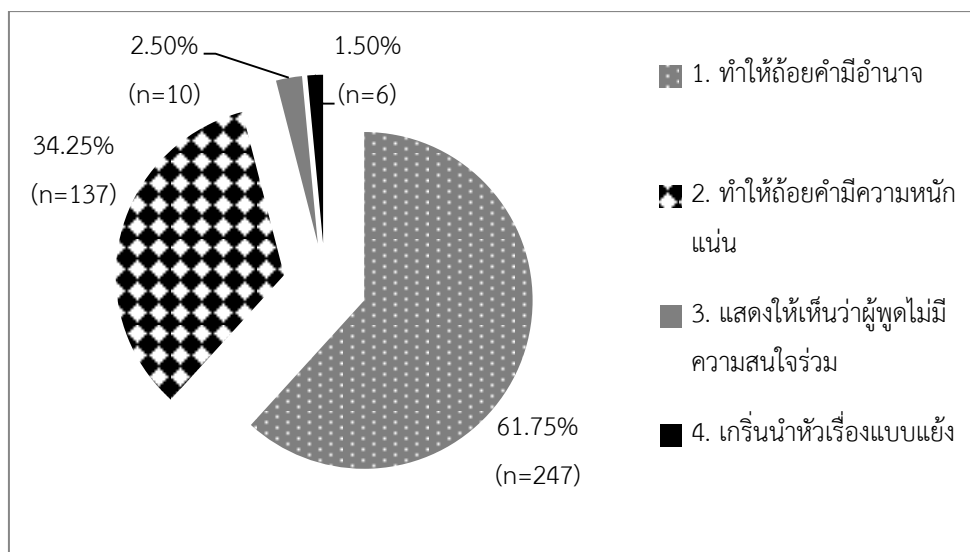
อุณภาคลงท้าย “สิ” มีหน้าที่การสื่อสารในการเกริ่นนำหัวเรื่องเช่นเดียวกับอุณภาคลงท้าย “นะ” และจะปรากฏหลังนามวลีเช่นเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว การเกริ่นนำหัวเรื่องด้วยอุณภาคลงท้าย “นะ” มักจะเป็นการเรียกความสนใจของผู้ฟังให้สนใจในเรื่องที่ผู้พูดกำลังจะกล่าวต่อไป ในขณะที่การเกริ่นนำด้วยอุณภาคลงท้าย “สิ” มักจะพบในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้ง หรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา ตามตัวอย่าง (36) และ (37)

ตัวอย่าง (36) ผู้พูดต้องการกล่าวแย้งเกี่ยวกับ “เขา” ซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้พูดและผู้ร่วมสนทนา กำลังพูดถึง แต่ผู้พูดเชื่อว่าผู้ร่วมสนทนามีเข้าใจผิดว่าผู้พูดเป็นคนที่ต้องไปจับบุคคลที่กำลังพูดถึง ผู้พูดจึงเลือกใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” เพื่อระบุหัวเรื่องที่สนทนาแบบแย้งกับถ้อยคำก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา

(36) เขาสิ ต้องมาจับฉันท

ตัวอย่าง (37) ผู้ร่วมสนทนาคิดว่าผู้พูดอยากจะอยู่กับตนเอง ผู้พูดจึงเกริ่นนำด้วยหัวเรื่อง ซึ่งจะกล่าวถึงตนเองด้วยอุณภาคลงท้าย “สิ” เพื่อเน้นหัวเรื่องที่แย้งกับถ้อยคำก่อนหน้าและเพื่อให้ผู้ร่วมสนทนาเห็นว่าผู้พูดไม่ได้ต้องการที่จะอยู่กับผู้ร่วมสนทนา

(37) ฉันทสิ อยากรหนีจากนายใจจะขาด

ภาพที่ 4.3 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี”

สรุปภาพรวมของหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” ดังแสดงในภาพที่ 4.3 พบว่าจาก 400 ถ้อยคำตัวอย่าง หน้าที่การสื่อสารที่มีจำนวนมากที่สุดคือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ จำนวน 247 ครั้ง คิดเป็น 61.75% รองลงมาคือ หน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น จำนวน 137 ครั้ง คิดเป็น 34.25% และหน้าที่การสื่อสารที่พบน้อยที่สุดคือ เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็น 1.5%

หากแยกเป็นบริบทพบว่า หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นปรากฏรวม 137 ครั้ง แบ่งเป็นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า จำนวน 125 ครั้ง คิดเป็น 31.25% และบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็น 3% ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 หน้าทีการสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “ลี”

หน้าทีการสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	247	61.75%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	125	31.25%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	12	3%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	10	2.50%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	6	1.50%
รวม		400	100%

4.4 วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี”

วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” จากตัวอย่างถ้อยคำจำนวน 400 ถ้อยคำ พบวจนกรรมทั้งหมด 3 วจนกรรม คือ วจนกรรมบรรยาย และวจนกรรมกำหนดให้ทำ และวจนกรรมแสดงความรู้สึก

4.4.1 วจนกรรมบรรยาย

วจนกรรมบรรยาย คือ วจนกรรมที่ผู้พูดต้องการบอกเล่าข้อมูลบางอย่างให้ผู้ฟังรับรู้ นอกจากพิจารณาวจนกรรมจากถ้อยคำแล้วยังต้องพิจารณาคำพูดของผู้ร่วมสนทนาไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังถ้อยคำของผู้พูด สถานการณ์ สถานภาพของผู้ร่วมสนทนา และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา หากผู้พูดกล่าวถ้อยคำเพื่อต้องการบอกเล่าให้ผู้ฟังรับรู้ข้อมูลหรือเรื่องราวบางอย่าง หรือแสดงความคิดเห็นของตนเองให้ผู้ฟังรับทราบ ถ้อยคำนี้แสดงวจนกรรมบรรยาย เนื่องจากผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง ผู้พูดเพียงแค่อยากบอกเล่าให้ผู้ฟังรับรู้เท่านั้น สังเกตได้จากผู้ร่วมสนทนาที่ไม่ได้กระทำบางสิ่งบางอย่างหลังจากได้ยินสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถ้อย วจนกรรมบรรยายที่พบมักจะปรากฏ

ในผลัดการสนทนาที่ผู้พูดตอบคำถามของผู้ร่วมสนทนา การแสดงความเห็นด้วยกับ หรือการกล่าวค้านกับผู้ร่วมสนทนา พบวัจนกรรมบรรยายในถ้อยคำที่มีการปรากฏอนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสาร 2 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง ตามตัวอย่าง (38) และ (39) ตามลำดับ

ตัวอย่าง (38) บริบทจากคลังข้อมูลภาษา คือ “นี่ช แกโอเคไหม” เสียงปลายทางเจือความห่วงใยอย่างฉายชัด “โอเคสิ ว่าแต่แกโทรมาตั้งนานแล้วนะยะ ที่บ้านเป็นองค์การโทรศัพท์หรือไง” เมื่อพิจารณาบริบทข้างต้นจะพบว่าเมื่อผู้พูดก่อนหน้าถามว่าผู้พูดโอเคหรือไม่ ผู้พูดตอบว่า “โอเคสิ” เพื่อให้ผู้ที่ถามรับรู้ว่าคุณพูดไม่เป็นอะไร เจตนาของผู้พูดในถ้อยคำนี้ คือ ต้องการบอกเล่าเท่านั้น ไม่ได้ให้ผู้ร่วมสนทนาทำอะไร และการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการกล่าวมีความหนักแน่น

(38) ผู้พูด B: นี่ช แกโอเคมั๊ย

ผู้พูด A: โอเคสิ ว่าแต่แกโทรมาตั้งนานแล้วนะยะ ที่บ้านเป็นองค์การโทรศัพท์หรือไง

ตัวอย่าง (39) ผู้ร่วมสนทนาถ้อยคำเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งและเตือนว่าผู้พูดไม่ควรไปหลงรักผู้หญิงคนนั้น ผู้พูดกล่าวถ้อยคำ (39) เพื่อเกริ่นนำหัวเรื่องซึ่งในบริบทนี้ผู้พูดกล่าวค้านหรือแย้งกับถ้อยคำของผู้ร่วมสนทนา โดยผู้พูดต้องการบอกเล่าถึงนัยน์ตาของผู้หญิงคนนั้นว่ามีเสน่ห์ต่อผู้พูด ผู้พูดไม่สามารถห้ามใจเหมือนอย่างที่ผู้ร่วมสนทนาไว้ก่อนหน้าได้ การเกริ่นนำหัวเรื่องนี้เป็น การแสดงวัจนกรรมบรรยายที่ผู้พูดบอกเล่าเหตุผลของการที่ไม่สามารถทำตามถ้อยคำของผู้ร่วมสนทนาได้ การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้การเกริ่นนำหัวเรื่องที่เป็นการแย้งถ้อยคำก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา มีความชัดเจน และทำให้วัจนกรรมของถ้อยคำนี้มีความชัดเจนว่าเป็นการบรรยายเหตุผลของผู้พูด

(39) นัยน์ตาของเขาสิ มันทำให้ใจผมอ่อนปวกเปียก

4.4.2 วัจนกรรมกำหนดให้ทำ

ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เมื่อผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่างให้ โดยพบวัจนกรรมนี้ในถ้อยคำที่มีหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ตามตัวอย่าง

(40) ผู้พูดกล่าวถ้อยคำที่มีอำนาจ เพื่อสั่งผู้ฟังให้ทำในสิ่งที่ตนต้องการ ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังเปิดอ่านข่าวในโทรศัพท์มือถือของผู้ฟัง ผู้พูดจึงกล่าวถ้อยคำ (40) ออกมา ซึ่งเป็นการแสดงวจนกรรมกำหนดให้ทำ เพื่อสั่งให้ผู้ฟังทำบางสิ่งบางอย่าง การใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำที่มีเจตนาในการกำหนดให้ผู้ฟังทำบางสิ่งบางอย่างมีอำนาจมากขึ้น

(40) เปิดโทรศัพท์ดูข่าวด่วนสิ เดียวนี้เลย

4.4.3 วจนกรรมแสดงความรู้สึก

เมื่อผู้พูดมีเจตนาที่ต้องการแสดงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อผู้ฟัง หรือบุคคลอื่นที่กำลังพูดถึง เช่น ดีใจ เสียใจ ไม่พอใจ สงสัย แปลกใจ ผู้พูดจะใช้ถ้อยคำที่แสดงวจนกรรมแสดงความรู้สึก พบ วจนกรรมแสดงความรู้สึกได้ในหน้าที่การสื่อสาร 2 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบท เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน และแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา ตามตัวอย่าง (41) และ (42) ตามลำดับ

ตัวอย่าง (41) เป็นถ้อยคำที่ผู้พูดได้กล่าวแย้งในสิ่งที่ผู้ร่วมสนทนาคิดว่าผู้พูดไม่เคยสนใจเรื่องอะไรรอบตัวของผู้พูดทั้งสิ้น เหมือนผู้พูดกำลังจะถามผู้ฟัง แต่ถ้าเจตนาของผู้พูดจะพบว่าผู้พูดต้องการแสดงความรู้สึกที่ไม่พอใจ และเสียดสีผู้ฟังที่เข้าใจผู้พูดผิด การใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในที่นี้ช่วยทำให้ถ้อยคำที่แสดงการรู้ทันของผู้พูดมีความหนักแน่น และช่วยบอกใบ้ให้เห็นความรู้สึกของผู้พูดว่าไม่พอใจที่ผู้ร่วมสนทนาเข้าใจตนเองผิด

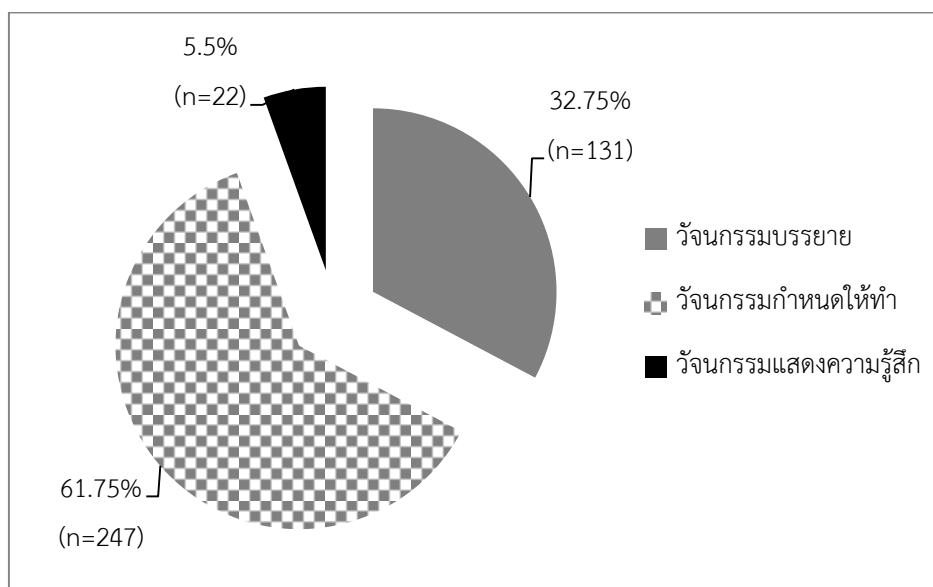
(41) คุณเห็นผมไม่เคยสนใจอะไรเลยงั้นสิ

ตัวอย่าง (42) ผู้พูด A ถามเรื่องจำนวนฝาของเครื่องดื่มที่ผู้พูด B ได้ดื่มไป ผู้พูด B ตอบด้วยถ้อยคำบอกเล่าว่าตนเองไม่รู้ แต่มีเจตนาที่ไม่ได้ต้องการที่จะสนทนาเรื่องนี้ต่อ หรือไม่ได้เต็มใจที่จะตอบคำถามที่ผู้พูด A ถาม ถ้อยคำที่ผู้พูด B กล่าวเป็นการวจนกรรมแสดงความรู้สึกที่ไม่เต็มใจที่จะสนทนาต่อ การใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยแสดงเจตนาของผู้พูด B ให้ชัดเจนมากขึ้น หากผู้พูด B ตอบว่า “ไม่รู้” โดยไม่มีการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ผู้พูด A อาจจะตีความเจตนาของผู้พูด B

ได้เพียงแค่ว่าผู้พูด B ไม่รู้คำตอบ แต่ถ้าผู้พูด B ตอบว่า “ไม่รู้สิ” อนุภาคลงท้าย “สิ” ในที่นี้ช่วยบอก
 ไข่เจตนาที่ผู้พูด B แสดงความรู้สึกว่าไม่ได้อยากสนทนาต่อ

(42) ผู้พูด A: แค้แก้วละฝาเอง กินไปก็แก้ว

ผู้พูด B: ไม่รู้สิ ไม่ได้นับ

ภาพที่ 4.4 วิจัยกรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ”

ภาพที่ 4.4 เป็นภาพสรุปจำนวนของวิจัยกรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” พบว่าจาก 400 ตัวอย่างถ้อยคำ วิจัยกรมกำหนดให้ทำเป็นวิจัยกรมที่พบมากที่สุด โดยมีจำนวน 247 ถ้อยคำ คิดเป็น 61.75% วิจัยกรมที่พบรองลงมาคือ วิจัยกรมบรรยาย มีจำนวน 131 ถ้อยคำ คิดเป็น 32.75% และพบวิจัยกรมแสดงความรู้สึกน้อยที่สุดจำนวน 22 ถ้อยคำ คิดเป็น 5.5% ตามลำดับ

4.5 สรุปและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสาร 3 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด โดยหน้าที่การสื่อสารที่พบมากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่การสื่อสารที่พบน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด

หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนปรากฏใน 3 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง และเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือปฏิเสธถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดใน 4 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ และเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง หน้าที่การสื่อสารหน้าที่สุดท้าย คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดพบในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง

จากสมมติฐานของงานวิจัยนี้ที่กล่าวถึงหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสาร คือ ลดความแข็งกร้าวของเนื้อความ เน้นย้ำถ้อยคำ เกริ่นนำหัวเรื่องแบบอ่อนโยนหรืออย่างเป็นมิตร และการกล่าวถ้อยคำลอยๆ หลังจากวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ปรับคำอธิบายหน้าที่การสื่อสารให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยอนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสารทั้งหมด 3 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด หน้าที่การสื่อสารที่พบนี้มีความคล้ายคลึงกับสมมติฐานแต่ต่างกันในเรื่องรายละเอียด เช่น การกล่าวถ้อยคำลอยๆ พบว่าเป็น 1 ใน 4 บริบทของหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด เป็นต้น

วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” มีทั้งหมด 4 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก หน้าที่การสื่อสารที่พบมากที่สุด คือ วัจนกรรมบรรยาย รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ถัดมา คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุดคือ วัจนกรรมผูกมัด

สมมติฐานของงานวิจัยนี้ที่กล่าวถึงวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ว่า อนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏในวัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก จากผลการวิเคราะห์พบว่าสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ พบว่าอนุภาคลงท้าย “ลี” มีหน้าที่การสื่อสาร 4 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และ

เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง โดยหน้าที่การสื่อสารที่พบมากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ถัดมา คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และหน้าที่การสื่อสารที่พบน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง

หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นปรากฏใน 2 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า และเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทันหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา และหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา

จากสมมติฐานของงานวิจัยนี้ที่กล่าวถึงหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ว่า อนุภาคลงท้าย “สิ” มีหน้าที่การสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบคำสั่ง หลังจากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ปรับคำอธิบายหน้าที่การสื่อสารให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยอนุภาคลงท้าย “สิ” มีหน้าที่การสื่อสารทั้งหมด 4 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง หน้าที่การสื่อสารที่พบนี้โดยรวมมีความคล้ายคลึงกับสมมติฐานแต่ต่างกันที่การวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” พบหน้าที่การสื่อสารเพิ่มเติม คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม

วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” มีทั้งหมด 3 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก วัจนกรรมที่พบมากที่สุด คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ รองลงมา คือ วัจนกรรมบรรยาย และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก

สมมติฐานของงานวิจัยนี้กล่าวถึงวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ว่าอนุภาคลงท้าย “สิ” ปรากฏในวัจนกรรมบรรยายและวัจนกรรมแสดงความรู้สึก จากผลการวิเคราะห์พบว่าไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากยังพบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ปรากฏในวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเช่นกัน

ผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในงานวิจัยนี้พบว่า หน้าที่การสื่อสารและบริบทส่วนใหญ่ที่พบมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยก่อนหน้า กล่าวคือ หน้าที่การสื่อสารที่ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนที่พบในงานวิจัยนี้สอดคล้องกับการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทำให้ถ้อยคำอ่อนหวานมากขึ้น (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981) หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดสอดคล้องกับบริบทเกริ่นนำหัวเรื่องที่กำลังจะสนทนา (Peyasantiwong, 1981) นอกจากนี้ บริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟังสอดคล้องกับบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำสอดคล้องกับในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟังสอดคล้องกับบริบทที่ผู้พูดต้องการขอความเห็นจากผู้ฟัง (Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าสอดคล้องกับในบริบทที่ผู้แสดงความคิดเห็นแย้งกับผู้ฟัง (Peyasantiwong, 1981) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือนสอดคล้องกับในบริบทคำสั่ง (Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำสอดคล้องกับบริบทที่ผู้พูดต้องการถามผู้ฟัง ซึ่งอาจจะเป็นคำถามแบบอ่อนหรือการถามซ้ำ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) และบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเองสอดคล้องกับในบริบทที่ผู้พูดรำพึงกับตัวเอง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553)

ผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในงานวิจัยนี้พบว่า หน้าที่การสื่อสารและบริบทส่วนใหญ่ที่พบมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยก่อนหน้า กล่าวคือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นสอดคล้องกับการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อแสดงให้เห็นถึงการยืนยันหนักแน่นของข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการบอกเล่าหรือการตอบรับคำถามของผู้ร่วมสนทนา (Bhamoraput, 1972; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553; Iwasaki and Ingkaphirom, 2009) การยืนยันหนักแน่นของข้อมูลเป็นหนึ่งในความหมายที่ Pittayaporn และ Tansiri (Manuscript in preparation) พบในบริบทที่ผู้พูดตอบคำถามของผู้ฟัง นอกจากนี้ บริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดสอดคล้องกับในบริบทคำสั่ง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าว

แย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าสอดคล้องกับบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแย้งคำพูดก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา (นววรรณ พันธุมธา, 2553)

ข้อสังเกตที่พบจากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” คือ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” มีการปรากฏในบริบทที่คล้ายกัน ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวถ้อยคำที่แย้งหรือค้านกับถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ถึงแม้การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จะปรากฏในบริบทที่คล้ายกันแต่การใช้อนุภาคลงท้ายทั้งสองไม่ได้ทำหน้าที่การสื่อสารที่เหมือนกัน เช่น ผู้ร่วมสนทนาคิดว่าผู้พูดจำนองสาวของผู้ร่วมสนทนาไม่ได้ เมื่อผู้พูดอยากจะทำให้ถ้อยคำที่กล่าวค้านมีความอ่อนโยน ไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณคุกคามหน้า ก็จะใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำ “ฉันจำได้นะ” แต่ถ้าผู้พูดต้องการที่จะทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นโดยไม่ได้คำนึงถึงการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ฟังก็จะใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำ “ฉันจำได้สิ” เป็นต้น ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการห้ามผู้ฟังให้หยุดการกระทำบางอย่าง ผู้พูดสามารถใช้อนุภาคลงท้ายได้ทั้งอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ผู้พูดจะใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ทั้งกับเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่หรือยังไม่เกิดขึ้นก็ได้ แต่ผู้พูดจะใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” กับเหตุการณ์ที่ผู้ฟังได้เริ่มหรือกระทำบางสิ่งบางอย่างไปแล้วเท่านั้น เช่น ในถ้อยคำ “อย่าเข้ามานะ” กับ “อย่าเข้ามาสิ” จะเห็นได้ว่าหากผู้พูดกล่าวว่า “อย่าเข้ามานะ” ผู้ฟังอาจจะยังไม่ได้เดินเข้ามาหาตนเองแต่มีท่าทีที่จะเข้ามา ในขณะที่ผู้พูดกล่าวว่า “อย่าเข้ามาสิ” แสดงว่าผู้ฟังกำลังเดินเข้ามาหาผู้พูดแล้ว ผู้พูดจึงได้กล่าวห้าม เป็นต้น นอกจากนี้ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในการห้ามยังขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ผู้พูดกำลังถูกผู้ฟังรุกราน และขึ้นอยู่กับน้ำเสียงของผู้พูด กล่าวคือ เมื่อผู้พูดต้องการห้ามผู้ฟัง ผู้พูดต้องใช้น้ำเสียงที่แข็งกร้าวและฉะฉาน เมื่อเทียบความแข็งกร้าวและรุนแรงของการห้ามระหว่างอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จะพบว่าการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” เป็นการสั่งห้ามที่รุนแรงมากกว่า นอกจากนี้ อนุภาคลงท้าย “สิ” มีหน้าที่การสื่อสารในการเกริ่นนำหัวเรื่องเช่นเดียวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และจะปรากฏหลังนามวลีเช่นเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว การเกริ่นนำหัวเรื่องด้วยอนุภาคลงท้าย “นะ” มักจะเป็นการเรียกความสนใจของผู้ฟังให้สนใจในเรื่องที่ผู้พูดกำลังจะกล่าวต่อไป ในขณะที่การเกริ่นนำด้วยอนุภาคลงท้าย “สิ” มักจะพบในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา

การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ช่วยทำให้ถ้อยคำนั้นๆ มีการแสดงเจตนาที่ชัดเจนมากขึ้น เช่น “ฉันจะเอาเสื้อมาคืนเธอพรุ่งนี้นะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ใน

ที่นี้ช่วยทำให้วัจนกรรมผูกมัดที่ผู้พูดสัญญาว่าจะทำอะไรให้ผู้ฟังในอนาคตมีความเด่นชัดมากยิ่งขึ้น และทำให้ผู้ฟังรับสารได้ว่าผู้พูดกำลังสัญญากับตนเองว่า “พรุ่งนี้” ไม่ใช่วันอื่นที่ผู้พูดจะนำเสื้อที่ยืมไปมาคืน หรือเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำจากผู้ฟังเมื่อกล่าวว่า “ทุเรียนนี้หอมนะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และเชื่อเชิญผู้ฟังให้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือร่วมสนทนาไปกับผู้พูด ดังนั้นจึงถือว่าได้การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ช่วยทำให้เจตนาของผู้พูดมีความชัดเจนต่อผู้ฟังมากยิ่งขึ้น เป็นต้น

เช่นเดียวกับอนุภาคลงท้าย “สิ” การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ช่วยทำให้การสื่อเจตนาของผู้พูดที่กล่าวถ้อยคำนั้นออกมาชัดเจนมากขึ้น เช่น หากผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังทำบางอย่าง “เดินเร็วๆ สิ” การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยเพิ่มอำนาจในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ หรือเมื่อผู้พูดก่อนหน้าถามคำถาม และผู้พูดกล่าว “ไม่รู้สิ” การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยบอกให้เจตนาของผู้พูดที่แสดงความรู้สึกที่ไม่พอใจ หรือเสียตลิ่งผู้ฟัง และให้เห็นว่าตนเองไม่อยากจะสนทนาในเรื่องนี้ต่อ เป็นต้น

บทที่ 5

การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “นะ”

ผลการวิจัยในส่วนที่เป็นการศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” แบ่งเป็น 2 ส่วนตามเครื่องมือการเก็บข้อมูล คือ 5.1 การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” จากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด และ 5.2 ความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย

5.1 การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด

ผลการวิจัยในส่วนของการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” มาจากการเก็บข้อมูลด้วยเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) เพื่อศึกษาการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” จากภาษาที่ใช้สนทนาจริงของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษา กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดในแต่ละคู่ใช้เวลาในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด รวมอยู่ระหว่าง 16 นาที ถึง 65 นาที หลังจากได้ข้อมูลในส่วนนี้เจ้าของภาษา 1 คนจะถ่ายถอดเทปเสียงสนทนา และผู้วิจัยจะตรวจสอบการถ่ายถอดเสียงสนทนาทั้งหมดอีกครั้ง เมื่อได้ข้อมูลการสนทนามาแล้ว ผู้วิจัยและเจ้าของภาษาอีก 1 คนซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์ทำการนับจำนวนถ้อยคำของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 60 คน ผลการนับถ้อยคำทั้งหมดระหว่างผู้วิจัยและเจ้าของภาษาอีก 1 คนแตกต่างกัน 5.54% ซึ่งความแตกต่างในการนับถ้อยคำมาจากการที่ผู้วิจัยและเจ้าของภาษาอีก 1 คนไม่ได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้าเรื่องการไม่นับคำแทรก (conversation filler) ในบทสนทนา เช่น “อืม” “เออ” “อ่า” “อือ” เป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้ผู้วิจัยและเจ้าของภาษานับจำนวนถ้อยคำได้ต่างกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยชี้แจงให้เจ้าของภาษาอีก 1 คนทราบเรื่องการไม่นับคำแทรกในบทสนทนา อีกทั้งผู้วิจัยและเจ้าของภาษาอภิปรายและสนทนายร่วมกันแล้ว ผลการนับถ้อยคำทั้งหมดตรงกัน

ผลการวิจัยในส่วนของการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของอุภาคลงท้าย “นะ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุภาคลงท้าย “นะ”

5.1.1 ความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “นะ”

5.1.1.1 ความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา

กลุ่มเจ้าของภาษาใช้อุภาคลงท้าย “นะ” รวม 292 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 8,422 ถ้อยคำ ค่าเฉลี่ยของจำนวนอุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษาคิดเป็น 14.6 ครั้ง และถ้อยคำเฉลี่ยทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้คิดเป็น 421.1 ถ้อยคำ ความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเจ้าของภาษาพบว่ามีเปอร์เซ็นต์รวมของการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ต่อถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มเจ้าของภาษาเท่ากับ 3.47% และมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 3.57% (S.D. = 1.05) ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุด คือ T2 ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” 30 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 547 ถ้อยคำ คิดเป็น 5.48% ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูล T22 ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” น้อยที่สุด โดยใช้ 9 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 523 ถ้อยคำ คิดเป็น 1.72% ดังแสดงในตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 ความถี่ในการใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน "นะ"	ถ้อยคำทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
T2	30	547	5.48
T1	23	425	5.41
T10	8	156	5.13
T12	21	480	4.38
T9	8	185	4.32
T15	15	362	4.14
T8	19	480	3.96
T16	17	438	3.88
T14	14	372	3.76
T18	11	304	3.62
T19	19	529	3.59
T4	12	355	3.38
T3	10	315	3.17
T17	13	440	2.95
T20	13	460	2.83
T13	16	582	2.75
T7	9	368	2.45
T21	12	499	2.40
T11	13	602	2.16
T22	9	523	1.72
รวม	292	8422	3.47
ค่าเฉลี่ย	14.6	421.1	3.57

5.1.1.2 ความถี่ในการใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” ทั้งหมด 443 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 7,989 ถ้อยคำ ค่าเฉลี่ยของจำนวนอนินุภาคกลางท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นคิดเป็น 22.15 ครั้ง และถ้อยคำเฉลี่ยทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้คิดเป็น 399.45 ถ้อยคำ โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีเปอร์เซ็นต์รวมและค่าเฉลี่ยของการใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” มากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษา กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีเปอร์เซ็นต์รวมของการใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” ต่อถ้อยคำทั้งหมดเท่ากับ 5.55% และมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 5.51% (S.D. = 3.67) ผู้ให้ข้อมูล J14 ใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” มากที่สุด กล่าวคือ

J14 ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” 42 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 266 ถ้อยคำ คิดเป็น 15.79% ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูล J2 ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” น้อยที่สุด โดยใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทั้งหมด 4 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 466 ถ้อยคำ คิดเป็น 0.86% ดังแสดงในตารางที่ 5.2

ตารางที่ 5.2 ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน "นะ"	ถ้อยคำทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
J14	42	266	15.79
J11	68	619	10.99
J22	51	570	8.95
J6	16	204	7.84
J23	33	426	7.75
J18	26	356	7.30
J13	16	253	6.32
J8	29	476	6.09
J1	19	374	5.08
J10	33	663	4.98
J12	29	583	4.97
J21	22	452	4.87
J5	11	242	4.55
J17	10	244	4.10
J19	13	324	4.01
J7	7	337	2.08
J20	4	287	1.39
J9	5	408	1.23
J24	5	439	1.14
J2	4	466	0.86
รวม	443	7989	5.55
ค่าเฉลี่ย	22.15	399.45	5.51

5.1.1.3 ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทั้งหมด 415 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 9,047 ถ้อยคำ ค่าเฉลี่ยของจำนวนอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษคิดเป็น 20.75 ครั้ง และถ้อยคำเฉลี่ยทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้คิดเป็น 452.35 ถ้อยคำ โดยมีเปอร์เซ็นต์รวมและค่าเฉลี่ย

มากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษาแต่น้อยกว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น เปอร์เซ็นต์รวมของการใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ต่อถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 4.59% และมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 5.12% (S.D. = 5.37) ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ที่ใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุด คือ E20 โดยใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” 60 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 328 ถ้อยคำ คิดเป็น 18.29% และเป็นที่น่าสนใจว่ามีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 2 คน ในกลุ่มนี้ที่ไม่ใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” แม้แต่ครั้งเดียว คือ ผู้ให้ข้อมูล E8 และ E22 ดังแสดงในตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.3 ความถี่ในการใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน "นะ"	ถ้อยคำทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
E20	60	328	18.29
E11	37	247	14.98
E19	20	163	12.27
E5	62	641	9.67
E21	49	508	9.65
E13	53	655	8.09
E16	23	373	6.17
E14	22	494	4.45
E10	17	427	3.98
E15	17	472	3.60
E3	20	613	3.26
E7	16	543	2.95
E4	7	428	1.64
E6	4	396	1.01
E12	2	246	0.81
E18	3	378	0.79
E9	2	453	0.44
E17	1	405	0.25
E8	0	474	0.00
E22	0	803	0.00
รวม	415	9047	4.59
ค่าเฉลี่ย	20.75	452.35	5.12

5.1.1.4 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

หากเรียงตามค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ต่อถ้อยคำทั้งหมด พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีความถี่ในการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 5.51%) รองลงมาคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ย 5.12%) และกลุ่มเจ้าของภาษามีความถี่ในการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” น้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.57%) อย่างไรก็ตามเมื่อคำนวณค่าสถิติด้วย One-Way ANOVA ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ จำนวนความถี่ของการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าความถี่ในการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่หากพิจารณาความถี่ภายในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลแต่ละกลุ่ม พบว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของทั้งสามกลุ่มแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มเจ้าของภาษามีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุด (S.D. = 1.05) แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลภายในกลุ่มนี้ใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในแง่ของความถี่ภายในกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนัก กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษา (S.D. = 3.67) แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลภายในกลุ่มนี้ใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในแง่ของความถี่ภายในกลุ่มแตกต่างกันมากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษา ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด (S.D. = 5.37) แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลภายในกลุ่มนี้ใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในแง่ของความถี่ภายในกลุ่มแตกต่างกันมากที่สุด

5.1.2 ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ”

หลังจากได้ผลความถี่ในการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยมีเจ้าของภาษาคนไทยจำนวน 2 คนที่ไม่ใช่ นักภาษาศาสตร์ช่วยวิเคราะห์ซ้ำเพื่อตรวจสอบผลการวิเคราะห์ เนื่องจากหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ขึ้นอยู่กับบริบท ดังนั้นผลการวิเคราะห์ค่อนข้างขึ้นอยู่กับการตีความของแต่ละคน และอาจมีผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกัน การวิเคราะห์ซ้ำพบว่าผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” แตกต่างกัน 6.03% (ผลการวิจัยในส่วนของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จะรายงานในหัวข้อถัดไป) โดยผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกันทั้งหมดนี้มาจากความเห็นที่ไม่ตรงกันแบบ 2 คนต่อ 1

คน อย่างไรก็ตามเมื่อมีการอภิปรายและสนทนากันแล้ว ผลการวิเคราะห์ตรงกันทั้งหมดโดยยึดตามความเห็นของผู้วิเคราะห์ 2 ใน 3 คน

5.1.2.1 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่กลุ่มเจ้าของภาษาใช้มากที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด พบทั้งหมด 216 ครั้ง คิดเป็น 73.97% ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทั้งหมดของกลุ่มเจ้าของภาษา รองลงมาคือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน จำนวน 70 ครั้ง คิดเป็น 23.97% และกลุ่มเจ้าของภาษาใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดน้อยที่สุด (6 ครั้ง หรือ 2.05%) ดังแสดงในตารางที่ 5.4

ตารางที่ 5.4 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา

หน้าที่การสื่อสาร	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	70	23.97%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	216	73.97%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	6	2.05%
รวม	292	100%

เมื่อแยกความถี่ของการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบท พบว่าเจ้าของภาษาใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารและบริบทที่หลากหลาย ตัวอย่าง (1) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟัง บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T11 และ T12 ในสถานการณ์ที่ T12 ชงกาแฟมาให้ T11 แต่ T11 แอบเห็นว่า T12 ใส่เกลือลงในกาแฟที่จะนำมาให้ดื่ม T11 จึงพยายามเลี่ยงที่จะดื่ม และชวน T12 ให้ดื่มด้วยกันคนละครึ่ง ในผลัดการสนทนาของ T11 ที่ไม่สามารถเลี่ยงการดื่มกาแฟที่ T12 ชงให้ได้ จึงชวน “แกกินนะ กินคนละครึ่ง” T11 ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อเพิ่มความอ่อนโยนของถ้อยคำ และเชิญชวน T12 ให้ดื่มกาแฟด้วยกัน

(1) T12: อ๊ะ เนี่ยชงแบบสุดฝีมือเลยเว้ย

T11: อ้อ แล้วมันเป็นไง แกกินด้วยกันดิ

T12: เอ้ย ไม่เอา เราไม่ชอบกินกาแฟ เราแบบ เราแพ้กาแฟอื่น

T11: อ้อแต่ว่าตอนนี้เค้าก็แบบไม่ค่อยหิวแล้วอะ แกกินนะ กินคนละครึ่ง เค้าแบบก็อ้อมอะ คนละครึ่งมะ

T12: เฮ้ย ไม่ได้จริงจัง แบบ ไม่ได้อะ แกกินหะอะ จริงจริง อุตส่าห์ขงมาให้

ตัวอย่าง (2) การใช้อินทิคาตลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T19 และ T20 ในสถานการณ์ที่ T19 และ T20 ต้องไปติดเกาะเป็นเวลาหนึ่งเดือน และทั้งสองคนต้องช่วยกันตัดสินใจว่าจะนำสิ่งของชิ้นใดติดตัวไป ซึ่งนำติดตัวไปได้เพียง 3 ชิ้น จาก 15 ชิ้น T19 เริ่มเปิดประเด็นการสนทนาว่าจะเลือกเสื้อหรือมีด และ T20 แสดงความคิดเห็นว่า “เสื้อก็เฉยๆ นะ” ในถ้อยคำนี้ T20 แสดงความคิดเห็นส่วนตัวว่าเสื้อไม่ได้มีความจำเป็นที่จะต้องนำติดตัวไป ทั้งนี้ T20 มีการใช้อินทิคาตลงท้าย “นะ” เพื่อขอคำสนับสนุนจาก T19 และในผลัดถัดมา T19 ตอบว่า “เออ เราก็ว่าเฉยๆ อะ” แสดงให้เห็นว่าการขอคำสนับสนุนของ T20 ประสบความสำเร็จ เพราะ T19 ตอบรับสนับสนุนความคิดของ T20

(2) T19: ไม่งั้นมีดกับเสื้อหะอะ แต่เสื้อผ้า

T20: เสื้อก็เฉยๆ นะ

T19: เออ เราก็ว่าเฉยๆ อะ

ตัวอย่าง (3) การใช้อินทิคาตลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T1 และ T2 เกี่ยวกับการเลือกอาหารและเครื่องดื่ม 5 อย่าง เพื่อจัดปาร์ตี้ปีใหม่ของบริษัท ผู้ให้ข้อมูล T1 เสนอความคิดเห็นว่าไม่เลือกน้ำอัดลม จากนั้น T2 กล่าวค้านกับถ้อยคำของ T1 ว่า “คนอื่นเค้าชอบกินน้ำอัดลมนะ” การใช้อินทิคาตลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำของ T2 เพื่อลดการกระทำที่คุกคามหน้าของผู้ให้ข้อมูล T1

(3) T1: น้ำอัดลม เราไม่ค่อยจะถูกกับเราเท่าไรหะ ก็เลยไม่เลือก

T2: คนอื่นเค้าชอบกินน้ำอัดลมนะแก ปาร์ตี้มันต้องมีน้ำอัดลมไว้

T1: กินแล้วมันแบบ ไม่รู้ อืดอืดอะ

T2: แกก็ไม่ต้องกินน้ำอัดลม

ตัวอย่าง (4) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T15 และ T16 สถานการณ์ที่ T16 ล้มลงกับพื้นและตัวเปื้อนโคลน และต้องการแก้ง T15 ให้เปื้อนโคลนไปด้วยกัน T16 พยายามจะเข้าไปใกล้ T15 แต่ T15 ไม่อยากไปเดินไปด้วย จึงกล่าวถ้อยคำ “ไม่ แกลอย่าเข้ามานะ” ด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าวเพื่อสั่งห้ามไม่ให้ T16 เดินเข้ามาใกล้ ในบริบทนี้ T15 ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อเน้นย้ำถ้อยคำที่ไม่ให้ T16 เดินเข้ามาใกล้ตนเอง สังเกตได้ว่าสถานการณ์ในตัวอย่างนี้ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองคนเป็นเพื่อนกัน และ T15 กำลังจะถูก T16 รุกราน ดังนั้น การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้เพื่อเน้นย้ำการห้ามไม่ให้ T16 เข้ามาใกล้มากกว่าการทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน อีกทั้งการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ยังช่วยทำให้ถ้อยคำมีพลังแรงขึ้น

- (4) T16: แก เราหกล้มมา แต่มันโอเคนะ สนุก เรามาเล่นโคลนกันมัย
 T15: แกสกปรกมากเลย แก ไม่เอา
 T16: มาเลย เราจะไปเดินไปด้วยกัน
 T15: ไม่ แกลอย่าเข้ามานะ

ตัวอย่าง (5) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T13 และ T14 ในสถานการณ์ที่ T13 ชงกาแฟใส่เกลือให้ T14 ดื่ม แต่ T14 แอบเห็นว่า T13 ใส่เกลือ จึงไม่อยากดื่ม T14 กล่าว “ไม่ ไม่กิน กูรู้แล้ว เม็ดน้ำตาลกับเม็ดเกลือมันต่างกันนะเว้ย” ด้วยน้ำเสียงที่ฉะฉานเพื่อที่จะบอก T13 ว่าตนเองไม่กิน และรู้แล้วว่า T13 แกล้ง การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำเนื้อความว่าขนาดของเม็ดเกลือกับน้ำตาลแตกต่างกัน สังเกตได้ว่าในบริบทนี้ผู้พูดและผู้ฟังเป็นคนสนิทสนมกัน ผู้พูดสามารถบอกให้ผู้ฟังทราบและเน้นย้ำข้อมูลนั้นกับผู้ฟังได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน

- (5) T13: เนี่ยะ มึงกินก่อนอะมึงลองกินสักอีกนึ่งก่อน กูไม่ได้แกล้งมึง
 T14: ไม่ ไม่กิน กูรู้แล้ว เม็ดน้ำตาลกับเม็ดเกลือมันต่างกันนะเว้ย
 T13: มึงมันเป็นน้ำตาลเชื่อกูดิ
 T14: น้ำตาลบ้าอะไรเม็ดขนาดนั้น

ตัวอย่าง (6) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T19 และ T20 ในสถานการณ์ที่ T20 ขอให้ T19 สอนขับรถและจอดรถในที่แคบ แต่ T20 ฟังไม่ค่อยเข้าใจ เลยได้กล่าวถ้อยคำ “ถอยเข้ามา เดินหน้าแล้วถอยเข้ามายังไงนะ อธิบายใหม่อีกรอบได้ปะ” เพื่อถามซ้ำและขอคำอธิบายใหม่อีกครั้ง จาก T19 การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำของ T20 เพื่อเป็นการเน้นย้ำขอข้อมูลที่ T19 ได้สอนอีกครั้ง

(6) T19: T20⁹ ลอง เวลาจะจอดที่แคบอะ T20 ต้องเดินหน้าให้เลยช่องไปก่อนนะ แล้วก็ค่อยๆ ถอยเข้ามา อะไรเงี้ยะ ลองดูๆ

T20: ถอยเข้ามา เดินหน้าแล้วถอยเข้ามายังไงนะ อธิบายใหม่อีกรอบได้ปะ

T19: ก็ค่อยๆ ขับขึ้นไปข้างหน้าให้เลยช่องที่เราจะจอดก่อน แล้วค่อยถอยเข้ามา

ตัวอย่าง (7) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง บทสนทนาที่พูดกับตนเองของ T11 ในสถานการณ์ที่ T11 และ T12 มีนัดรับประทานอาหารเย็นที่ร้านอาหาร แต่ระหว่างทางรถยนต์ของ T11 เสีย และแบตเตอรี่โทรศัพท์มือถือของ T11 หมด ทำให้ติดต่อกับ T12 ไม่ได้ T11 จึงได้บ่นกับตัวเองในตัวอย่างนี้ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ใน “อีรถแก่ ทำไมไม่เช็คให้ดีนะ” เป็นการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตัวเองของ T11 ว่าทำไมเช็ครถยนต์ของตัวเองก่อนออกเดินทาง สังเกตได้ว่าในสถานการณ์นี้ T11 พูดกับตัวเองและการพูดกับตัวเองไม่จำเป็นที่ผู้พูดจะต้องทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนเพื่อลดการคุกคามหน้าใดๆ จึงเป็นการเน้นย้ำในสิ่งที่พูดกับตนเองมากกว่าจะทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน

(7) T11: โอ๊ย ทำไงดีเนี่ย เพื่อนรอ โอ๊ย ทำไมไม่เช็คครถให้ดี แล้วมัน มันมาเสียอะไรตอนนี่เนี่ย อีแก่เอ๊ย อีรถแก่ ทำไมไม่เช็คให้ดีนะ โอ๊ย โทรศัพท์ก็ไม่ได้เอาพาวเวอร์แบงก์มา เมื่อคืนก็ไม่ได้ชาร์จ รีบนอนอีก โอ๊ย ทำไงดี เพื่อนรอ อิม มันจะโกรธเรามากเนี่ย โอ๊ย งานการก็ต้องทำ โอ๊ย เพื่อนต้องมารอเพราะเราเลยเนี่ย ทำไงดีอ้อ โอ๊ย

⁹ ในงานวิจัยนี้ตัวอักษร T1-22 J1-J24 และ E3-E22 แทนชื่อผู้ให้ข้อมูลในตัวอย่างทั้งหมด

ตัวอย่าง (8) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง บทสนทนา ระหว่าง T7 และ T8 ในสถานการณ์ที่ T7 และ T8 นัดกันว่าจะไปดูหนังด้วยกันเมื่อวานนี้ แต่ T8 ติดประชุมด่วนที่ทำงาน จึงไม่สามารถไปดูหนังกับ T7 ได้ เมื่อเริ่มต้นบทสนทนา T7 จึงกล่าวว่า “หนังเมื่อคืนนะ สนุกสนุก คุณคนเดียวยังสนุกได้เลย” เพื่อเล่าให้ T8 ฟังในน้ำเสียงเชิงประชดประชันว่าหนังที่ได้ดูเมื่อคืนนี้สนุกมาก และต้องไปดูคนเดียวเพราะ T8 ‘ไม่ไปดูด้วยกัน การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของ T7 เพื่อเกริ่นนำ “หนังเมื่อคืน” ซึ่งเป็นหัวเรื่องของการสนทนาให้เด่นชัด และเรียกความสนใจของ T8 ให้ฟังเรื่องที่ T7 กำลังจะกล่าวต่อไป

- (8) T7: หนังเมื่อคืนนะ สนุกสนุก คุณคนเดียวยังสนุกได้เลย
 T8: อ้าวก็แบบ ก็ก็ต้องทำงานให้เสร็จปะวะ ภูเก็ตไม่ได้ไป
 T7: แค่ดูหนัง แค่อสองชั่วโมงเนี่ยนะ
 T8: อ้าวมีง ก็งานมันก็สำคัญกว่าหนังอยู่แล้วปะวะ

เมื่อแจกแจงความถี่ของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทแล้ว พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อมากที่สุด 160 ครั้ง จากทั้งหมด 292 ครั้ง คิดเป็น 54.79% ซึ่งเป็นความถี่ที่มากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนอนุภาคลงท้าย “นะ” ทั้งหมดของกลุ่มเจ้าของภาษา หน้าที่การสื่อสารและบริบทที่พบรองลงมา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็น 19.86% และหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง พบน้อยที่สุด จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็น 1.03% ดังแสดงในตารางที่ 5.5

ตารางที่ 5.5 หน้าที่มีการสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา

หน้าที่มีการสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟัง	58	19.86%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง	3	1.03%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	9	3.08%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	37	12.67%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	160	54.79%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	13	4.45%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	6	2.05%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัด เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	6	2.05%
รวม		292	100%

5.1.2.2 หน้าที่มีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

เช่นเดียวกับกลุ่มเจ้าของภาษา กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่มีการสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดมากที่สุด 345 ครั้ง จากจำนวนทั้งหมด 443 ครั้ง คิดเป็น 77.88% รองลงมา คือ หน้าที่มีการสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน 94 ครั้ง คิดเป็น 21.22% และหน้าที่มีการสื่อสารที่พบน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด 4 ครั้ง คิดเป็น 0.90% ดังแสดงในตารางที่ 5.6

ตารางที่ 5.6 หน้าที่มีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

หน้าที่มีการสื่อสาร	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	94	21.22%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	345	77.88%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	4	0.90%
รวม	443	100%

เมื่อแจกแจงความถี่ของการใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบท พบว่า กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารและบริบทที่หลากหลาย ตัวอย่าง (9) การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J1 และ J2 ในสถานการณ์ที่ J2 ชงกาแฟให้ J1 แต่ J1 แอบเห็นว่า J2 ใส่เกลือในกาแฟของตนเอง จึงพยายามไม่ดื่มกาแฟนั้น ในสถานการณ์นี้ J2 พยายามเชิญชวน และโน้มน้าวให้ J1 ดื่มกาแฟที่ตนเองชง จึงกล่าวถ้อยคำ “ดื่มกาแฟไหม อร่อยนะ” เพื่อโน้มน้าวให้ J1 อยากดื่มกาแฟที่ตนเองชง การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เพื่อโน้มน้าวใจของผู้ฟังให้กระทำตามในสิ่งที่ผู้พูดกล่าว

(9) J2: โอ้ J1 ดื่มกาแฟไหม อร่อยนะ

J1: หรอ ออ อิม น้าอร่อยนะ แต่ยังไม่หิวน้ำนะ

ตัวอย่าง (10) การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J5 และ J6 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนต้องช่วยกันเลือกอาหารและเครื่องดื่มจำนวน 5 อย่าง จาก 14 อย่าง เพื่อจัดงานปาร์ตี้ปีใหม่ของบริษัท J5 กล่าว “ไก่ทอดอร่อยนะ” เพื่อบอกว่า J5 คิดว่าไก่ทอดอร่อย และการใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยบอกให้ J6 ว่า J5 ต้องการขอคำแนะนำจาก J6 ว่าเห็นด้วยหรือไม่ที่ J5 เสนอตัวเลือกไก่ทอดให้เป็นหนึ่งในอาหารที่พวกเขาจะเลือก สังเกตได้ว่า J6 รู้ว่า J5 ต้องการขอคำแนะนำจึงตอบรับว่า “อร่อย ชอบด้วย”

(10) J5: ไก่ทอดอร่อยนะ

J6: อร่อย ชอบด้วย

ตัวอย่าง (11) การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J11 และ J12 ในสถานการณ์ที่ J12 ชวน J11 มาอบขนมเค้กด้วยกัน เนื่องจาก J12 ไม่เคยอบขนมเค้กมาก่อนแต่ได้อ่านตำราสอนทำอาหารว่าใช้เวลาในการอบ 40 นาที แต่ J11 เคยมีประสบการณ์การอบขนมเค้กมาก่อนและรู้ว่าต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง ไม่เช่นนั้นเค้กจะไม่สุก การสนทนาในสถานการณ์นี้ J12 กล่าวว่า “ต้องอบ 40 นาที” ซึ่ง J11 รู้ว่าหากอบด้วยเวลาเท่านั้นเค้กจะไม่สุก จึง

กล่าวถ้อยคำค้านว่า “แค่ 40 นาทีหรือคะ ไม่ใช่อันนี้นะ” นอกจากนี้ J12 อธิบายยืนยันว่าตนเองอ่านตำราสอนทำอาหารมา “แต่หนังสือเขียนไว้ว่าอบ 40 นาที” ทำให้ J11 ต้องกล่าวค้านถ้อยคำของ J12 อีกครั้ง “ไม่พอนะ 40 นาทีไม่พอ น่าจะไม่สุกนะ” จากการสนทนานี้จะเห็นว่า J11 จำเป็นต้องกล่าวถ้อยคำที่ค้านกับถ้อยคำของ J12 เพราะ J11 เคยทำขนมเค้กมาก่อน J11 และกลัวว่าเค้กจะออกมาไม่สุก จึงเลือกใช้นุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อช่วยทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และช่วยลดการคุกคามหน้าของ J12 ที่ J12 อาจจะเสียหน้าจากการเข้าใจผิดว่าเค้กต้องใช้เวลาอบ 40 นาที

(11) J12: ต้องอบ 40 นาที

J11: โอ๊ะ แค่ 40 นาทีหรือคะ ไม่ใช่อันนี้นะ

J12: ไม่ใช่หรือคะ

J11: หนึ่งชั่วโมง

J12: เอ๊ะ แต่หนังสือ หนังสือเขียนไว้ว่า อบ 40 นาที

J11: ไม่พอนะ 40 นาทีไม่พอ น่าจะไม่สุกนะ

ตัวอย่าง (12) การใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J7 และ J8 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนไปเรียนวาดรูปด้วยกัน และ J7 ระบายสีโดยไม่ระวัง จึงทำให้เสื้อผ้าของ J7 เปื้อนสี ในขณะที่ J8 ระบายสีของตนเองอย่างระมัดระวังเพราะไม่ต้องการให้เสื้อผ้าเปื้อน เมื่อ J7 เห็นว่า J8 ระบายสีอย่างระมัดระวังจึงอยากแกล้งให้ J8 เปื้อนสีเหมือนกับตนเอง ในบทสนทนานี้จะเห็นว่า J8 กล่าวว่า “J7 เขียนของ J7 ไป แต่ห้ามเข้ามานะ ห้าม” ด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าวเพราะว่า J8 ไม่อยากให้เสื้อผ้าสกปรกเหมือน J7 การใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเป็นการเน้นย้ำคำสั่งของ J8 ว่าไม่ต้องการให้ J7 เข้ามาใกล้ สังเกตได้ว่าสถานการณ์ในตัวอย่างนี้ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองคนเป็นเพื่อนกัน และ J8 กำลังจะถูก J7 รุกราน ดังนั้น การใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้เพื่อเน้นย้ำการห้ามไม่ให้ J7 เข้ามาใกล้มากกว่าการทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน อีกทั้งการใช้นุภาคลงท้าย “นะ” ยังช่วยทำให้ถ้อยคำมีพลังมากขึ้น

(12) J8: J7 เขียนของ J7 ไป แต่ห้ามเข้ามานะ ห้าม

J7: ห้ามหรือ

J8: ไม่อยากให้มาใกล้ๆ เพราะว่า J7 สกปรกแล้ว

ตัวอย่าง (13) การใช้ข้อมูลกลางท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J17 และ J18 ในสถานการณ์ที่ J17 และ J18 เป็นเพื่อนสนิทกัน J17 ต้องการถามเงินเดือนของ J18 แต่ J18 ไม่ต้องการบอกว่าตนได้เงินเดือนเท่าไร J17 เริ่มบทสนทนาด้วยการถามว่างานของ J18 เป็นอย่างไรบ้าง และถามว่า J18 เหนื่อยหรือไม่ J18 จึงตอบว่า “อืม เหนื่อย แต่สนุกนะ” ด้วยน้ำเสียงกลางๆ เพื่อเป็นการบอกเล่าว่าตนเองเหนื่อยแต่งานที่ทำก็สนุกไม่ได้น่าเบื่อ การใช้ข้อมูลกลางท้าย “นะ” ของ J18 เพื่อเน้นย้ำข้อความที่ต้องการจะสื่อว่างานที่ทำถึงจะเหนื่อยแต่ก็สนุก สังเกตได้ว่าในบริบทนี้ผู้พูดและผู้ฟังเป็นคนที่สนิทสนมกันและไม่ได้เป็นการกระทำที่คุกคามหน้าผู้ฟังแต่อย่างใด ผู้พูดสามารถบอกให้ผู้ฟังทราบและเน้นย้ำข้อมูลนั้นกับผู้ฟังได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน

(13) J17: อ้อ J18 ทำงานเป็นยังไง

J18: ก็โอเค

J17: อืม เหนื่อยมั๊ย

J18: อืม เหนื่อย แต่สนุกนะ

J17: อ้อ

ตัวอย่าง (14) การใช้ข้อมูลกลางท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J5 และ J6 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนต้องวางแผนจะไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกัน J5 กล่าวว่าอยากไปประเทศสวีตเซอร์แลนด์ J6 จึงถามว่า “สวีตเซอร์แลนด์มีอะไรนะ” การกล่าวถ้อยคำนี้เป็นการถามเพื่อขอข้อมูลอีกครั้ง เนื่องจาก J6 อาจจะไม่เคยมีข้อมูลเกี่ยวกับสวีตเซอร์แลนด์แต่จำไม่ได้ และรู้ว่า J5 มีข้อมูลเกี่ยวกับประเทศสวีตเซอร์แลนด์ และการใช้ข้อมูลกลางท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อแสดงการเน้นย้ำคำถามของผู้พูด

(14) J6: แล้วคุณ J5 จะไปเที่ยวที่ไหนคะ

J5: J5 อยากไปสวีตเซอร์แลนด์

J6: โอ้ สวีตเซอร์แลนด์มีอะไรนะ

J5: มีช็อกโกแลต

ตัวอย่าง (15) การใช้ข้อมูลกลางท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง ผู้ให้ข้อมูล J13 พูดกับตนเอง ในสถานการณ์ที่

J13 นัดกับ J14 ที่ห้างสรรพสินค้า แต่ J14 จำไม่ได้ว่านัดพบ J13 ที่ชั้นไหน และ J14 ยังลืมเอาโทรศัพท์มือถือมาจากบ้าน ทำให้ J13 ต้องรอนาน ในระหว่างที่รอ J13 จึงกล่าวถ้อยคำกับตนเองเชิงบ่นว่า “ทำไม J14 ยังไม่มานะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำถ้อยคำที่ถามตนเอง เพื่อแสดงความสงสัยว่าทำไม J14 ถึงยังไม่มาตามที่นัดพบกัน

(15) J13: ทำไม J14 ยังไม่มานะ รอมานานแล้ว แต่โทรไปหลายครั้ง แต่ J14 ไม่ได้ ไม่ได้รับเลย ลืม ลืมรับเธอ

ตัวอย่าง (16) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง บทสนทนา ระหว่าง J13 และ J14 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนต้องวางแผนไปเที่ยวต่างประเทศร่วมกัน J14 อยากไปประเทศอังกฤษ J13 จึงถามเหตุผลว่าทำไม J14 อยากไปประเทศอังกฤษ J14 จึงตอบว่า “ตอนนี้ นะ ตอนนี้ที่อังกฤษมีเวิร์ลด์คัพ” จะเห็นได้ว่า J14 เกริ่นนำหัวเรื่อง “ตอนนี้” ด้วยอนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อช่วยทำให้หัวเรื่องมีความเด่นชัดและเรียกความสนใจของผู้ฟังให้สนใจว่าผู้พูดจะกล่าวอะไรต่อไป

(16) J13: ทำไมไม่ ทำไมอยาก อังกฤษคะ

J14: ตอนนี้นะ ตอนนี้ที่อังกฤษมีเวิร์ลด์คัพ

J13: อ่า

เมื่อแจกแจงความถี่ของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น แยกตามหน้าที่การสื่อสารและบริบท พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อมากที่สุด เป็นจำนวน 248 ครั้ง จากทั้งหมด 443 ครั้ง คิดเป็น 55.98% รองลงมา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟังและหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ จำนวน 54 ครั้งเท่าๆ กัน คิดเป็น 12.19% ในขณะที่หน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้น้อยที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง พบเพียง 4 ครั้ง จากทั้งหมด 443 ครั้ง คิดเป็น 0.90% ดังแสดงในตารางที่ 5.7

ตารางที่ 5.7 หน้าที่มีการสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

หน้าที่มีการสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง	54	12.19%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง	16	3.61%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	24	5.42%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	32	7.22%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	248	55.98%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	54	12.19%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	11	2.48%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	4	0.90%
รวม		443	100%

5.1.2.3 หน้าที่มีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่มีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษพบว่าหน้าที่มีการสื่อสารที่พบมากที่สุด รองลงมา และน้อยที่สุด เรียงลำดับเหมือนกับกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น กล่าวคือ พบหน้าที่มีการสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดมากที่สุด จำนวน 311 ครั้ง จากทั้งหมด 415 ครั้ง คิดเป็น 74.94% รองลงมา คือ หน้าที่มีการสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน จำนวน 88 ครั้ง คิดเป็น 21.20% และพบหน้าที่มีการสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดน้อยที่สุด จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็น 3.86% ดังแสดงในตารางที่ 5.8

ตารางที่ 5.8 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

หน้าที่การสื่อสาร	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	88	21.20%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	311	74.94%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	16	3.86%
รวม	415	100%

การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีความหลากหลายทั้งหน้าที่การสื่อสารและบริบทเช่นเดียวกับผู้ให้ข้อมูลสองกลุ่มข้างต้น ตัวอย่าง (17) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E11 และ E12 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนพูดคุยกัน เรื่องอากาศร้อนในร้านกาแฟ E12 ต้องการสั่งกาแฟร้อน แต่ E11 เห็นว่าวันนี้อากาศอยู่แล้ว E12 น่าจะดื่มเครื่องดื่มเย็นมากกว่า E12 จึงกล่าวว่า “วันนี้ เอ่อ อากาศจะร้อนขึ้น ควรจะกินกาแฟเย็นนะ” ในถ้อยคำนี้ของ J11 เสนอแนะให้ E12 ดื่มกาแฟเย็น และเพื่อไม่ให้ E12 รู้สึกว่าถูกบังคับ E11 จึงใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน

(17) E12: วันนี้ร้อนมากเลย แต่ไม่เป็นไร ผมกินกาแฟร้อนทุกอย่าง

E11: ได้ยินว่าวันนี้อากาศจะร้อนขึ้นนะครับ

E12: อะไร

E11: วันนี้ เอ่อ อากาศจะร้อนขึ้น ควรจะกินกาแฟเย็นนะ

E12: เออ ร้อนขึ้น ร้อนขึ้นนิดหน่อย ร้อนกว่าเมื่อก่อน

ตัวอย่าง (18) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E3 และ E4 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนพูดคุยเรื่องอากาศร้อน E3 กล่าวว่า “อากาศร้อนคะ วันนี้อากาศร้อนร้อนนะคะ” เพื่อบอกเล่าเกี่ยวกับอากาศร้อน และมีการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อขอคำแนะนำจาก E4 ว่าเห็นด้วยหรือไม่ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้เพื่อบอกใบ้ว่าผู้พูดต้องการการตอบโต้

หรือคำสนับสนุนจากผู้ฟัง สังเกตได้ว่า E4 รู้ว่า E3 ต้องการคำสนับสนุนจึงได้กล่าวว่า “อ้อ ไซ ร้อนมาก”

- (18) E3: อากาศร้อนค่ะ วันนี้อากาศร้อนร้อนนะคะ
 E4: อ้อ ไซ ร้อนมาก
 E3: ก็ได้อ่านข่าวว่า วันนี้อุณหภูมิจะสูงสุด 44 องศา
 E4: 44 องศา

ตัวอย่าง (19) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E5 และ E6 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนคุยกันเรื่องการเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่จากกรุงเทพมหานคร E6 เคยไปจังหวัดเชียงใหม่มาแล้ว และรู้ว่าจังหวัดเชียงใหม่ไกลจากกรุงเทพฯ แต่ E5 ยังไม่เคยไปและคิดว่าจังหวัดเชียงใหม่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ ในสถานการณ์นี้ E6 พยายามบอก E5 ว่าจังหวัดเชียงใหม่อยู่ไกล แต่ E5 กล่าวถ้อยคำที่ค้านกับถ้อยคำของ E6 ว่า “หรือ ไม่ได้ดูไกลนะ มันดูใกล้ใกล้” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง เนื่องจาก E5 ไม่อยากกล่าวถ้อยคำค้านที่มีความรุนแรงและอาจส่งผลกระทบต่อ E6 เสียหน้าที่ถูกกล่าวค้านหรือแย้ง จึงได้ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้

- (19) E5: ลองขับรถไปก็ได้
 E6: ไกลมากมาก
 E5: หรือ ไม่ได้ดูไกลนะ มันดูใกล้ใกล้
 E6: ไกลมาก

ตัวอย่าง (20) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E9 และ E10 ในสถานการณ์ที่ E9 เสื้อผ้าสกปรกเปื้อนโคลน และอยากแกล้ง E10 ให้เปื้อนโคลนไปด้วย E10 จึงกล่าว “ห้ามเข้ามาที่นี้นะ ไปสิ ไปซะ” ด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวเพื่อกล่าวห้ามไม่ให้ E9 เข้ามาใกล้ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำของ E10 นี้ช่วยเน้นย้ำการห้ามของ E10 สังเกตได้ว่าสถานการณ์ในตัวอย่างนี้ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองคนเป็นเพื่อนกัน และ E10 กำลังจะถูก E9 รุกราน ดังนั้น การใช้อนุภาคลง

ท้าย “นะ” ในที่นี้เพื่อเน้นย้ำการห้ามไม่ให้ E9 เข้ามาใกล้มากกว่าการทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน อีกทั้งการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ยังช่วยทำให้ถ้อยคำมีพลังมากขึ้น

- (20) E9: อ่า ผมสกปรกอยู่แล้วอ่า เอ่อ เพราะว่าผมอ่า เอ่อ เพิ่งทำงานเสร็จแล้ว
 E10: ทำงานอะไร
 E9: ก็ทำงาน เอ่อ ทำงานที่คลุกโคลน
 E10: ห้ามเข้ามาที่นั่นนะ ไปสิ ไปซะ
 E9: โอ้ ตอนนี้ เอ่อ ไม่มีน้ำ น้ำดับ น้ำ อ่า ไม่มีน้ำไหล เพราะว่าก๊อกไม่มีน้ำแล้ว

ตัวอย่าง (21) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E7 และ E8 ในสถานการณ์ที่ E8 ต้องการขอยืมรองเท้าสเก็ตของ E7 และ E7 ยินดีที่จะให้ยืม E8 ถาม E7 ว่ามีรองเท้าสเก็ตหรือไม่ E7 ตอบว่า “อ้อ ผมมีนะ ผมมีครับ” ด้วยน้ำเสียงกลางๆ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำข้อความที่ว่า E7 มีรองเท้าสเก็ต สังเกตได้ว่าในบริบทนี้ผู้พูดและผู้ฟังเป็นคนสนิทสนมกันและไม่ได้เป็นการกระทำที่คุกคามหน้าผู้ฟังแต่อย่างใด ผู้พูดสามารถบอกให้ผู้ฟังทราบและเน้นย้ำข้อมูลนั้นกับผู้ฟังได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน

- (21) E8: โรงเล่นสเก็ตแล้ว แล้วก็ ที่นั่น เค้าไม่มีเอ่อ ไม่อะไร ไม่ให้เช่า
 E7: ไม่มีให้เช่าครับ
 E8: ไม่ให้เช่า แล้วก็คุณมีไซ้ไหม
 E7: อ้อ ผมมีนะ ผมมีครับ
 E8: ยืมได้มั๊ย
 E7: คุณมายืมได้

ตัวอย่าง (22) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E13 และ E14 ในสถานการณ์ที่ E13 ตัวเป็อนโคลน และต้องการทำให้ E14 เป็อนโคลนไปกับตนด้วย E13 พยายามเดินเข้ามาใกล้กับ E14 แต่ E14 เสนอตัวที่จะตัดไม้ข้างทางที่ขวางทางเดินให้เพื่อที่ทางเดินจะได้กว้างมากขึ้นและ E13 จะได้ไม่ต้องเดินมาใกล้ตนเอง แต่ E13 ได้ยินสิ่งที่ E14 พูดไม่ชัดเจนจึงกล่าวว่า “จะตัดอะไรนะ” เพื่อถาม

E14 อีกครั้งว่า E14 พูดว่าอะไร การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในสถานการณ์นี้เพื่อเน้นย้ำคำถามของ E13 เพื่อขอข้อมูลอีกครั้งจาก E14

(22) E14: อู๊ย ไม่ได้ๆ เดี่ยวเราจะตัดไม้ให้ จะได้เดินสะดวก

E13: จะตัดอะไรนะ

E14: ไม้ค่ะ

ตัวอย่าง (23) การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง บทสนทนาของผู้ให้ข้อมูล E20 ที่พูดกับตนเองในสถานการณ์ที่ E20 นัดพบ E19 ที่ห้างสรรพสินค้า แต่ E20 ลืมว่านัดพบที่ชั้นไหน และยังลืมเอาโทรศัพท์มือถือติดตัวมา E20 จึงบ่นกับตัวเองว่า “ทำไมผมลืมตลอดเวลาว่าต้องเอาโทรศัพท์ไปข้างนอกนะ จำไม่ได้ว่าจะเจอเพื่อนที่ไหนนะ ไม่ได้เจอกับเขาเพราะว่าลืมโทรศัพท์นะ” การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำคำพูดของตัวเองว่าทำไมต้องลืมโทรศัพท์มือถือเวลาออกไปข้างนอกตลอด และเน้นย้ำถ้อยคำที่ E20 จำสถานที่ที่นัดพบไม่ได้

(23) E20: โอ้ ทำไมผมลืมตลอดเวลาว่าต้องเอาโทรศัพท์ไปข้างนอกนะ จำไม่ได้ว่าจะเจอเพื่อนที่ไหนนะ ผมไม่ได้เจอกับเขาเพราะว่าลืมโทรศัพท์นะ อยู่ที่นี่ดีกว่าไหม หรือพยายามไปหาที่อื่น

ตัวอย่าง (24) การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E7 และ E8 ในสถานการณ์ที่ E8 ขอให้ E7 สอนขับรถและจอดรถในที่แคบ เมื่อ E8 ขอให้ E7 ช่วยสอนขับรถ E7 กล่าวตอบรับว่า “ได้ครับ” จากนั้นกล่าวว่า “คือว่า เออ ผมนะ ขับรถมามาก แล้วเก่งด้วย” ในถ้อยคำนี้ E7 ต้องการเกริ่นนำหัวเรื่องของการสนทนา ซึ่งหัวเรื่องในที่นี้คือ “ผม” การใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อทำให้หัวเรื่องเด่นชัดและเรียกความสนใจจากผู้ฟัง ให้สนใจว่าผู้พูดจะกล่าวถึงอะไรต่อไป

(24) E8: เออ ช่วยสอนผมหน่อยได้มั๊ย

E7: ได้ครับ คือว่า เออ ผมนะ ขับรถมามาก แล้วเก่งด้วย เดี่ยวผมมา มาช่วยครับ อ่า E8 เวลาจอดในที่แคบ E8 ต้อง ต้องทำแบบนี้ครับ แล้วปรับกระจกแบบนี้แล้ว เออ ก็มองข้างขวา มองซ้ายๆ

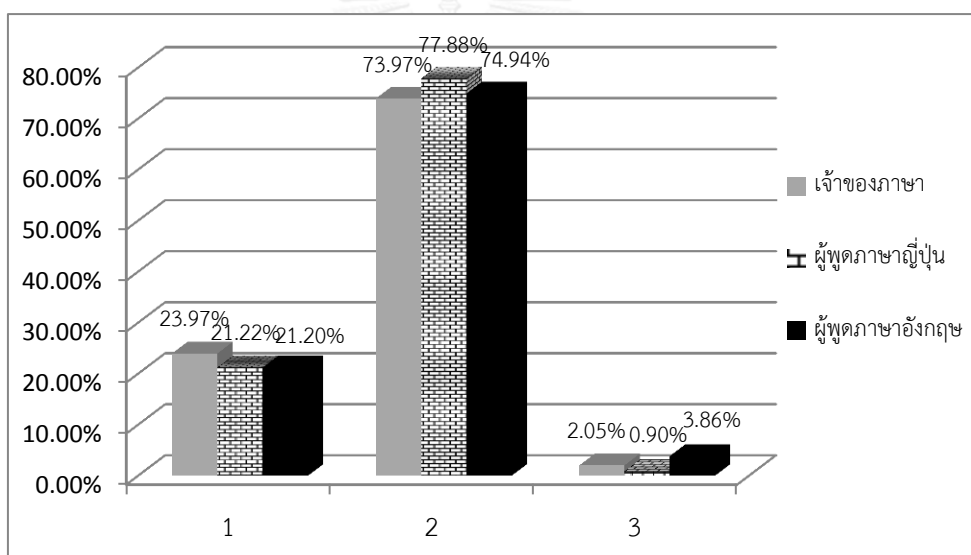
เมื่อแยกอนุภาคลงท้าย “นะ” ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบท พบว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีความหลากหลายเช่นเดียวกับเจ้าของภาษาและผู้พูดภาษาญี่ปุ่น หน้าที่การสื่อสารและบริบทที่พบมากที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำ ถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ จำนวน 226 ครั้ง จากทั้งหมด 415 ครั้ง คิดเป็น 54.46% รองลงมา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง จำนวน 62 ครั้ง คิดเป็น 14.94% และ หน้าที่การสื่อสารและบริบทที่พบน้อยที่สุดของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็น 2.65% ดังแสดงในตารางที่ 5.9

ตารางที่ 5.9 หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง	62	14.94%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง	15	3.61%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	11	2.65%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	31	7.47%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	226	54.46%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	41	9.88%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	13	3.13%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	16	3.86%
รวม		415	100%

5.1.2.4 เปรียบเทียบความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารต่างๆ ของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบภาพรวมของการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” จากผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้มากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้น้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด ดังแสดงในภาพที่ 5.1 จะเห็นว่าความถี่ของการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทั้ง 3 หน้าที่มีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน เมื่อคำนวณค่าสถิติด้วย One-Way ANOVA ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ จำนวนความถี่ของการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าความหลากหลายในการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

หมายเหตุ: 1 แทน ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน 2 แทน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด 3 แทน เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด
ภาพที่ 5.1 เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อแยกหน้าที่การสื่อสารตามบริบทต่างๆ พบว่าหน้าที่การสื่อสารและบริบทที่พบอนุภาคลงท้าย “นะ” ซึ่งแยกเป็น 8 บริบท พบว่าหน้าที่การสื่อสารในบริบทที่พบมากที่สุดของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มตรงกัน คือ หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ หน้าที่การสื่อสารในบริบทที่พบเป็นอันดับที่สองของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มก็ตรงกัน คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขออภัย โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟัง นอกจากนี้กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นยังใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้น

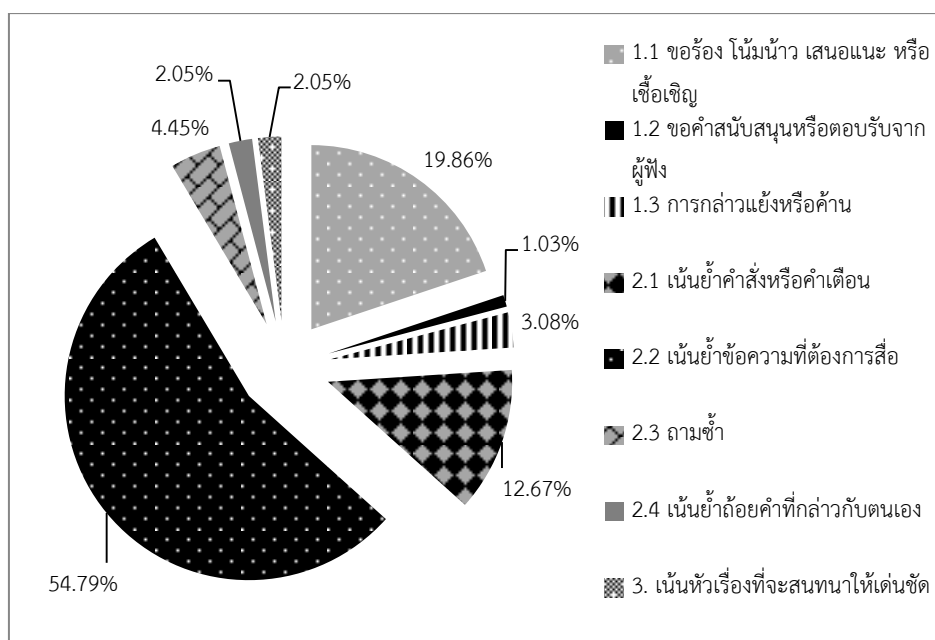
ย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำในจำนวนความถี่เป็นอันดับที่สองร่วมกับหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง ดังแสดงในตารางที่ 5.10 เมื่อคำนวณค่าทางสถิติ One-Way ANOVA ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตามคือ จำนวนความถี่ของการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารในบริบทแต่ละบริบทของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.10 เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

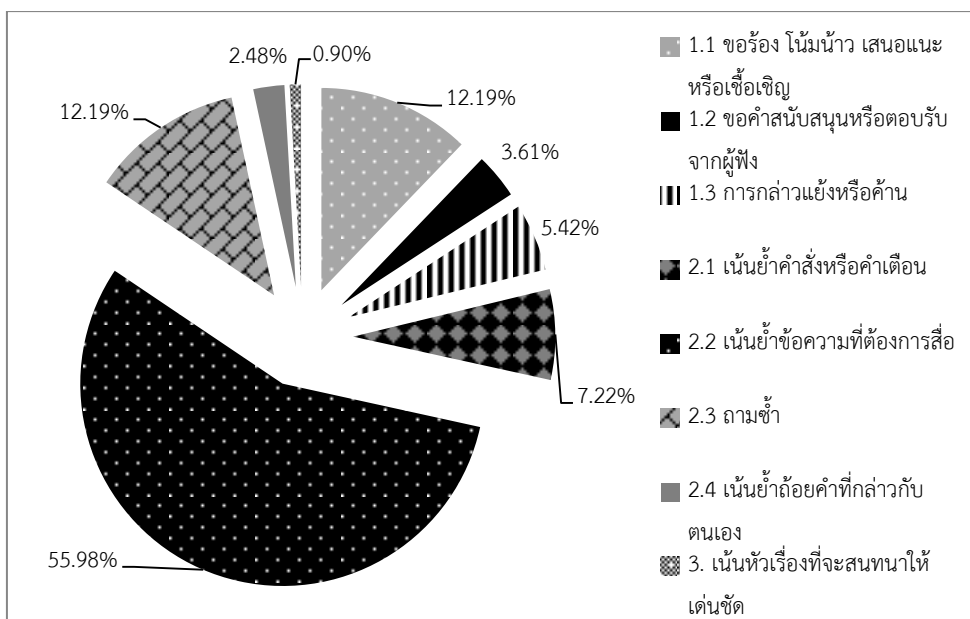
หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	เจ้าของภาษา	ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	ผู้พูดภาษาอังกฤษ
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญเชิญผู้ฟัง	19.86%	12.19%	14.94%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง	1.03%	3.61%	3.61%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	3.08%	5.42%	2.65%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	12.67%	7.22%	7.47%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	54.79%	55.98%	54.46%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	4.45%	12.19%	9.88%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	2.05%	2.48%	3.13%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	2.05%	0.90%	3.86%
รวม		100%	100%	100%

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาการกระจายของความถี่ของการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ตามหน้าที่การสื่อสารภายในแต่ละกลุ่ม พบว่าถึงแม้ว่าบริบทที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้มากที่สุดอันดับหนึ่งและอันดับสองไม่แตกต่างกัน แต่อันดับอื่นๆ ของแต่ละกลุ่มผู้ให้ข้อมูลแตกต่างกัน เช่น กลุ่ม

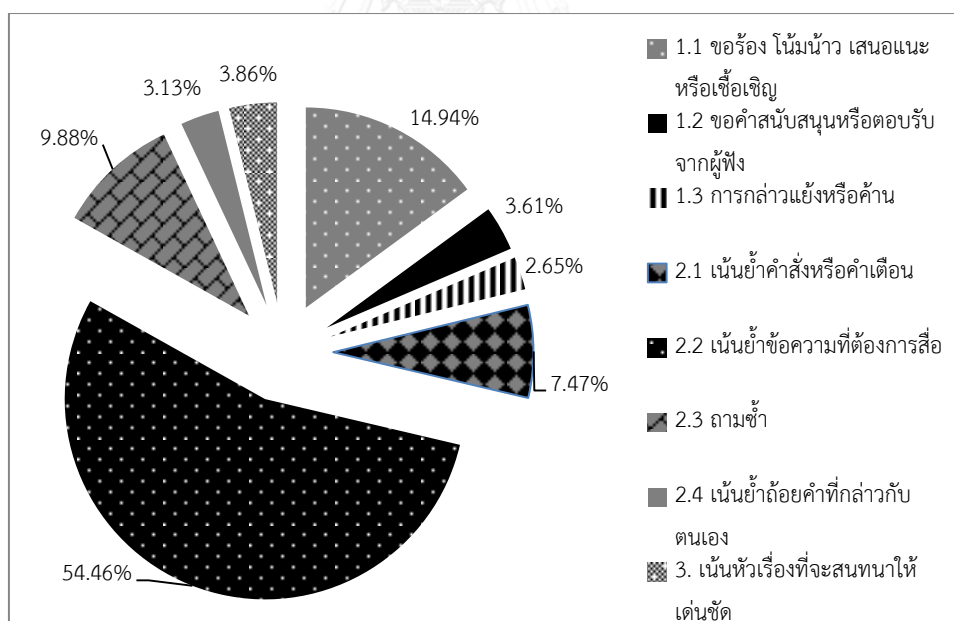
เจ้าของภาษาใช้อุภาคกลางท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟังเป็นอันดับสุดท้าย กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อุภาคกลางท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟังเป็นอันดับสุดท้าย ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุภาคกลางท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าเป็นอันดับสุดท้าย และอันดับอื่นๆ ของกลุ่มเจ้าของภาษา กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ ตามภาพที่ 5.2, 5.3 และ 5.4 ตามลำดับ

ภาพที่ 5.2 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคกลางท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

ภาพที่ 5.3 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาไทย

ภาพที่ 5.4 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลแต่ละกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองพบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ต่างจากกลุ่มเจ้าของภาษา ตามตัวอย่างที่

(25), (26) และ (27) ในตัวอย่างที่ (25) บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J17 และ J18 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนเป็นเพื่อนสนิทกัน และ J18 อยากรู้คะแนนวิชาภาษาไทยของ J17 แต่ผู้ให้ข้อมูล J17 ไม่อยากบอกเพราะได้คะแนนน้อย ดังนั้นพอ J18 ถามว่า J17 ได้คะแนนเท่าไร ผู้ให้ข้อมูล J17 จึงไม่บอกและตอบตามตรงว่าไม่อยากบอกเพราะได้คะแนนน้อย หลังจากนั้น J18 กล่าวว่า “อ้อ โอเคๆ ไม่เป็นไร ไม่ต้องถามนะ” การกล่าวว่า “ไม่ต้องถามนะ” ในผลัดการสนทนาที่ตนเองเป็นคนถามคะแนนของเพื่อนซึ่งเป็นการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ต่างจากเจ้าของภาษา หากเป็นเจ้าของภาษาอาจจะกล่าวว่า “อ้อ โอเคๆ ไม่เป็นไร ไม่ถามแล้วก็ได้นะ” หรือ “อ้อ โอเคๆ ไม่เป็นไร จะไม่ถามแล้ว”

(25) J18: คะแนนเท่าไรอ่ะ

J17: อ้อ ไม่อยากบอก เพราะว่า อืม

J18: ทำไมล่ะ

J17: น้อยๆ

J18: อ้อ โอเคๆ ไม่เป็นไร ไม่ต้องถามนะ

J17: อ้อ โอเค

ตัวอย่างที่ (26) บทสนทนาของผู้ให้ข้อมูล J18 ที่พูดกับตนเอง ในสถานการณ์ที่ J18 นัดพบ J17 ที่ร้านอาหาร แต่ J18 รถเสียและยังสับสนกับแผนที่โทรศัพท์ทำให้ติดต่อกับ J17 ไม่ได้ J18 จึงบ่นกับตัวเองว่า “ทำไม ทำไมโทรศัพท์ไม่ได้ และรถติดหนักขนาดนี้ J17 โกรธอยู่นะ อืม ขอโทษนะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ใน “ขอโทษนะ” ในบริบทที่ J18 พูดกับตนเองหรือจินตนาการว่าพูดกับ J17 ทั้งๆ ที่อยู่คนเดียวเป็นการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ต่างจากเจ้าของภาษา เนื่องจากไม่พบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เช่นนี้ในกลุ่มเจ้าของภาษา โดยในกลุ่มเจ้าของภาษาจะพบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทที่พูดกับตนเองเพื่อบ่น แสดงความสงสัย หรือแปลกใจกับตนเองเท่านั้น เช่น “ทำไมเป็นคนไม่รอบคอบแบบนี้นะ” เป็นต้น

(26) J18: ทำไม ทำไมโทรศัพท์ไม่ได้ และรถติดหนักขนาดนี้ J17 โกรธอยู่นะ อืม ขอโทษนะ

เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (27) บทสนทนาของ E4 ที่พูดกับตนเอง ในสถานการณ์ที่ E3 และ E4 นัดพบกัน ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง แต่ E4 สนิมนัดพบกันที่ไหน และสืมนำโทรศัพท์มือถือติดตัวมา จึงกล่าวว่า “จำไม่ได้ ขอโทษนะคะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ใน “ขอโทษนะ” ในบริบทที่ E4 พูดกับตนเองหรือจินตนาการว่าพูดกับ E3 ทั้งๆ ที่อยู่คนเดียวเป็นการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ต่าง

จากเจ้าของภาษา เนื่องจากไม่พบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เช่นนี้ในกลุ่มเจ้าของภาษา โดยในกลุ่มเจ้าของภาษาจะพบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทที่พูดกับตนเองเพื่อบ่น แสดงความสงสัย หรือแปลกใจกับตนเองเท่านั้น เช่น “ทำไมเป็นคนขี้ลืมแบบนี้ละ” เป็นต้น

- (27) E4: เอ็ม จำไม่ได้ บอก คุณกับ E3 เกี่ยวกับ เอ่อ จำไม่ได้ ขอโทษนะคะ อิม เจอ E3 ที่ ไหน จำไม่ได้ วางมาก E3 จะเห็นฉันไหม

5.1.3 วิจารณ์ของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”

หลังจากนับความถี่และวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากการสนทนาจริงในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์วิจารณ์ของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม (ผลความแตกต่างของการวิเคราะห์ระหว่างเจ้าของภาษา 2 คนและผู้วิจัย ดูใน หัวข้อ 5.1.2 ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ”)

5.1.3.1 วิจารณ์ของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มเจ้าของภาษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าถ้อยคำที่มีการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา มีวิจารณ์ต่างๆ ดังนี้ วิจารณ์บรรยาย วิจารณ์กำหนดให้ทำ วิจารณ์ผูกมัด และวิจารณ์แสดงความรู้สึก ในถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มเจ้าของภาษาในภาพรวมพบว่าวิจารณ์ของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากการใช้ในการสนทนาของกลุ่มเจ้าของภาษา มีรูปแบบไม่แตกต่างจากวิจารณ์ของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ได้นำเสนอไปในบทที่ 4 จากคลังข้อมูลภาษา ตัวอย่างของวิจารณ์ต่างๆ มีดังนี้

ตัวอย่าง (28) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวิจารณ์บรรยาย บทสนทนายระหว่างผู้ให้ข้อมูล T9 และ T10 ในสถานการณ์ที่ T10 ไม่เชื่อ T9 ว่าจังหวัดเชียงใหม่อยู่ไกลจากกรุงเทพมหานคร T10 จึงเดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่ด้วยตัวเองและทำให้รู้ว่าตนเองคิดผิดแต่ T9 พูดถูก ในบทสนทนานี้เป็นการเริ่มบทสนทนาที่ T10 โทรศัพท์ไปหา T9 และกล่าวว่า “นี่เราอยู่ที่ร้านอาหารที่เชียงใหม่” เพื่อบอกเล่าว่าตนเองอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ หากพิจารณาเจตนาของผู้พูดจะพบว่าถ้อยคำนี้แสดงวิจารณ์บรรยาย เนื่องจากผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง

ผู้พูดเพียงแค่อยากบอกเล่าให้ผู้ฟังรับรู้เท่านั้นว่าผู้พูดอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ สังเกตได้จากผู้ร่วมสนทนา คือ T10 ที่ไม่ได้กระทำบางสิ่งบางอย่างหลังจากได้ยินสิ่งที่ผู้พูดกล่าว และการใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้เป็นการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อในวัจนกรรมบรรยาย

(28) T10: ฮัลโหล แก นี่เราอยู่ที่ร้านอาหารที่เชียงใหม่นะ

T9: ว่าไงวะ

T10: แก มันไกลมากเลยเว้ย คือแบบที่แสบอกไว้อะ มันจริงมาก คือตอนแรกเราไม่รู้ว่ามันไกลขนาดนี้

T9: ก็ฉันบอกแกละไหม คือมีใครคิดว่าเชียงใหม่ใกล้กรุงเทพฯ บ้างวะ

ตัวอย่าง (29) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T13 และ T14 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนไปเรียนวาดรูปด้วยกัน และกำลังระบายสี แต่ T13 ระบายสีโดยไม่ได้ระวัง ทำให้สีเปื้อนมือ พอ T14 เห็นว่า T13 เปื้อนสีจึงไม่ยอมให้ตนเองเปื้อนไปด้วย และรีบกล่าวว่า “ไม่ อย่าเข้ามาใกล้กุนะ ไป” วัจนกรรมของถ้อยคำนี้เป็นวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เนื่องจาก T14 สั่งห้ามไม่ให้ T13 เข้าใกล้ตนเอง การใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ช่วยเน้นย้ำวัจนกรรมกำหนดให้ทำที่เป็นคำสั่งห้ามของ T14 ว่าไม่ให้ T13 เข้ามาใกล้ เพราะไม่ยอมเปื้อนไปด้วย

(29) T14: ต้องค่อยๆระบายสีแบบกุดิจะไม่ทำให้เสื้อ เสื้อผ้าสกปรกได้

T13: เชี่ย มือกูเประอะแล้วแล้วมึงก็ต้องเประอะด้วยดิ

T14: ไม่ อย่ามาเข้าใกล้กุนะ ไป

ตัวอย่าง (30) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมผูกมัด บทสนทนาระหว่าง T19 และ T20 ในสถานการณ์ที่ T20 จะไปเล่นไอซ์สเก็ตแล้วไม่มีรองเท้า จึงจะขอยืม T19 และ T19 ยินดีให้ยืม T20 จึงกล่าวว่า “เดี๋ยวเราจะรีบเอารองเท้ามาคืนให้เร็วที่สุดนะ” ซึ่งในถ้อยคำนี้เป็นวัจนกรรมผูกมัดที่ผู้พูดต้องการสัญญากับผู้ฟังว่าจะกระทำบางสิ่งให้ผู้ฟัง กล่าวคือ T20 สัญญาว่าจะนำรองเท้าของ T19 มาคืนให้เร็วที่สุด การใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำวัจนกรรมผูกมัดที่ผู้พูดจะนำรองเท้ากลับมาคืนให้เร็วที่สุด

- (30) T20: อ้อ T19 เรา เผลอว่าวันนี้เราอยากไปเล่นสเก็ตนะ แต่ว่ารองเท้าสเก็ตเราเสีย เราก็ก
เลยสงสัยว่าแบบ จะมายืม T19 ได้ป่าว
- T19: อ้อ ได้ดีๆ เราใส่รองเท้าเบอร์เดียวกันอยู่แล้วนี่ อยู่ในห้องเก็บของข้างล่างอะ เดี่ยว
เราพาไป
- T20: อ้าว ขอคุณ T19 เดี่ยวเราจะรีบเอารองเท้ามาคืนให้เร็วที่สุดนะ
- T19: อ้อ ไม่ต้องรีบๆ ช่วงนี้เราไม่ต้อง เราไม่ค่อยได้เล่นอะ แล้วแต่เลย

ตัวอย่าง (31) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมแสดง
ความรู้สึก บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T3 และ T4 ในสถานการณ์ที่ T3 ยืมรองเท้าสเก็ตจาก T4
และ T4 ยินดีให้ยืมเพราะตนเองไม่ค่อยได้เล่นไอซ์สเก็ตแล้ว T3 จึงกล่าวว่า “ขอบคุณนะ” ถ้อยคำนี้
แสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึก เนื่องจากผู้พูดต้องการขอบคุณผู้ฟังที่ให้ยืมรองเท้าสเก็ต การใช้
อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ยังช่วยเน้นย้ำวัจนกรรมแสดงความรู้สึกให้เด่นชัด ว่า T3 ต้องการแสดง
ความขอบคุณ T4 ที่ให้ตนยืมรองเท้าสเก็ต

- (31) T3: อืม โอเค ขอคุณน้ำ เดี่ยว เรายืมเสร็จแล้วเดี๋ยวเราจะเอามาคืนให้เร็วที่สุดเลย
- T4: เห้ย เออ ไม่เป็นไร คือเอาไปเล่นต่อก็ได้ เราก็ก็นั่งเล่นได้เล่นอะ เออ
- T3: เค ขอคุณนะ

นอกจากนี้ ยังพบถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมแสดง
ความรู้สึกเช่นกัน แต่เป็นการแสดงความรู้สึกในรูปแบบภาษาอื่นๆ เช่น การตำหนิ การบ่น และการ
แสดงความสงสัยหรือแปลกใจ เป็นต้น ดังตัวอย่าง (7) ดังแสดงอีกครั้งในตัวอย่าง (32) ถ้อยคำที่มีการ
ปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึก บทสนทนาของ T11 ที่พูดกับ
ตนเอง ในสถานการณ์ที่ T11 และ T12 นัดพบกันที่ร้านอาหาร แต่รถยนต์ของ T11 เสียระหว่างทาง
ไปร้านอาหาร และโทรศัพท์มือถือของ T11 แบตเตอรี่หมดทำให้ติดต่อกับ T12 ไม่ได้ สถานการณ์
T11 ค่อนข้างโมโหตนเองที่ไม่เช็ครถยนต์ก่อนออกเดินทาง และได้บ่นกับตนเอง ถ้อยคำ “ทำไมไม่เช็ค
ให้ดีนะ” เป็นถ้อยคำที่ T11 พูดกับตนเองเพื่อแสดงความรู้สึกโมโหและหงุดหงิดที่ไม่สามารถไปตาม
นัดได้ และยังไม่สามารถติดต่อกับ T12 ได้ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทนี้เพื่อต้องการเน้นย้ำ
ถ้อยคำที่บ่นกับตนเอง

- (32) T11: โอัย ทำไงดีเนี่ย เพื่อนรอ โอัย ทำไมไม่เซ่ครถให้ตี แล้วมัน มันมาเสียวอะไรตอนนีเนี่ย อี้แกเอ๊ย อีรถแก ทำไมไม่เซ่คให้ตีนะ โอัย โทรศัพทก็ไม่ได้เอาพาวเวอร์เบงค์มา เมื่อคืนก็ไม่ได้ชาร์จ รีบนอนอีก โอัย ทำไงดี เพื่อนรอ อี้ม มันจะโกรธเรามั้ยเนี่ย โอัย งานการก็ต้องทำ โอัย เพื่อนต้องมารอเพราะเราเลยเนี่ย ทำไงดีอ้อ โอัย

ตารางที่ 5.11 วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มเจ้าของภาษา

ประเภทวจนกรรม	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
วจนกรรมบรรยาย	168	57.53%
วจนกรรมกำหนดให้ทำ	112	38.36%
วจนกรรมผูกมัด	3	1.03%
วจนกรรมแสดงความรู้สึก	9	3.08%
รวม	292	100%

จากตารางที่ 5.11 วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่พบมากที่สุด คือ วจนกรรมบรรยาย พบถึง 168 ครั้ง จากทั้งหมด 292 ครั้ง คิดเป็น 57.53% ซึ่งถือได้ว่าเกินครึ่งหนึ่งของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” เป็นวจนกรรมบรรยาย ถัดมา คือ วจนกรรมกำหนดให้ทำ พบ 112 ครั้ง คิดเป็น 38.36% และวจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วจนกรรมผูกมัด พบเพียง 3 ครั้ง คิดเป็น 1.03%

5.1.3.2 วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ถ้อยคำที่มีการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นจากการใช้ในการสนทนาของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น พบว่ามีรูปแบบที่ไม่แตกต่างจากวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากคลังข้อมูลที่กล่าวไปในบทที่ 4 โดยมีประเภทของวจนกรรมต่างๆ ที่พบ คือ วจนกรรมบรรยาย วจนกรรมกำหนดให้ทำ วจนกรรมผูกมัด และวจนกรรมแสดงความรู้สึก มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง (33) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมบรรยาย บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J9 และ J10 ในสถานการณ์ที่ J9 เป็นเพื่อนสนิทกับ J10 และต้องการถามว่า J10 ได้เงินเดือนเท่าไร J10 ไม่อยากบอกเงินเดือนของตนเอง และได้ให้เหตุผลว่า “เพราะว่าเงินเดือนของคนญี่ปุ่นในประเทศไทยมันก็มีหลายระดับนะครับ” ถ้อยคำที่ J10 กล่าวมานี้เป็นถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมบรรยาย J10 ต้องการบอกเล่าว่าเงินเดือนที่คนญี่ปุ่นที่ทำงานในประเทศไทยมีหลายระดับไม่เท่ากัน การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำเหตุผลที่ J10 ไม่อยากบอกเงินเดือนของตนเองกับ J9 สืบไปได้จากผู้ร่วมสนทนาคือ J9 ที่ไม่ได้กระทำการสิ่งบางอย่างหลังจากได้ยินสิ่งที่ผู้พูดกล่าวเพียงแต่แสดงให้เห็นว่ารับทราบข้อมูลที่ J10 ได้กล่าวมา

(33) J9: ว่าแต่ว่า เงินเดือนคุณเท่าไรครับ

J10: ทาย ทาย คิดว่าได้เท่าไร

J9: อ่า คิดว่า 100,000 บาทได้มั๊ย

J10: โห เยอะจัง อืม มันไม่บอกดีกว่ามั๊ย เพราะว่าเงินเดือนของคนญี่ปุ่นในประเทศไทยมันก็มีหลายระดับนะครับ

J9: อ่า ครับ

ตัวอย่าง (34) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J5 และ J6 ในสถานการณ์ที่ J5 ล้มลงที่พื้นและเสื้อผ้าเปื้อนโคลน และ J5 ต้องการเข้ามาใกล้ J6 เพื่อให้ J6 ตัวเปื้อนไปด้วยกัน แต่ J6 ไม่อยากเปื้อนจึงกล่าวว่า “อย่าใกล้มานี่นะ” เพื่อห้ามไม่ให้ J5 เข้าใกล้ตนเอง ถ้อยคำนี้เป็นวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เนื่องจาก J6 มีเจตนาห้ามไม่ให้ J5 เข้ามาใกล้ตนเอง การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ช่วยเน้นวัจนกรรมกำหนดให้ทำของ J6 ให้เด่นชัดมากขึ้น

(34) J5: J6 J5 หกล้ม

J6: ไม่เป็นไร รีบไป เป็นไรมั๊ย

J5: ไม่เป็นไร แต่เสื้อสกปรกมาก

J6: อย่าใกล้มานี่นะ

ตัวอย่าง (35) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมผูกมัด บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J9 และ J10 ในสถานการณ์ที่ J10 ต้องการขอยืมรองเท้าสเก็ตของ J9

และ J9 ยินดีที่ให้ยืม J10 จึงขอบคุณ และกล่าวว่า “เดี๋ยวจะรีบเอากลับมานะครับ ยืม เดี่ยวพุงนี้ หรือไม่กี่วันมะรึนนี่ก็เอามาคืนนะครับ” วิจารณ์ของถ้อยคำนี้เป็นวิจารณ์ผูกมัด J10 กล่าวเพื่อ บอกว่าจะทำอะไรให้ J9 คือ J10 จะนำรองเท้ามาคืน และมีคำบ่งบอกอนาคต “วันพุงนี้หรือมะรึน” เพื่อบอกว่าจะทำตามสัญญาไว้เมื่อไร การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยเน้นย้ำวิจารณ์ผูกมัดให้เด่นชัดขึ้น

(35) J10: คืออยากจะยืมรองเท้าสเก็ตของ J9 ครับ

J9: ครับ ได้ครับ

J10: ขอขอบคุณมากเลยครับ เดี่ยวผมจะยืมไปเล่นสเก็ตเพราะว่ารองเท้าของผมเสีย

J9: อ่าครับ

J10: แต่เดี๋ยว เดี่ยวจะรีบเอากลับมานะครับ ยืม เดี่ยวพุงนี้หรือไม่กี่วันมะรึนนี่ก็เอามาคืน นะครับ

J9: ครับ อ่า ครับ คืนได้ไหมครับ พุงนี้

ตัวอย่าง (36) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวิจารณ์แสดงความรู้สึก บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J5 และ J6 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนนัดกันว่าจะไปดูหนังร่วมกัน แต่ J6 มีประชุมด่วนจึงไม่สามารถไปดูหนังกับ J5 ได้ เมื่อ J5 ชวนไปดูหนัง J6 จึงกล่าวว่า “ขอโทษนะคะ” และอธิบายเหตุผลว่ามีธุระจึงไม่สามารถไปดูหนังด้วยได้ การกล่าวถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดต้องการแสดงวิจารณ์แสดงความรู้สึก ซึ่งผู้พูดรู้สึกผิดต่อผู้ฟังที่ไม่สามารถไปดูหนังตามที่เคยนัดกันได้ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเน้นย้ำวิจารณ์แสดงความรู้สึก

(36) J5: J6 ไปดูหนังกันเถอะ

J6: ขอโทษนะคะ วันนี้ฉันมีธุระ มีประชุมกันค่ะ

นอกจากนี้ ยังพบถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวิจารณ์แสดงความรู้สึกเช่นกัน แต่เป็นการแสดงความรู้สึกในรูปแบบภาษาอื่นๆ เช่น การตำหนิ การบ่น และการแสดงความสงสัยหรือแปลกใจ เป็นต้น ดังตัวอย่าง (37) บทสนทนาของผู้ให้ข้อมูล J21 ในสถานการณ์ที่ J21 และ J22 นัดพบกันที่ร้านอาหาร แต่รถยนต์ของ J21 เสียอยู่ระหว่างทาง และโทรศัพท์แบตเตอรี่หมด จึงทำให้ติดต่อกับ J22 ไม่ได้ J21 จึงรู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจตนเองที่ไม่ได้เช็คสภาพรถยนต์ก่อนออกจากบ้าน J21 กล่าวว่า “ทำไมผมไม่ได้เช็ครถยนต์ก่อนออกมาบ้านนะ” ถ้อยคำนี้ J21

กล่าวเพื่อต้องแสดงอารมณ์หงุดหงิดต่อตนเอง ดังนั้นถ้อยคำนี้จึงเป็นวัจนกรรมแสดงความรู้สึก การใช้
อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยเน้นย้ำถ้อยคำที่ J21 แสดงความรู้สึกหงุดหงิดต่อตนเองให้
เด่นชัด

(37) J21: โอ๊ย ทำไมผมไม่ได้ใช้รถยนต์ก่อนออกมาบ้านนะ โทรศัพท์ก็แบตหมดติดต่อเขา
ยังงี้ดี ก็ซิบหายแล้ว

วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่
พบมากที่สุด คือ วัจนกรรมบรรยาย โดยพบจำนวน 246 ครั้ง จากทั้งหมด 443 ครั้ง คิดเป็น 55.53%
ซึ่งเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนทั้งหมด ถัดมา คือวัจนกรรมกำหนดให้ทำ จำนวน 152 ครั้ง คิดเป็น
34.31% และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด พบเพียง 6 ครั้ง คิดเป็น 1.35% ดังตาราง
ที่ 5.12

ตารางที่ 5.12 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ประเภทวัจนกรรม	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	246	55.53%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	152	34.31%
วัจนกรรมผูกมัด	6	1.35%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	39	8.80%
รวม	443	100%

5.1.3.3 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้ พูดภาษาอังกฤษ

เช่นเดียวกับกลุ่มเจ้าของภาษา และกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ถ้อยคำที่มีการใช้อนุภาคลงท้าย
“นะ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษจากการใช้ในการสนทนามีรูปแบบที่ไม่แตกต่างจากวัจนกรรมของ
ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 โดยมีประเภทของ
วัจนกรรมต่างๆ ที่พบ คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรม
แสดงความรู้สึก มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง (38) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมบรรยาย บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E9 และ E10 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนต้องช่วยกันคิดว่าจะสร้างสวนสัตว์ใหม่ที่ไหน และนำสัตว์อะไรมาไว้ในสวนสัตว์บ้าง E9 เสนอว่าควรที่จะสร้างที่ห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง ถ้าเผาห้างมาบุญครองทิ้งก็จะมีพื้นที่ในการสร้างสวนสัตว์ E10 จึงแสดงความคิดเห็นว่า “ก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องนะ” วัจนกรรมของถ้อยคำนี้เป็นวัจนกรรมบรรยาย E10 บอกเล่าว่าถ้าเผาห้างมาบุญครองก็จะเป็นอีกหนึ่งเรื่องที่ต้องช่วยกันคิด ซึ่งเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อประเด็นที่ผู้ร่วมสนทนาพูดขึ้นมาเท่านั้น ดังนั้นจึงเป็นการแสดงวัจนกรรมบรรยาย เนื่องจากเจตนาของผู้พูดไม่ต้องการให้ผู้ฟังกระทำการใดๆ เพียงแต่บอกข้อมูลในสิ่งที่ตนเองคิด สังเกตได้จากผู้ร่วมสนทนาคือ E9 ที่ไม่ได้กระทำการบางสิ่งบางอย่างหลังจากได้ยินสิ่งที่ผู้พูดกล่าว การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อช่วยเน้นย้ำถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมบอกเล่าของ E10

(38) E9: มาบุญครอง

E10: อ่า ราคาจะประมาณเท่าไรรู้ไหม

E9: ถ้าเผาอาคารมาบุญครองก็สร้างสวนสัตว์ได้

E10: ก็ ก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องนะ

E9: มันยุ่งยากใช่ไหม

ตัวอย่าง (39) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ บทสนทนาระหว่าง E17 และ E18 ในสถานการณ์ที่ E17 และ E18 ต้องวางแผนไปเที่ยวต่างประเทศร่วมกัน และ E18 เสนอว่าควรไปเที่ยวที่ประเทศอินเดีย เพราะเป็นประเทศที่ใหญ่ เดินทางด้วยรถไฟหรือรถจักรยานยนต์ก็ได้ E17 จึงถามว่าจะไปเมื่อไร E18 ได้ยินคำถามไม่ชัด จึงได้ถามเพื่อขอข้อมูลจาก E17 อีกครั้งว่า “อะไรนะครับ” ถ้อยคำนี้เป็นถ้อยคำแสดงคำถามเพื่อต้องการคำตอบจากผู้ฟัง เป็นการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อช่วยเน้นย้ำคำถามซึ่งเป็นวัจนกรรมกำหนดให้ทำของ E18 เพื่อขอข้อมูลที่ E17 ได้พูดไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง

(39) E18: ประเทศใหญ่ด้วย เรา เราอยาก อยากไปดู ไปรถไฟไปมอเตอร์ไซด์ไปไหนก็ได้

E17: อืมๆ น่าจะดี ก็ไป ไปเมื่อไหร่ดี

E18: อะไรนะครับ

E17: ไป ไปเมื่อไหร่

E18: ผมคิดว่าผม เอ่อ เดือนหน้าผมมีวันหยุดสองอาทิตย์ คุณไปได้ไหม

ตัวอย่าง (40) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมผูกมัด บทสนทนาระหว่าง E13 และ E14 ในบทสนทนาที่ 13 ขอยิ้มชุดสูทของ E14 และ E14 ยินดีให้ยิ้ม E13 จึงกล่าวว่า “แต่เราจะขอเวลาซักรีสักสองสามวัน แล้วเราค่อยเอามาคืน E14 นะ” และ “เดี๋ยวเราซักรให้ แล้วก็เอามาคืนอีกสักสามสี่วันนะ” ถ้อยคำเหล่านี้เป็นวัจนกรรมผูกมัดที่ E13 สัญญาว่าจะซักรชุดสูทที่ยืมจาก E14 และนำมาคืนในอนาคต มีคำบ่งบอกอนาคตปรากฏร่วมด้วย คือ “ซักรสองสามวัน” และ “อีกสามสี่วัน” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้เพื่อช่วยเน้นย้ำวัจนกรรมผูกมัดให้เด่นชัดและเป็นการเน้นว่า E13 จะนำชุดสูทมาคืน E14

(40) E13: ก็เดี๋ยวเราสมัครงานเนี่ย เรามีนัดสมัครงานวันพรุ่งนี้ แต่ว่าเราจะขอเวลาซักรีสักสองสามวัน แล้วเราค่อยเอามาคืน E14 นะ

E14: ได้ค่ะ จริงๆ เอามาคืนก็ได้ แล้วเราซักรเองก็ได้

E13: อ้อ

E14: ไม่มีปัญหา

E13: เดี่ยวเราซักรให้ แล้วก็เอามาคืนอีกสักสามสี่วันนะ

ตัวอย่าง (41) ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึก บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E19 และ E20 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนนัดกันว่าจะไปดูหนังด้วยกัน แต่ E20 มีประชุมด่วนจึงไม่สามารถไปดูหนังกับ E19 ได้ E20 จึงกล่าวว่า “ขอโทษนะ วันนี้ไปดูหนังไม่ได้นะ” ถ้อยคำที่ E20 กล่าวขอโทษนี้เป็นการแสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเนื่องจาก E20 รู้สึกผิดที่ไม่สามารถไปดูหนังกับ E19 ได้ทั้งที่ตกลงว่าจะไปด้วยกัน การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อเป็นการเน้นย้ำเจตนาที่ผู้พูดต้องการขอโทษผู้ฟัง

(41) E20: มีอีก เรื่องดูหนัง อ้อ ครับ

E20: ขอโทษนะ วันนี้ไปดูหนังไม่ได้นะ รู้ว่าเราบอกว่าเราจะไปประมาณหนึ่งเดือนแล้วแต่ผมต้องประชุมที่ทำงานนะ

นอกจากนี้ ยังพบถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่แสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเช่นกัน แต่เป็นการแสดงความรู้สึกในรูปแบบภาษาอื่นๆ เช่น การตำหนิ การบ่น และการแสดงความสงสัยหรือแปลกใจ เป็นต้น ดังตัวอย่าง (42) บทสนทนาระหว่าง E11 และ E12 ในสถานการณ์ที่ E12 ขอให้ E11 ช่วยสอนจอตรงในที่แคบ แต่ E11 พยายามอธิบายอยู่หลายครั้ง E12 ก็ไม่เข้าใจ E11 จึงเกิดความหงุดหงิดและไม่พอใจ เพราะคิดว่า E12 ไม่ตั้งใจฟัง จึงได้กล่าวว่า “ทำไมไม่ตั้งใจฟังเรื่องนะ” E11 ถ้าดูเจตนาของผู้พูดจะพบว่า E11 ต้องการแสดงความรู้สึกไม่พอใจที่ตนเองอธิบายหลายครั้งจนเหนื่อย แต่ E12 ก็ยังทำไม่ได้ และอาจจะไม่ตั้งใจฟัง ดังนั้นจึงเป็นการแสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึก การใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อย้ำถ้อยคำของผู้พูดให้มีความเด่นชัด และบ่งชี้เจตนาของผู้พูดในการแสดงความรู้สึก

(42) E12: ขอโทษนะ ผมไม่เข้าใจ จอตรงยังไง

E11: อ้าว ทำไม ทำไมไม่ตั้งใจฟังเรื่องนะ

E12: ฟังครับ เอ่อ ไม่เข้าใจ ต้องไป เอ่อ คุณบอกเลี้ยวซ้ายแล้วก็เลี้ยวขวา ไม่เข้าใจ

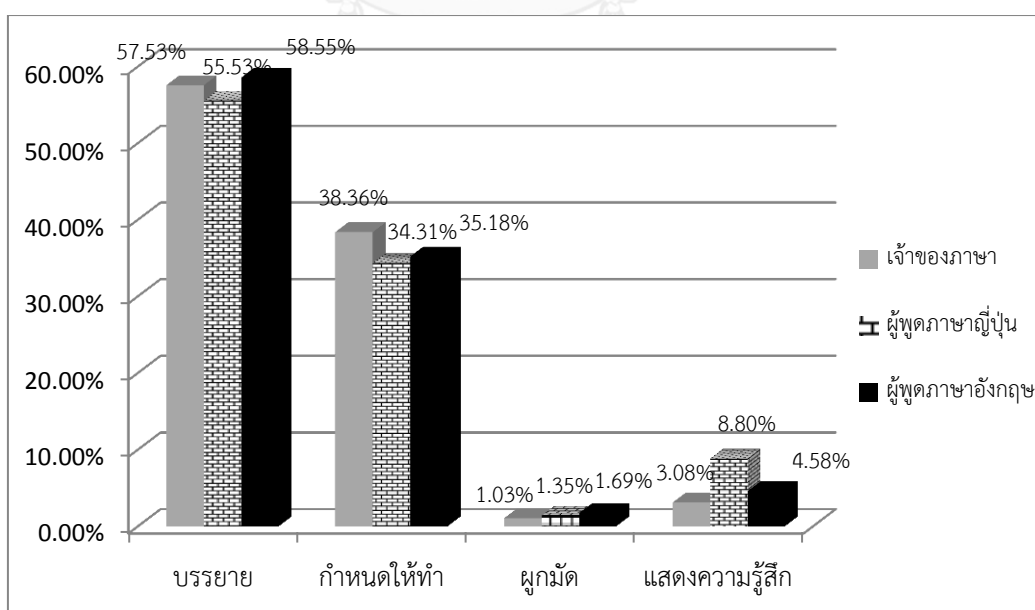
ตารางที่ 5.13 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในกลุ่มผู้พูด
ภาษาอังกฤษ

ประเภทวัจนกรรม	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	243	58.55%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	146	35.18%
วัจนกรรมผูกมัด	7	1.69%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	19	4.58%
รวม	415	100%

จากตารางที่ 5.13 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยผู้พูดภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ วัจนกรรมบรรยาย จำนวน 243 ครั้ง จากทั้งหมด 415 ครั้ง คิดเป็น 58.55% ซึ่งถือว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนทั้งหมด ถัดมาคือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ 146 ครั้ง คิดเป็น 35.18% ในขณะที่วัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัดพบ 7 ครั้ง คิดเป็น 1.69%

5.1.3.4 เปรียบเทียบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม พบว่าวัจนกรรมบรรยายเป็นวัจนกรรมที่พบมากที่สุดของทั้งสามกลุ่ม อันดับรองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด ดังภาพที่ 5.5 เมื่อคำนวณค่าทางสถิติ One-Way ANOVA ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ จำนวนความถี่ของการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน ยกเว้นวัจนกรรมแสดงความรู้สึก ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 3.910, p = .026$] ดังนั้นจึงได้มีการทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อแยกเปรียบเทียบความแตกต่างของวัจนกรรมแสดงความรู้สึกของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ออกเป็นคู่ๆ ระหว่างกลุ่มเจ้าของภาษาเทียบกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น กลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ และกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ เมื่อเทียบแต่ละคู่แล้ว พบว่าผลของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .033$) ในขณะที่ผลของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ($p = .147$) และผลของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ($p = .781$)

ภาพที่ 5.5 เปรียบเทียบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

5.1.4 สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) พบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ในแง่ความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารไม่แตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้พูดภาษาไทยและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ในทุกหน้าที่การสื่อสารและบริบท หน้าที่การสื่อสารที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเลือกใช้มากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้น้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด เมื่อแยกความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารตามบริบทต่างๆ พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ และรองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง แต่อันดับของบริบทอื่นๆ แตกต่างกันทั้งสามกลุ่ม

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาไทยใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ได้ทุกหน้าที่การสื่อสาร โดยใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ในความถี่และความหลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารลดความแข็งแกร่งของเนื้อความ และหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำ พบว่าผลการวิจัยจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้พูดภาษาไทยสามารถใช้ อุนภาคลงท้าย “นะ” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้ อุนภาคลงท้าย “นะ” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเช่นกัน

ผลการวิจัยจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดในแง่วัจนกรรมพบว่าจำนวนและความหลากหลายของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุนภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามไม่แตกต่างกัน ยกเว้นวัจนกรรมแสดงความรู้สึกที่ผลของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาไทยแตกต่างกัน ในขณะที่ผลของกลุ่มเจ้าของ

ภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน วัจนกรรมที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม คือ วัจนกรรมบรรยาย รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือ ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อนุภาคลงท้าย “นะ” สามารถปรากฏได้ ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ต่างจากเจ้าของภาษา คือ ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมบรรยายและวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่สามารถใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้ หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ในทางกลับกัน กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างวัจนกรรมและหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” กล่าวคือ วัจนกรรมที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม คือ วัจนกรรมบรรยายที่ผู้ฟังต้องการให้ข้อมูลหรือบอกเล่า บางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำ ถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ

ข้อสังเกตที่พบจากผลการวิจัยข้างต้น คือ ถึงแม้ความถี่ของการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่หากพิจารณาความถี่ภายในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลแต่ละกลุ่ม พบว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของทั้งสามกลุ่มแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มเจ้าของภาษามีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุด (S.D. = 1.05) แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลภายในกลุ่มนี้ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในแง่ของความถี่ภายในกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนัก กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษา (S.D. = 3.67) แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลภายในกลุ่มนี้ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในแง่ของความถี่ภายในกลุ่มแตกต่างกันมากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษา กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูล J14 ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุดคิดเป็น 15.79% ในขณะที่ J2 ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” เพียง 0.86% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด (S.D. = 5.37) แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลภายในกลุ่มนี้ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในแง่ของความถี่ภายในกลุ่มแตกต่างกันมากที่สุด กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูล E20 ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุดคิดเป็น 18.29% ในขณะที่ E8 และ

E22 ไม่ใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” แม้แต่ครั้งเดียว ดังนั้นผลการวิจัยของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองอาจจะมาจากการใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลบางคนในกลุ่มมากกว่าทุกคนในกลุ่ม

อีกทั้งข้อสังเกตเพิ่มเติมที่พบคือ ขอบเขตการวิจัยนี้ที่ไม่นับการปรากฏร่วมของอนุภาคแสดงมาลา (mood particle) อื่นๆ เช่น “หรรอนนะ” “ด้วยนะ” “หนอยนะ” เป็นต้น แต่เมื่อพิจารณาเบื้องต้นและเปรียบเทียบการใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ มากที่สุดถึง 96 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 8,422 ถ้อยคำ คิดเป็น 1.14% ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ เพียง 21 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 7,879 ถ้อยคำ คิดเป็น 0.26% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ เพียง 41 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 9,047 ถ้อยคำ คิดเป็น 0.45% ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มอาจจะยังไม่สามารถเทียบเท่ากับเจ้าของภาษาได้

จากการวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาและผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาผลการวิจัยพบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่มีแสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึกคิดเป็น 3.08% ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่มีแสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึกคิดเป็น 8.80% จะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ในวัจนกรรมนี้มากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษาอย่างเห็นได้ชัด เมื่อพิจารณาที่ข้อมูลการใช่อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมแสดงความรู้สึก พบว่าถ้อยคำ “ขอโทษนะ” เป็นถ้อยคำที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้มากกว่าครึ่งหนึ่งของถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมเดียวกันทั้งหมด ดังตัวอย่างที่ (43) และ (44) ในตัวอย่างที่ (43) เป็นสถานการณ์ที่ J17 และ J18 มีนัดไปดูหนังด้วยกัน แต่เมื่อถึงวันนัด J18 ติดธุระจึงไม่สามารถไปดูหนังกับ J17 ได้ จากตัวอย่างนี้จะสังเกตเห็นได้ว่า J18 กล่าว “ขอโทษนะ” หลายครั้งเพื่อย้ำว่าตนเองรู้สึกผิดที่ไปดูหนังกับ J17 ตามที่ตกลงกันไว้ไม่ได้

- (43) J18 โอ้ J17 ขอโทษนะ มีธุระแล้ว
 J17 ฮะ ทำไม ทำอะไร
 J18 ก็หัวหน้าโทรมาหา
 J17 อืม
 J18 มีประชุม ประชุมฉุกเฉิน เอ่อ
 J17 หา
 J18 ขอโทษนะ อ่อ
 J17 ทำไม J17 รอนานแล้ว
 J18 ขอโทษๆ ครึ่งหน้าเลี้ยงอาหารให้ J17 โอเคมัย
 J17 อยากให้มาเร็วๆ วันนี้มาไม่ได้หรือ
 J18 ไม่ได้ ขอโทษน้ำ J17
 J17 อืมๆ

เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (44) เป็นสถานการณ์ที่ J21 และ J22 มีนัดไปดูหนังด้วยกัน แต่เมื่อถึงวันนัด J22 ติดธุระจึงไม่สามารถไปดูหนังกับ J21 ได้ จากตัวอย่างนี้จะสังเกตได้ว่า J22 กล่าว “ขอโทษนะ” หลายครั้งเพื่อย้ำว่าตนเองรู้สึกผิดที่ไปดูหนังกับ J21 ตามที่ตกลงกันไว้ไม่ได้

- (44) J22 ไม่รู้ เออ ขอโทษนะครับวันนี้ เอ่อ งานยังไม่เสร็จเลยครับ มีประชุม
 J21 มีประชุมหรือ
 J22 ใช่ อีก
 J21 แล้ว
 J22 แล้ว ก็ไป
 J21 ก็แสดงว่าไป ไปดูหนังไม่ได้หรือครับ
 J22 ใช่ ขอโทษจริงๆ ขอโทษนะครับ
 J21 โอ้ย ไม่ได้ ต้องไปนะ
 J22 แต่ว่า เอ่อ แต่มีประชุมสำคัญนะครับ แต่ต้อง ต้องไป
 J21 ก็ไม่สำคัญ ผมสำคัญกว่า
 J22 เอ่อ ขอ เอ่อ ขอโทษครับ

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าผู้พูด J18 และ J22 กล่าว “ขอโทษนะ” หลายครั้งในสถานการณ์เดียว อีกทั้งยังกล่าว “ขอโทษ” “ขอโทษจริงๆ” และ “ขอโทษน้ำ” เพื่อเน้นย้ำว่าตนเองรู้สึกผิดหลายครั้ง ซึ่งไม่ค่อยพบในบทสนทนาของกลุ่มเจ้าภาษา ข้อแตกต่างนี้อาจจะอธิบายได้ว่าเป็นความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมของการแสดงออกในการขอโทษที่คนญี่ปุ่นอาจจะมีการย้ำคำขอโทษหลายๆ ครั้งเพื่อที่จะแสดงให้ผู้ฟังเห็นว่าผู้พูดรู้สึกผิด

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ข้างต้น พบว่าความถี่ของหน้าที่การสื่อสารที่ใช้โดยกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองสอดคล้องกับความถี่ของหน้าที่การสื่อสารที่พบจากคลังข้อมูลภาษา การวิเคราะห์ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่พบมากที่สุดจากคลังข้อมูลภาษา คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่การสื่อสารที่พบน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด และความถี่ของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่พบมากที่สุด คือ วัจนกรรมบรรยาย รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ถัดมา คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดมากที่สุด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่การสื่อสารที่ใช้น้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด และความถี่ของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่พบมากที่สุดคือ วัจนกรรมบรรยาย รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ถัดมา คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด เนื่องจากข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาอาจถือได้ว่าเป็นตัวแทนของข้อมูลรับเข้า (input) อาจเป็นไปได้ว่าการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้รับอิทธิพลมาจากความถี่ของข้อมูลรับเข้า (input frequency) สอดคล้องกับ Ellis (1994) ที่สรุปว่าความถี่ของข้อมูลรับเข้าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของผู้เรียนภาษาที่สอง อีกทั้ง Gass (1988, อ้างใน Gass and Selinker, 2008) และ Schmidt (1990) กล่าวว่าข้อมูลรับเข้าที่มีความถี่มากก็จะมีผลโดดเด่นต่อผู้เรียน ในงานวิจัยนี้เมื่อผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีโอกาสได้พบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” จากเจ้าของภาษาในหน้าที่การสื่อสารใดหน้าที่หนึ่งมากกว่าหน้าที่การสื่อสารอื่นๆ จึงมีแนวโน้มว่าผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะใช้อนุภาคลงท้ายในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมที่มีความถี่สูงได้มากกว่าหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมที่มีความถี่ต่ำ

5.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย

ผลการวิจัยในส่วนของการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” จากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) เป็นการวัดความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม อีกทั้งยังทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” หรืออนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ กับบริบทที่เหมาะสม การคิดคะแนนของแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยทำได้โดยหากผู้ให้ข้อมูลเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นมากที่สุดก็จะถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องและนับเป็นหนึ่งในคะแนนซึ่งภายในหนึ่งสถานการณ์จะมีเพียงหนึ่งคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นมากที่สุด

5.2.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ”

ผลการวิจัยในส่วนของการใช้หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” เป็นการทดสอบว่าผู้ให้ข้อมูลเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และเข้าใจบริบทของการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ได้มากน้อยเพียงใด

5.2.1.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

กลุ่มเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ทั้งสามหน้าที่คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด โดยผู้ให้ข้อมูลทุกคนเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ต้องใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทั้ง 26 สถานการณ์ กล่าวคือ ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้มีจำนวน 20 คน และทั้งหมดตอบถูกต้องในทุกๆ สถานการณ์ กลุ่มเจ้าของภาษาจึงได้คะแนนเต็ม 520 คะแนน ($26 \times 20 = 520$ คะแนน) คิดเป็น 100% ทุกวัจนกรรม ดังแสดงในตารางที่ 5.14

ตารางที่ 5.14 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

หน้าที่การสื่อสาร	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	160/160	100%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	320/320	100%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	40/40	100%
รวม	520/520	100%

เมื่อแยกตามบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ก็พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาเข้าใจหน้าที่การสื่อสารในบริบทต่างๆ ของอนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ 100% ทุกหน้าที่การสื่อสารและบริบท ดังแสดงในตารางที่ 5.15

ตารางที่ 5.15 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง	80/80	100%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง	40/40	100%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	40/40	100%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	80/80	100%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	120/120	100%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	80/80	100%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	40/40	100%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	40/40	100%
รวม		520/520	100%

5.2.1.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่น

กลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นสามารถตอบคำถามวัดความเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของ “นะ” รวมทั้งสามหน้าที่ ได้ 373 คะแนนจากคะแนนเต็ม 520 คะแนน คิดเป็น 71.73% หากแยกตามหน้าที่การสื่อสารพบว่า กลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนมากที่สุด 135 คะแนน จากคะแนนเต็ม 160 คะแนน คิดเป็น 84.38% ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้เพียงครึ่งหนึ่งสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด โดยคิดเป็นคะแนนได้เพียง 21 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 52.50% ดังแสดงในตารางที่ 5.16

ตารางที่ 5.16 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่น

หน้าที่การสื่อสาร	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	135/160	84.38%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	217/320	67.81%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	21/40	52.50%
รวม	373/520	71.73%

ตารางที่ 5.17 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง	71/80	88.75%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง	35/40	87.5%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	29/40	72.5%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	46/80	57.5%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	108/120	90%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	49/80	61.25%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	14/40	35%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	21/40	52.5%
รวม		373/520	71.73%

ตารางที่ 5.17 แสดงความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น หากแยกหน้าที่การสื่อสารตามบริบท พบว่าหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อเป็นหน้าที่การสื่อสารและบริบทที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเข้าใจมากที่สุด โดยได้คะแนน 108 คะแนน จากคะแนนเต็ม 120 คะแนน คิดเป็น 90% ซึ่งถือได้ว่าผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เข้าใจหน้าที่การสื่อสารและบริบทนี้มากที่สุด ถัดมา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเข้าใจหน้าที่การสื่อสารนี้คิดเป็น 71 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน คิดเป็น 88.75% ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ถามเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเข้าใจและเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมได้มากที่สุด เช่น ตัวอย่าง (45) ในสถานการณ์ที่ผู้พูดเป็นห่วงเพื่อน และต้องการแนะนำให้เพื่อนพักผ่อนจะได้หายจากอาการเวียนหัว ซึ่งคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือ

ตัวเลือก ง. การใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” ในสถานการณ์นี้ช่วยทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบท เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟัง โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นทั้งหมด 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

- (45) เพื่อนของคุณรู้สึกเวียนหัวเพราะพักผ่อนไม่เพียงพอ จึงขอลกลับบ้านก่อนเวลา คุณเป็นห่วงเพื่อนมาก คุณจึงพูดว่า
- ก. พักผ่อนเยอะๆ มั้ง
- ข. พักผ่อนเยอะๆ ที
- ค. พักผ่อนเยอะๆ แล้ว
- ง. พักผ่อนเยอะๆ นะ

หน้าที่การสื่อสารและบริบทที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้คะแนนน้อยเป็นอันดับสุดท้าย คือ หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง ได้คะแนนเพียง 14 คะแนน จากคะแนนทั้งหมด 40 คะแนน คิดเป็น 35% ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ถามเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคกลางท้าย “นะ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเข้าใจและเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมได้น้อยที่สุด เช่น ตัวอย่าง (46) สถานการณ์ที่ผู้พูดบ่นกับตัวเองที่ลืมซื้อเค้กมาให้น้องสาวในวันเกิด ซึ่งสถานการณ์นี้เป็นหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง ตัวเลือกที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือตัวเลือก ก. เป็นการใช้อินุภาคกลางท้าย “นะ” เพื่อเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเองว่าลืมซื้อเค้กให้น้องสาวได้อย่างไร กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเพียง 7 ใน 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

- (46) วันนี้เป็นวันเกิดของน้องสาว แต่คุณลืมซื้อเค้กมาให้ คุณจึงบ่นกับตัวเองว่า
- ก. ลืมไปได้ไงนะ
- ข. ลืมไปได้ไงด้วย
- ค. ลืมไปได้ไงที
- ง. ลืมไปได้ไงมั้ง

5.2.1.3 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้ตอบคำถามวัดความเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของ “นะ” รวมทั้งสามหน้าที่ได้คะแนน 362 คะแนน จากคะแนนทั้งหมด 520 คะแนน คิดเป็น 69.62% หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้มากที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน โดยได้คะแนน 133 คะแนน จากคะแนนเต็ม 160 คะแนน คิดเป็น 83.13% และหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดเป็นหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลกลุ่มนี้ได้คะแนนน้อยที่สุด โดยได้คะแนน 23 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 57.50% ตามตารางที่ 5.18

ตารางที่ 5.18 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

หน้าที่การสื่อสาร	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	133/160	83.13%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	206/320	64.38%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	23/40	57.50%
รวม	362/520	69.62%

ตารางที่ 5.19 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟัง	73/80	91.25%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง	32/40	80.00%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	28/40	70.00%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	41/80	51.25%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	94/120	78.33%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	55/80	68.75%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	16/40	40.00%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	23/40	57.50%
รวม		362/520	69.62%

ตารางที่ 5.19 แสดงความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารตามบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ หากแยกหน้าที่การสื่อสารตามบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟังเป็นหน้าที่การสื่อสารและบริบทที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจ และได้คะแนนมากที่สุด คือ 73 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน คิดเป็น 91.25% และรองลงมา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง ได้คะแนน 32 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 80% ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ถามเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสาร “นะ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมได้มากที่สุด เช่น ตัวอย่าง (47) สถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการเชิญเพื่อนมาร่วมงานวันเกิดของตนเอง ตัวเลือกที่เหมาะสมมากที่สุด คือ ตัวเลือก ข. เป็นการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังมาร่วมงานวันเกิดของตนเอง แต่เพื่อไม่ให้เป็นการ

บังคับผู้ฟังจนเกินไป ผู้พูดจึงใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” เพื่อให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษจำนวน 19 คน จากทั้งหมด 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

(47) คุณอยากชวนเพื่อนมางานวันเกิดของคุณ คุณจึงพูดว่า

- ก. มางานวันเกิดฉันมั่ง
- ข. มางานวันเกิดฉันนะ
- ค. มางานวันเกิดฉันหรือ
- ง. มางานวันเกิดฉันแล้ว

ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอุณภาคลงท้าย “นะ” น้อยที่สุดเหมือนกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คือ หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง ได้คะแนน 16 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 40% ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ถามเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสาร “นะ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมได้น้อยที่สุด เช่น ตัวอย่าง (48) สถานการณ์นี้ผู้พูดกล่าวถ้อยคำกับตนเองเพื่อแสดงความสงสัย ตัวเลือกที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุดคือ ตัวเลือก ง. ผู้พูดใช้อุณภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเพียง 8 คน จากทั้งหมด 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

(48) คุณไม่แน่ใจว่าเพื่อนใหม่ของคุณนิสัยอย่างไร คุณพูดกับตัวเองว่า

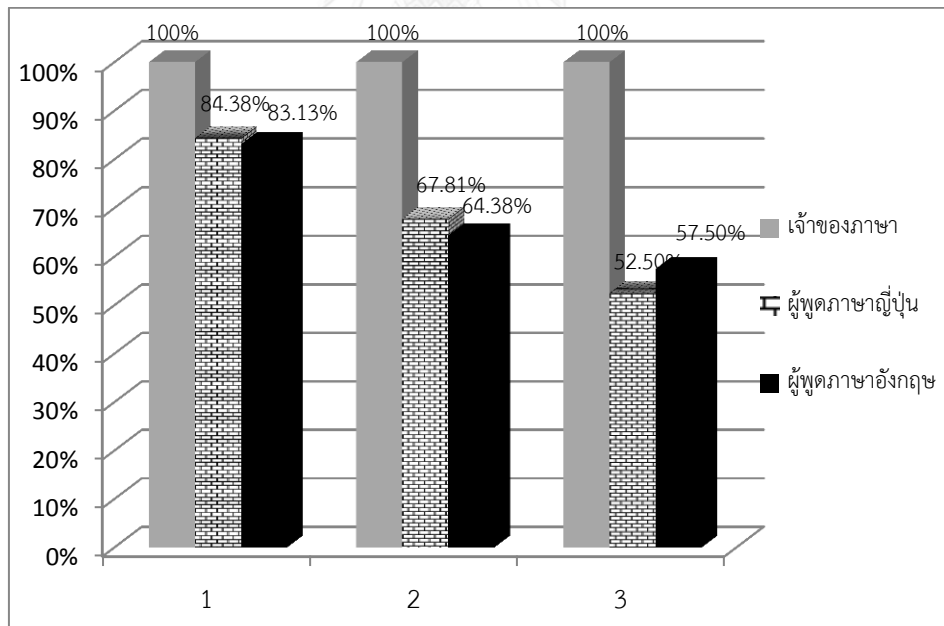
- ก. เขาเป็นคนยังไงหน่อย
- ข. เขาเป็นคนยังไงเลย
- ค. เขาเป็นคนยังไงมั่ง
- ง. เขาเป็นคนยังไงนะ

5.2.1.4 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอุณภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบผลแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มพบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสาร “นะ” ในทุกหน้าที่เต็ม 100% ในขณะที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถ

เข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคกลางท้าย “นะ” ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน คือ 71.73% และ 69.62% ตามลำดับ เมื่อคำนวณค่าทางสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนรวมของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าผลคะแนนรวมแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 25.194, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

เมื่อแยกตามหน้าที่การสื่อสารพบว่าผู้เรียนภาษาที่สองมีความเข้าใจหน้าที่การสื่อสารทำให้อ้อยคำมีความอ่อนโยนมากที่สุด รองลงมา คือ หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำอ้อยคำให้เด่นชัด และสุดท้ายคือ หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด ดังแสดงในภาพที่ 5.6

หมายเหตุ: 1 แทน ทำให้อ้อยคำมีความอ่อนโยน 2 แทน เน้นย้ำอ้อยคำให้เด่นชัด 3 แทน เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด

ภาพที่ 5.6 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคกลางท้าย “นะ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อคำนวณค่าทางสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มตามแต่ละหน้าที่การสื่อสาร ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน ผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 7.652, p = .001$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าผลของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .008$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .004$) และผลการวิจัยของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดพบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 28.263, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดพบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 17.751, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

จากผลทางสถิติจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การทดสอบ Post Hoc Test ด้วยค่า Scheffe ทำให้เห็นการเปรียบเทียบผลการวิจัยในแต่ละคู่ว่าคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่

แตกต่างกันทั้งสามหน้าที่ ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อแยกตามหน้าที่และบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยได้คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเต็ม 100% ในทุกๆ บริบท ในขณะที่มี 3 บริบทที่กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ค่อนข้างมาก คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง (กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ 88.75% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้ 91.25%) หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง (กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ 88.75% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษคิดได้ 80.00%) และหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ (กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ 90% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้ 78.33%)

กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองได้คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยน้อยในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง (กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ 35% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้ 40%) และหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง (กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ 52.5% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษคิดได้ 57.5%) ดังแสดงในตารางที่ 5.20

ตารางที่ 5.20 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	เจ้าของภาษา	ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	ผู้พูดภาษาอังกฤษ
1. ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน	1.1 เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง	100%	88.75%	91.25%
	1.2 เมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง	100%	87.5%	80%
	1.3 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	100%	72.5%	70%
2. เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน	100%	57.5%	51.25%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ	100%	90%	78.33%
	2.3 เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ	100%	61.25%	68.75%
	2.4 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง	100%	35%	40%
3. เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด	เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง	100%	52.5%	57.5%
รวม		100%	71.73%	69.62%

เมื่อคำนวณผลทางสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเทียบผลการวิจัยในส่วนองแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยว่าคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” แตกต่างกันหรือไม่ ตัวแปรต้นคือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยพบว่าหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟังเป็นเพียงบริบทเดียวที่ผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในขณะที่อีก 7 บริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงได้ทดสอบ Post Hoc Test ด้วยค่า Scheffe ต่อ เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่ ระหว่างคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คะแนนของกลุ่ม

เจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างเกือบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 3.199, p = .048$] แต่เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างเกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .051$) และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 7.118, p = .002$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .011$) ผลของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .005$) และผลของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 19.700, p = .000$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 14.624, p = .000$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างเกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .052$)

คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .019$)

หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 15.820, p = .000$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 21.774, p = .000$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 17.751, p = .000$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการคำนวณค่าทางสถิติพบว่าคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่ามีเพียงหน้าที่การสื่อสารในบริบทเดียวที่ไม่แตกต่างกัน คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชิญผู้ฟัง และหน้าที่การสื่อสารในบริบทที่คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใกล้เคียงกันจนทำให้ผลทางสถิติ

เกือบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ หน้าที่มีการสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง จะอภิปรายต่อไปในหัวข้อ 5.2.3 นอกจากนี้คะแนนของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในหน้าที่มีการสื่อสารและบริบทอื่นๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยหากเทียบเฉพาะกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ จะพบว่าคะแนนส่วนใหญ่ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ยกเว้นหน้าที่มีการสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อที่เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่แล้วพบว่าทุกคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ)

5.2.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “นะ”

นอกจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยจะวัดความเข้าใจของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มที่มีต่อหน้าที่มีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยยังสามารถวัดความเข้าใจในเรื่องวัจนกรรมของของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “นะ” ได้อีกด้วย

5.2.2.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ปรากฏในวัจนกรรมต่างๆ ของกลุ่มเจ้าของภาษา

เมื่อทดสอบกลุ่มเจ้าของภาษาด้วยเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยแยกตามวัจนกรรม พบว่าผู้ให้ข้อมูลทุกคนในกลุ่มเจ้าของภาษาสามารถเลือกคำตอบในสถานการณ์ที่ต้องใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ถูกต้อง โดยมีคำถาม 26 สถานการณ์ ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้มีจำนวน 20 คน และทั้งหมดตอบถูกต้อง ดังแสดงในตารางที่ 5.21

ตารางที่ 5.21 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดย
กลุ่มเจ้าของภาษา

ประเภทวัจนกรรม	คะแนนที่ได้/คะแนนเต็ม	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	120/120	100%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	240/240	100%
วัจนกรรมผูกมัด	40/40	100%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	120/120	100%
รวม	520/520	100%

5.2.2.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลง ท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ตารางที่ 5.22 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดย
กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ประเภทวัจนกรรม	คะแนนที่ได้/คะแนนเต็ม	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	84/120	70%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	179/240	74.58%
วัจนกรรมผูกมัด	39/40	97.5%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	71/120	59.17%
รวม	373/520	71.73%

จากตารางที่ 5.22 ผลการวิจัยของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น พบว่าวัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีความเข้าใจและเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้มากที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด โดยได้คะแนน 39 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 97.5% ตัวอย่างของคำถามที่แสดงวัจนกรรมผูกมัด เช่น ตัวอย่าง (49) คำตอบที่เหมาะสมที่สุดกับสถานการณ์นี้คือ ตัวเลือก ง. เนื่องจากผู้พูดได้นัดกันกับเพื่อนเพื่อไปเที่ยวสวนสัตว์ในวันพรุ่งนี้ ดังนั้นก่อนที่จะแยกย้ายผู้ให้ข้อมูลจึงควรตอบว่า “แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ” เพื่อแสดงวัจนกรรมสัญญาว่าวันพรุ่งนี้จะเจอกันเพื่อไปเที่ยวสวนสัตว์ด้วยกัน ในสถานการณ์นี้ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นทุกคนใน 20 คนเลือกคำตอบได้ถูกต้อง

(49) คุณนัดกับเพื่อนสนิทว่าจะไปเที่ยวสวนสัตว์ด้วยกันในวันพรุ่งนี้ ก่อนแยกย้ายกลับบ้าน คุณจึง

พูดว่า

ก. แล้วเจอกันพรุ่งนี้เชียวนะ

ข. แล้วเจอกันพรุ่งนี้ที

ค. แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ

ง. แล้วเจอกันพรุ่งนี้หรือ

ส่วนกิจกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นมีความเข้าใจและเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้น้อยที่สุด คือ กิจกรรมแสดงความรู้สึก โดยได้คะแนน 71 คะแนน จากคะแนนเต็ม 120 คะแนน คิดเป็น 59.17% เช่น ตัวอย่าง (48) ดังแสดงอีกครั้งในตัวอย่างที่ (50) ในสถานการณ์นี้ผู้ให้ข้อมูลต้องเลือกคำตอบข้อ ง. เนื่องจากผู้พูดกล่าวกับตนเองเพื่อแสดงความสงสัยในตัวเพื่อนใหม่ ซึ่งเป็นกิจกรรมแสดงความรู้สึก การใช้อินภาคกลางท้าย “นะ” ในสถานการณ์นี้ช่วยเน้นย้ำถ้อยคำของผู้พูดที่แสดงความสงสัยกับตนเอง ให้เด่นชัด มีผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเพียง 7 คน จาก 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

(50) คุณไม่แน่ใจว่าเพื่อนใหม่ของคุณนิสัยอย่างไร คุณพูดกับตัวเองว่า

ก. เขาเป็นคนยังไงหน่อย

ข. เขาเป็นคนยังไงเลย

ค. เขาเป็นคนยังไงมั้ง

ง. เขาเป็นคนยังไงนะ

5.2.2.3 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 5.23 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ประเภทวัจนกรรม	คะแนนที่ได้/คะแนนเต็ม	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	85/120	70.83%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	175/240	72.92%
วัจนกรรมผูกมัด	33/40	82.5%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	69/120	57.5%
รวม	362/520	69.62%

จากตารางที่ 5.23 ผลการวิจัยของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ พบว่าวัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีความเข้าใจและเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้มากที่สุดเหมือนกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คือ วัจนกรรมผูกมัด โดยได้คะแนน 33 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 82.5% ตัวอย่างของคำถามที่แสดงวัจนกรรมผูกมัด เช่น ตัวอย่าง (49) ผู้พูดภาษาอังกฤษจำนวน 18 คน จากทั้งหมด 20 คน เลือกคำตอบถูกต้อง

ส่วนวัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีความเข้าใจและเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้น้อยที่สุดเหมือนกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก โดยได้คะแนน 69 คะแนน จากคะแนนเต็ม 120 คะแนน คิดเป็น 57.5% เช่น ตัวอย่าง (51) ในสถานการณ์นี้ผู้ให้ข้อมูลต้องเลือกคำตอบข้อ ค. เนื่องจากผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำถามของตนเองกับผู้ฟังแต่ไม่ต้องการคำตอบ เนื่องจากมีเจตนาที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกโกรธ ซึ่งเป็นวัจนกรรมแสดงความรู้สึก การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในสถานการณ์นี้ช่วยเน้นย้ำถ้อยคำของผู้พูดที่แสดงความรู้สึกโกรธต่อผู้ฟังให้เด่นชัด มีผู้พูดภาษาอังกฤษเพียง 8 คน จากทั้งหมด 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

(51) เพื่อนของคุณพูดว่าคุณเป็นคนไม่ฉลาดและสกปรก คุณโกรธมาก จึงพูดว่า

ก. ว่าไงเชียว ออยากตายเหอถึงพูดแบบนี้

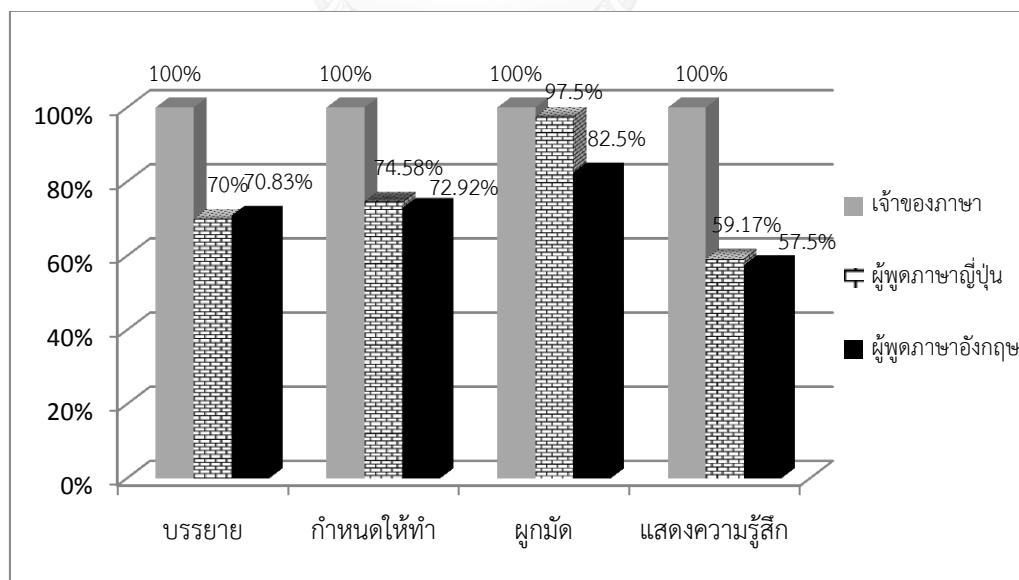
ข. ว่าไงเถอะ ออยากตายเหอถึงพูดแบบนี้

ค. ว่าไงนะ ออยากตายเหอถึงพูดแบบนี้

ง. ว่าไงด้วย ออยากตายเหอถึงพูดแบบนี้

5.2.2.4 เปรียบเทียบการรับวัฒนธรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบผลแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มพบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจวัฒนธรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ 100% เต็ม ในขณะที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจวัฒนธรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน คือ 71.73% และ 69.62% ตามลำดับ โดยที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจวัฒนธรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุด คือ วัฒนธรรมผูกมัด และน้อยที่สุด คือ วัฒนธรรมแสดงความรู้สึก ดังแสดงในภาพที่ 5.7

ภาพที่ 5.7 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อคำนวณค่าทางสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนรวมแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มตามแต่ละวัจนกรรมมีความแตกต่างกันหรือไม่ และทดสอบ Post Hoc Test ด้วยค่า Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่ ระหว่างคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าในวัจนกรรมบรรยายผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 14.442, p = .000$] และเมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สำหรับวัจนกรรมกำหนดให้ทำ พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 14.181, p = .000$] และผลของการเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สำหรับวัจนกรรมผูกมัด พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 7.427, p = .001$] และเมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .003$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .013$)

สำหรับวัจนกรรมแสดงความรู้สึก พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 34.018, p = .000$] และเมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

แตกต่างกัน ($p = .000$) และคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สรุปผลภาพรวมจากการคำนวณค่าทางสถิติพบว่า ผลการวิจัยที่วัดความเข้าใจในเรื่อง วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ละคู่ พบว่าวัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูด ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ในขณะที่คะแนนของของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและ คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วัจนกรรมผู้กมัตวัจนกรรมเดียวที่เมื่อเทียบกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ละคู่แล้วพบประเด็นที่น่าสนใจ เนื่องจากคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน ในขณะที่คะแนนของ กลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษและคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูด ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

5.2.3 สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) พบว่าผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษาทุกคนสามารถเข้าใจอนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสาร ทุกหน้าที่ได้ถูกต้อง ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจหน้าที่ การสื่อสารของ “นะ” น้อยกว่าเจ้าของภาษา โดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์รวม คือ 71.73% และ 69.62% ตามลำดับ เมื่อทดสอบทางสถิติพบว่าคะแนนอนุภาคลงท้าย “นะ” จากเครื่องมือแบบทดสอบวัด ความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผลการ เปรียบเทียบระหว่างคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

เมื่อแจกแจงผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยตามหน้าที่การ สื่อสารแต่ละหน้าที่ของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้ พูตภาษาอังกฤษได้คะแนนมากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน รองลงมา คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้ เด่นชัด และหน้าที่การสื่อสารที่ได้คะแนนน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด เมื่อทดสอบทาง

สถิติจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มได้คะแนนตามหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยในแต่ละคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันในทั้ง 3 หน้าที่ ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาแตกต่างจากกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองในทั้ง 3 หน้าที่

นอกจากนี้ หากพิจารณาหน้าที่การสื่อสารและบริบทเพิ่มเติมพบว่าคะแนนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามไม่แตกต่างกันในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง และหน้าที่การสื่อสารในบริบทที่ผลคะแนนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใกล้เคียงกันจนทำให้ผลทางสถิติเกือบไม่มีนัยสำคัญ คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง นอกจากนี้ผลคะแนนของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันในหน้าที่การสื่อสารและบริบทอื่นๆ หากเปรียบเทียบผลคะแนนเป็นคู่ตามบริบทพบว่าคะแนนของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองไม่แตกต่างกันเกือบทุกบริบท (ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ) ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองแตกต่างกันเกือบทุกบริบท (ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง และหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง)

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาไทยปุ่นใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ทุกหน้าที่การสื่อสาร โดยใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในความถี่และความหลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารลดความแข็งแกร่งของเนื้อความ และหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำ พบว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งผู้พูดภาษาไทยปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ผลการวิจัยในแง่วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยพบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ที่ปรากฏในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบ

ผลการวิจัยระหว่างกลุ่มผู้ให้ข้อมูล พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาแตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษในทุกวัจนกรรม คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาแตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใน 3 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก (ไม่แตกต่างกันในวัจนกรรมผูกมัด) ในทางกลับกันผลคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใน 3 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก (แตกต่างกันในวัจนกรรมผูกมัด)

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อินทกอลงท่าย “นะ” ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือ ใช้อินทกอลงท่าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อินทกอลงท่าย “นะ” สามารถปรากฏได้ ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อินทกอลงท่าย “นะ” ต่างจากเจ้าของภาษา คือ ใช้อินทกอลงท่าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมบรรยายและวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้อินทกอลงท่าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อินทกอลงท่าย “นะ” สามารถปรากฏได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

จากผลการวิจัยในส่วนของเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยพบข้อสังเกต ดังนี้ ข้อสังเกตแรก เมื่อพิจารณาหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอินทกอลงท่าย “นะ” พบว่าหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟังเป็นเพียงบริบทเดียวที่พบว่าคะแนนของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะอธิบายได้ด้วยความถี่ของข้อมูลรับเข้า (input frequency) หากเทียบความถี่ในการปรากฏของอินทกอลงท่าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารและบริบทดังกล่าวกับข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 พบว่าหน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟังมีความถี่เป็น 3 อันดับแรกจากทั้งหมด 8 บริบท (รองจากหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อและในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน) ซึ่งถือได้ว่าหน้าที่การสื่อสารและบริบทดังกล่าวมีความถี่ในการปรากฏค่อนข้างสูง จึงอาจเป็นไปได้ว่าการรับอินทกอลงท่าย “นะ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้รับอิทธิพลมาจากความถี่ของข้อมูลรับเข้า สอดคล้องกับ Gass (1988, อ้างใน Gass and Selinker, 2008) และ

Schmidt (1990) ที่กล่าวว่าข้อมูลรับเข้าที่มีความถี่มากก็จะมีความโดดเด่นต่อผู้เรียน เมื่อผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีโอกาสได้พบการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” จากเจ้าของภาษาในหน้าที่การสื่อสารและบริบทใดมากกว่าหน้าที่การสื่อสารอื่นๆ จึงมีแนวโน้มที่ว่าผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะใช้ออนุภาคลงท้ายในหน้าที่การสื่อสารและบริบทนั้นในความถี่สูงเช่นกัน

ข้อสังเกตถัดมา จากการพิจารณาหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟัง พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามแตกต่างกันอย่างเกือบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่พบว่า คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน อีกทั้งคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างเกือบมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .051$) ข้อสังเกตนี้อาจจะสามารถอธิบายได้จากความคล้ายคลึงกันของหน้าที่การสื่อสารในบริบทนี้ในภาษาไทยและในภาษาแม่ของผู้เรียนภาษาที่สอง กล่าวคือ Uyeno (1971) ได้เสนอว่าอนุภาคลงท้าย *ne* ในภาษาญี่ปุ่นเมื่อปรากฏในประโยคบอกเล่าจะมีหน้าที่ขอคำแนะนำจากผู้ฟังซึ่งคล้ายกับประโยค tag question ในภาษาอังกฤษ ดังในตัวอย่าง (52)

(52) *John wa dekake-mas-i-ta ne*

‘John left, didn’t he?’

(Uyeno, 1971: 117)

ในขณะที่ Iwasaki และ Ingkaphirom (2009) กล่าวถึงอนุภาคลงท้าย “นะ” ว่ามีหน้าที่หลักในการสร้างเข้าใจอันดีระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (common ground) และได้ให้ตัวอย่างของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในภาษาไทยในบริบทที่ผู้พูดต้องการขอคำแนะนำจากผู้ฟังซึ่งคล้ายกับประโยค tag question ในภาษาอังกฤษเช่นกัน ในตัวอย่าง (56)

(53) วันนี้หนาวนะ

‘It’s cold today, isn’t it’

(Iwasaki and Ingkaphirom, 2009: 189)

จากตัวอย่าง (55) และ (56) จะเห็นได้ว่าหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย *ne* และ “นะ” มีความคล้ายคลึงกันในรูปแบบการขอคำแนะนำจากผู้ฟัง ซึ่งอาจจะเทียบได้กับภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบของประโยคที่ขอคำแนะนำจากผู้ฟังในรูปแบบ tag question ดังนั้นอาจจะเกิดการถ่ายโอนภาษาเชิงบวก (positive transfer) กล่าวคือ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟังอาจจะเป็นผลมาจากความคล้ายคลึงกันของหน้าที่หรือรูปแบบในภาษาแม่ของทั้งผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทดังกล่าวของอนุภาคลงท้าย “นะ” สอดคล้องกับคำอธิบายของ Saville-Troike (2009) ว่าการถ่ายโอนภาษาเชิงบวก คือ การใช้โครงสร้างหรือกฎในภาษาที่หนึ่ง แล้วสอดคล้องกับโครงสร้างหรือกฎในภาษาที่สอง อย่างไรก็ตามคำอธิบายนี้มาจากข้อสังเกตเบื้องต้นของผู้วิจัย ซึ่งเป็นข้อสังเกตที่สามารถนำไปศึกษาต่อได้ในอนาคต

ข้อสังเกตข้อสุดท้าย ผลการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมผูกมัดจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาแตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ ในคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 พบความถี่ในการปรากฏของวัจนกรรมผูกมัดอันดับสุดท้าย แต่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เมื่อผู้วิจัยพิจารณาสถานการณ์ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยที่ตัวเลือกที่เหมาะสมของวัจนกรรมผูกมัดเป็นถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ตามตัวอย่างที่ (54) และ (55) ตัวอย่างที่ (54) ในสถานการณ์ที่ผู้พูดรู้ว่าแฟนของตนเป็นห่วงที่จะต้องขับรถคนเดียวไปต่างจังหวัด ผู้พูดจึงสัญญากับผู้ฟังเพื่อให้ผู้ฟังมีความสบายใจ

- (54) แฟนของคุณเป็นห่วงคุณมาก เพราะคุณต้องขับรถไปทำงานที่จังหวัดระยองคนเดียว คุณจึงบอกกับแฟนเพื่อไม่ให้เขาเป็นห่วงว่า
- ก. เดี่ยวไปถึงระยองจะโทรหาแล้ว
 - ข. เดี่ยวไปถึงระยองจะโทรหาั้ง
 - ค. เดี่ยวไปถึงระยองจะโทรหานะ
 - ง. เดี่ยวไปถึงระยองจะโทรหาที่

ตัวอย่างที่ (49) ดังแสดงอีกครั้งในตัวอย่างที่ (55) ในสถานการณ์ที่ผู้พูดและเพื่อนสนิทกัน เพื่อไปสวนสัตว์ในวันพรุ่งนี้ ซึ่งถือว่าเป็นการสัญญาว่าจะทำอะไรด้วยกัน

(55) คุณนัดกับเพื่อนสนิทว่าจะไปเที่ยวสวนสัตว์ด้วยกันในวันพรุ่งนี้ ก่อนแยกย้ายกลับบ้าน คุณจึงพูดว่า

ก. แล้วเจอกันพรุ่งนี้เชียวนะ

ข. แล้วเจอกันพรุ่งนี้ที

ค. แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ

ง. แล้วเจอกันพรุ่งนี้หรือ

ตัวอย่างที่ (54) และ (55) เป็นวัจนกรรมผูกมัดที่มีคำตอบที่เหมาะสมคือ ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” เมื่อผู้วิจัยสนทนากับเจ้าของภาษาคนญี่ปุ่นถึงสถานการณ์ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเหล่านี้ว่าหากพบสถานการณ์เหล่านี้ในภาษาญี่ปุ่นจะพูดว่าอย่างไร เจ้าของภาษารายงานว่าจะเลือกใช้อนุภาคลงท้าย *ne* ร่วมกับถ้อยคำที่เป็นคำตอบ เนื่องจากผู้พูดกำลังกล่าวกับเพื่อนสนิทและแฟน ซึ่งเจ้าของภาษาให้ข้อมูลว่าไม่สามารถพูดได้เนื่องจากอาจารย์หรือเจ้านายมีสถานภาพทางสังคมที่สูงกว่าตัวผู้พูด (Keigo Jona, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 พฤษภาคม 2559) ซึ่งสอดคล้องกับ Uyeno (1971) ที่พบว่าอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นบางอนุภาคมีข้อจำกัดในการใช้ในเรื่องสถานภาพทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง และเนื่องจากในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยผู้วิจัยออกแบบให้ทุกสถานการณ์เป็นสถานการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมที่เป็นคนใกล้ชิดหรือคนในครอบครัวทั้งหมด ดังนั้นหากเทียบสถานการณ์ที่เป็นวัจนกรรมแสดงผูกมัดกับคนใกล้ชิดในภาษาญี่ปุ่น อาจจะเป็นไปได้ว่าผู้พูดภาษาญี่ปุ่นจะใช้ออนุภาคลงท้ายในถ้อยคำแสดงวัจนกรรมผูกมัด

Iwasaki และ Ingkaphirom (2009: 188) ได้กล่าวถึงอนุภาคลงท้าย “นะ” ว่ามีหน้าที่หลักในการสร้างเข้าใจอันดีระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (common ground) ด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล ในขณะที่ Uyeno (1971: 132) ได้กล่าวว่าการใช้อนุภาคลงท้าย *ne* ช่วยเพิ่มความอ่อนโยนให้กับประโยค ถือเป็นอนุภาคลงท้ายที่สร้างความเข้าใจกันและกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จึงเรียกได้ว่าเป็น “อนุภาคลงท้ายที่แสดงความเป็นมิตร” (particle of rapport) จากคำอธิบายของทั้ง Iwasaki และ Ingkaphirom (2009) และ Uyeno (1971) จะเห็นว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” ในภาษาไทยอาจจะมี

ลักษณะที่คล้ายคลึงกับอนุภาคลงท้าย *ne* ในภาษาญี่ปุ่น ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าการที่ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเข้าใจการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” เพื่อแสดงวัจนกรรมผูกมัดได้เหมือนกับเจ้าของภาษามีอิทธิพลมาจากการถ่ายโอนภาษาเชิงบวกจากภาษาญี่ปุ่นที่เป็นภาษาแม่มายังภาษาไทยที่เป็นภาษาที่สอง

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยกับผลการวิจัยจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่าในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองสามารถใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาในแง่ของทั้งความถี่ ความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสาร และวัจนกรรม แต่ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยกลับพบว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองไม่สามารถเข้าใจอนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมได้เหมือนกับเจ้าของภาษา อาจจะสามารถอธิบายได้ด้วยความแตกต่างของเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ ความแตกต่างประเด็นแรก เครื่องมือทั้ง 2 ประเภทมีลักษณะแตกต่างกัน ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ผู้ให้ข้อมูลสามารถเลือกใช้ภาษาและอนุภาคลงท้ายที่ตนเองรู้และใช้เป็น ในทางกลับกันในเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย ผู้ให้ข้อมูลถูกกำหนดให้เลือกคำตอบในบริบทต่างๆ ที่ไม่สามารถกำหนดบริบทได้เอง ดังนั้นอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่รู้หรือไม่แน่ใจคำตอบที่เลือก ประเด็นที่สอง วัตถุประสงค์ของเครื่องมือมีความแตกต่างกัน ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาจริงของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นธรรมชาติ ในขณะที่เครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อีกทั้งยังทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” หรืออนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ กับบริบทที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการปรากฏกับถ้อยคำที่เหมาะสมและในสถานการณ์ที่เหมาะสม เนื่องจากตัวเลือกทุกข้อในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเป็นอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ในประเภทแสดงมาลา (mood particle) เช่น “หรอก” ด้วย” “หน่อย” “เถอะ” เป็นต้น ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องสามารถเข้าใจความแตกต่างของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับอนุภาคลงท้ายอื่นๆ และเข้าใจว่าไม่สามารถใช้อนุภาคลงท้ายอื่นๆ ในบริบทที่มีคำตอบเป็นอนุภาคลงท้าย “นะ”

หรือ “สิ” ได้ นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลจำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับการปรากฏร่วมกันระหว่างอนุภาค แสดงมาลา รวมทั้ง “นะ” และ “สิ” กับถ้อยคำที่เหมาะสม ดังเช่นตัวอย่างที่ (56) หากพิจารณาเพียง แค่ตัวเลือกของคำตอบทั้ง 4 ตัวเลือก จะพบว่าตัวเลือก ค. ฉั้นเป็นห่วงเธอหน่อย และ ง. ฉั้นเป็นห่วง เธอที เป็น 2 ตัวเลือกที่เจ้าของภาษาจะรู้ได้ทันทีว่าอนุภาคลงท้าย “หน่อย” และ “ที” ไม่เหมาะสม กับถ้อยคำ “ฉั้นเป็นห่วงเธอ” และสามารถตัดตัวเลือก 2 ตัวเลือกนี้ออกได้ทันที

(56) คุณเพิ่งจะรู้ว่าเพื่อนสนิทของคุณเป็นมะเร็ง คุณจึงรีบโทรศัพท์ไปหาเพื่อน และอยาก บอกเพื่อนว่าคุณเป็นห่วงเขามาก คุณจึงพูดว่า

- ก. ฉั้นเป็นห่วงเธอนะ
- ข. ฉั้นเป็นห่วงเธอจัง
- ค. ฉั้นเป็นห่วงเธอหน่อย
- ง. ฉั้นเป็นห่วงเธอที

ด้วยคำอธิบายข้างต้นทั้งหมดนี้อาจเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองและส่งผลให้ ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยแตกต่างกับผลการวิจัยที่ได้จาก เครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด

บทที่ 6

การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “ลี”

ผลการวิจัยในส่วนที่เป็นการศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “ลี” แบ่งเป็น 2 ส่วนตามเครื่องมือการเก็บข้อมูล คือ 6.1 การใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” จากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด และ 6.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย

6.1 การใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด

ผลการวิจัยในส่วนของการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” มาจากการเก็บข้อมูลด้วยเครื่องมือเดียวกันกับที่ใช้ในการศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” คือ เครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) ซึ่งเป็นการศึกษาการใช้อนุภาคลงท้ายจากการสนทนาจริงของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษา กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ ขั้นตอนในการถอดเทปเสียงสนทนา และการนับถ้อยคำ รวมทั้งผลการนับถ้อยคำและความแตกต่างก่อนอภิปรายและสนทนาร่วมกันเหมือนกับการศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 5 (หัวข้อ 5.1 การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด)

ผลการวิจัยในส่วนของการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี”

6.1.1 ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี”

6.1.1.1 ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มเจ้าของภาษา

กลุ่มเจ้าของภาษาใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” รวม 16 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 8,422 ถ้อยคำ ค่าเฉลี่ยของจำนวนอนุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มเจ้าของภาษาคิดเป็น 0.8 ครั้ง และถ้อยคำเฉลี่ย

ทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้คิดเป็น 421.1 ถ้อยคำ ความถี่ในการใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเจ้าของภาษาพบว่ามีเปอร์เซ็นต์รวมของการใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ต่อถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มเจ้าของภาษาเท่ากับ 0.19% และมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 0.26% (S.D. = 0.38) ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” มากที่สุด คือ T10 ใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” จำนวน 2 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 156 ถ้อยคำ คิดเป็น 1.28% ในขณะที่มีผู้ให้ข้อมูลจำนวนครั้งหนึ่ง (10 คน จากทั้งหมด 20 คน) ที่ไม่ใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” แม้แต่ครั้งเดียว คือ ผู้ให้ข้อมูล T3, T4, T7, T8, T11, T13, T14, T20, T21 และ T22

ตารางที่ 6.1 ความถี่ในการใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มเจ้าของภาษา

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน "ลี"	ถ้อยคำทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
T10	2	156	1.28
T9	2	185	1.08
T17	3	440	0.68
T18	2	304	0.66
T2	2	547	0.37
T15	1	362	0.28
T1	1	425	0.24
T16	1	438	0.23
T12	1	480	0.21
T19	1	529	0.19
T3	0	315	0.00
T4	0	355	0.00
T7	0	368	0.00
T8	0	480	0.00
T11	0	602	0.00
T13	0	582	0.00
T14	0	372	0.00
T20	0	460	0.00
T21	0	499	0.00
T22	0	523	0.00
รวม	16	8422	0.19
ค่าเฉลี่ย	0.8	421.1	0.26

6.1.1.2 ความถี่ในการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ทั้งหมด 34 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 7,989 ถ้อยคำ 422 ถ้อยคำ ค่าเฉลี่ยของจำนวนอินุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นคิดเป็น 1.7 ครั้ง และถ้อยคำเฉลี่ยทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้คิดเป็น 399.45 ถ้อยคำ โดยมีเปอร์เซ็นต์รวมและค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษา เปอร์เซ็นต์รวมของการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ต่อถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเท่ากับ 0.43% และมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 0.42% (S.D. = 0.56) ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” มากที่สุด คือ ผู้ให้ข้อมูล J8 ใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” จำนวน 11 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 476 ถ้อยคำ คิดเป็น 2.31% ในขณะที่มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 7 คน จากทั้งหมด 20 คน ที่ไม่ใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” แม้แต่ครั้งเดียว คือ ผู้ให้ข้อมูล J7, J13, J14, J19, J20, J21 และ J24

ตารางที่ 6.2 ความถี่ในการใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน "ลี"	ถ้อยคำทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
J8	11	476	2.31
J17	3	244	1.23
J18	3	356	0.84
J1	3	374	0.80
J11	4	619	0.65
J6	1	204	0.49
J2	2	466	0.43
J5	1	242	0.41
J12	2	583	0.34
J9	1	408	0.25
J23	1	426	0.23
J22	1	570	0.18
J10	1	663	0.15
J7	0	337	0.00
J13	0	253	0.00
J14	0	266	0.00
J19	0	324	0.00
J20	0	287	0.00
J21	0	452	0.00
J24	0	439	0.00
รวม	34	7989	0.43
ค่าเฉลี่ย	1.7	399.45	0.42

6.1.1.3 ความถี่ในการใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ทั้งหมด 35 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 9,047 ถ้อยคำ 422 ถ้อยคำ ค่าเฉลี่ยของจำนวนอินุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษคิดเป็น 1.75 ครั้ง และถ้อยคำเฉลี่ยทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้คิดเป็น 452.35 ถ้อยคำ โดยมีเปอร์เซ็นต์รวม และค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น และมากกว่ากลุ่มเจ้าของภาษา เปอร์เซ็นต์รวมของการใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ต่อถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.39% และมีค่าเฉลี่ยคิด

เป็น 0.43% (S.D. = 0.53) ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้อินภาคลงท้าย “สิ” มากที่สุด คือ ผู้ให้ข้อมูล E19 ใช้อินภาคลงท้าย “สิ” จำนวน 3 ครั้ง จากถ้อยคำทั้งหมด 163 ถ้อยคำ คิดเป็น 1.84% ในขณะที่มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 9 คน จากทั้งหมด 20 คน ที่ไม่ใช้อินภาคลงท้าย “สิ” แม้แต่ครั้งเดียว คือ ผู้ให้ข้อมูล E3 E4 E6 E7 E8 E9 E12 E15 และ E18

ตารางที่ 6.3 ความถี่ในการใช้อินภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน "สิ"	ถ้อยคำทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
E19	3	163	1.84
E17	5	405	1.23
E21	6	508	1.18
E11	2	247	0.81
E5	5	641	0.78
E13	5	655	0.76
E20	2	328	0.61
E16	2	373	0.54
E10	2	427	0.47
E22	2	803	0.25
E14	1	494	0.20
E3	0	613	0.00
E4	0	428	0.00
E6	0	396	0.00
E7	0	543	0.00
E8	0	474	0.00
E9	0	453	0.00
E12	0	246	0.00
E15	0	472	0.00
E18	0	378	0.00
รวม	35	9047	0.39
ค่าเฉลี่ย	1.75	452.35	0.43

6.1.1.4 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

หากเรียงตามค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ต่อถ้อยคำทั้งหมด พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 0.43%) รองลงมา คือกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่มีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ย 0.42%) และกลุ่มเจ้าของภาษามีความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” น้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย 0.26%) อย่างไรก็ตามเมื่อคำนวณสถิติด้วย One-Way ANOVA ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ จำนวนความถี่ของการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” พบว่าความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจำนวนผู้ให้ข้อมูลที่ใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ในแต่ละกลุ่มจะพบว่า จากผู้ให้ข้อมูลแต่ละกลุ่มจำนวน 20 คน มีผู้ให้ข้อมูลใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ในกลุ่มเจ้าของภาษาจำนวน 10 คน ในกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นจำนวน 13 คน และในกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษจำนวน 11 คน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผลการวิจัยของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองอาจมาจากการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งในกลุ่มเท่านั้น นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาความถี่ในการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ในแต่ละกลุ่ม พบว่ามีจำนวนที่ค่อนข้างน้อยจึงอาจส่งผลให้ผลทางสถิติมีความน่าเชื่อถือลดลง

6.1.2 ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี”

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยมีเจ้าของภาษาคนไทยจำนวน 2 คนที่ไม่ใช่ นักภาษาศาสตร์ช่วยวิเคราะห์ซ้ำเพื่อตรวจสอบผลการวิเคราะห์ เนื่องจากหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ขึ้นอยู่กับบริบท ดังนั้นผลการวิเคราะห์ค่อนข้างขึ้นอยู่กับการตีความของแต่ละคน และอาจมีผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกัน การวิเคราะห์ซ้ำพบว่าผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” แตกต่างกัน 7.87% (ผลการวิจัยในส่วนของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” จะรายงานในหัวข้อถัดไป) โดยผลการวิเคราะห์ที่ไม่ตรงกันทั้งหมดนี้มาจากความเห็นที่ไม่ตรงกันแบบ 2 คนต่อ 1 คน อย่างไรก็ตามเมื่อมีการอภิปรายและสนทนากันแล้ว ผลการวิเคราะห์ตรงกันทั้งหมดโดยยึดตามความเห็นของผู้วิเคราะห์ 2 ใน 3 คน

6.1.2.1 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

จากหน้าที่การสื่อสารทั้งหมดของอนุภาคลงท้าย “สิ” จากคลังข้อมูลภาษา (ในบทที่ 4 หัวข้อ 4.3 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ”) พบว่าหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” มีทั้งหมด 4 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง แต่ผลการวิจัยที่พบจากการทดสอบการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” จากเครื่องมือ ละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ใน 3 หน้าที่การสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น และแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม ไม่พบหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง

ตัวอย่างของการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารและบริบทต่างๆ มีดังนี้ ตัวอย่าง (1) หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T1 และ T2 ในสถานการณ์ที่ T2 ขอให้ T1 ช่วยสอนจอตริโนในที่แคบ T1 อธิบายหลายครั้งแต่ T2 ไม่เข้าใจ จึงได้ถาม T1 เพื่อขอคำอธิบายเพิ่มจนทำให้ T1 เริ่มไม่พอใจเพราะคิดว่า T2 ไม่ตั้งใจฟัง เมื่อ T2 รู้ว่า T1 ไม่พอใจและหงุดหงิด T2 จึงกล่าวว่า “แก แกอย่าที่เราสิ” เพื่อห้ามไม่ให้ T1 ต่อว่าตนเอง การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ช่วยทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ซึ่ง T2 ห้ามไม่ให้ T1 กระทำบางอย่าง คือ การต่อว่า

- (1) T1: โหย T2 ก็แบบ อะ ลองตั้งสมาธิกับล้อ แล้วแบบขับให้มันดิๆ กว่านี้หน่อย
 T2: เฮ้อ
 T1: ไม่ใช่แบบอะไรอย่างเนี่ยอะ โห นี่ถ้าไม่ใช่เพื่อนนี่ไม่สอนแล้วนะ
 T2: แก แกอย่าที่เราสิ เรากลัวหมดแล้วนะเนี่ย
 T1: ก็แกไม่ตั้งใจอะ

ตัวอย่าง (2) หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T9 และ T10 ในบทสนทนาที่ทั้งสองคนตกลงกันว่าจะไปดูหนังด้วยกัน แต่ T9 มีประชุมด่วนจึงทำให้ไปดูหนังกับ T10 ไม่ได้ T9 กล่าวว่า “งานมันรีบส่งเว้ย แกต้องเข้าใจฉันสิ” การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำของ T9 เพื่อทำ

ให้ถ้อยคำมีอำนาจเนื่องจาก T9 อยากให้ T10 เข้าใจเหตุผลของตนเอง แต่ T10 กล่าว “งานก็ไว้ส่วนงานสิแก เพื่อนมันต้องสำคัญกว่างานสิวะ” เพื่อแย้งหรือค้านถ้อยคำของ T9 ให้ T9 รู้ว่าเพื่อนต้องสำคัญกว่างาน และเมื่อนัดดูหนังกับเพื่อนแล้วก็ควรจะไปตามนัด การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อให้ถ้อยคำที่กล่าวค้านนี้มีความหนักแน่นมากยิ่งขึ้น

(2) T9: ก็ฉันต้องทำงานไง ฉันบอกแกแล้ว

T10: ดูแค่แป็บเดียวมันจะเป็นอะไรวะ

T9: งานมันรีบส่งเว้ย แกต้องเข้าใจฉันสิ

T10: งานก็ไว้ส่วนงานสิแก เพื่อนมันต้องสำคัญกว่างานสิวะ

T9: เฮ้ยแก แกอย่าอย่างงี้ได้ปะ แกต้องมีเหตุผลนะเว้ย พูดอย่างงี้มันไม่ดีนะ

ตัวอย่าง (3) หน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา บทสนทนายาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T15 และ T16 ในสถานการณ์ที่ T15 อยากรู้คะแนนวิชาภาษาไทยของ T16 แต่ T16 ได้คะแนนน้อยจึงไม่ต้องการบอกคะแนนกับ T15 เมื่อ T16 ได้ยิน T15 ถามคะแนน T16 จึงพยายามเลี่ยงว่า “มันก็ มันก็ปกติอะแก มันก็เฉยๆ อะเราว่า” และพยายามเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนาไปเรื่องอื่น “แล้วนี่เค้าจะถาม บอกคะแนนอื่นอีกปะ” T15 ตอบว่า “อ้อ ก็ไม่รู้สิ คงจะบอกแหละ” เพื่อบอกว่าตนเองไม่รู้และหรืออาจจะรู้แต่ไม่อยากสนทนาเรื่องนี้ต่อ เนื่องจาก T16 ไม่ยอมบอกคะแนนที่ T15 ถามในตอนต้นสังเกตได้ว่า T16 รู้ว่า T15 ไม่มีความสนใจที่จะคุยเรื่องคะแนนวิชาอื่นต่อ จึงได้พยายามจบบทสนทนาในผลัดการสนทนาต่อมาว่า “เออ ช่างมันเถอะเนาะ แบบผ่านมาแล้ว เราว่ารออันอื่นดีกว่า”

(3) T15: แกได้เท่าไรอะ

T16: เฮ้ย มันก็ มันก็ปกติอะแก มันก็เฉยๆ อะเราว่า เฮ้ยแล้วนี่เค้าจะถาม บอกคะแนนอื่นอีกปะ

T15: อ้อ ก็ไม่รู้สิ คงจะบอกแหละ

T16: เออ ช่างมันเถอะเนาะ แบบผ่านมาแล้ว เราว่ารออันอื่นดีกว่า

หน้าที่การสื่อสารและบริบทที่พบมากที่สุดจากการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูด

ก่อนหน้า ซึ่งมีจำนวน 8 ครั้ง จากทั้งหมด 16 ครั้ง คิดเป็น 50% และพบหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา เพียง 1 ครั้ง คิดเป็น 6.25% หน้าที่การสื่อสารและบริบทที่ไม่พบในกลุ่มเจ้าของภาษา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา ดังแสดงในตารางที่ 6.4

ตารางที่ 6.4 หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มเจ้าของภาษา

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	7	43.75%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	8	50.00%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	0	0%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	1	6.25%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	0	0%
รวม		16	100%

6.1.2.2 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ผลการวิจัยที่ได้จากการทดสอบการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” จากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ใน 2 หน้าที่การสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ไม่พบหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง

ตัวอย่างของการใช้อุภาคกลางท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารและบริบทต่างๆ มีดังนี้ ตัวอย่าง (4) หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J9 และ J10 ในสถานการณ์ที่ J10 แกล้งใส่เกลือลงในกาแฟของ J9 แต่ J9 แอบเห็นจึงไม่ยอมดื่มกาแฟถ้วยที่ J10 นำมาให้ ในบทสนทนา J10 พยายามหลอก J9 ว่าใส่น้ำตาลลงไปถ้วยกาแฟ J9 จึงกล่าวว่า “อ้อ ซิมดูสิ” เพื่อสั่งให้ J10 ซิมกาแฟใส่เกลือที่เอามาให้ J9 การใช้อุภาคกลางท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้เพื่อทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ผู้ฟังต้องกระทำตาม

- (4) J9: ผม ผมเห็น ผมเห็นแล้วครับ
 J10: ผมใส่น้ำตาลไป
 J9: ผมถ่ายวิดีโอที่ไอโฟน
 J10: ไม่มันมันเป็นขวด ขวดน้ำตาล ขวดน้ำตาลไม่ใช่เกลือ ใครจะใส่เกลือกับกาแฟ
 J9: อ้อ ซิมดูสิ
 J10: อ้าว ให้ผมซิมก่อนเหอ ไม่ๆ คือมัน อยากจะให้ J9 ซิมก่อนไป

ตัวอย่าง (5) หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J7 และ J8 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนตกลงว่าจะไปดูหนังด้วยกัน แต่ J7 ติดประชุมด่วนทำให้ไม่สามารถไปดูหนังกับ J8 ได้ J7 พยายามอธิบายเหตุผลว่าไม่มีเวลาที่จะไปดูหนัง J8 จึงกล่าวว่า “เฮ้ย แค่สองชั่วโมงนะ ก็ไปได้สิ” เพื่อกล่าวแย้งกับถ้อยคำของ J7 ซึ่ง J8 คิดว่าการดูหนังใช้เวลาเพียงสองชั่วโมงเท่านั้น ดังนั้น J7 ก็สามารถไปดูหนังกับตนได้ การใช้อุภาคกลางท้าย “สิ” ในถ้อยคำของ J8 ช่วยทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นว่า J7 สามารถไปดูหนังกับตนได้ เมื่อ J7 พยายามปฏิเสธที่จะไปดูหนังกับ J8 อีกครั้งด้วยการกล่าวว่า “ไม่อยากไม่อยาก” ผู้ให้ข้อมูล J8 จึงกล่าวว่า “หนังมาวันแรกนะ ก็ต้องไปวันแรกสิ” เพื่อทำให้ถ้อยคำของตนมีความหนักแน่นมากขึ้น และเป็นเรื่องจำเป็นที่ J7 จะต้องไปดูหนังกับ J8 ตามที่ได้ตกลงกันไว้

- (5) J7: วันนี้ผมก็เลยไม่มีเวลา
 J8: เฮ้ย แค่สองชั่วโมงนะ ก็ไปได้สิ
 J7: สองชั่วโมงเหอ
 J8: อืม

J7: อือ ไม่อยากไม่อยาก

J8: ทำไมอะ วันนี้วันแรกนะ หนึ่งมาวันแรกนะก็ต้องไปวันแรกสิ

J7: อืม ไม่อยาก

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสาร 2 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด จำนวน 23 ครั้ง จากทั้งหมด 35 ครั้ง คิดเป็น 67.65% และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า จำนวน 11 ครั้ง จากทั้งหมด 35 ครั้ง คิดเป็น 32.35% ดังแสดงในตารางที่ 6.5

ตารางที่ 6.5 หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	23	67.65%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	11	32.35%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	0	0%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มี ความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	0	0%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	0	0%
รวม		34	100%

6.1.2.3 หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยที่พบจากการทดสอบการใช้อุภาคลงท้าย “สิ” จากเครื่องมือ ละครจำลอง สถานการณ์ และ การจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ใน 2 หน้าที่เช่นเดียวกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ และทำให้ถ้อยคำมี

ความหนักแน่น โดยไม่พบหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย่ง

ตัวอย่างของการใช้อินุภาคกลางท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารและบริบทต่างๆ มีดังนี้ ตัวอย่าง (6) หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E19 และ E20 ในสถานการณ์ที่ E20 ช่วยชงกาแฟให้ E19 ตี๋ม แต่ E20 แกล้งใส่เกลือลงในกาแฟของ E19 และพยายามบังคับให้ E19 ตี๋ม โดย E20 ได้กล่าวว่า “เออ ครับ ผมทำกาแฟให้มาแล้วนะ เออ กินสิ” การใช้อินุภาคกลางท้าย “สิ” ในสถานการณ์นี้ช่วยเพิ่มอำนาจให้กับถ้อยคำที่ E20 กล่าว ซึ่ง E20 ต้องการให้ E19 กระทำบางอย่าง นั่นคือ ต้องการให้ E19 ตี๋ม กาแฟที่ E20 ชงมาให้

(6) E20: อยากกินกาแฟรัยังครับ

E19: อยากกิน ยังไม่กินวันนี้

E20: เออ ครับ ผมทำกาแฟให้มาแล้วนะ เออ กินสิ

E19: ทำไมทำเร็วมากอะ

ตัวอย่าง (7) หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E13 และ E14 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนพูดคุยกันเรื่องคะแนนสอบวิชาภาษาไทย E14 อยากรู้คะแนนของ E13 แต่ E13 ได้คะแนนน้อยและไม่อยากบอกว่าได้คะแนนเท่าไร จึงพยายามพูดคุยเรื่องอื่น แต่ E14 ก็ไม่ละความพยายามที่จะถามคะแนนของ E13 จึงถามว่า “ได้ไปอ่านหนังสือไหม ก่อนสอบ” เมื่อ E13 ได้ยินถ้อยคำนี้จึงกล่าวว่า “อ่านซี ได้อ่านสิ” เพื่อเน้นย้ำถ้อยคำให้มีความหนักแน่น ว่าตนเองได้อ่านหนังสือก่อนสอบ และเพื่อค้ำกับความคิดของ E14 ที่อาจจะคิดว่า E13 ไม่ได้อ่านหนังสือมาสอบจึงพยายามเลี่ยงที่จะไม่ตอบว่าได้คะแนนเท่าไร การใช้อินุภาคกลางท้าย “สิ” ในถ้อยคำของ E13 นี้ ช่วยทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น

(7) E14: ได้ไปอ่านหนังสือไหม ก่อนสอบ

E13: อ่านซี ได้อ่านสิ

E14: อ่านหนังสืออะไร

E13: อ่านหนังสือ

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในหน้าที่การสื่อสารและบริบท 2 หน้าที่การสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด จำนวน 26 ครั้ง จากทั้งหมด 37 ครั้ง คิดเป็น 74.29% และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า จำนวน 9 ครั้ง จากทั้งหมด 37 ครั้ง คิดเป็น 25.71% ดังแสดงในตารางที่ 6.6

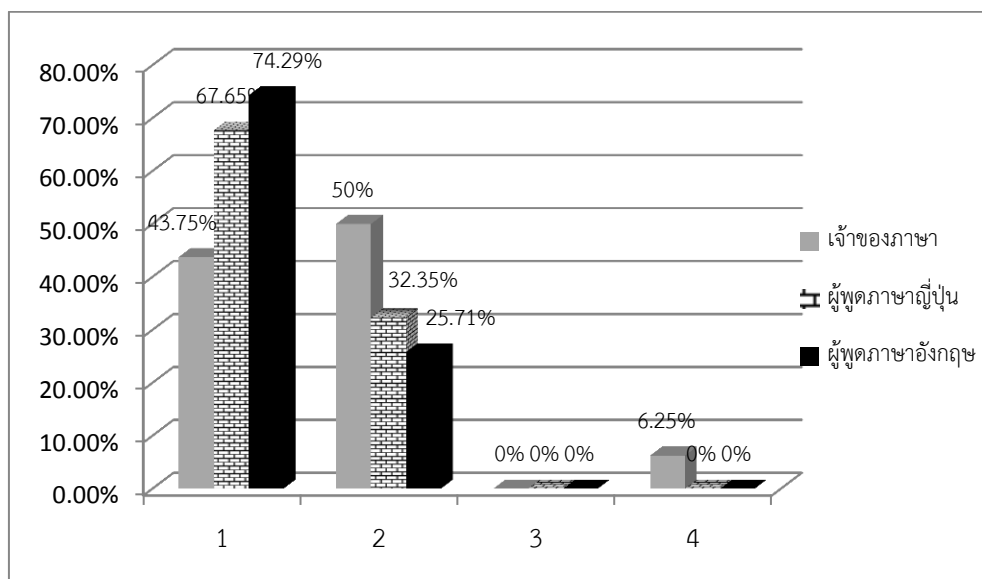
ตารางที่ 6.6 หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	26	74.29%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	9	25.71%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	0	0%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มี ความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	0	0%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	0	0%
รวม		35	100%

6.1.2.4 เปรียบเทียบความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารต่างๆ ของอนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบภาพรวมของการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” จากผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม พบว่าหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเลือกใช้มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ในขณะที่เจ้าของภาษาเลือกใช้หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นมากที่สุด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ อย่างไรก็ตามพบหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในกลุ่มเจ้าของ

ภาษาเท่านั้น (แต่พบเพียงหนึ่งครั้ง จากการใช้ทั้งหมด 16 ครั้ง) นอกจากนี้ไม่พบว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง ดังแสดงในภาพที่ 6.1 เมื่อคำนวณค่าสถิติด้วย One-Way ANOVA ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ จำนวนความถี่ของการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” พบว่าความหลากหลายในการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

หมายเหตุ: 1 แทนหน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ 2 แทนทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น 3 แทนแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม 4 แทนเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง

ภาพที่ 6.1 เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อแจกแจงความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ไม่พบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อนุภาคลงท้ายในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน และหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา อีกทั้งยังพบว่ามีเพียงกลุ่มเจ้าของภาษาที่ใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา แต่ไม่พบหน้าที่การสื่อสารนี้ในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง

หน้าที่การสื่อสารและบริบทที่พบมากที่สุดของกลุ่มเจ้าของภาษา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า

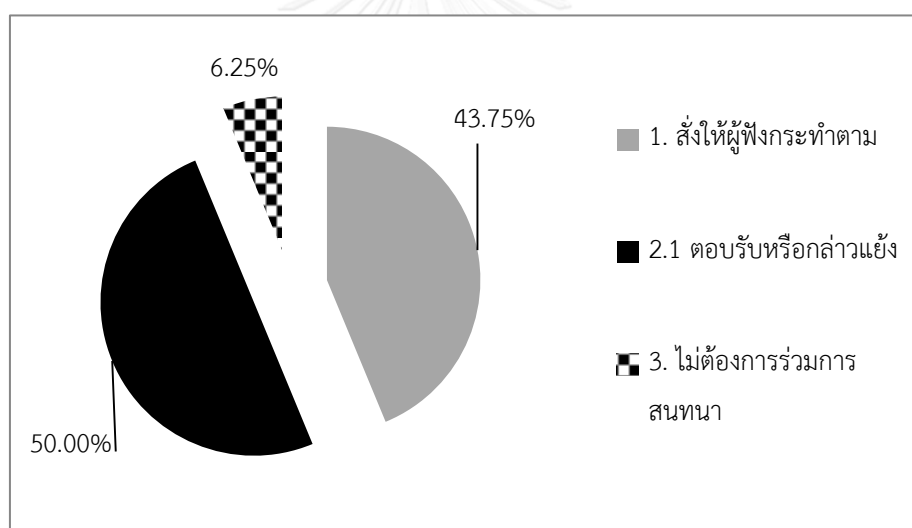
และถัดมาในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด ตรงกันข้ามกับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองที่พบหน้าที่การสื่อสารหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดมากที่สุด และรองมาคือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ดังแสดงในตารางที่ 6.7 อย่างไรก็ตามเมื่อคำนวณสถิติด้วย One-Way ANOVA ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ จำนวนความถี่ของการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” พบว่าความหลากหลายของการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในแต่ละหน้าที่การสื่อสารและบริบทของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6.7 เปรียบเทียบหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอุณภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

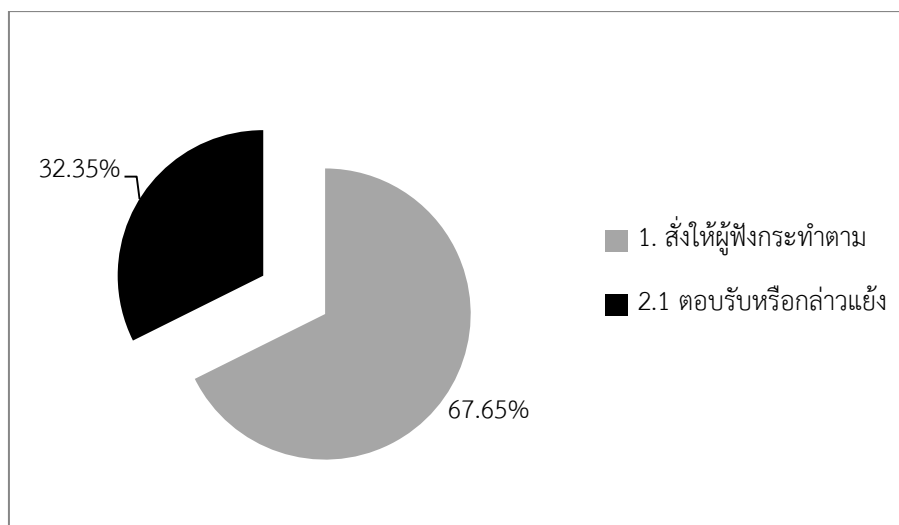
หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	เจ้าของภาษา	ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	ผู้พูดภาษาอังกฤษ
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	43.75%	67.65%	74.29%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	50.00%	32.35%	25.71%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	0%	0%	0%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	6.25%	0%	0%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	0%	0%	0%
รวม		100%	100%	100%

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความถี่ในการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในแต่ละกลุ่ม พบว่ามีจำนวนที่ค่อนข้างน้อยจึงอาจส่งผลให้ผลทางสถิติมีความน่าเชื่อถือลดลง และเมื่อพิจารณาการกระจายของความถี่ของการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ตามหน้าที่การสื่อสารภายในแต่ละกลุ่ม พบว่าถึงแม้ว่าบริบทที่เจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองใช้มากที่สุดและรองลงมาแตกต่างกัน โดยกลุ่มเจ้าของภาษาใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการ

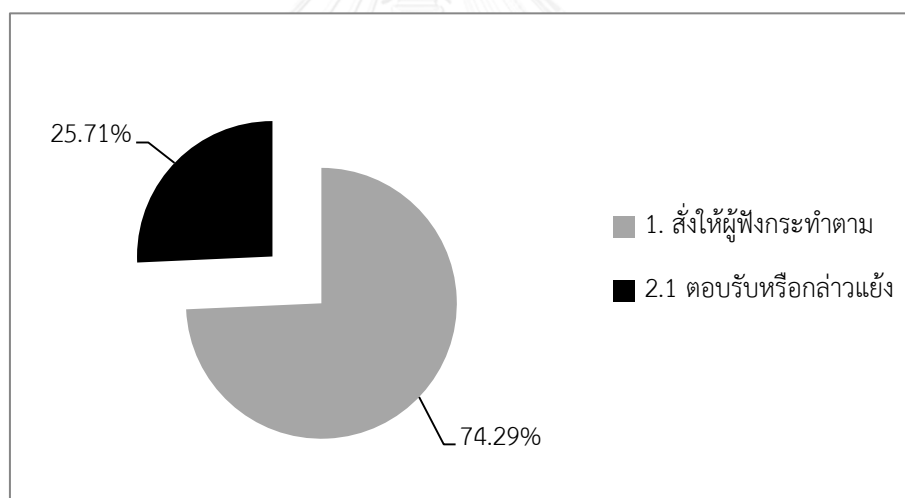
ตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้ามากที่สุด รองลงมา คือ หน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และพบหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา เพียง 1 ครั้ง คิดเป็น 6.25% และที่ไม่พบการใช้ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” มากที่สุดในหน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด รองลงมา คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้ามากที่สุด แต่ไม่พบการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในบริบทที่เหลือทั้งหมด ตามภาพที่ 6.2, 6.3 และ 6.4 ตามลำดับ

ภาพที่ 6.2 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอุณภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

ภาพที่ 6.3 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่น

ภาพที่ 6.4 การกระจายความถี่ตามหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

6.1.3 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี”

หลังจากนับความถี่และวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” จากการสนทนาจริงในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) แล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่ใช้โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม (ผลความแตกต่างของการวิเคราะห์ระหว่างเจ้าของภาษา 2 คน และผู้วิจัย (ดูในหัวข้อ 6.1.2 ความหลากหลายในหน้าที่การสื่อสารของการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี”)

6.1.3.1 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในกลุ่มเจ้าของภาษา

จากการวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” จากคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 พบว่าวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” มีทั้งหมด 3 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก ผลการวิจัยจากการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในการสนทนาจริง พบว่าวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่ใช้โดยกลุ่มเจ้าของภาษา มีทั้งหมด 3 วัจนกรรมเช่นกัน คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก ตัวอย่างของวัจนกรรมที่พบในถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “ลี” มีดังนี้

ตัวอย่าง (8) วัจนกรรมบรรยาย บทสนทนายระหว่างผู้ให้ข้อมูล T17 และ T18 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนกำลังพูดคุยเรื่องข่าวแผ่นดินไหวที่ประเทศเนปาล T18 พูดถึงจำนวนคนเนปาลที่เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก จากเดิมที่ประเทศเนปาลมีประชากรจำนวนน้อยก็จะต้องสูญเสียประชากรเพิ่มจากแผ่นดินไหวครั้งนี้ T17 กล่าวว่า “ใช่สิ ใช่” เพื่อบอกเล่าให้ผู้ร่วมสนทนารับรู้ว่าคุณเองเห็นด้วยกับสิ่งที่ T18 พูดในผลการสนทนายก่อนหน้า จึงเป็นการแสดงวัจนกรรมบรรยายบอกเล่าว่า T17 เห็นด้วยกับถ้อยคำของ T18 การใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ช่วยเพิ่มความหนักแน่นของการเห็นด้วยของ T17

(8) T17: แก น่าสงสารมากเลย

T18: คนเค้าแบบหายไปเยอะเลยอะ แต่เดิมคนประเทศเขาก็แบบนี้หน่อยหน่อย อะไรจ้

T17: ใช่อี ใช่อ

T18: ก็ต้อง

T17: เราควรไปช่วยบ้างแก

ตัวอย่าง (9) วัจนกรรมกำหนดให้ทำ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T17 และ T18 ในสถานการณ์ที่ T18 ขอให้ T17 ช่วยสอนขับรถและจอดรถในที่แคบ T17 พยายามอธิบายหลายครั้ง แต่ T18 ไม่ค่อยเข้าใจ T17 จึงพยายามอธิบายอีกครั้ง “ค่อยๆ ทำสิ เดียวก็ทำได้” ถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “สิ” เป็นถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ T17 ต้องการให้ T18 ลองขับรถตามที่ตัวเองสอน การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ เพื่อให้ T18 จะทำตามถ้อยคำของ T17

(9) T17: แกต้องไปหาที่กว้างๆ ก่อนอะ แล้วก็ทำจากที่กว้างๆ ค่อยๆ แคบลงมาเรื่อยๆ ได้มะ

T18: แกพูดอะ มันง่าย แต่ว่าแก มันทำไม่ได้เว้ย

T17: ค่อยๆ ทำสิ เดียวก็ทำได้ ไปหาที่กว้างๆ ก่อน ค่อยๆ เอาที่จอดรถแบบใหญ่ๆ ก่อนไง ค่อยๆ จากที่มันกว้างๆ ไซ่มะ แกก็ค่อยเล็กลงเรื่อยๆ ต่อมาก็ถอยเข้าซอยตัวเอง

T18: โอ้ย แกอะ สอนไม่รู้เรื่องเลยอะ

ตัวอย่าง (3) ดังแสดงอีกครั้งในตัวอย่างที่ (10) วัจนกรรมแสดงความรู้สึก บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล T15 และ T16 ในสถานการณ์ที่ T15 ต้องการถามคะแนนวิชาภาษาไทยที่ทั้งสองคนได้ สอบไป แต่ T16 ได้คะแนนน้อยจึงไม่ต้องการบอกคะแนนกับ T15 ผู้ให้ข้อมูล T16 จึงพยายามเลี่ยงว่า “มันก็ มันก็ปกติอะแก มันก็เฉยๆ อะเราว่า” และพยายามเปลี่ยนประเด็นไปเรื่องอื่น “แล้วนี่เค้าจะถาม บอกคะแนนอื่นอีกปะ” T15 ตอบว่า “อ้อ ก็ไม่รู้สิ คงจะบอกแหละ” เพื่อบอกว่าตนเองไม่รู้ และหรืออาจจะรู้แต่ไม่อยากสนทนาเรื่องนี้ต่อ เนื่องจาก T16 ไม่ยอมบอกคะแนน ถ้อยคำ “ไม่รู้สิ” c แสดงเจตนาของ T15 ว่าไม่เต็มใจหรือไม่อยากมีส่วนร่วมสนทนาเรื่องที่ T16 กำลังจะเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาไปคุยเรื่องคะแนนวิชาอื่นแทน ดังนั้นจึงเป็นวัจนกรรมแสดงความรู้สึก การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยแสดงเจตนาของผู้พูดให้ชัดเจน สังเกตได้ว่า T16 รับรู้เจตนาของ T15 ที่ไม่เต็มใจ

หรือไม่อยากจะสนทนาเรื่องคะแนนวิชาอื่นต่อ T16 จึงได้พยายามจบเรื่องสนทนาในผลิตภัณฑ์มาด้วยการกล่าวว่า “เออ ช่างมันเถอะเนาะ แบบผ่านมาแล้ว เรายังรออันอื่นดีกว่า”

(10) T15: แก่ได้เท่าไรอะ

T16: เฮ้ย มันก็ มันก็ปกติอะแก มันก็เฉยๆ อะเรว่า เฮ้ยแล้วนี่เค้าจะถาม บอกคะแนนอื่นอีกปะ

T15: อือ ก็ไม่รู้สิ คงจะบอกแหละ

T16: เออ ช่างมันเถอะเนาะ แบบผ่านมาแล้ว เรายังรออันอื่นดีกว่า

วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่พบมากที่สุดจากกลุ่มเจ้าของภาษา คือ วจนกรรมบรรยาย โดยพบ 8 ครั้ง จากทั้งหมด 16 ครั้ง คิดเป็น 50% วจนกรรมถัดมา คือ วจนกรรมกำหนดให้ทำซึ่งพบจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็น 43.75% และวจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วจนกรรมแสดงความรู้สึกซึ่งพบจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็น 6.25% ดังแสดงในตารางที่ 6.8

ตารางที่ 6.8 วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มเจ้าของภาษา

ประเภทวจนกรรม	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
วจนกรรมบรรยาย	8	50%
วจนกรรมกำหนดให้ทำ	7	43.75%
วจนกรรมแสดงความรู้สึก	1	6.25%
รวม	16	100%

6.1.3.2 วจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ผลการวิจัยจากการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในการสนทนาจริง พบว่าวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น พบเพียง 2 วจนกรรม คือ วจนกรรมบรรยาย และวจนกรรมกำหนดให้ทำเท่านั้น โดยไม่พบวจนกรรมแสดงความรู้สึก ตัวอย่างของวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น มีดังนี้

ตัวอย่าง (11) วจนกรรมบรรยาย บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J5 และ J6 ในสถานการณ์ที่ทั้งสองคนกำลังเรียนวาดรูปและระบายสีด้วยกัน J6 ระบายสีโดยไม่ระวังทำให้สีเปื้อนเสื้อผ้า J6 จึงขอร้องให้ J5 มาช่วยตนเองระบายสีโดยกล่าวว่า “คุณ J5 ก็ช่วยเขียนหน่อยได้ไหมคะ” ซึ่งอาจจะแสดงให้เห็นว่า J6 ไม่มั่นใจว่า J5 จะช่วยตนเองหรือไม่เพราะถ้าช่วยระบายสีเสื้อผ้าของ J5 ก็จะเป็นไปได้ด้วย แต่ J5 กล่าวว่า “ได้ ได้สิ” เพื่อตอบรับคำชวนและบอกเล่าให้ J6 รับรู้ว่าคุณสามารถช่วยได้ ถ้อยคำที่มีการใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ของ T15 เป็นการแสดงวจนกรรมบรรยายที่ยืนยันว่าคุณจะช่วยระบายสี

- (11) J6: วันนี้ฉันทวาดรูปใหญ่ๆ มาก ก็เลยสีเสื้อเปื้อนเลย
 J5: อืม
 J6: คุณ J5 ก็ช่วยเขียนหน่อยได้ไหมคะ
 J5: ได้ ได้สิ เอาเสื้อเก่าๆ มาใส่ก่อนได้ ที่ใส่อยู่เป็นเสื้อใหม่
 J6: โอเคค่ะ เปลี่ยนชุดมาค่ะ

ตัวอย่าง (12) วจนกรรมกำหนดให้ทำ บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล J17 และ J18 ในสถานการณ์ที่ J18 ชงกาแฟใส่เกลือให้ J17 ดื่ม แต่ J17 แอบเห็นว่า J18 ใส่เกลือลงในแก้วกาแฟจึงไม่ยอมดื่มกาแฟถ้วยนั้น J18 พยายามโน้มน้าวให้ J17 ดื่มกาแฟ และกล่าวว่า “กินสิ” เพื่อสั่งให้ J17 ดื่มกาแฟที่ชงให้ ถ้อยคำนี้เป็นถ้อยคำกำหนดให้ทำ ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังดื่มกาแฟ การใช้อุณภาคลงท้าย “สิ” ในที่นี้เพื่อช่วยทำให้วจนกรรมกำหนดให้ทำมีอำนาจ และทำให้ผู้ฟังยากที่จะปฏิเสธที่จะไม่ทำในสิ่งที่ผู้พูดสั่ง

- (12) J18: J18 อุตส่าห์ชงนะ
 J17: แต่
 J18: กินสิ
 J17: ถ้า ถ้า ดื่ม อยากไปห้องน้ำเร็วๆ อืมๆ
 J18: อ้อ

ผลการวิจัยพบว่าวจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอุณภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่ได้จากการสนทนาจริงมีทั้งหมด 2 วจนกรรม คือ วจนกรรมบรรยายและวจนกรรมกำหนดให้ทำ และวจนกรรมที่ปรากฏมากที่สุดคือ วจนกรรมกำหนดให้ทำ ซึ่งพบจำนวน 23 ครั้ง จาก

ทั้งหมด 35 ครั้ง คิดเป็น 67.65% ในขณะที่พบวัจนกรรมบรรยาย จำนวน 11 ครั้ง จากทั้งหมด 34 ครั้ง คิดเป็น 32.35% ดังแสดงในตารางที่ 6.9

ตารางที่ 6.9 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ประเภทวัจนกรรม	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	11	32.35%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	23	67.65%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	0	0%
รวม	34	100%

6.1.3.3 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยจากการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในการสนทนาจริง พบว่าวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเหมือนกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น โดยพบเพียง 2 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย และวัจนกรรมกำหนดให้ทำเท่านั้น โดยไม่พบวัจนกรรมแสดงความรู้สึก ตัวอย่างของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ มีดังนี้

ตัวอย่าง (13) บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E15 และ E16 ในสถานการณ์ที่ E15 เป็นเพื่อนสนิทกับ E16 และอยากรู้เงินเดือนของ E16 แต่ E16 ไม่อยากบอก E15 จึงพยายามโน้มน้าวใจให้ E16 บอก จึงได้กล่าวว่า “ใช่ เราเป็นเพื่อนที่ดีสนิทกันนะ” เพื่อบอกว่าเป็นเพื่อนสนิทกันก็ควรจะบอกได้ว่าได้เงินเดือนเท่าไร ผู้ให้ข้อมูล E16 กล่าวว่า “ใช่ เราเป็นเพื่อนที่ดี” เพื่อยืนยันว่า E16 เป็นเพื่อนที่ดีของ E15 การกล่าวถ้อยคำนี้เป็นการแสดงวัจนกรรมบรรยาย เพื่อบอกว่าตนเองเป็นเพื่อนที่ดีของ E15 การใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในถ้อยคำนี้เพื่อยืนยันถ้อยคำในวัจนกรรมบรรยายให้หนักแน่น (ถ้อยคำ “เราเป็นเพื่อนที่ดี” ของ T16 อาจจะฟังดูแปลกสำหรับเจ้าของภาษา ผู้วิจัยคาดว่าสาเหตุมาจากความสามารถในการเรียงคำในประโยคของผู้ให้ข้อมูลมีไม่เพียงพอ)

- (13) E16: E15 คุณเป็นเอ๋เพื่อนของผม แต่ทำไมไม่บอกว่าจะเงิน เงินเดือนของผมเอ๋อ ไม่ได้ ไม่อยากบอก
- E15: ใช่ เราเป็นเพื่อนที่ดีสนิทกันนะ
- E16: ใช่ เราเป็นเพื่อนที่ดี แต่เราเอ๋อ ไม่บอกเพราะว่าเอ๋อ ถ้า E16 บอกให้ E15 เป็นอิจฉา
- E15: ไม่ใช่ครับ ไม่ได้ว่าอะไร ผมไม่มีเหตุผล

ตัวอย่าง (14) บทสนทนาระหว่างผู้ให้ข้อมูล E11 และ E12 ในสถานการณ์ที่ E11 แกล้งเอาจิ้งจกปลอมไปวางไว้ที่เก้าอี้ของ E12 แต่ E12 เห็นว่ามีจิ้งจกที่เก้าอี้ก็ไม่อยากนั่งเก้าอี้ตัวนั้น จึงได้บอกตัวเองอยากยืม E11 กล่าวว่า “อ้าว ทำไม ทำไม่อยากยืม มานั่งสิ” ถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” เป็นการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ เนื่องจาก E11 ต้องการให้ E12 นั่งลงที่เก้าอี้ การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้เพื่อให้ถ้อยคำมีอำนาจ และให้ผู้ฟังทำตามเจตนาของวัจนกรรมกำหนดให้ทำที่ผู้พูดได้กล่าว

- (14) E11: โอเค อ่า ทำไมนานจังเพื่อน มานั่งเร็วๆ
- E12: เอ็ม ผมอยากจะ อยากจะยืม
- E11: อ้าว ทำไม ทำไม่อยากยืม มานั่งสิ
- E12: อ่า
- E11: มีปัญหาไรครับ

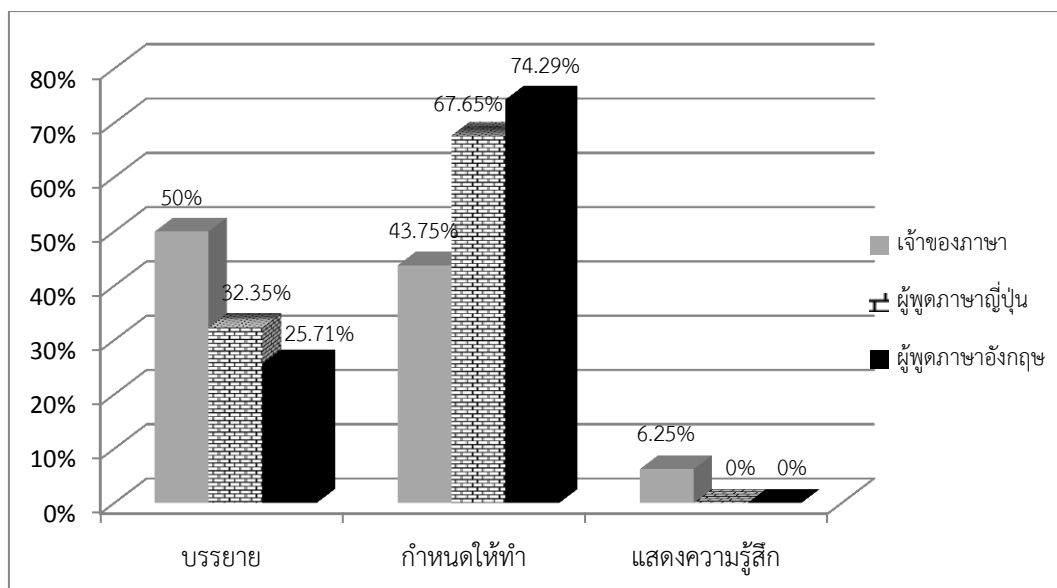
ผลการวิจัยพบว่าวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษในการสนทนาจริงมีทั้งหมด 2 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยายและวัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมที่ปรากฏมากที่สุดคือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ซึ่งพบจำนวน 26 ครั้ง จากทั้งหมด 35 ครั้ง คิดเป็น 74.29% ในขณะที่พบวัจนกรรมบรรยาย จำนวน 9 ครั้ง จากทั้งหมด 35 ครั้ง คิดเป็น 25.71% ดังแสดงในตารางที่ 6.10

ตารางที่ 6.10 วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ประเภทวัจนกรรม	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	9	25.71%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	26	74.29%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	0	0%
รวม	35	100%

6.1.3.4 เปรียบเทียบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่ใช้โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

จากการวิเคราะห์วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” พบว่า วัจนกรรมกำหนดให้ทำเป็นวัจนกรรมที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้เรียนภาษาไทย ในขณะที่กลุ่มเจ้าของภาษาพบวัจนกรรมบรรยายเป็นวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” มากที่สุด อีกทั้งยังพบวัจนกรรมแสดงความรู้สึกจากกลุ่มเจ้าของภาษาเท่านั้น โดยไม่พบจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกสองกลุ่ม ตามที่แสดงในภาพที่ 6.5 อย่างไรก็ตามเมื่อคำนวณสถิติด้วย One-Way ANOVA ตัวแปรต้นคือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ จำนวนความถี่ของการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” พบว่าวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในแต่ละกลุ่ม พบว่ามีจำนวนที่ค่อนข้างน้อยจึงอาจส่งผลให้ผลทางสถิติมีความน่าเชื่อถือลดลง

ภาพที่ 6.5 เปรียบเทียบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

6.1.4 สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) พบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในแง่ความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารไม่แตกต่างกัน โดยหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเลือกใช้มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ในขณะที่เจ้าของภาษาเลือกใช้หน้าที่การสื่อสาร ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นมากที่สุด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ อย่างไรก็ตามพบหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในกลุ่มเจ้าของภาษาเท่านี้ (แต่พบเพียงหนึ่งครั้งจากการใช้ทั้งหมด 16 ครั้ง) นอกจากนี้ไม่พบว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในหน้าที่เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย่ง

เมื่อแยกความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารตามบริบทต่างๆ พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และรองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบท

เมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ในขณะที่หน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มเจ้าของภาษาใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า และรองลงมา คือทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด ในกลุ่มเจ้าของภาษายังพบการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนาแต่ไม่พบในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง นอกจากนี้ไม่พบการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามในหน้าที่การสื่อสารและบริบท 2 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทันและเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา แต่เมื่อทดสอบทางสถิติพบว่าการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มมีความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารในบริบทต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ได้ทุกหน้าที่การสื่อสาร โดยใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในความถี่และความหลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเช่นกัน

ผลการวิจัยจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่าจำนวนและความหลากหลายของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามไม่แตกต่างกัน โดยวัจนกรรมกำหนดให้ทำเป็นวัจนกรรมที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง รองลงมา คือ วัจนกรรมบรรยาย ในขณะที่กลุ่มเจ้าของภาษาพบวัจนกรรมบรรยายมากที่สุด รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ อีกทั้งยังพบวัจนกรรมแสดงความรู้สึกจากกลุ่มเจ้าของภาษาเท่านั้น โดยไม่พบจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกสองกลุ่ม

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อินุภาคลงท้าย “สิ” สามารถปรากฏได้ ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ต่างจากเจ้าของภาษา คือใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้เท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างวัจนกรรมและหน้าที่การสื่อสารของอินุภาคลงท้าย “สิ” กล่าวคือ วัจนกรรมที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจำนวนผู้ให้ข้อมูลที่ใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในแต่ละกลุ่มจะพบว่าจากผู้ให้ข้อมูลแต่ละกลุ่มจำนวน 20 คน มีผู้ให้ข้อมูลใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในกลุ่มเจ้าของภาษาจำนวน 10 คน ในกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นจำนวน 13 คน และในกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษจำนวน 11 คน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผลการวิจัยของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองอาจจะมาจากการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งในกลุ่มเท่านั้น นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาความถี่ในการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในแต่ละกลุ่ม พบว่ามีจำนวนที่ค่อนข้างน้อยจึงอาจส่งผลให้ผลทางสถิติมีความน่าเชื่อถือลดลง

ข้อสังเกตเพิ่มเติมที่พบ คือ การใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มเจ้าของภาษาน้อยกว่าการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง (แต่ไม่พบความแตกต่างในทางสถิติ) และยังพบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาเพียงครึ่งหนึ่ง (10 คน จากทั้งหมด 20 คน) ใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณาบริบทและถ้อยคำของผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษา พบว่าเจ้าของภาษาจำนวน 18 คน จากทั้งหมด 20 คน ใช้อินุภาคลงท้าย “ติ” ในถ้อยคำและบริบทที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าอินุภาคลงท้าย “ติ” เป็นรูปแบบหนึ่งของอินุภาคลงท้าย “สิ” ทั้งนี้การใช้อินุภาคลงท้าย “ติ” พบได้ในกลุ่มเจ้าของภาษาเท่านั้น โดยไม่พบการใช้อินุภาคลงท้าย “ติ” ในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่ม ตัวอย่างการใช้อินุภาคลงท้าย “ติ”

ตามตัวอย่าง (15) ในสถานการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูล T3 ขอให้ T4 ช่วยสอนขับรถและจอดรถในที่แคบ ผู้ให้ข้อมูล T4 ยินดีที่จะช่วยสอน แต่เมื่ออธิบายหลายครั้งแล้ว T3 ไม่เข้าใจ ผู้ให้ข้อมูล T4 จึงหงุดหงิดและต่อว่า T3 เมื่อผู้ให้ข้อมูล T3 โดน T4 ต่อว่าจึงไม่พอใจ T4 จึงได้กล่าวว่า “แกใจร้อนเว้ย แกตั้งใจดี ตั้งใจฟังเราดี” สังเกตได้ว่าบริบทของถ้อยคำที่มีการใช้อนุภาคลงท้าย “ดี” ในสถานการณ์ค่อนข้างคล้ายกับบริบทของการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” และหากนำอนุภาคลงท้าย “สิ” มาแทนที่ในถ้อยคำ “แกใจร้อนเว้ย แกตั้งใจดีตั้งใจฟังเราสิ” พบว่าสามารถปรากฏแทนได้

- (15) T3 เราไม่เข้าใจ มันต้องห้ยังงัยอะ ทำไมแกต้องมาว่าเรายังงี้ด้วยวะ ทำไมต้องมาดุเราอย่างงี้ด้วยวะ
- T4 ไม่ใช่ แกใจร้อนเว้ย แกตั้งใจดี ตั้งใจฟังเราดี เราบอกแกหลายรอบแล้วอะ
- T3 เราก็งี้ตั้งใจแล้วนะเว้ย แต่แกก็แบบ ไม่น่าจะมาพูดแบบยั้งงี้กับเราอะ

ตัวอย่าง (16) ในสถานการณ์ที่ T14 เตือน T13 ว่าจังหวัดเชียงใหม่อยู่ไกลจากกรุงเทพฯ แต่ T13 ไม่เชื่อและพยายามยืนยันว่าเชียงใหม่อยู่ใกล้กรุงเทพฯ หลังได้ยิน T14 บอกว่าเชียงใหม่อยู่ไกลจากกรุงเทพฯ ผู้ให้ข้อมูล T13 จึงกล่าวว่า “มันก็ต้องใกล้กันดิวะ” สังเกตได้ว่าบริบทของถ้อยคำที่มีการใช้อนุภาคลงท้าย “ดี” ในสถานการณ์ค่อนข้างคล้ายกับบริบทของการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” และหากนำอนุภาคลงท้าย “สิ” มาแทนที่ในถ้อยคำ “มันก็ต้องใกล้กันสิวะ” พบว่าสามารถปรากฏแทนได้

- (16) T14 แต่กว่า มันก็ไกลอยู่นะตั้ง 700 กว่ากิโลจากกรุงเทพฯไปเชียงใหม่
- T13 โหย มึงบ้าเปล่าเจ็ดร้อยกิโลแป็บเดียวเองถ้าเขาซ้รถเองอะ เออ มันก็ต้องใกล้กันดิวะ
- T14 เออ งั้นเดี่ยวกูลองขับรถไปดูก็ได้

ดังนั้นจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้อนุภาคลงท้าย “ดี” แทนอนุภาคลงท้าย “สิ” จริงหรือไม่ ซึ่งประเด็นนี้น่าจะนำไปศึกษาต่อในอนาคต

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ข้างต้น พบว่าความถี่ของหน้าที่การสื่อสารที่ใช้โดยกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองสอดคล้องกับความถี่ของหน้าที่การสื่อสารที่พบจากคลังข้อมูลภาษา การวิเคราะห์ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 พบว่าหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ

และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นเป็น 2 หน้าในที่พบการปรากฏมากที่สุดตามลำดับ ในขณะที่หน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมและเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งเป็น 2 หน้าในที่พบการปรากฏน้อยที่สุดตามลำดับ และความถี่ของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ที่พบมากที่สุดและอันดับรองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำและวัจนกรรมบรรยายตามลำดับ วัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก ในขณะที่เดียวกันกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจมากที่สุด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น และพบการใช้วัจนกรรมกำหนดให้ทำมากที่สุด รองลงมา คือ วัจนกรรมบรรยาย เนื่องจากข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาอาจถือได้ว่าเป็นตัวแทนของข้อมูลรับเข้า (input) อาจเป็นไปได้ว่าการรับอนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้รับอิทธิพลมาจากความถี่ของข้อมูลรับเข้า (input frequency) ในลักษณะเดียวกับการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” จึงมีแนวโน้มที่ว่าผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะใช้อนุภาคลงท้ายในหน้าที่การสื่อสารที่มีความถี่สูงในแบบเดียวกับข้อมูลรับเข้า สอดคล้องกับ Ellis (1994) ที่สรุปว่าความถี่ของข้อมูลรับเข้าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของผู้เรียนภาษาที่สอง อีกทั้ง Gass (1988, อ้างใน Gass and Selinker, 2008) และ Schmidt (1990) กล่าวว่าข้อมูลรับเข้าที่มีความถี่มากก็จะมีผลโดดเด่นต่อผู้เรียน นอกจากนี้หน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมและเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งพบในคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 ในความถี่ที่น้อยสองอันดับสุดท้าย จึงอาจจะเป็นไปได้ว่าหน้าที่การสื่อสารสองหน้าที่นี้มีความเด่นน้อยจึงทำให้กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองไม่สามารถใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในสองหน้าที่นี้ได้ เช่นเดียวกับวัจนกรรมแสดงความรู้สึกที่พบในคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 ในความถี่ที่น้อยที่สุด จึงอาจจะเป็นไปได้ว่าวัจนกรรมนี้มีผลเด่นน้อยจึงทำให้ไม่พบการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ในวัจนกรรมนี้ในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง

6.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย

ผลการวิจัยในส่วนของการรับอนุภาคลงท้าย “ลี” มาจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) ซึ่งเป็นการวัดความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม อีกทั้งยัง

ทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” หรืออนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ กับบริบทที่เหมาะสม การคิดคะแนนของแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยทำได้โดยหากผู้ให้ข้อมูลเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นมากที่สุดก็จะถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องและนับเป็นหนึ่งในคะแนน ซึ่งภายในหนึ่งสถานการณ์จะมีเพียงหนึ่งคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นมากที่สุด

6.2.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ”

ผลการวิจัยในส่วนของการรับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” เป็นการทดสอบว่าผู้ให้ข้อมูลเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” และเข้าใจบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ได้มากน้อยเพียงใด

6.2.1.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

กลุ่มเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ได้ทั้ง 4 หน้าที่การสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง โดยผู้ให้ข้อมูลทุกคนเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ต้องใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ทั้ง 10 สถานการณ์ ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้มีจำนวน 20 คน และผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเลือกคำตอบที่เหมาะสมในทุกๆ สถานการณ์ กลุ่มเจ้าของภาษาจึงได้คะแนนเต็ม 200 คะแนน ($10 \times 20 = 200$ คะแนน) คิดเป็น 100% ดังแสดงในตารางที่ 6.11

ตารางที่ 6.11 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่ม
เจ้าของภาษา

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	40/40	100%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	40/40	100%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	40/40	100%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	40/40	100%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	40/40	100%
รวม		200/200	100%

6.2.1.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเข้าใจและเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับกับสถานการณ์มากที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด ตัวอย่างของสถานการณ์เกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเลือกคำตอบที่เหมาะสมได้มากที่สุด ตัวอย่าง (17) ในสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการให้น้องสาวตักข้าวมารับประทานอาหารร่วมกัน คำตอบที่เหมาะสมที่สุดกับสถานการณ์นี้ คือ ตัวเลือก ง. เนื่องจากการใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเลือกคำตอบที่เหมาะสมมากที่สุด 17 คน จากทั้งหมด 20 คน

(17) คุณกำลังทานอาหารเข้ากับพ่อแม่ แต่น้องสาวของคุณตื่นสายจึงเพิ่งจะมาที่โต๊ะอาหาร คุณ

อยากให้น้องสาวดักข้าวมาทานด้วยกัน คุณจึงพูดว่า

ก. ไปดักข้าวมาห rokok

ข. ไปดักข้าวมามั่ง

ค. ไปดักข้าวมาแล้ว

ง. ไปดักข้าวมาสิ

หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเข้าใจ และเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์น้อยที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน ตัวอย่างของสถานการณ์เกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมได้น้อยที่สุด ตัวอย่าง (18) ในสถานการณ์ที่น้องสาวของผู้พูดแต่งตัวเป็นผีมาหลอกผู้พูด แต่ผู้พูดต้องการบอกว่าตนเองรู้ทัน ซึ่งคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือ ตัวเลือก ข. ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเพียง 4 คน จากทั้งหมด 20 คน เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์

(18) น้องสาวของคุณแต่งตัวเป็นผีมาหลอกคุณ แต่คุณรู้ทันเลยพูดว่า

ก. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นแล้ว

ข. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นสิ

ค. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นห rokok

ง. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นด้วย

กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถตอบคำถามวัดความเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของ “สิ” รวมทั้ง 4 หน้าที่การสื่อสาร ได้ 129 คะแนนจากคะแนนเต็ม 200 คะแนน คิดเป็น 64.5% หากแยกตามหน้าที่การสื่อสารพบว่า กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดมากที่สุด 33 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 82.5% และหน้าที่การสื่อสารรองลงมาที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสาร คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา โดยได้คะแนน 30 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 75%

ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้สามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริษัท เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทันได้น้อยที่สุด โดยคิดเป็นคะแนนได้เพียง 11 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 27.5% ดังแสดงในตารางที่ 6.12

ตารางที่ 6.12 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูด
ภาษาญี่ปุ่น

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	33/40	82.50%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	26/40	65.00%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	11/40	27.50%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	30/40	75.00%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	29/40	72.50%
รวม		129/200	64.50%

6.2.1.3 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับกับสถานการณ์มากที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริษัทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ถามเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสาร “สิ” ที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมได้มากที่สุดเป็นสถานการณ์เดียวกันกับผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ตัวอย่าง (17) กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเลือกคำตอบที่เหมาะสมมากที่สุด 18 คน จากทั้งหมด 20 คน

หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจ และเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์น้อยที่สุด คือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน ตัวอย่างของสถานการณ์ที่ถามเกี่ยวกับ หน้าที่การสื่อสาร “สิ” ที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมได้น้อยที่สุดเป็นสถานการณ์เดียวกันกับผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ตัวอย่าง (18) กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเพียง 6 คน จากทั้งหมด 20 คน เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์

ตารางที่ 6.13 ความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	คะแนนที่ได้/เต็ม	เปอร์เซ็นต์
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	34/40	85.00%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	32/40	80.00%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	16/40	40.00%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	29/40	72.50%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	24/40	60.00%
รวม		135/200	67.50%

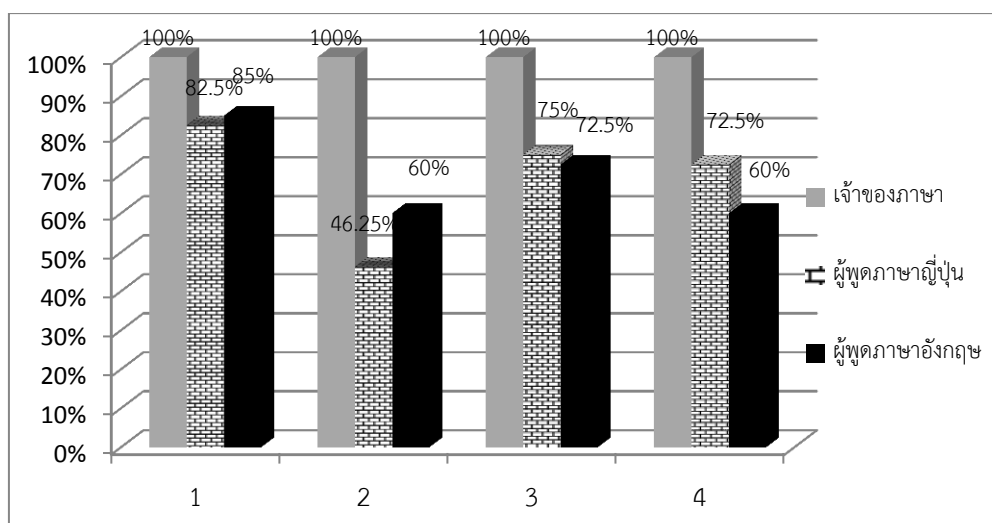
จากตารางที่ 6.13 กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถตอบคำถามวัดความเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของ “สิ” รวมทั้ง 4 หน้าที่การสื่อสาร ได้ 135 คะแนนจากคะแนนเต็ม 200 คะแนน คิดเป็น 67.5% หากแยกตามหน้าที่การสื่อสารพบว่า กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดมากที่สุด 34 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 85% ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้สามารถเข้าใจหน้าที่

การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทันได้น้อยที่สุด โดยคิดเป็นคะแนนได้เพียง 16 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 40%

6.2.1.4 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบผลการรับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มพบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในทุกหน้าที่การสื่อสารเต็ม 100% ในขณะที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน คือ 64.5% และ 67.5% ตามลำดับ เมื่อคำนวณสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนรวมแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าผลการวิจัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 25.884, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

เมื่อแยกตามหน้าที่การสื่อสารพบว่าผู้เรียนภาษาที่สองมีความเข้าใจหน้าที่การสื่อสารทำให้อ้อยคำมีอำนาจมากที่สุด รองลงมา คือ หน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และหน้าที่การสื่อสารที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองกลุ่มได้คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยน้อยที่สุดคือ หน้าที่การสื่อสารทำให้อ้อยคำมีความหนักแน่น ดังแสดงในภาพที่ 6.6

หมายเหตุ: 1 แทนหน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ 2 แทนทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น 3 แทนแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม 4 แทนเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย่ง

ภาพที่ 6.6 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อคำนวณค่าทางสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มตามแต่ละหน้าที่การสื่อสาร ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 3.800, p = .028$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .046$) แต่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นพบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 6.695, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนน

ของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมพบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 4.804, p = .012$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าผลการวิจัยกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .046$) ผลการวิจัยของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .025$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งพบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 9.476, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .019$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

จากผลทางสถิติจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การทดสอบ Post Hoc Test ด้วยค่า Scheffe ทำให้เห็นการเปรียบเทียบผลการวิจัยในแต่ละคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันในทุกหน้าที่การสื่อสาร และคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันเกือบทุกหน้าที่การสื่อสาร ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ในขณะที่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษรับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในทุกหน้าที่การสื่อสารไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาหน้าที่การสื่อสารและบริบทการใช้ พบว่าเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยได้คะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเต็ม 100% ในทุกๆ บริบท ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษมีความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดมาก

ที่สุด (กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ได้ 82.5% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษคิดได้ 85%) และหน้าที่การสื่อสารที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจน้อยที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน (กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้ได้ 27.5% และกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษคิดได้ 40%) ดังแสดงในตารางที่ 6.14

ตารางที่ 6.14 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

หน้าที่การสื่อสาร	บริบท	เจ้าของภาษา	ผู้พูดภาษาญี่ปุ่น	ผู้พูดภาษาอังกฤษ
1. ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ	เมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด	100%	82.5%	85%
2. ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น	2.1 เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า	100%	65%	80%
	2.2 เมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน	100%	27.5%	40%
3. แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม	เมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา	100%	75%	72.5%
4. เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง	เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา	100%	72.5%	60%
รวม		100%	64.5%	67.5%

เมื่อคำนวณค่าทางสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มตามแต่ละหน้าที่การสื่อสารตามบริบท ตัวแปรต้นคือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 3.800, p = .028$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .046$) แต่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 6.695, p = .002$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .003$) แต่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 37.738, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 4.804, p = .012$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .046$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .025$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 9.476, p = .000$] เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นคู่ พบว่าคะแนน

ของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .019$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการคำนวณทางสถิติเมื่อแยกคะแนนตามบริบทการใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสาม พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบผลสถิติทีละคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันในทุกหน้าที่การสื่อสารและบริบท แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาเทียบกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันเกือบทุกหน้าที่การสื่อสารและบริบท ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าเป็น 2 หน้าที่และบริบทที่คะแนนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

6.2.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “ลี”

นอกจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยจะวัดความเข้าใจของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มที่มีต่อหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” แล้ว ยังสามารถวัดความเข้าใจในเรื่องวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้าย “ลี” ด้วย

6.2.2.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

เมื่อทดสอบกลุ่มเจ้าของภาษาด้วยเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าผู้ให้ข้อมูลทุกคนในกลุ่มเจ้าของภาษาสามารถเลือกตอบคำตอบในสถานการณ์ที่เป็นวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ได้ถูกต้อง โดยมีคำถามจำนวน 10 สถานการณ์ ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้มีจำนวน 20 คน และผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเลือกคำตอบที่เหมาะสมในทุกๆ สถานการณ์ กลุ่มเจ้าของภาษาจึงได้คะแนนเต็ม 200 คะแนน ($10 \times 20 = 200$ คะแนน) คิดเป็น 100% ดังแสดงในตารางที่ 6.15

ตารางที่ 6.15 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยกลุ่มเจ้าของภาษา

ประเภทวัจนกรรม	คะแนนที่ได้/คะแนนเต็ม	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	80/80	100%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	40/40	100%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	80/80	100%
รวม	200/200	100%

6.2.2.2 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

วัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ตัวอย่างของสถานการณ์ในเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้คะแนนมากที่สุด คือ ตัวอย่างที่ (17) ดังแสดงอีกครั้งในตัวอย่างที่ (19) ในสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการให้น้องสาวตักข้าวมารับประทานอาหารร่วมกัน คำตอบที่เหมาะสมที่สุดกับสถานการณ์นี้ คือ ตัวเลือก ง. ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อเพิ่มอำนาจของถ้อยคำให้ผู้ฟังทำตามสิ่งที่ผู้พูดสั่ง ซึ่งเป็นวัจนกรรมกำหนดให้ทำ โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น จำนวน 17 คน จากผู้ให้ข้อมูล 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

(19) คุณกำลังทานอาหารเข้ากับพ่อแม่ แต่น้องสาวของคุณตื่นสายจึงเพิ่งจะมาที่โต๊ะอาหาร คุณอยากให้น้องสาวตักข้าวมาทานด้วยกัน คุณจึงพูดว่า

- ก. ไปตักข้าวมาหรรอก
- ข. ไปตักข้าวมามั่ง
- ค. ไปตักข้าวมาแล้ว
- ง. ไปตักข้าวมาลี

วัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์น้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก ตัวอย่างของสถานการณ์ในเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้คะแนนน้อยที่สุด คือ ตัวอย่างที่ (18) ดังแสดงอีกครั้งในตัวอย่างที่ (20) ใน

สถานการณ์ที่น้องสาวของผู้พูดแต่งตัวเป็นผีมาหลอกผู้พูด แต่ผู้พูดต้องการบอกว่าตนเองรู้ทัน ซึ่งคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือ ตัวเลือก ข. ผู้พูดใช้อุภาคลงท้าย “สิ” เพื่อเน้นย้ำถ้อยคำให้มีความหนักแน่นว่าตนเองรู้ทันในสิ่งที่ผู้ร่วมสนทนากล่าว และได้ถามกลับผู้ร่วมสนทนา เพราะแน่ใจว่าผู้ร่วมสนทนาคิดว่าผู้พูดไม่รู้ เจตนาของผู้พูดในสถานการณ์นี้อยากจะแสดงความรู้สึกสะใจที่ตนเองรู้ทันสิ่งที่ผู้ร่วมสนทนาคิดหรือกล่าว โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น จำนวน 4 คน จากผู้ให้ข้อมูล 20 คนเท่านั้นที่เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

(20) น้องสาวของคุณแต่งตัวเป็นผีมาหลอกคุณ แต่คุณรู้ทันเลยพูดว่า

ก. นึกว่าฉันจะหลงกลมันแล้ว

ข. นึกว่าฉันจะหลงกลมันสิ

ค. นึกว่าฉันจะหลงกลมันหรือ

ง. นึกว่าฉันจะหลงกลมันด้วย

ผลคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่ได้จากการทำแบบทดสอบแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเพื่อวัดความเข้าใจในวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” พบว่าจากสถานการณ์ทั้งหมดจำนวน 10 สถานการณ์ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้คะแนนรวม 129 คะแนน จากคะแนนทั้งหมด 200 คะแนน วัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถเข้าใจและเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ผู้ให้ข้อมูลได้คะแนน 33 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 82.5% ในขณะที่วัจนกรรมที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลได้คะแนนน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก ผู้ให้ข้อมูลได้คะแนน 41 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน คิดเป็น 51.25% ดังแสดงในตารางที่ 6.16

ตารางที่ 6.16 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น

ประเภทวัจนกรรม	คะแนนที่ได้/คะแนนเต็ม	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	55/80	68.75%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	33/40	82.5%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	41/80	51.25%
รวม	129/200	64.5%

6.2.2.3 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

วัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ตัวอย่างของสถานการณ์ในเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้คะแนนมากที่สุด คือ ตัวอย่าง (19) กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 18 คน จากผู้ให้ข้อมูล 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง ในขณะที่วัจนกรรมที่มีกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์น้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก ตัวอย่างของสถานการณ์ในเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้คะแนนน้อยที่สุด คือ ตัวอย่างที่ (20) ผู้ให้ข้อมูลเลือกตอบคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์เพียง 6 คน จากผู้ให้ข้อมูล 20 คน เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

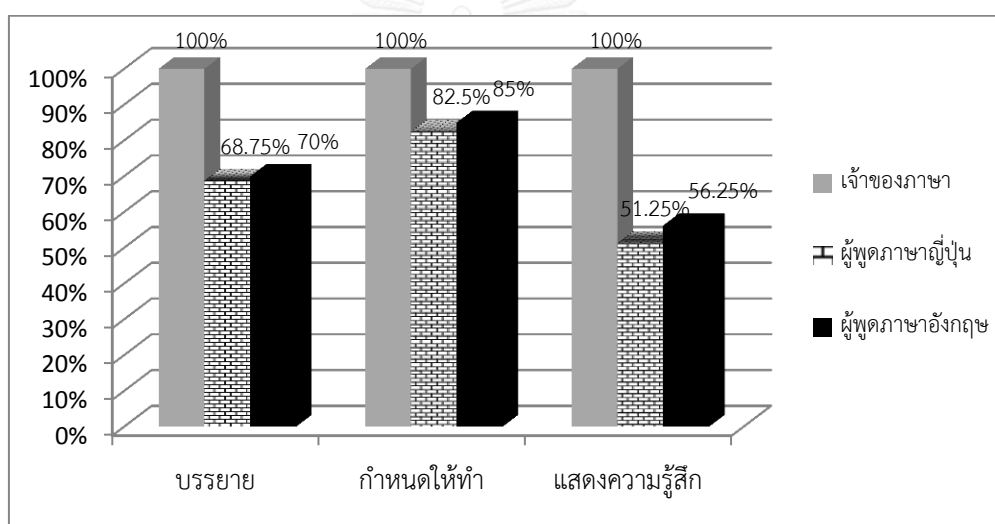
ผลการวิจัยของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทำแบบทดสอบแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเพื่อวัดความเข้าใจในวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” พบว่าจากสถานการณ์ทั้งหมดจำนวน 10 สถานการณ์ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้คะแนนรวม 135 คะแนน จากคะแนนทั้งหมด 200 คะแนน วัจนกรรมที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ผู้ให้ข้อมูลได้คะแนน 34 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คิดเป็น 85% ในขณะที่วัจนกรรมที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลได้คะแนนน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก ผู้ให้ข้อมูลได้คะแนน 45 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน คิดเป็น 56.25% ดังแสดงในตารางที่ 6.17

ตารางที่ 6.17 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

ประเภทวัจนกรรม	คะแนนที่ได้/คะแนนเต็ม	เปอร์เซ็นต์
วัจนกรรมบรรยาย	56/80	70%
วัจนกรรมกำหนดให้ทำ	34/40	85%
วัจนกรรมแสดงความรู้สึก	45/80	56.25%
รวม	135/200	67.5%

6.2.2.4 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อเปรียบเทียบผลแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มพบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ได้ 100% เต็ม ในขณะที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกสองกลุ่ม คือ กลุ่มกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน คือ 64.5% และ 67.5% ตามลำดับ โดยที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจในวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” มากที่สุด คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก ดังแสดงในภาพที่ 6.7

ภาพที่ 6.7 เปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม

เมื่อคำนวณสถิติด้วย One-Way ANOVA เพื่อเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย ในแง่ของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มว่าแตกต่างกันหรือไม่ และทดสอบ Post Hoc Test ด้วยค่า Scheffe เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่ ระหว่างคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ ตัวแปรต้น คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และตัวแปรตาม คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่าในวัจนกรรมบรรยายผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบ

ปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 9.685, p = .000$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .001$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .002$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สำหรับวัจนกรรมกำหนดให้ทำ พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 3.800, p = .028$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .046$) แต่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สำหรับวัจนกรรมแสดงความรู้สึก พบว่าผลคะแนนแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 28.093, p = .000$] เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยเป็นคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ($p = .000$) คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ($p = .000$) แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

สรุปผลภาพรวมจากการคำนวณค่าทางสถิติพบว่า ผลการวิจัยที่วัดความเข้าใจในเรื่องวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบผลสถิติทีละคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาเทียบกับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันในทุควัจนกรรม แต่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันในทุควัจนกรรม ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันเกือบทุควัจนกรรม ยกเว้นวัจนกรรมกำหนดให้ทำที่คะแนนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

6.2.3 สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) พบว่าผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษาทุกคนสามารถเข้าใจอนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารทุก

หน้าที่ได้ถูกต้อง ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของ “ลี” น้อยกว่าเจ้าของภาษา โดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์รวม คือ 64.5% และ 67.5% ตามลำดับ เมื่อทดสอบทางสถิติพบว่าคะแนนของอนุภาคลงท้าย “ลี” จากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยโดยผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผลการเปรียบเทียบระหว่างคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้เมื่อแจกแจงผลคะแนนจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยตามหน้าที่การสื่อสารแต่ละหน้าที่ พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้คะแนนมากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ หน้าที่การสื่อสารรองลงมาของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และสำหรับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น เมื่อทดสอบทางสถิติจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยในแต่ละคู่พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันในทั้ง 4 หน้าที่ คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันในทั้ง 4 หน้าที่ ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันใน 3 หน้าที่ ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้หากพิจารณาหน้าที่การสื่อสารและบริบทเพิ่มเติมพบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใน 2 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ในขณะที่ผลคะแนนของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันในทุกหน้าที่และบริบท

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” ได้ทุกหน้าที่การสื่อสาร โดยใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ในความถี่และความหลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ในหน้าที่การสื่อสารทุกหน้าที่ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ผลการวิจัยในแง่ของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอินุภาคลงท้าย “ลี” จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ที่ปรากฏในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยระหว่างกลุ่มผู้ให้ข้อมูล พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองไม่แตกต่างกันในทุกวัจนกรรม ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาแตกต่างกับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองในทุกวัจนกรรม ยกเว้นวัจนกรรมกำหนดให้ทำที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือ ใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อินุภาคลงท้าย “ลี” สามารถปรากฏได้ ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ต่างจากเจ้าของภาษา คือ ใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้อินุภาคลงท้าย “ลี” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อินุภาคลงท้าย “ลี” สามารถปรากฏได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

จากผลการวิจัยในส่วนของเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบข้อสังเกตว่าเมื่อพิจารณาหน้าที่การสื่อสารและบริบทของอินุภาคลงท้าย “ลี” พบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันในหน้าที่การสื่อสารทำให้ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ข้อสังเกตนี้อาจจะอธิบายได้ด้วยความถี่ของข้อมูลรับเข้า (input frequency) การวิเคราะห์ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 พบว่าหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดและทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าเป็น

2 หน้าที่ที่พบมากที่สุดตามลำดับ เมื่อหน้าที่การสื่อสารทั้ง 2 หน้าที่ที่มีความถี่มากที่สุดในการรับเข้า ทำให้มีความเด่นต่อผู้เรียนภาษาที่สอง จึงมีแนวโน้มว่าผู้พูดภาษาอังกฤษจะสามารถรับหน้าที่การสื่อสารและบริบทดังกล่าวได้ เช่นเดียวกับถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย ผลคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน อาจจะอธิบายข้อสังเกตนี้ด้วยความถี่ของข้อมูลรับเข้า (input frequency) เช่นเดียวกัน เนื่องจากวัจนกรรมกำหนดให้ทำพบความถี่มากที่สุดจากคลังข้อมูลภาษาในบทที่ 4 ดังนั้นจึงมีแนวโน้มว่าผู้พูดภาษาอังกฤษจะสามารถรับวัจนกรรมดังกล่าวได้ ซึ่งตรงกับ Gass (1988, อ้างใน Gass and Selinker, 2008) และ Schmidt (1990) ที่กล่าวว่าข้อมูลรับเข้าที่มีความถี่มากก็จะมี ความโดดเด่นต่อผู้เรียน อย่างไรก็ตาม คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษในหน้าที่การสื่อสารทั้ง 2 หน้าที่ดังกล่าวและวัจนกรรมกำหนดให้ทำ ในขณะที่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างจากกลุ่มเจ้าของภาษาในหน้าที่การสื่อสารทั้ง 2 หน้าที่ดังกล่าว และวัจนกรรมกำหนดให้ทำ

ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาไม่ได้ใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง แต่ในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยพบว่าเจ้าของภาษาใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารนี้ได้ทุกคน สำหรับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองที่ไม่พบการใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ใน 2 หน้าที่ คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมและเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง แต่ผลในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยพบว่าผู้เรียนภาษาที่สองเกินครึ่งหนึ่งสามารถเข้าใจอนุภาคลงท้าย “สิ” ใน 2 หน้าที่ดังกล่าว กล่าวคือ ในหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้คะแนน 75% ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้คะแนน 72.5% และในหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นได้คะแนน 72.5% ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษได้คะแนน 60% ซึ่งอาจจะอธิบายได้ว่าการเลือกใช้อุภาคลงท้ายขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาว่าต้องการใช้หรือไม่ ในส่วนของเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด เจ้าของภาษาและผู้เรียนภาษาที่สองอาจไม่เห็นความเหมาะสมในการใช้หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมดังกล่าว จึงไม่พบการใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในสถานการณ์นั้นๆ Bhamoraput (1972) กล่าวถึงลักษณะหนึ่งของอนุภาคลงท้ายว่าหากไม่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้ายในประโยคใด

ประโยคหนึ่ง ประโยคนั้นก็ยังคงสามารถเป็นประโยคที่ถูกไวยากรณ์ได้ ดังนั้นหากผู้พูดเลือกที่จะไม่ใช่ อนุภาคลงท้าย “สิ” ถ้อยคำดังกล่าวก็ยิ่งสื่อความหมายหลักได้

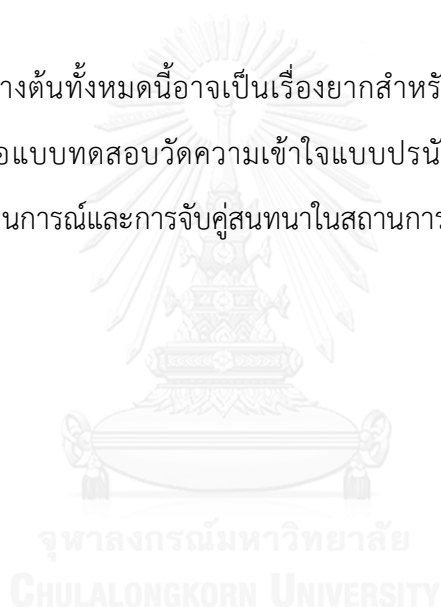
เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยกับ ผลการวิจัยจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่า ในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง สามารถใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาในแง่ของทั้งความถี่ ความหลากหลายของ หน้าทีการสื่อสาร และวัจนกรรม แต่ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย กลับพบว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองไม่สามารถเข้าใจอนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารและ วัจนกรรมได้เหมือนกับเจ้าของภาษา อาจจะอธิบายได้ด้วยความแตกต่างของเครื่องมือในการเก็บ ข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ ความแตกต่างประเด็นแรก เครื่องมือทั้ง 2 ประเภทมีลักษณะ แตกต่างกันในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ผู้ให้ ข้อมูลสามารถเลือกใช้ภาษาและอนุภาคลงท้ายที่ตนเองรู้และใช้เป็น ในทางกลับกันในเครื่องมือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย ผู้ให้ข้อมูลถูกกำหนดให้เลือกคำตอบในบริบทต่างๆ ที่ไม่ สามารถกำหนดบริบทได้เอง ดังนั้นอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่รู้หรือไม่แน่ใจคำตอบที่เลือก ประเด็นที่สอง วัตถุประสงค์ของเครื่องมือมีความแตกต่างกัน ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่ สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาจริงของผู้ให้ข้อมูลที่เป็น ธรรมชาติ ในขณะที่เครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความ เข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อีกทั้งยังทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” หรือ อนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ กับบริบทที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการปรากฏกับถ้อยคำที่เหมาะสมและใน สถานการณ์ที่เหมาะสม เนื่องจากตัวเลือกทุกข้อในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเป็นอนุภาค ลงท้ายอื่นๆ ในประเภทแสดงมาลา (mood particle) เช่น “หรรอ” ด้วย” “หน้อย” “เถอะ” เป็น ต้น ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องสามารถเข้าใจความแตกต่างของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับอนุภาคลง ท้ายอื่นๆ และเข้าใจว่าไม่สามารถใช้อุภาคลงท้ายอื่นๆ ในบริบทที่มีคำตอบเป็นอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” ได้ นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลจำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับการปรากฏร่วมกันระหว่างอนุภาค แสดงมาลา รวมทั้ง “นะ” และ “สิ” กับถ้อยคำที่เหมาะสม ดังเช่นตัวอย่างที่ (21) หากพิจารณาเพียง

แค่ตัวเลือกของคำตอบทั้ง 4 ตัวเลือก จะพบว่าตัวเลือก ข. จำได้หน่อย และ ค. จำได้ที่ เป็น 2 ตัวเลือกที่เจ้าของภาษาจะรู้ได้ทันทีว่าอนุภาคลงท้าย “หน่อย” และ “ที่” ไม่เหมาะสมกับถ้อยคำ “จำได้” และสามารถตัดตัวเลือก 2 ตัวเลือกนี้ออกได้ทันที

(21) เพื่อนของคุณคิดว่าคุณจำน้องสาวของเขาไม่ได้ แต่คุณมั่นใจว่าคุณจำได้ คุณเลยพูดว่า

- ก. จำได้สิ
- ข. จำได้หน่อย
- ค. จำได้ที่
- ง. จำได้ด้วย

ด้วยคำอธิบายข้างต้นทั้งหมดนี้อาจเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองและส่งผลให้ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยแตกต่างกับผลการวิจัยที่ได้จากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด

บทที่ 7

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้วิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย ศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้พูดภาษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและผู้พูดภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และเปรียบเทียบการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่ม กับการใช้อนุภาคลงท้ายดังกล่าวของเจ้าของภาษาในเรื่องหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำ ในบทนี้ ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และกล่าวถึงข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” ในบทที่ 2 สามารถสรุปได้ว่า การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” แสดงให้เห็นความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ทำให้ถ้อยคำอ่อนหวานมากขึ้น (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981) นอกจากนี้ อนุภาคลงท้าย “นะ” ยังพบได้ในบริบทที่ผู้พูดต้องการถามผู้ฟัง ซึ่งอาจจะเป็นคำถามแบบอ่อนหรือการถามซ้ำ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทการวิพากษ์วิจารณ์แบบอ่อนโยน (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981) ในบริบทที่ผู้แสดงความคิดเห็นแย้งกับผู้ฟัง (Peyasantiwong, 1981) ในบริบทคำสั่ง (Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทที่ผู้พูดต้องการขอความเห็นจากผู้ฟัง (Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทที่ผู้พูดบ่นหรือแสดงความไม่พอใจ (Peyasantiwong, 1981) ในบริบทที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรำคาญเล็กน้อย (Peyasantiwong, 1981) ในบริบทเกริ่นนำหัวเรื่องที่กำลังจะสนทนา ในบริบทการเรียกขาน (Cooke, 1989) ในบริบทการขออนุญาต (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทที่ผู้พูดต้องการบอกเล่าเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตัวให้ถูกต้อง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) และในบริบทที่ผู้พูดรำพึงกับตัวเอง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553)

ผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในงานวิจัยนี้พบว่า หน้าที่การสื่อสารและบริบทส่วนใหญ่ที่พบมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยก่อนหน้า กล่าวคือ หน้าที่การสื่อสารที่ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนที่พบในงานวิจัยนี้สอดคล้องกับการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ทำให้ถ้อยคำอ่อนหวานมากขึ้น (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981) หน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดสอดคล้องกับบริบทเกริ่นนำหัวเรื่องที่กำลังจะสนทนา (Peyasantiwong, 1981) นอกจากนี้ บริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟังสอดคล้องกับบริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำสอดคล้องกับในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟังสอดคล้องกับบริบทที่ผู้พูดต้องการขอความเห็นจากผู้ฟัง (Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าสอดคล้องกับในบริบทที่ผู้แสดงความคิดเห็นแย้งกับผู้ฟัง (Peyasantiwong, 1981) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือนสอดคล้องกับในบริบทคำสั่ง (Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำสอดคล้องกับบริบทที่ผู้พูดต้องการถามผู้ฟัง ซึ่งอาจจะเป็นคำถามแบบอ่อนหรือการถามซ้ำ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) และบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเองสอดคล้องกับในบริบทที่ผู้พูดรำพึงกับตัวเอง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553)

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการศึกษาอนุภาคลงท้าย “ลี” ในบทที่ 2 สามารถสรุปได้ว่า ผู้พูดมักจะใช้อนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อแสดงให้เห็นถึงการยืนยันหนักแน่นของข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการบอกเล่าหรือการตอบรับคำถามของผู้ร่วมสนทนา (Bhamoraput, 1972; นววรรณ พันธุมเมธา, 2553; Iwasaki and Ingkaphirom, 2009) การยืนยันหนักแน่นของข้อมูลเป็นหนึ่งในความหมายที่ Pittayaporn และ Tansiri (Manuscript in preparation) พบในบริบทที่ผู้พูดตอบคำถามของผู้ฟัง การใช้ออนุภาคลงท้าย “ลี” ยังแสดงให้เห็นถึงความภาคภูมิใจได้ (Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) นอกจากนี้ นอกจากนี้ อนุภาคลงท้าย “ลี” ยังพบได้ในบริบทการเตือน (Bhamoraput, 1972) ในบริบทคำสั่ง (นววรรณ พันธุมเมธา, 2553) ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการ

แย้งคำพูดก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา (นวรรณ พันธุมธา, 2553) ในบริบทการคาดคะเน (นวรรณ พันธุมธา, 2553) และในบริบทที่ผู้พูดเพ่งคิดบางสิ่งบางอย่างได้ (นวรรณ พันธุมธา, 2553)

ผลการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในงานวิจัยนี้พบว่า หน้าที่การสื่อสารและบริบทส่วนใหญ่ที่พบมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยก่อนหน้า กล่าวคือ หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นสอดคล้องกับการใช้ออนุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อแสดงให้เห็นถึงการยืนยันหนักแน่นของข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการบอกเล่าหรือการตอบรับคำถามของผู้ร่วมสนทนา (Bhamoraput, 1972; นวรรณ พันธุมธา, 2553; Iwasaki and Ingkaphirom, 2009) การยืนยันหนักแน่นของข้อมูลเป็นหนึ่งในความหมายที่ Pittayaporn และ Tansiri (Manuscript in preparation) พบในบริบทที่ผู้พูดตอบคำถามของผู้ฟัง นอกจากนี้ บริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดสอดคล้องกับในบริบทคำสั่ง (นวรรณ พันธุมธา, 2553) บริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้าสอดคล้องกับบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแย้งคำพูดก่อนหน้าของผู้ร่วมสนทนา (นวรรณ พันธุมธา, 2553)

7.1 สรุปผล

7.1.1 หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ”

จากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) พบว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสาร 3 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด โดยหน้าที่การสื่อสารที่พบมากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่การสื่อสารที่พบน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด

หน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนปรากฏใน 3 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง เมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง และเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือปฏิเสธถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า หน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดใน 4 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำคำสั่งหรือคำเตือน เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ เมื่อผู้พูดต้องการถามซ้ำ และเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำถ้อยคำที่กล่าวกับตนเอง หน้าที่

การสื่อสารหน้าที่สุดท้าย คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัดพบในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นหัวเรื่องที่จะสนทนาให้เด่นชัดเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง

จากสมมติฐานของงานวิจัยนี้ที่กล่าวถึงหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสาร คือ ลดความแข็งกร้าวของเนื้อความ เน้นย้ำถ้อยคำ เกริ่นนำหัวเรื่องแบบอ่อนโยนหรืออย่างเป็นมิตร และการกล่าวถ้อยคำล่อยๆ หลังจากวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ปรับคำอธิบายหน้าที่การสื่อสารให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยอนุภาคลงท้าย “นะ” มีหน้าที่การสื่อสารทั้งหมด 3 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และเกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด หน้าที่การสื่อสารที่พบนี้มีความคล้ายคลึงกับสมมติฐานแต่ต่างกันในเรื่องรายละเอียด เช่น การกล่าวถ้อยคำล่อยๆ พบว่าเป็น 1 ใน 4 บริบทของหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด เป็นต้น

วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” มีทั้งหมด 4 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก หน้าที่การสื่อสารที่พบมากที่สุด คือ วัจนกรรมบรรยาย รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ถัดมา คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุดคือ วัจนกรรมผูกมัด

สมมติฐานของงานวิจัยนี้ที่กล่าวถึงวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ว่า อนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏในวัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ วัจนกรรมผูกมัด และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก จากผลการวิเคราะห์พบว่าสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ช่วยทำให้ถ้อยคำนั้นๆ มีการแสดงเจตนาที่ชัดเจนมากขึ้น เช่น “ฉันจะเอาเสื้อมาคืนเธอพรุ่งนี้นะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ช่วยทำให้วัจนกรรมผูกมัดที่ผู้พูดสัญญาว่าจะทำอะไรให้ผู้ฟังในอนาคตมีความเด่นชัดมากยิ่งขึ้น และทำให้ผู้ฟังรับสารได้ว่าผู้พูดกำลังสัญญากับตนเองว่า “พรุ่งนี้” ไม่ใช่วันอื่นที่ผู้พูดจะนำเสื้อที่ยืมไปมาคืน หรือเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนจากผู้ฟังเมื่อกล่าวว่า “ทุเรียนนี้หอมนะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และเชื่อเชิญผู้ฟังให้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือร่วมสนทนาไปกับผู้พูด ดังนั้นจึงถือว่าการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ช่วยทำให้เจตนาของผู้พูดมีความชัดเจนต่อผู้ฟังมากยิ่งขึ้น เป็นต้น

7.1.2 หน้าทีการสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี”

จากการวิเคราะห์หน้าทีการสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ พบว่าอนุภาคลงท้าย “ลี” มีหน้าทีการสื่อสาร 4 หน้าที คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง โดยหน้าทีการสื่อสารที่พบมากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ถัดมา คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และหน้าทีการสื่อสารที่พบน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง

หน้าทีการสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด หน้าทีการสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นปรากฏใน 2 บริบท คือ เมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือค้านถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า และเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทัน หน้าทีการสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนา และหน้าทีการสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งปรากฏในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา

จากสมมติฐานของงานวิจัยนี้ที่กล่าวถึงหน้าทีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” ว่า อนุภาคลงท้าย “ลี” มีหน้าทีการสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบคำสั่ง หลังจากการวิเคราะห์หน้าทีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ปรับคำอธิบายหน้าทีการสื่อสารให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยอนุภาคลงท้าย “ลี” มีหน้าทีการสื่อสารทั้งหมด 4 หน้าที คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง หน้าทีการสื่อสารที่พบนี้อยู่รวมมีความคล้ายคลึงกับสมมติฐานแต่ต่างกันที่การวิเคราะห์หน้าทีการสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” พบหน้าทีการสื่อสารเพิ่มเติม คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม

วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “ลี” มีทั้งหมด 3 วัจนกรรม คือ วัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก วัจนกรรมที่พบมากที่สุด คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ รองลงมา คือ วัจนกรรมบรรยาย และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก

สมมติฐานของงานวิจัยนี้กล่าวถึงวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ว่าอนุภาคลงท้าย “สิ” ปรากฏในวัจนกรรมบรรยายและวัจนกรรมแสดงความรู้สึก จากผลการวิเคราะห์พบว่าไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากยังพบวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ปรากฏในวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเช่นกัน

การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ช่วยทำให้การสื่อเจตนาของผู้พูดที่กล่าวถ้อยคำนั้นออกมาชัดเจนมากขึ้น เช่น หากผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังทำบางอย่าง “เดินเร็วๆ สิ” การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยเพิ่มอำนาจในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำ หรือเมื่อผู้พูดก่อนหน้าถามคำถาม และผู้พูดกล่าว “ไม่รู้สิ” การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยบอกใบ้เจตนาของผู้พูดที่แสดงความรู้สึกที่ไม่พอใจ หรือเสียดสีผู้ฟัง และให้เห็นว่าตนเองไม่ยอมสนทนาในเรื่องนี้ต่อ เป็นต้น

7.1.3 การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

เครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) สร้างขึ้นเพื่อศึกษาการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ทั้งในแง่ความถี่ ความหลากหลายทางหน้าที่การสื่อสาร และวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากการใช้ภาษาจริงของผู้ให้ข้อมูล ในแง่ความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ต่อจำนวนถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มเจ้าของภาษาเท่ากับ 3.57% ของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเท่ากับ 5.51% และของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 5.12% เมื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าความถี่ในการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ในแง่ความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในทุกหน้าที่การสื่อสารและบริบทหน้าที่การสื่อสารที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเลือกใช้มากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้น้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด เมื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่า

นัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารในการใช้ออนูภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

เมื่อแยกความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารตามบริบทต่างๆ พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้ออนูภาคลงท้าย “นะ” มากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ และรองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง ถึงแม้หน้าที่การสื่อสารในบริบทอื่นๆ ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มจะเรียงลำดับความถี่ที่พบแตกต่างกัน แต่เมื่อทดสอบทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าการใช้ออนูภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มมีความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารในบริบทต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้ออนูภาคลงท้าย “นะ” ได้ทุกหน้าที่การสื่อสาร โดยใช้ออนูภาคลงท้าย “นะ” ในความถี่และความหลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้ออนูภาคลงท้าย “นะ” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารลดความแข็งแกร่งของเนื้อความ และหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำ พบว่าผลการวิจัยจากกละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถใช้ ออนูภาคลงท้าย “นะ” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้ ออนูภาคลงท้าย “นะ” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) ที่ศึกษาความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารของอนูภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม พบว่าผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษาทุกคนสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนูภาคลงท้าย “นะ” ในทุกหน้าที่ โดยคิดเป็น 100% ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของ “นะ” น้อยกว่าเจ้าของภาษา โดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์รวม คือ 71.73% และ 69.62% ตามลำดับ เมื่อทดสอบทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่า

นัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) เพื่อเปรียบเทียบผลคะแนนอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยโดยรวมพบว่าผลการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 25.194, p = .000$] แต่เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe พบว่าผลการวิจัยของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ผลการวิจัยของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มแตกต่างจากเจ้าของภาษา

นอกจากนี้ เมื่อแยกผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยตามหน้าที่การสื่อสารแต่ละหน้าที่ของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจได้มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน ร่องลงมา คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด และหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจได้น้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด เมื่อทดสอบทางสถิติจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การทดสอบ Post Hoc Test ด้วยค่า Scheffe ทำให้เห็นการเปรียบเทียบของผลการวิจัยในแต่ละคู่ว่าคะแนนของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองไม่แตกต่างกันในทั้ง 3 หน้าที่ ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หากพิจารณาหน้าที่การสื่อสารและบริบทเพิ่มเติมพบว่าคะแนนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามไม่แตกต่างกันในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง สำหรับในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟังผลคะแนนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใกล้เคียงกันจนทำให้เกือบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.48$) นอกจากนั้นผลคะแนนของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันในหน้าที่การสื่อสารและบริบทอื่นๆ หากเปรียบเทียบผลคะแนนเป็นคู่ตามบริบทพบว่าคะแนนของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองไม่แตกต่างกันเกือบทุกบริบท (ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ) ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองแตกต่างกันเกือบทุกบริบท (ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยนในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอร้อง โน้มน้าว เสนอแนะ หรือเชื้อเชิญผู้ฟัง และในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนหรือตอบรับจากผู้ฟัง)

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ในส่วนของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่าวัจนกรรมบรรยายเป็นวัจนกรรมที่พบมากที่สุดของทั้งสามกลุ่ม อันดับรองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมที่พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด อย่างไรก็ตามเมื่อทดสอบทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน ยกเว้นวัจนกรรมแสดงความรู้สึก ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงได้มีการทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe ทำให้เห็นว่าผลของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ในขณะที่ผลของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษและผลของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือ ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อนุภาคลงท้าย “นะ” สามารถปรากฏได้ ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ต่างจากเจ้าของภาษา คือ ใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมบรรยายและวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่สามารถใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ในทางกลับกัน กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างวัจนกรรมและหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” กล่าวคือ วัจนกรรมที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม คือ วัจนกรรมบรรยายที่ผู้ฟังต้องการให้ข้อมูลหรือบอกเล่าบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่การสื่อสารเน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัดในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำข้อความที่ต้องการสื่อ

อย่างไรก็ตาม ในแง่วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ที่ปรากฏในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ละคู่ พบว่าวัจนกรรมบรรยาย วัจนกรรมกำหนดให้ทำ และวัจนกรรมแสดงความรู้สึกคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่น และคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน วัจนกรรมผูกมัดวัจนกรรมเดียวที่เมื่อเทียบกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ละคู่แล้วพบว่าคะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นไม่แตกต่างกัน ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษากับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษและคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นกับกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งผู้พูดภาษาไทยปุ่นและผู้พูดภาษาอังกฤษไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อนุภาคลงท้าย “นะ” สามารถปรากฏได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

7.1.4 การใช้และการรับอนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ผลการวิจัยเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) พบว่าในแง่ความถี่ในการใช้ออนุภาคลงท้าย “ลี” ค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์การใช้ออนุภาคลงท้าย “ลี” ต่อจำนวนถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มเจ้าของภาษาเท่ากับ 0.26% ของกลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นเท่ากับ 0.42% และของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.43% เมื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าความถี่ในการใช้ออนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ในแง่ความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่กลุ่มผู้พูดภาษาไทยปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเลือกใช้มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจรองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ในขณะที่หน้าที่การสื่อสารที่เจ้าของภาษาเลือกใช้มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ อย่างไรก็ตามพบหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในกลุ่มเจ้าของภาษาเท่านั้น (แต่พบเพียง 1 ครั้ง

จากการใช้ทั้งหมด 16 ครั้ง) และไม่พบหน้าที่การสื่อสารเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งในผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม เมื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารของการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

เมื่อแยกความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารตามบริบทต่างๆ พบว่าหน้าที่การสื่อสารของอินุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองใช้มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และรองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ในขณะที่หน้าที่การสื่อสารของอินุภาคลงท้าย “สิ” ที่กลุ่มเจ้าของภาษาใช้มากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า และรองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด ในกลุ่มเจ้าของภาษายังพบการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารแสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมในบริบทเมื่อผู้พูดไม่ต้องการร่วมการสนทนาหรือไม่มีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนาแต่ไม่พบในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง นอกจากนี้ไม่พบการใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามในหน้าที่การสื่อสารและบริบท 2 หน้าที่ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองรู้ทันและเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา เมื่อทดสอบทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าการใช้อินุภาคลงท้าย “นะ” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มมีความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารในบริบทต่างๆ ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ได้ทุกหน้าที่การสื่อสาร โดยใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในความถี่และความหลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ได้เพียงหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถใช้อินุภาคลงท้าย “สิ” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่

เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ในความถี่และความหลากหลายของหน้าที่การสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) ที่ศึกษาความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” ของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่ม พบว่าผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษาทุกคนสามารถเข้าใจอนุภาคลงท้าย “ลี” ในหน้าที่การสื่อสารทุกหน้าที่ได้ถูกต้อง ในขณะที่กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของ “ลี” น้อยกว่าเจ้าของภาษา โดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์รวม คือ 64.5% และ 67.5% ตามลำดับ เมื่อทดสอบทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยโดยรวมว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ พบว่าผลคะแนนอนุภาคลงท้าย “ลี” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$F(2, 57) = 25.884, p = .000$] แต่เมื่อทดสอบ Post Hoc Test ด้วย Scheffe พบว่าผลการวิจัยของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ เมื่อแจกแจงผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยตามหน้าที่การสื่อสารแต่ละหน้าที่ของอนุภาคลงท้าย “ลี” พบว่ากลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจอนุภาคลงท้าย “ลี” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจได้มากที่สุด ในขณะที่หน้าที่การสื่อสารที่ใช้ได้รองลงมาของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่น คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม หน้าที่การสื่อสารรองลงมาของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษ คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น อย่างไรก็ตาม เมื่อทดสอบทางสถิติจะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “ลี” แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยในแต่ละคู่ พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันในทั้ง 4 หน้าที่ ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาและกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองแตกต่างกันทั้ง 4 หน้าที่ ยกเว้นหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจที่ผลการวิจัยของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากเจ้าของภาษา และเมื่อพิจารณาหน้าที่การสื่อสารและบริบทเพิ่มเติมพบว่าคะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากเจ้าของภาษาใน 2 หน้าที่การสื่อสาร คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นในบริบทเมื่อผู้พูด

ต้องการตอบรับหรือกล่าวแย้งถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ในขณะที่คะแนนของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันในทุกหน้าที่และบริบท

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังคงพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารทุกหน้าที่ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ผลการวิจัยจากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ในแง่วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” พบว่า วัจนกรรมกำหนดให้ทำเป็นวัจนกรรมที่พบมากที่สุดจากกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง รองลงมา คือ วัจนกรรมบรรยาย ในขณะที่กลุ่มเจ้าของภาษาพบวัจนกรรมบรรยายมากที่สุด รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ อีกทั้งยังพบวัจนกรรมแสดงความรู้สึกจากกลุ่มเจ้าของภาษาเท่านั้น โดยไม่พบจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลอีกสองกลุ่ม แต่เมื่อทดสอบทางสถิติด้วย One-Way ANOVA โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05 ($p < .05$) พบว่าจำนวนและความหลากหลายของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ใช้โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้พูดภาษาญี่ปุ่นใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา คือ ใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อนุภาคลงท้าย “สิ” สามารถปรากฏได้ ส่วนผู้พูดภาษาอังกฤษใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ต่างจากเจ้าของภาษา คือ ใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำเท่านั้น พบว่าผลการวิจัยจากละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นสามารถใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังคงพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ ได้หลากหลายใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างวัจนกรรมและหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” กล่าวคือ วัจนกรรมที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง คือ วัจนกรรม

กำหนดให้ทำที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับการใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่การสื่อสารทำให้ถ้อยคำมีอำนาจของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สอง

อย่างไรก็ตาม ในแง่วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” จากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย พบว่ากลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเข้าใจอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่ปรากฏในถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมต่างๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยระหว่างกลุ่มผู้ให้ข้อมูล พบว่าคะแนนของกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นและกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันในทุกวัจนกรรม ในขณะที่คะแนนของกลุ่มเจ้าของภาษาแตกต่างกับกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองในทุกวัจนกรรม ยกเว้นวัจนกรรมกำหนดให้ทำที่คะแนนของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากกลุ่มเจ้าของภาษา

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าผลการวิจัยจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยบางส่วนเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจและเลือกใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมกำหนดให้ทำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่ยังพบผลการวิจัยบางส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ กลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นไม่สามารถเข้าใจและเลือกใช้อุภาคลงท้าย “สิ” ในการแสดงวัจนกรรมได้ทุกวัจนกรรมที่อนุภาคลงท้าย “สิ” สามารถปรากฏได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

7.2 อภิปรายผล

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะแบ่งการอภิปรายผลในภาพรวมออกเป็น 2 ส่วน คือ ประเด็นเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย และการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในฐานะภาษาที่สอง

7.2.1 อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในภาษาไทย

ถึงแม้จะมีผลจากงานวิจัยก่อนหน้าจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” แต่ผู้วิจัยพบว่าข้อค้นพบในงานวิจัยก่อนหน้าอาจจะยังไม่สมบูรณ์ต่อการนำมาศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในวิทยานิพนธ์นี้ เนื่องด้วยเหตุผล 3 ประการ ดังนี้ ประการแรก ข้อค้นพบจากงานวิจัยก่อนหน้าหลายงานมาจากการวิเคราะห์

หน้าที่การสื่อสารหรือบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ เช่น “ถ้าเธอจะเที่ยวฝั่งตะวันตกต้องอย่าพลาดซานฟรานซิสโกเชียวนะ” (Bhamoraput, 1972: 30) “เวลาออกไปปิดประตูด้วยนะ” (Peyasantiwong, 1981: 136) “ขอน้ำสัมน้อยนะ” (Cooke, 1989: 127) “ไปละนะ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 189) “เธอปลอบฉันน้อยสิ” (Bhamoraput, 1972: 24) และ “นมาช่วยน้อยสิ” (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009: 194) เป็นต้น ซึ่งอนุภาคแสดงมาลาแต่ละอนุภาคต่างก็มีหน้าที่การสื่อสารของตน เช่น อนุภาคลงท้าย “เออะ” แสดงให้เห็นถึงการแนะนำ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009) เป็นต้น ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากข้อมูลที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ อาจจะพบหน้าที่การสื่อสารที่ปะปนกันประการที่สอง ถึงแม้จะมีงานที่ศึกษาอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ที่ไม่ปรากฏร่วมกับอนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) แต่ข้อค้นพบของงานวิจัยเหล่านี้ยังไม่ครอบคลุมบริบทบางบริบทที่ผู้วิจัยสังเกตจากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) ตัวอย่างเช่น บริบทที่ผู้พูดใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการเกริ่นนำหัวเรื่องของการสนทนา ประการสุดท้าย หน้าที่การสื่อสารและบริบทของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในงานวิจัยก่อนหน้ามีจำนวนมากและค่อนข้างกระจัดกระจาย นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าบางบริบทสามารถจัดให้เป็นระบบและอยู่ภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกันได้ เช่น การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทเชิญชวน ขอร้อง หรือเสนอแนะ (Bhamoraput, 1972; Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุมธา, 2553) และในบริบทการวิพากษ์วิจารณ์แบบอ่อนโยน (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981) จะเห็นว่าในทั้งสองบริบทการใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ช่วยเพิ่มความอ่อนโยน ดังนั้นสองบริบทนี้อาจจะเป็นบริบทที่แตกต่างกันภายใต้หน้าที่การสื่อสารเดียวกัน ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงจำเป็นที่จะศึกษาหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อีกครั้งเพื่อให้ได้หน้าที่การสื่อสารที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อค้นพบของงานวิจัยก่อนหน้ามาเป็นแนวทางในการศึกษา

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้แตกต่างจากการศึกษาอนุภาคลงท้ายในอดีตของงานวิจัยก่อนหน้า (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981; Cooke, 1989; นววรรณ พันธุมธา,

2553) งานวิจัยนี้ใช้ตัวอย่างของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) และในการวิเคราะห์ข้อมูล มีการระบุความถี่ของการปรากฏของหน้าที่การสื่อสารได้แต่ละหน้าที่และวัจนกรรมแต่ละวัจนกรรม ซึ่งให้ภาพรวมของการศึกษาว่าหน้าที่การสื่อสารใดหรือวัจนกรรมใดพบมากที่สุดและน้อยที่สุด และมีประโยชน์ต่อการศึกษารับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาที่สอง เนื่องจากข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาอาจถือได้ว่าเป็นตัวแทนการใช้ภาษาไทยของเจ้าของภาษาและเป็นข้อมูลรับเข้า (input) ให้กับผู้เรียนภาษาที่สอง นอกจากนี้งานวิจัยนี้ยังเลือกวิเคราะห์ถ้อยคำที่ไม่มีการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” กับอนุภาคลงท้ายในประเภทแสดงมาลา (mood particle) อนุภาคอื่นๆ เนื่องจากอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ในประเภทแสดงมาลา มีการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดเช่นกัน ดังนั้นหากวิเคราะห์ถ้อยคำที่มีการปรากฏร่วมกับอนุภาคลงท้ายประเภทแสดงมาลาอื่นๆ อาจจะทำให้ไม่ได้หน้าที่การสื่อสารของ “นะ” และ “สิ” ที่ชัดเจน

นอกจากนี้ การศึกษาอนุภาคลงท้ายในอดีต (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981; Cooke, 1989; นววรรณ พันธุเมธา, 2553) มักมุ่งเน้นการอธิบายอนุภาคลงท้ายในภาษาไทย ด้วยบริบทที่พบมากกว่าการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้ายที่มีต่อถ้อยคำที่ปรากฏร่วม งานวิจัยชิ้นนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” และอธิบายว่าอนุภาคลงท้ายทั้งสองทำหน้าที่อย่างไรในถ้อยคำที่ปรากฏร่วม เช่น เมื่อผู้พูดต้องการเชื้อเชิญผู้ฟังไปรับประทานอาหารที่บ้าน ผู้พูดกล่าวว่า “เย็นนี้ไปกินข้าวบ้านฉันนะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้เพื่อให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน เนื่องจากผู้พูดมีเจตนาที่จะชวนผู้ฟังไปรับประทานอาหารที่บ้านของผู้พูด และไม่ต้องการให้เป็นการบังคับผู้ฟังจนเกินไป เป็นต้น นอกจากนี้ ยังพบหน้าที่การสื่อสารที่แตกต่างจากงานวิจัยอื่นๆ เช่น เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งของอนุภาคลงท้าย “สิ” เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้นำแนวทางการศึกษาหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” มาจากงานวิจัยก่อนหน้า และคำนึงถึงความสำคัญของบริบทของการใช้ภาษาเช่นเดียวกับงานวิจัยก่อนหน้า (Bhamoraput, 1972; Peyasantiwong, 1981; Cooke, 1989; นววรรณ พันธุเมธา, 2553; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) เนื่องจากหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้ายเกิดจากการใช้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งต้องมีบริบทมาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ดังนั้นหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ที่พบ

ในงานวิจัยนี้จะมีหน้าที่การสื่อสารและบริบทของการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ควบคู่กันไป ซึ่งบริบทที่พบอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในงานวิจัยนี้ส่วนใหญ่ค่อนข้างสอดคล้องกับผลการศึกษาของงานวิจัยอื่นๆ เช่น พบการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำหรือตอบรับจากผู้ฟังสอดคล้องกับบริบทที่ผู้พูดต้องการขอความเห็นจากผู้ฟัง (Cooke, 1989; Iwasaki & Ingkaphirom, 2009; Peyasantiwong, 1981; นววรรณ พันธุเมธา, 2553) และพบการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “สิ” ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูดสอดคล้องกับในบริบทคำสั่ง (นววรรณ พันธุเมธา, 2553) เป็นต้น

ข้อสังเกตที่พบจากการวิเคราะห์หน้าที่การสื่อสารอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” คือ การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” มีการปรากฏในบริบทที่คล้ายกัน ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวถ้อยคำที่แย้งหรือค้านกับถ้อยคำของผู้พูดก่อนหน้า ในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการสั่งให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ตนพูด และในบริบทการเกริ่นนำ ถึงแม้การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” จะปรากฏในบริบทที่คล้ายกันแต่การใช้อนุภาคลงท้ายทั้งสองไม่ได้ทำหน้าที่การสื่อสารที่เหมือนกัน เช่น อนุภาคลงท้าย “สิ” มีหน้าที่การสื่อสารในการเกริ่นนำหัวเรื่องเช่นเดียวกับอนุภาคลงท้าย “นะ” และจะปรากฏหลังนามวลีเช่นเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว การเกริ่นนำหัวเรื่องด้วยอนุภาคลงท้าย “นะ” มักจะเป็นการเรียกความสนใจของผู้ฟังให้สนใจในเรื่องที่ผู้พูดกำลังจะกล่าวต่อไป ในขณะที่การเกริ่นนำด้วยอนุภาคลงท้าย “สิ” มักจะพบในบริบทเมื่อผู้พูดต้องการกล่าวแย้งหรือมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับผู้ร่วมสนทนา

ข้อสังเกตเพิ่มเติมจากงานวิจัยนี้อีกหนึ่งข้อ คือ ความเชื่อมโยงของวัจนกรรมและอนุภาคลงท้าย Cook (2006) กล่าวถึงอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นว่า อนุภาคประเภทนี้มักจะปรากฏในการสื่อสารแบบที่มีการเผชิญหน้าของผู้ร่วมสนทนา และอนุภาคลงท้ายยังเป็นคำบ่งชี้วัจนกรรมในภาษาเช่นเดียวกับในงานวิจัยนี้ อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ช่วยแสดงเจตนาของผู้พูดให้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ถือว่ามีความสำคัญในการสื่อเจตนา (illocutionary act) ของถ้อยคำที่ผู้พูดพูด ตัวอย่างของการช่วยแสดงเจตนาของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” เช่น เมื่อผู้พูดต้องการขอคำแนะนำจากผู้ฟังเมื่อกล่าวว่า “ทุเรียนนี้หอมนะ” การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในถ้อยคำนี้ช่วยทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และเชื่อเชิญผู้ฟังให้ร่วมแสดงความคิดเห็นหรือร่วมสนทนาไปกับผู้พูด ดังนั้นจึงถือได้ว่าได้การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในที่นี้ช่วยทำให้เจตนาของผู้พูดมีความ

ชัดเจนต่อผู้ฟังมากยิ่งขึ้น หรือเมื่อผู้พูดก่อนหน้าถามคำถาม และผู้พูดกล่าว “ไม่รู้สิ” การใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในถ้อยคำนี้ช่วยบอกใบ้เจตนาของผู้พูดที่แสดงความรู้สึกที่ไม่พอใจ หรือเสียดสีผู้ฟัง และให้เห็นว่าตนเองไม่ยอมยกสนทนาในเรื่องนี้ต่อ เป็นต้น

7.2.2 การรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในฐานะภาษาที่สอง

Gass และ Selinker (2008) กล่าวว่าการเรียนรู้แง่มุมทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ในภาษาที่สอง อาจจะถือว่าเป็นเรื่องที่ยากที่สุดของผู้เรียนภาษาที่สอง เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาที่สองในทางวัจนปฏิบัติศาสตร์เกิดจากใช้ภาษาซึ่งมีบริบทในภาษาที่สองมาเกี่ยวข้อง งานวิจัยก่อนหน้าที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาญี่ปุ่นโดยผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ พบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองใช้อนุภาคลงท้าย เช่น *ne yo no* และ *yone* เป็นต้น ในจำนวนและความหลากหลายน้อยกว่าเจ้าของภาษา ซึ่งอาจเป็นเพราะการใช้อนุภาคลงท้ายที่เป็นส่วนหนึ่งของวัจนปฏิบัติศาสตร์เป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง (Kakegawa, 2008; Masuda, 2009) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยในส่วนของละครจำลองสถานการณ์ (role play) และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด (pair discussion) ของงานวิจัยนี้พบว่าผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองไม่ว่าจะมีภาษาแม่เป็นภาษาที่มีอนุภาคลงท้ายหรือไม่สามารถใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ”

ข้อสังเกตที่พบ คือ ผู้เรียนภาษาที่สองที่ภาษาแม่ไม่มีอนุภาคลงท้ายอย่างภาษาอังกฤษสามารถรับอนุภาคลงท้ายในภาษาที่สองได้เช่นเดียวกับผู้เรียนภาษาที่สองที่ภาษาแม่มีอนุภาคลงท้าย อาจจะอธิบายข้อสังเกตนี้ได้ว่า ในภาษาอังกฤษซึ่งเป็นตัวแทนของภาษาที่ไม่มีอนุภาคลงท้ายอาจจะมีลักษณะหรือรูปแบบของภาษาที่ทำหน้าที่การสื่อสารเช่นเดียวกับอนุภาคลงท้ายได้ กล่าวคือ ผู้ใช้ภาษาอังกฤษอาจจะแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติผ่านทางรูปแบบภาษาอื่นๆ โดยไม่จำเป็นต้องมีอนุภาคแสดงมาลา ตัวอย่างเช่น หากผู้พูดต้องการขอคำสนับสนุนจากผู้ฟัง ผู้พูดสามารถใช้รูปแบบภาษา question tag ในภาษาอังกฤษได้ เป็นต้น

ตรงกันข้ามกับผลการวิจัยในส่วนของแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย (multiple choice test) ที่ศึกษาความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผลที่ได้จากผู้เรียนภาษาที่สอง แตกต่างจากเจ้าของภาษา กล่าวคือ กลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มเข้าใจหน้าที่การสื่อสารและ

วัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ได้น้อยกว่าเจ้าของภาษา อาจอธิบายได้ด้วยความแตกต่างของเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ ความแตกต่างประเด็นแรก เครื่องมือทั้ง 2 ประเภทมีลักษณะแตกต่างกัน ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด ผู้ให้ข้อมูลสามารถเลือกใช้ภาษาและอนุภาคลงท้ายที่ตนเองรู้และใช้เป็น ในทางกลับกันในเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัย ผู้ให้ข้อมูลถูกกำหนดให้เลือกคำตอบในบริบทต่างๆ ที่ไม่สามารถกำหนดบริบทได้เอง ดังนั้นอาจทำให้ผู้ให้ข้อมูลไม่รู้หรือไม่แน่ใจคำตอบที่เลือก ประเด็นที่สอง วัตถุประสงค์ของเครื่องมือมีความแตกต่างกัน ในเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาจริงของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นธรรมชาติ ในขณะที่เครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความเข้าใจในหน้าที่การสื่อสารและวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” อีกทั้งยังทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” หรืออนุภาคแสดงมาลาอื่นๆ กับบริบทที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการปรากฏกับถ้อยคำที่เหมาะสมและในสถานการณ์ที่เหมาะสม เนื่องจากตัวเลือกทุกข้อในแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยเป็นอนุภาคลงท้ายอื่นๆ ในประเภทแสดงมาลา (mood particle) เช่น “หอรอก” “ด้วย” “หน่อย” “เออะ” เป็นต้น ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องสามารถเข้าใจความแตกต่างของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” กับอนุภาคลงท้ายอื่นๆ และเข้าใจว่าไม่สามารถใช้อนุภาคลงท้ายอื่นๆ ในบริบทที่มีคำตอบเป็นอนุภาคลงท้าย “นะ” หรือ “สิ” ได้ นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลจำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับการปรากฏร่วมกันระหว่างอนุภาคแสดงมาลา รวมทั้ง “นะ” และ “สิ” กับถ้อยคำที่เหมาะสม ซึ่งอาจเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองและส่งผลให้ผลการวิจัยจากเครื่องมือแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบปรนัยแตกต่างกับผลการวิจัยที่ได้จากเครื่องมือละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด

ข้อสังเกตประการหนึ่งที่พบในงานวิจัยนี้ คือ ความถี่ในการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ พบอนุภาคลงท้าย “นะ” ปรากฏทั้งหมด 44,255 ครั้ง และอนุภาคลงท้าย “สิ” ปรากฏทั้งหมด 10,855 ครั้ง เห็นได้ว่าอนุภาคลงท้าย “นะ” มีความถี่มากกว่าอนุภาคลงท้าย “สิ” ประมาณ 4 เท่า หากพิจารณาผลการใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในงานวิจัยนี้ พบว่าค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์การใช้ออนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ต่อจำนวนถ้อยคำ

ทั้งหมดของกลุ่มเจ้าของภาษาเท่ากับ 3.57% และ 0.26% ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์การใช้ อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ต่อจำนวนถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มผู้พูดภาษาญี่ปุ่นเท่ากับ 5.51% และ 0.42% ตามลำดับ และค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์การใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ต่อจำนวน ถ้อยคำทั้งหมดของกลุ่มผู้พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 5.12% และ 0.43% ตามลำดับ ทั้งนี้ความถี่ในการ ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเป็นไปในทิศทางเดียวกับความถี่ที่พบ ในคลังข้อมูลภาษา

นอกจากนี้ การรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ยังสอดคล้องกับความถี่ของอนุภาคลง ท้าย “นะ” และ “สิ” ในหน้าที่ต่างๆ ในคลังข้อมูลภาษา ผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีแนวโน้มที่ จะรับหน้าที่การสื่อสารที่มีความถี่สูงได้ก่อน ในส่วนของหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “นะ” พบว่าหน้าที่การสื่อสารที่พบในคลังข้อมูลภาษามากที่สุด คือ เน้นย้ำถ้อยคำให้เด่นชัด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และหน้าที่ที่พบในความถี่น้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด สังเกตได้ว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ในหน้าที่เน้นย้ำถ้อยคำมาก ที่สุด รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความอ่อนโยน และน้อยที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องให้เด่นชัด ตามลำดับความถี่ที่มีการปรากฏในคลังข้อมูลภาษา ในส่วนของหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย “สิ” พบว่าหน้าที่การสื่อสารจากคลังข้อมูลภาษามากที่สุด คือ ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจ รองลงมา คือ ทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่น ถัดมา คือ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วม และหน้าที่ที่พบน้อย ที่สุด คือ เกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้ง สังเกตได้ว่าการใช้อนุภาคลงท้ายกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสอง กลุ่มใช้อนุภาคลงท้าย “สิ” ในหน้าที่ทำให้ถ้อยคำมีอำนาจและทำให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นมากที่สุด โดยไม่พบการใช้ในหน้าที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่มีความสนใจร่วมและเกริ่นนำหัวเรื่องแบบแย้งซึ่งเป็น สองหน้าที่ที่พบความถี่น้อยที่สุดในคลังข้อมูลภาษา

ในส่วนของวัจนกรรมของถ้อยคำที่มีการปรากฏของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ก็เช่นกัน วัจนกรรมของถ้อยคำที่ปรากฏอนุภาคลงท้าย “นะ” ที่พบในคลังข้อมูลภาษามากที่สุด คือ วัจนกรรม บรรยาย รองลงมา คือ วัจนกรรมกำหนดให้ทำ ถัดมา คือ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก และวัจนกรรมที่ พบน้อยที่สุด คือ วัจนกรรมผูกมัด พบว่าผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มก็ใช้อนุภาคลงท้าย “นะ” ใน ถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรมดังกล่าวในความถี่สูงและต่ำเช่นเดียวกับในคลังข้อมูลภาษา ส่วน วัจนกรรมของถ้อยคำที่ปรากฏอนุภาคลงท้าย “สิ” ที่พบในคลังข้อมูลภาษามากที่สุด คือ วัจนกรรม

กำหนดให้ทำ และรองลงมา คือ วจนกรรมบรรยาย ในขณะที่พบวจนกรรมแสดงความรู้สึกเป็นอันดับสุดท้าย สังเกตได้ว่าผู้เรียนภาษาที่สองทั้งสองกลุ่มใช้อุภาคลงท้าย “ลี” ในถ้อยคำที่แสดงวจนกรรมกำหนดให้ทำและวจนกรรมบรรยายในความถี่สูงเช่นกัน และไม่พบการใช้อุภาคลงท้าย “ลี” เพื่อแสดงวจนกรรมที่มีความถี่ต่ำในคลังข้อมูลภาษา ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงพบความสอดคล้องระหว่างการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” และข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษา

7.3 ข้อเสนอแนะ

1) ผลการวิจัยในส่วนของละครจำลองสถานการณ์และการจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาส่วนใหญ่และกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองบางส่วนมีการใช้อุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ร่วมกับอนุภาคลงท้ายในประเภทแสดงมาลา (mood particle) อื่นๆ เช่น “หรรอ” “หน้อย” “ด้วย” “เลย” “ละ” เป็นต้น ซึ่งอนุภาคลงท้ายแต่ละอนุภาคมีหน้าที่การสื่อสารที่แตกต่างกัน จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับหน้าที่การสื่อสารของการปรากฏร่วมของอนุภาคลงท้ายเหล่านี้

2) ในงานวิจัยนี้พบว่าการใช้รูปแปรของอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “ลี” ในการสนทนา เช่น “นะ” ในถ้อยคำ “ต้องไปใส่สัมภาระงานนะ” และ “ซี้” ในถ้อยคำ “อ่านซี้” เป็นต้น ซึ่งรูปแปรอาจจะมีหน้าที่การสื่อสารและบริบทที่แตกต่างกัน (Cooke, 1989; Pittayaporn & Tansiri, Manuscript in preparation) นอกจากนี้ยังพบ “ติ” ในการสนทนา เช่น “ตั้งใจฟังเราติ” และ “มันต้องใกล้กันดิอะ” ซึ่งอาจจะเป็นรูปแปรของอนุภาคลงท้าย “ลี” เช่นกัน การศึกษารูปแปรจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจที่จะนำไปศึกษาต่อในอนาคต

3) การศึกษาการรับอนุภาคลงท้ายในภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองในอนาคตควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับอนุภาคลงท้ายอย่างละเอียดมากยิ่งขึ้น เช่น การศึกษาปัจจัยระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย สามารถทำได้โดยแบ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลตามระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย หรือการศึกษาปัจจัยความสามารถทางภาษาที่ต่างกัน สามารถศึกษาโดยการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่มีระดับความสามารถต่างกัน

4) ในการศึกษาในอนาคตควรมีแบบทดสอบวัดความเข้าใจแบบอัตนัย (Discourse Completion Test: DCT) เพื่อที่จะได้ทดสอบว่าผู้ให้ข้อมูลเข้าใจหน้าที่การสื่อสารของอนุภาคลงท้าย

อย่างน้อยแค่ไหน และผู้ให้ข้อมูลสามารถเลือกตอบคำตอบที่คิดว่าเหมาะสมที่สุดตามที่ตนเองรู้โดยไม่มี
ตัวเลือกให้เลือก

รายการอ้างอิง

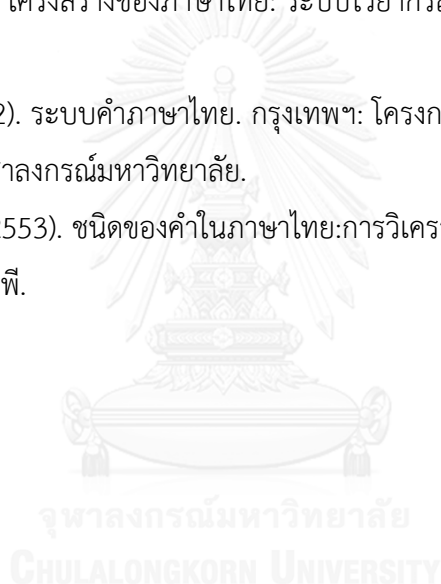
- Austin, J. L. (1962). *How to do things with words*. Oxford: Oxford University Press.
- B. McGregor, W., Verstraete, J.-C., Lee, P. P.-L., & Pan, H.-H. (2010). Optional Ergative Marking The landscape of additive particles—with special reference to the Cantonese sentence-final particle *tim*. *Lingua*, 120(7), 1777-1804. doi: <http://dx.doi.org/10.1016/j.lingua.2009.12.001>
- Bhamoraput, A. (1972). *Final Particles in Thai*. (M.A. Thesis), Brown University.
- Blood, D. W. (1977). Clause and Sentence Final Particles in Cham. In D. Thomas, E. W. Lee & T. L. Nguyen (Eds.), *Papers in Southeast Asian Linguistics No.4, Chamic Studies* (Vol. 4, pp. 39-52). Canberra: Pacific Linguistics, the Australian National University.
- Brown, P., & Levinson, S. (1987). *Politeness: Some Universals in Language Usage*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Chan, M. K. M. (1999). *Sentence-Final Particles in Cantonese: A Gender-Linked Survey and Study*. Paper presented at the Eleventh North American Conference on Chinese Linguistics (NACCL 11), Cambridge.
- Chan, S.-m. (2008). *The Acquisition of Cantonese Sentence-final particles by native Mandarin speakers*. (M.A. Thesis), The Chinese University of Hong Kong.
- Cook, H. M. (2006). The Acquisition of the particles *ne*, *yo* and *no*. In P. Li (Ed.), *The handbook of East Asian Psycholinguistics: Volume II* (pp. 103-109). Cambridge: Cambridge University Press.
- Cooke, J. R. (1989). *Thai sentence particles and other topics*. Canberra: Department of Linguistics, Research school of Pacific Studies, The Australian National University.
- Deepadung, S., & Suriya, R. (1997). Final Particles in Conversational Mal (Thin). *Mon-Khmer Studies Journal*, 27, 81-89.
- Ellis, R. (1994). *The Study of Second Language Acquisition*: Oxford: Oxford University Press.

- Ellis, R. (2008). *The Study of Second Language Acquisition* (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Fu, A., & Sena, K. (2002). Taijin nihongo gakushusha ni yoru shujoshi “kedo” no shiyo nit suite [The use of final particle “kedo” by Thai learners]. *Goyoron kenkyu [Research in pragmatics]*, 4, 17-32.
- Fujiwara, Y. (1973). *The Sentence Structure of Japanese: Viewed in the Light of Dialectology*. Tokyo: University of Tokyo Press.
- Gass, S. M., & Selinker, L. (2008). *Second Language Acquisition: An Introductory Course*. New York: Routledge.
- Goddard, C. (2005). *The Language of East and Southeast Asia: An Introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- Ide, S., & Yoshida, M. (1999). Sociolinguistics: Honorifics and Gender Differences. In N. Tsujimura (Ed.), *The Handbook of Japanese Linguistics* (pp. 444-480). Malden, MA: Blackwell publishers.
- Ishida, M. (2009). Development of Interactional Competence: Changes in the Use of ne in L2 Japanese during Study Abroad. In H. Nguyen & G. Kasper (Eds.), *Talk-in-interaction: Multilingual perspectives* (pp. 351-385). Honolulu, HI: University of Hawai'i, National Foreign Language Resource Center.
- Iwasaki, S., & Ingkaphirom, P. (2009). *A Reference Grammar of Thai*. Cambridge University Press: Cambridge.
- Kakegawa, T. (2008). Informal Application of Contrastive Learner Corpus Analysis to the Teaching of Japanese Sentence Final Particles. *Princeton Japanese Pedagogy Forum*, 130-142.
- Kamio, A. (1979). On the notion speaker's territory of information: A functional analysis of certain sentence-final forms in Japanese. *Explorations in linguistics: Papers in honor of Kazuko Inoue*, 213-231.
- Kamio, A. (1994). The Territory of Information: The Case of Japanese. *Journal of Pragmatics*, 21, 67-100. doi: <http://dx.doi.org/10.1016/j.pragma.2015.08.006>
- Kasper, G., & Schmidt, R. (1996). Developmental Issues in Interlanguage Pragmatics. *Studies in Second Language Acquisition*, 18(02), 149-169. doi: doi:10.1017/S0272263100014868

- Maklai, S., Ratitamkul, T., & Sirikanerat, T. (Manuscript in preparation). THE USE OF THE THAI FINAL PARTICLE NA BY JAPANESE LEARNERS OF THAI.
- Martin, S. E. (2004). *A Reference Grammar of Japanese*. Honolulu, HI: University of Hawaii Press.
- Masuda, K. (2009). Learners' Use of Japanese Interactional Particles in Student-Teacher Conversations. *Japanese Language and Literature*, 43, 335-362.
- Masuda, K. (2011). Acquiring Interactional Competence in a Study Abroad Context: Japanese Language Learners' Use of the Interactional Particle "ne". *The Modern Language Journal*, 95(4), 519-540.
- Matthews, S., & Yip, V. (1994). *Cantonese A Comprehensive Grammar*: Routledge New York.
- Maynard, S. K. (1993). *Discourse Modality: Subjectivity, Emotion and Voice in the Japanese Language*. Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- McGloin, N. H. (1990). Sex Differences and Sentence-Final Particles. In S. Ide & N. H. McGloin (Eds.), *Aspects of Japanese Women's Language* (pp. 23-41). Tokyo: Kurocio publishers.
- Nakayama, M., Shirai, Y., & Mazuka, R. (2006). Introduction. In P. Li (Ed.), *The handbook of East Asian Psycholinguistics: Volume II* (pp. 1-10). Cambridge: Cambridge University Press.
- Nguyen, T.-L., Michaud, A., Tran, D.-D., & Mac, D.-K. (2013). *The interplay of intonation and complex lexical tones: how speaker attitudes affect the realization of glottalization on Vietnamese sentence-final particles*. Paper presented at the Interspeech 2013.
- Odlin, T. (1996). *Language Transfer: Cross-linguistic influence in language learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Peyasantiwong, P. (1981). *A Study of Final Particles in Conversational Thai*. Ann Arbor: University Microfilms International.
- Pittayaporn, P., & Tansiri, K. (Manuscript in preparation). Intonated Final Particles.
- Saji, K. (1956). Shuujoshi no kinoo ('The function of sentence-final particles'). *Kokugokokubun ('Japanese Language and Literature')*, 26(7), 461-469.

- Savillie-Troike, M. (2009). *Introducing Second Language Acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sawyer, M. (1991). The Development of Pragmatics in Japanese: The Sentence-Final Particle *ne*. In G. Kasper (Ed.), *Pragmatics of Japanese as Native and Target Language* (pp. 83-109). Honolulu, HI: Second Language Teaching & Curriculum Center, University of Hawai'i at Manoa.
- Schmidt, R. W. (1990). The role of consciousness in second language learning. *Applied linguistics*, 11(2), 129-158.
- Searle, J. R. (1975). Indirect Speech Acts. In P. Cole & J. L. Morgan (Eds.), *Syntax and Semantics 3: Speech Act* (pp. 59-82). New York: Academic Press.
- Searle, J. R. (1976). A classification of illocutionary acts. *Language in Society*, 5, 1-23.
- Strauss, S., & Xiang, X. (2009). Discourse particles: Where cognition and interaction intersect—The case of final particle *ey* in Shishan dialect (Hainan Island, P.R. China). *Journal of Pragmatics*, 41(7), 1287-1312. doi: <http://dx.doi.org/10.1016/j.pragma.2009.02.006>
- Sybesma, R., & Li, B. (2007). The dissection and structural mapping of Cantonese sentence final particles. *Lingua*, 117(10), 1739-1783. doi: <http://dx.doi.org/10.1016/j.lingua.2006.10.003>
- Takahachi, T., & Beebe, L. M. (1993). Cross-Linguistic Influence in the Speech Act of Correction. In G. Kasper & S. Blum-Kulka (Eds.), *Interlanguage pragmatics*. New York: Oxford University Press.
- Thompson, L. C. (1984). 85. A Vietnamese reference grammar. *Mon-Khmer Studies*, 13-14.
- Uyeno, T. Y. (1971). *A Study of Japanese Modality: A Performative Analysis of Sentence Particles*. (Ph.D. Dissertation), University of Michigan.
- Yoshimi, D. R. (1999). L1 language socialization as a variable in the use of *ne* by L2 learners of Japanese. *Journal of Pragmatics*, 31(11), 1513-1525. doi: [http://dx.doi.org/10.1016/S0378-2166\(98\)00111-8](http://dx.doi.org/10.1016/S0378-2166(98)00111-8)
- กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และ ชีรนุช โชคสุวณิช. (2551). วัจนปฏิบัติศาสตร์. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชลิดา งามวิโรจน์กิจ. (2555). การศึกษาความรู้ภูมิภาษาศาสตร์ของการเว้นวรรคในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตศึกษา), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นววรรณ พันธุมเมธา. (2553). ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทรา ปิณฑะแพทย์. (2549). การวิเคราะห์องค์ประกอบของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตศึกษา), มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รุ่งอรุณ ทีฆชอุณหเถียร. (2527). คำลงท้ายในภาษาไทยเชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตศึกษา), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2541). โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุนันท์ อัญชลินุกูล. (2552). ระบบคำภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2553). ชนิดของคำในภาษาไทย: การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เอเอสพี.

ภาคผนวก ก

ผู้พูด A

โปรดสนทนาตามสถานการณ์และคำสั่งที่คุณได้รับ

1. เรื่องอากาศร้อน

สถานที่: ร้านกาแฟ

สถานการณ์: คุณอ่านข่าวเรื่องสภาพอากาศในช่วงนี้ว่าจะร้อนขึ้นเรื่อยๆ

และมีพายุฝน

คำสั่ง: บอกเพื่อนเรื่องข่าวอากาศร้อนที่คุณได้อ่านมา

(คุณมีข้อมูลต่อไปนี้: อุณหภูมิวันนี้สูงถึง 44 องศา และวันพรุ่งนี้จะมีพายุฝนทั้งวัน)

- อุณหภูมิ = temperature
- พายุฝน = rainy storm

2. เรื่องแกล้งเพื่อนให้ตกใจที่เจอจิ้งจกปลอม

สถานที่: บ้านของคุณ

สถานการณ์: เพื่อนของคุณมาหาคุณที่บ้าน คุณรู้ว่าเพื่อนกลัวจิ้งจกมาก

คุณจึงอยากแกล้งเพื่อน พอเพื่อนของคุณไปเข้าห้องน้ำ

คุณเลยเอาจิ้งจกปลอมมาวางไว้ที่เก้าอี้ของเพื่อน คิดว่าเพื่อนกลับมาจะต้องตกใจมากที่เห็นจิ้งจก

คำสั่ง: ขวนเพื่อนมานั่งเก้าอี้ที่คุณแอบเอาจิ้งจกมาวางไว้

- จิ้งจก = lizard, สัตว์ตัว
เล็กๆ ที่เกาะผนัง
- แกล้ง = tease, ทำให้
ตกใจ

3. เรื่องขับรถไปต่างจังหวัด

สถานที่: ร้านอาหาร

สถานการณ์: เพื่อนของคุณบอกว่าจังหวัดเชียงใหม่อยู่ไกลจากกรุงเทพฯ

แต่คุณไม่เชื่อ พอคุณได้ลองขับรถจากกรุงเทพฯ ไปเที่ยวที่เชียงใหม่ด้วยตนเองคุณจึงรู้ว่าเพื่อนพูดถูก

คำสั่ง: บอกเพื่อนว่าเพื่อนพูดถูกที่จังหวัดเชียงใหม่อยู่ไกลจากกรุงเทพฯ

- เชียงใหม่ = the city in the
North of Thailand

4. เรื่องถามเงินเดือน

สถานที่: ร้านขนม

- เงินเดือน = salary

สถานการณ์: คุณกำลังนั่งคุยกับเพื่อน คุณอยากรู้ว่าเพื่อนได้เงินเดือนเท่าไร จึงถามเพื่อนเรื่องนี้

คำสั่ง: ถามเพื่อนว่าเพื่อนได้เงินเดือนเท่าไร

5. เรื่องสร้างสวนสัตว์

สถานที่: ห้องประชุม

- สวนสัตว์ = zoo

สถานการณ์: คุณและเพื่อนอยากจะสร้างสวนสัตว์ จึงวางแผนเรื่องสถานที่สร้าง

และชนิดของสัตว์ที่จะนำมาไว้ในสวนสัตว์

คำสั่ง: พูดคุยกับเพื่อนเรื่องสถานที่สร้างสวนสัตว์ และเลือกสัตว์ที่จะนำมาไว้ในสวนสัตว์

6. เรื่องตัวสกปรกเต็มไปด้วยสี

สถานที่: โรงเรียนสอนวาดรูป

- สี = color

- วาดรูป = drawing,

- ระบายสี = painting

สถานการณ์: คุณและเพื่อนกำลังเรียนวาดรูป คุณพยายามค่อยๆ ระบายสี

เพราะไม่ยอมให้เสื้อผ้าสกปรก แต่คุณเห็นเพื่อนตัวสกปรกเต็มไปด้วยสีทั้งตัว

และพยายามเดินเข้ามาหาคุณ

คำสั่ง: พยายามหนีและห้ามเพื่อนเข้ามาใกล้

7. เรื่องขอยืมชุดสูท

สถานที่: บ้านของเพื่อน

- สูท = suit

- สัมภาษณ์งาน = job

interview

สถานการณ์: คุณกำลังจะไปสัมภาษณ์งาน แต่คุณไม่มีชุดสูทที่จะใส่ไป

คุณจึงขยืมสูทจากเพื่อนสนิทของคุณ

คำสั่ง: ขอยืมชุดสูทของเพื่อน และนัดกับเพื่อนว่าจะเอาชุดกลับมาให้เพื่อนเร็วที่สุด

8. เรื่องสอนขับรถ

สถานที่: ลานจอดรถ

สถานการณ์: คุณขับรถเก่งมาก เพื่อนของคุณขอให้

คุณช่วยสอนจอดรถในที่แคบ คุณสอนให้เขาขับรถเข้าที่จอดอยู่หลายครั้ง

แต่เขาก็ยังทำไม่ได้ จนคุณเริ่มไม่พอใจเพราะคิดว่าเพื่อนไม่ตั้งใจฟังที่คุณสอน

คำสั่ง: ว่าเพื่อนที่เขาไม่ตั้งใจฟังที่คุณสอน

- แคบ = narrow
- ลานจอดรถ = parking lot
- ว่า = complain, blame

9. เรื่องถามคะแนน

สถานที่: ห้องเรียน

สถานการณ์: คุณกำลังนั่งคุยกับเพื่อน เพื่อนของคุณถามเรื่องคะแนนวิชาภาษาไทย คุณได้คะแนนน้อยมาก คุณจึงไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้

คำสั่ง: แสดงให้เพื่อนเห็นว่าคุณไม่อยากคุยเรื่องคะแนนและพยายามเปลี่ยนเรื่องสนทนา ถึงเพื่อนจะถามอย่างไรก็ห้ามบอกคะแนนของคุณ

- คะแนน = score

10. เรื่องนัดเจอที่ห้าง

สถานที่: ห้างสยามพารากอน ชั้น G

สถานการณ์: คุณนัดเจอกับเพื่อนสนิท ที่สยามพารากอนชั้น G

คุณมายืนรอเพื่อนที่ชั้น G นานมาก แต่เพื่อนก็ยังไม่มา คุณจึงโทรไปหาเพื่อน แต่เพื่อนไม่รับโทรศัพท์ คุณรู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจมาก

คำสั่ง: บ่นกับตัวเองที่เพื่อนไม่มาตามนัด และเพื่อนไม่รับโทรศัพท์

- บ่น = complain

11. เรื่องตัวสกปรกเต็มไปด้วยโคลน

สถานที่: สวนสาธารณะ

สถานการณ์: คุณหล่มลงไปในพื้นที่ ล้อของคุณสกปรกเต็มไปด้วยโคลนเยอะมาก พอคุณเดินมาเจอเพื่อน คุณอยากแกล้งเพื่อนให้เพื่อนสกปรกด้วย

คำสั่ง: พยายามแกล้งเพื่อนให้เพื่อนสกปรกด้วย

- โคลน = mud, ดินที่เปียกและสกปรก

12. เรื่องข่าวแผ่นดินไหวประเทศเนปาล

สถานที่: ห้องเรียน

สถานการณ์: คุณกำลังคุยกับเพื่อนเรื่องแผ่นดินไหวที่เนปาล

คำสั่ง: พูดคุยกับเพื่อน และแสดงความคิดเห็นเรื่องแผ่นดินไหว

- แผ่นดินไหว = earthquake

13. เรื่องดูหนัง

สถานที่: ที่ทำงาน

สถานการณ์: คุณโกรธเพื่อนของคุณที่เขาไม่ยอมไปดูหนังกับคุณเมื่อคืนนี้
คุณไม่อยากจะเห็นหน้าเขาอีกต่อไป

คำสั่ง: ว่าเพื่อนที่เขาไม่ยอมไปดูหนังกับคุณ

- หนัง = movie
- ว่า = complain,
blame

14. เรื่องทำขนม

สถานที่: บ้านของเพื่อน

สถานการณ์: เพื่อนชวนคุณไปทำขนมเค้กที่บ้านของเขา คุณเคยทำขนมเค้กมาก่อน

คุณจึงบอกเพื่อนว่าขนมเค้กต้องใช้เวลาอบประมาณ 1 ชั่วโมง จึงจะสุกพอดี

แต่เพื่อนไม่เชื่อจึงใช้เวลาอบแค่ 40 นาทีทำให้เค้กไม่สุก หลังจากนั้นเพื่อนจึงเชื่อในสิ่งที่คุณบอก

คำสั่ง: แสดงความตั้งใจที่คุณพูดถูกเรื่องเค้ก

- อบ = bake
- สุก = รับประทานได้

15. เรื่องไม่ไปตามนัด

สถานที่: ข้างถนน

สถานการณ์: คุณนัดเจอเพื่อนสนิทของคุณที่ร้านอาหาร แต่ระหว่างทาง

รถของคุณเสีย และโทรศัพท์ของคุณแบตหมด คุณเลยไม่สามารถติดต่อกับเพื่อนได้

คุณรู้สึกผิดและเครียดมาก

คำสั่ง: บ่นกับตัวเองที่ไม่เช็ครถยนต์ให้ดี และลิ้มซาร์จแบตเตอรี่มือถือเลยทำให้ติดต่อเพื่อนไม่ได้

- ข้างถนน = roadside
- บ่น = complain

16. เรื่องขอยืมรองเท้าสเก็ต

สถานที่: บ้านของคุณ

สถานการณ์: เพื่อนของคุณมาขอยืมรองเท้าสเก็ตของคุณ

คำสั่ง: บอกเพื่อนว่าคุณยินดีที่จะให้เพื่อนยืมรองเท้าสเก็ต

- รองเท้าสเก็ต = ice skating
boots

17. เรื่องแกล้งเพื่อนให้ดื่มกาแฟใส่เกลือ

สถานที่: ที่ทำงาน

สถานการณ์: เพื่อนของคุณชงกาแฟให้คุณ

แต่คุณเห็นว่าเพื่อนแอบใส่เกลือ

ลงไปกาแฟ พอเพื่อนเอากาแฟมาให้คุณกิน คุณจึงไม่กินเพราะคุณรู้ทันเพื่อน

คำสั่ง: บอกกับเพื่อนว่าคุณรู้ที่เขาแกล้งเอาเกลือใส่ไปในกาแฟของคุณ

- เกลือ = salt
- แกล้ง = tease, ทำให้ตลกใจ
- รู้ทัน = see through someone's
trick

18. เรื่องไปเที่ยวต่างประเทศ

สถานที่: ร้านอาหาร

สถานการณ์: คุณกับเพื่อนกำลังวางแผนไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกัน แต่ยังไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน

คำสั่ง: พูดคุยกับเพื่อนว่าจะไปเที่ยวที่ประเทศอะไร

- ต่างประเทศ = abroad

ผู้พูด B

โปรดสนทนาตามสถานการณ์และคำสั่งที่คุณได้รับ

1. เรื่องอากาศร้อน

สถานที่: ร้านกาแฟ

สถานการณ์: คุณกำลังคุยกับเพื่อนเรื่องอากาศที่ร้อนมากในช่วงนี้

คำสั่ง: พูดคุยกับเพื่อน และแสดงความคิดเห็นเรื่องอากาศร้อน

- อากาศ = weather

2. เรื่องแกล้งเพื่อนให้ตกใจที่เจอจิ้งจกปลอม

สถานที่: บ้านของเพื่อน

สถานการณ์: คุณไปหาเพื่อนที่บ้าน ตอนที่คุณกำลังเดินไปเข้าห้องนี้

คุณเห็นเพื่อนแอบเอาจิ้งจกปลอมที่คุณกลัวไว้บนเก้าอี้ของคุณ

พอคุณเข้าห้องน้ำเสร็จแล้ว คุณเดินกลับมา นั่ง

คุณเลยไม่ตกใจเพราะคุณรู้ทันเพื่อน

คำสั่ง: บอกกับเพื่อนว่าคุณรู้ว่าเขาแอบเอาจิ้งจกปลอมมาแกล้งคุณ

- จิ้งจก = lizard, สัตว์ตัวเล็กๆ
ที่เกาะผนัง

- แกล้ง = tease, ทำให้ตกใจ

- รู้ทัน = see through
someone's trick

3. เรื่องขับรถไปต่างจังหวัด

สถานที่: ร้านอาหาร

สถานการณ์: เพื่อนของคุณคิดว่าจังหวัดเชียงใหม่ใกล้กับกรุงเทพฯ

คุณรู้ว่ามันไม่เป็นความจริง คุณจึงบอกเพื่อนเรื่องนี้ แต่เพื่อนไม่เชื่อ หลังจากเพื่อนไปเที่ยวจังหวัด

เชียงใหม่มาแล้วทำให้เพื่อนเชื่อในสิ่งที่คุณบอก

คำสั่ง: แสดงความตั้งใจที่คุณพูดถูกเรื่องจังหวัดเชียงใหม่

- เชียงใหม่ = the city in the
North of Thailand

4. เรื่องถามเงินเดือน

สถานที่: ร้านขนม

- เงินเดือน = salary

สถานการณ์: คุณกำลังนั่งคุยกับเพื่อน เพื่อนของคุณถามเรื่องเงินเดือนของคุณ คุณได้เงินเดือนน้อยมาก คุณจึงไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้

คำสั่ง: แสดงให้เพื่อนเห็นว่า你不อยากคุยเรื่องเงินเดือนและพยายามเปลี่ยนเรื่องสนทนา ถึงเพื่อนจะถามอย่างไรก็ห้ามบอกเงินเดือนของคุณ

5. เรื่องสร้างสวนสัตว์

สถานที่: ห้องประชุม

- สวนสัตว์ = zoo

สถานการณ์: คุณและเพื่อนอยากจะสร้างสวนสัตว์ จึงวางแผนเรื่องสถานที่สร้าง และชนิดของสัตว์ที่จะนำมาไว้ในสวนสัตว์

คำสั่ง: พูดคุยกับเพื่อนเรื่องสถานที่สร้างสวนสัตว์ และเลือกสัตว์ที่จะนำมาไว้ในสวนสัตว์

6. เรื่องตัวสกปรกเต็มไปด้วยสี

สถานที่: โรงเรียนสอนวาดรูป

- สี = color

- วาดรูป = drawing,

- ระบายสี = painting

สถานการณ์: คุณและเพื่อนกำลังเรียนวาดรูป

เสื้อผ้าของคุณสกปรกเต็มไปด้วยสีที่คุณระบาย คุณหันไปเห็นเพื่อน

คุณอยากแกล้งเพื่อนให้เพื่อนสกปรกไปด้วย จึงเดินเข้าไปหา

คำสั่ง: พยายามแกล้งเพื่อนให้เพื่อนสกปรกด้วย

7. เรื่องขอสัมภาษณ์

สถานที่: บ้านของคุณ

- สูท = suit

- สัมภาษณ์งาน = job

สถานการณ์: เพื่อนของคุณกำลังจะไปสัมภาษณ์งาน จึงมาสัมภาษณ์ที่คุณมี

interview

คำสั่ง: บอกเพื่อนว่าคุณยินดีที่จะให้เพื่อนสัมภาษณ์

8. เรื่องสอนขับรถ

สถานที่: ลานจอดรถ

สถานการณ์: คุณกำลังหัดขับรถ และยังจอดรถในที่แคบไม่ได้

จึงขอให้เพื่อนช่วยสอน แต่คุณไม่เข้าใจคำพูดของเพื่อนเวลาที่เขาสอน

คุณจึงขอให้เขาพูดใหม่อีกหลายครั้ง จนเพื่อนของคุณไม่พอใจ

คำสั่ง: ว่าเพื่อนที่เขาดูและพูดไม่ดีกับคุณ

- แคบ = narrow
- ลานจอดรถ = parking lot
- ว่า = complain, blame

9. เรื่องถามคะแนน

สถานที่: ห้องเรียน

สถานการณ์: คุณกำลังนั่งคุยกับเพื่อน คุณอยากรู้คะแนนวิชาภาษาไทยของเพื่อน จึงถามเพื่อนเรื่องนี้

คำสั่ง: ถามเพื่อนเรื่องคะแนนวิชาภาษาไทยของเพื่อน

- คะแนน = score

10. เรื่องนัดเจอที่ห้าง

สถานที่: ห้างสยามพารากอน ชั้น M

สถานการณ์: คุณจำไม่ได้ว่านัดเจอเพื่อนที่ชั้นไหน คุณจึงเดาว่าชั้น M แต่คุณรอเพื่อนไปได้สักพัก

เพื่อนก็ยังไม่มา คุณเลยจะโทรหาเพื่อน แต่คุณลืมโทรศัพท์มือถือไว้ที่บ้าน คุณรู้สึกผิดและเครียดมาก

คำสั่ง: บ่นกับตัวเองที่ลืมว่านัดเพื่อนที่ชั้นไหน และลืมเอามือถือมาจากบ้าน

- บ่น = complain

11. เรื่องตัวสกปรกเต็มไปด้วยโคลน

สถานที่: สวนสาธารณะ

สถานการณ์: คุณเห็นเพื่อนตัวสกปรกเต็มไปด้วยโคลน

เพื่อนพยายามจะเข้ามาใกล้คุณ และอยากให้คุณสกปรกไปด้วย แต่คุณไม่ยอมให้เสื้อผ้าสกปรก

คำสั่ง: พยายามหนีและห้ามเพื่อนเข้ามาใกล้

- โคลน = mud, ดินที่เปียกและสกปรก

12. เรื่องข่าวแผ่นดินไหวประเทศเนปาล

สถานที่: ห้องเรียน

สถานการณ์: คุณอ่านข่าวเรื่องแผ่นดินไหวที่เนปาล

คำสั่ง: บอกเพื่อนเรื่องข่าวแผ่นดินไหวที่เนปาลที่คุณได้อ่านมา

(คุณมีข้อมูลต่อไปนี้: จำนวนผู้เสียชีวิตเพิ่มเป็น 8,500 คน คนเนปาลยังคงกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และต้องการความช่วยเหลือจากต่างประเทศอีกมาก)

- แผ่นดินไหว = earthquake

13. เรื่องคูหนัง

สถานที่: ที่ทำงาน

สถานการณ์: คุณต้องรีบทำงานให้เสร็จ คุณจึงไม่ได้ไปคูหนังกับเพื่อนเมื่อคืนนี้

เพื่อนเลยว่าคุณและพูดไม่ดีกับคุณ คุณไม่ชอบที่เพื่อนพูดไม่ดีกับคุณ

คุณจึงไม่อยากจะพูดกับเขาอีกต่อไป

คำสั่ง: ว่าเพื่อนที่เขาพูดไม่ดีกับคุณ

- หนัง = movie

- ว่า = complain, blame

14. เรื่องทำขนม

สถานที่: บ้านของคุณ

สถานการณ์: คุณจะลองทำขนมเค้กเป็นครั้งแรก

คุณชวนเพื่อนมาทำขนมเค้กด้วยกันที่บ้าน คุณเคยอ่านหนังสือว่าใช้เวลาอบขนมเค้ก 40 นาที เพื่อนของคุณเตือนว่าต้องใช้เวลาอบขนมเค้ก 1 ชั่วโมง แต่คุณไม่เชื่อจึงใช้เวลาอบเค้กแค่ 40 นาทีทำให้เค้กไม่สุก

คำสั่ง: บอกเพื่อนว่าเพื่อนพูดถูกที่อบขนมเค้กต้องใช้เวลา 1 ชั่วโมง

- อบ = bake

- สุก = รับประทานได้

15. เรื่องไม่ไปตามนัด

สถานที่: ร้านอาหาร

สถานการณ์: คุณนัดกับเพื่อนไว้ที่ร้านอาหาร

แต่พอถึงเวลานัดเพื่อนของคุณไม่มา ผ่านไป 1 ชั่วโมงเพื่อนของคุณก็ยังไม่มา คุณโทรไปหาเพื่อนก็พบว่าไม่มีคนรับโทรศัพท์ คุณรู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจมาก

คำสั่ง: บ่นกับตัวเองที่เพื่อนไม่มาตามนัด และติดต่อเพื่อนไม่ได้

- ข้างถนน = roadside
- บ่น = complain

16. เรื่องขอยืมรองเท้าสเก็ต

สถานที่: บ้านของเพื่อน

สถานการณ์: คุณกำลังจะไปเล่นสเก็ต แต่รองเท้าของคุณเสีย

คุณจึงไปขอยืมรองเท้าสเก็ตของเพื่อนสนิท

คำสั่ง: ขอยืมรองเท้าสเก็ตของเพื่อน และบอกเพื่อนว่าจะเอารองเท้ากลับมาให้เพื่อนเร็วที่สุด

- รองเท้าสเก็ต = ice skate
boots

17. เรื่องแกล้งเพื่อนให้ตีหมาแพใส่เกลือ

สถานที่: ที่ทำงาน

สถานการณ์: คุณชงกาแฟให้เพื่อน แต่คุณอยากแกล้งเพื่อน

จึงใส่เกลือลงในกาแฟ พอชงเสร็จคุณเอามาให้เพื่อนกิน คิดว่าเพื่อนของคุณต้องกินกาแฟใส่เกลือของคุณแน่นอน

คำสั่ง: ชวนให้เพื่อนตีหมาแพที่คุณชงให้

- เกลือ = salt
- แกล้ง = tease, ทำให้ตลกใจ

18. เรื่องไปเที่ยวต่างประเทศ

สถานที่: ร้านอาหาร

สถานการณ์: คุณกับเพื่อนกำลังวางแผนไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกัน แต่ยังไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน

คำสั่ง: พูดคุยกับเพื่อนว่าจะไปเที่ยวที่ประเทศอะไร

- ต่างประเทศ = abroad

ภาคผนวก ข

โปรดแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ 2 สถานการณ์ต่อไปนี้

สถานการณ์ที่ 1 หากคุณทั้งสองต้องติดอยู่บนเกาะร้างที่ไม่มีใครรู้จักเป็นเวลา 1 เดือน คุณสามารถนำสิ่งของติดตัวไปรวมกันได้เพียง 3 ชิ้น จากสิ่งของทั้งหมด 15 ชิ้น ดังนี้

1. เต็นท์(Tent)	9. ไฟฉาย (flashlight)
2. มีด (knife)	10. กล้องส่องทางไกล (binoculars)
3. หมอน (pillow)	11. ปืน (gun)
4. ไฟแช็ก(cigarette lighter)	12. เข็มทิศ (compass)
5. อาหารกระป๋อง(canned food)	13. เสื้อ (shirt)
6. ผ้าห่ม (blanket)	14. แผนที่ (map)
7. น้ำเปล่า (water)	15. บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป (instant noodle)
8. หม้อ (pot)	

คำถาม:

- 1) คุณจะเลือกนำสิ่งของชิ้นใดติดตัวไป และเพราะเหตุใดคุณจึงเลือกสิ่งของทั้ง 3 ชิ้นนี้
- 2) เพราะเหตุใดคุณจึงไม่เลือกสิ่งของอีก 12 ชิ้นที่เหลือ โปรดอธิบายอย่างละเอียด

สถานการณ์ที่ 2 หากคุณทั้งสองต้องจัดปาร์ตี้ต้อนรับปีใหม่ของบริษัท คุณสามารถเลือกอาหารและเครื่องดื่มรวมกันทั้งหมดได้เพียง 5 อย่าง จากอาหารและเครื่องดื่มทั้งหมด 14 อย่าง ดังนี้

1. พิซซ่า (pizza)	8. ซูชิ (Sushi)
2. ไวน์ (wine)	9. ผลไม้ (fruits)
3. บาร์บีคิว (barbeque)	10. น้ำเปล่า (water)
4. ไก่ทอด (fried chicken)	11. โดนัท (Donut)
5. น้ำอัดลม (soft drink/soda pop)	12. เฟรนช์ฟรายด์ (French fries)
6. สลัดไก่ทอด (fried chicken salad)	13. ส้มตำ (Papaya salad)
7. เค้ก (Cake)	14. เบียร์ (Beer)

คำถาม:

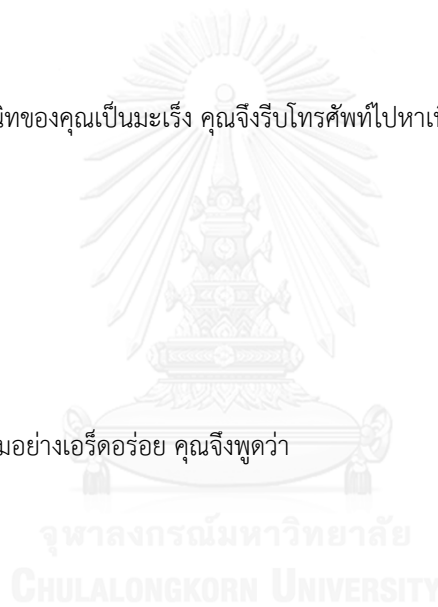
- 1) คุณจะเลือกอาหารและเครื่องดื่มอะไรบ้าง และเพราะเหตุใดคุณจึงเลือกอาหารและเครื่องดื่ม 5 อย่างนั้น
- 2) เพราะเหตุใดคุณจึงไม่เลือกอาหารและเครื่องดื่มที่เหลืออีก 9 อย่าง โปรดอธิบายอย่างละเอียด

ภาคผนวก ค

โปรดเลือกคำตอบ 1 คำตอบในแต่ละข้อที่คุณคิดว่าเหมาะสมกับสถานการณ์มากที่สุด

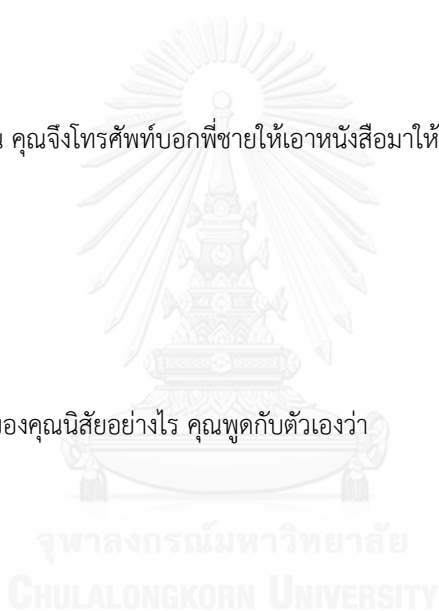
- คุณและเพื่อนสนิทนัดเจอกันเพื่อไปช้อปปิ้ง หลังจากทักทายกันแล้ว คุณจึงชวนว่า
 - ไปกันเชียว
 - ไปกันหรรอก
 - ไปกันมั้ง
 - ไปกันเถอะ
- เพื่อนของคุณชวนคุณไปกินข้าวที่ร้านอาหารเปิดใหม่หน้ามหาวิทยาลัย คุณเคยไปกินมาแล้ว คุณจึงพูดว่า
 - ฉันเคยไปมาแล้ว
 - ฉันเคยไปมาเลย
 - ฉันเคยไปมาเชียว
 - ฉันเคยไปมาหน้อย
- คุณทะเลาะกับเพื่อน น้องสาวของคุณแนะนำให้คุณไปขอโทษเพื่อนก่อน แต่คุณเชื่อว่าคุณไม่ผิด และไม่ควรเป็นคน先去ขอโทษก่อน คุณจึงพูดว่า
 - เขาสิ ต้องมาขอโทษฉันก่อน
 - เขาหน้อย ต้องมาขอโทษฉันก่อน
 - เขาที ต้องมาขอโทษฉันก่อน
 - เขาเลย ต้องมาขอโทษฉันก่อน
- คุณมีนัดกับแฟน แต่คุณมาสาย คุณจึงพูดว่า
 - ขอโทษนะที่มาช้า
 - ขอโทษมั้งที่มาช้า
 - ขอโทษหรรอกที่มาช้า
 - ขอโทษละที่มาช้า
- เพื่อนของคุณอยากมาหาคุณที่บ้าน จึงโทรมาถามว่าจะมาหาคุณตอนนี้ได้หรือไม่ คุณว่างตอนนี้พอดี จึงบอกเพื่อนว่า
 - มาได้ที
 - มาได้มั้ง
 - มาได้เลย
 - มาได้หน้อย

6. คุณเห็นน้องสาวของคุณกำลังร้องไห้อย่างหนัก คุณอยากให้น้องสาวหยุดร้องไห้ จึงพูดว่า
- หยุดร้องไห้
 - หยุดร้องไห้ด้วย
 - หยุดร้องไห้แล้ว
 - หยุดร้องไห้เถอะ
7. คุณกำลังทานอาหารเข้ากับพ่อแม่ แต่น้องสาวของคุณตื่นสายจึงเพิ่งจะมาที่โต๊ะอาหาร คุณอยากให้น้องสาวตักข้าวมาทานด้วยกัน คุณจึงพูดว่า
- ไปตักข้าวมาหรงอก
 - ไปตักข้าวมามั่ง
 - ไปตักข้าวมาแล้ว
 - ไปตักข้าวมาสิ
8. คุณเพิ่งจะรู้ว่าเพื่อนสนิทของคุณเป็นมะเร็ง คุณจึงรีบโทรศัพท์ไปหาเพื่อน และอยากบอกเพื่อนว่าคุณเป็นห่วงเขามาก คุณจึงพูดว่า
- ฉันเป็นห่วงเธอนะ
 - ฉันเป็นห่วงเธอจัง
 - ฉันเป็นห่วงเธอหน่อย
 - ฉันเป็นห่วงเธอที
9. เพื่อนของคุณกำลังกินไอติมอย่างเอร็ดอร่อย คุณจึงพูดว่า
- แหม กินไอติมอร่อยเชียว
 - แหม กินไอติมอร่อยด้วย
 - แหม กินไอติมอร่อยที
 - แหม กินไอติมอร่อยเถอะ
10. คุณกำลังเดินอยู่ในซอยคนเดียวกกลางดึก คุณพบว่ามีคนแปลกหน้าเดินตามคุณมาตืดๆ และขยับมาใกล้ๆ คุณจึงตะโกนออกไปว่า
- อย่าเข้ามาด้วย
 - อย่าเข้ามามั่ง
 - อย่าเข้ามานะ
 - อย่าเข้ามาหรงอก

11. น้องสาวของคุณแต่งตัวเป็นผีมาหลอกคุณ แต่คุณรู้ทันเลยพูดว่า
- ก. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นแล้ว
 - ข. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นสิ
 - ค. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นหรือ
 - ง. นึกว่าฉันจะหลงกลนั้นด้วย
12. เพื่อนของคุณพูดว่าคุณเป็นคนไม่ฉลาด และสกปรก คุณโกรธมาก จึงพูดว่า
- ก. ว่าไงเชียว อยากตายหรือถึงพูดแบบนี้
 - ข. ว่าไงเถอะ อยากตายหรือถึงพูดแบบนี้
 - ค. ว่าไงนะ อยากตายหรือถึงพูดแบบนี้
 - ง. ว่าไงด้วย อยากตายหรือถึงพูดแบบนี้
13. คุณโกรธเพื่อนของคุณมากและไม่อยากเห็นหน้าเขาอีกต่อไป คุณจึงพูดว่า
- ก. ไปไกลๆ แล้ว
 - ข. ไปไกลๆ เลย
 - ค. ไปไกลๆ มั่ง
 - ง. ไปไกลๆ หรือ
14. คุณอยากเล่าให้เพื่อนฟังว่าน้องสาวของคุณเป็นคนซี้เกียจมาก คุณจะพูดว่า
- ก. น้องสาวของฉันหนอย เป็นคนซี้เกียจมาก
 - ข. น้องสาวของฉันแล้ว เป็นคนซี้เกียจมาก
 - ค. น้องสาวของฉันนะ เป็นคนซี้เกียจมาก
 - ง. น้องสาวของฉันที เป็นคนซี้เกียจมาก
15. เพื่อนของคุณถามคุณว่าคุณกินอาหารเข้ามาหรือยัง คุณจึงตอบไปว่า
- ก. ฉันกินมาที
 - ข. ฉันกินมาละ
 - ค. ฉันกินมาเถอะ
 - ง. ฉันกินมาเชียว
16. แฟนของคุณเป็นห่วงคุณมาก เพราะคุณต้องขับรถไปทำงานที่จังหวัดระยองคนเดียว คุณจึงบอกกับแฟนเพื่อไม่ให้เขาเป็นห่วงว่า
- ก. เตียวไปถึงระยองจะโทรหาแล้ว
 - ข. เตียวไปถึงระยองจะโทรหามั่ง
 - ค. เตียวไปถึงระยองจะโทรหานะ
 - ง. เตียวไปถึงระยองจะโทรหาที

17. เพื่อนของคุณให้คุณช่วยเลือกเสื้อผ้าที่จะใส่ไปงานเลี้ยง คุณคิดว่าตัวที่เขากำลังลองใส่นั้นเหมาะกับเขา คุณจึงพูดว่า
- ก. ดูดีมั่ง
 - ข. ดูดีหน่อย
 - ค. ดูดีเถอะ
 - ง. ดูดีแล้ว
18. เพื่อนของคุณถามเรื่องคะแนนของคุณ แต่คุณไม่อยากตอบคำถาม และไม่อยากจะคุยเรื่องนี้ คุณจึงพูดว่า
- ก. ไม่รู้หน่อย ยังไม่ได้ดู
 - ข. ไม่รู้ที ยังไม่ได้ดู
 - ค. ไม่รู้สิ ยังไม่ได้ดู
 - ง. ไม่รู้เชียว ยังไม่ได้ดู
19. คุณลืมเอาหนังสือมาเรียน คุณจึงโทรศัพท์บอกพี่ชายให้เอาหนังสือมาให้ คุณพูดว่า
- ก. เอาหนังสือมาให้มั่ง
 - ข. เอาหนังสือมาให้เชียว
 - ค. เอาหนังสือมาให้หรรอก
 - ง. เอาหนังสือมาให้ที
20. คุณไม่แน่ใจว่าเพื่อนใหม่ของคุณนิสัยอย่างไร คุณพูดกับตัวเองว่า
- ก. เขาเป็นคนยังไงหน่อย
 - ข. เขาเป็นคนยังไงเลย
 - ค. เขาเป็นคนยังไงมั่ง
 - ง. เขาเป็นคนยังไงนะ
21. คุณอยากให้น้องชายหยิบดินสอที่วางอยู่บนโต๊ะให้ คุณจึงพูดว่า
- ก. หยิบดินสอบนโต๊ะให้หน่อย
 - ข. หยิบดินสอบนโต๊ะให้เถอะ
 - ค. หยิบดินสอบนโต๊ะให้มั่ง
 - ง. หยิบดินสอบนโต๊ะให้หรรอก

22. เพื่อนของคุณบอกว่าเมืองหลวงของลาวคือหลวงพระบาง แต่คุณรู้ว่าเมืองหลวงของลาวคือเวียงจันทน์ คุณจึงบอกเพื่อนอย่างสุภาพว่า
- ก. ฉันทว่าไม่ใช่ชนะ
 - ข. ฉันทว่าไม่ใช่ด้วย
 - ค. ฉันทว่าไม่ใช่หน่วย
 - ง. ฉันทว่าไม่ใช่ที่
23. เพื่อนของคุณคิดว่าคุณจำน้องสาวของเขาไม่ได้ แต่คุณมั่นใจว่าคุณจำได้ คุณเลยพูดว่า
- ก. จำได้สิ
 - ข. จำได้หน่อย
 - ค. จำได้ที่
 - ง. จำได้ด้วย
24. วิชาญมีลูกทั้งหมด 2 คน ลูกชายชื่อ วิทิต และลูกสาวชื่อ วิภาวี ลูกสาวของวิชาญชื่อว่าอะไร
- ก. มารศรี
 - ข. นุชนาถ
 - ค. วันเพ็ญ
 - ง. วิภาวี
25. น้องสาวของคุณอยากเอาเงินไปร่วมลงทุนทำร้านอาหารกับเพื่อนสนิท คุณกลัวว่าน้องสาวกับเพื่อนสนิทจะมีปัญหากันในอนาคต คุณจึงเตือนว่า
- ก. เรื่องเงินเรื่องทองไม่เข้าใครออกใครหน่อย
 - ข. เรื่องเงินเรื่องทองไม่เข้าใครออกใครที่
 - ค. เรื่องเงินเรื่องทองไม่เข้าใครออกใครแล้ว
 - ง. เรื่องเงินเรื่องทองไม่เข้าใครออกใครนะ
26. คุณนัดกับเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันมานานที่ร้านอาหาร แต่รถติด ทำให้คุณไปถึงร้านอาหารช้า คุณจึงพูดว่า
- ก. ขอโทษเถอะ ที่มาช้า
 - ข. ขอโทษหน่อย ที่มาช้า
 - ค. ขอโทษมั้ง ที่มาช้า
 - ง. ขอโทษที่ ที่มาช้า

27. คุณและเพื่อนสนิทไปเลือกซื้อเสื้อผ้าด้วยกัน คุณเห็นเสื้อที่คิดว่าเหมาะกับเพื่อนมาก เลยอยากให้เพื่อนได้ลองใส่ คุณจึงแนะนำว่า

- ก. เสื้อตัวนี้เหมาะกับเธอมากนะ
- ข. เสื้อตัวนี้เหมาะกับเธอมากเออะ
- ค. เสื้อตัวนี้เหมาะกับเธอมากที
- ง. เสื้อตัวนี้เหมาะกับเธอมากหรรอก

28. คุณเดินเข้ามาในห้องเรียนแล้วรู้สึกร้อนมาก เลยอยากให้เพื่อนที่นั่งอยู่ใกล้พัดลมเปิดพัดลมให้ คุณจึงพูดว่า

- ก. เปิดพัดลมให้หรรอก
- ข. เปิดพัดลมให้เซียว
- ค. เปิดพัดลมให้หน้อย
- ง. เปิดพัดลมให้มั้ง

29. พี่ชายของคุณเป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัย เขาเคยบอกว่าเขาต้องไปแข่งกีฬาเร็วๆ นี้ คุณลืมนึกว่าพี่ชายบอกว่าจะไปแข่งกีฬาเมื่อไร คุณจึงถามเขาอีกครั้งว่า

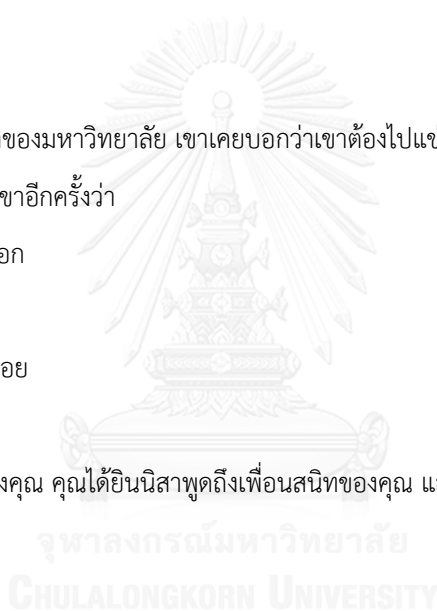
- ก. พี่ต้องไปแข่งกีฬาเมื่อไรหรรอก
- ข. พี่ต้องไปแข่งกีฬาเมื่อไรนะ
- ค. พี่ต้องไปแข่งกีฬาเมื่อไรหน้อย
- ง. พี่ต้องไปแข่งกีฬาเมื่อไรที

30. นิสาน่าไม่ชอบเพื่อนสนิทของคุณ คุณได้ยินนิสาพูดถึงเพื่อนสนิทของคุณ และคุณไม่เชื่อที่นิสาพูด คุณจึงพูดว่า

- ก. ฉันทันไม่เชื่อเธอหน้อย
- ข. ฉันทันไม่เชื่อเธอหรรอก
- ค. ฉันทันไม่เชื่อเธอที
- ง. ฉันทันไม่เชื่อเธอเออะ

31. น้องชายของคุณว่าน่าไม่เป้น คุณจึงเสนอความช่วยเหลือที่จะสอนเขาว่าน่า คุณจะพูดว่า

- ก. พี่สอนให้ได้หน้อย
- ข. พี่สอนให้ได้นะ
- ค. พี่สอนให้ได้ที
- ง. พี่สอนให้ได้หรรอก

32. พี่ชายของคุณให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์กับงานของคุณ คุณจึงได้ความคิดใหม่ เลยพูดว่า

- ก. จริงละ พี่พูดถูก
- ข. จริงเออะ พี่พูดถูก
- ค. จริงด้วย พี่พูดถูก
- ง. จริงห rokok พี่พูดถูก

33. คุณอยากให้เพื่อนเห็นด้วยกับคุณว่าน้ำหอมที่คุณถืออยู่มีกลิ่นหอม คุณจึงพูดว่า

- ก. น้ำหอมกลิ่นนี้หอมนะ
- ข. น้ำหอมกลิ่นนี้หอมห rokok
- ค. น้ำหอมกลิ่นนี้หอมที
- ง. น้ำหอมกลิ่นนี้หอมเออะ

34. น้องสาวของคุณถามว่ากระเป๋าใบสีน้ำตาลที่เธอถืออยู่เป็นของแม่ใช่ไหม คุณไม่แน่ใจแต่คิดว่าน่าจะเป็นของแม่
คุณจึงตอบว่า

- ก. ของแม่มั้ง
- ข. ของแม่ที
- ค. ของแม่ด้วย
- ง. ของแม่หน่อย

35. คุณอยากชวนเพื่อนมางานวันเกิดของคุณ คุณจึงพูดว่า

- ก. มางานวันเกิดฉันมั้ง
- ข. มางานวันเกิดฉันนะ
- ค. มางานวันเกิดฉันห rokok
- ง. มางานวันเกิดฉันแล้ว

36. เพื่อนของคุณทะเลาะกับแฟนของเขา จึงขอให้คุณช่วย ถ้าเขาคืนดีกับแฟนเขาจะเลี้ยงข้าวคุณ แต่คุณไม่เชื่อว่า
เขาจะเลี้ยงข้าว คุณเลยพูดว่า

- ก. ขอให้จริงเชียว
- ข. ขอให้จริงเออะ
- ค. ขอให้จริงเลย
- ง. ขอให้จริงแล้ว

37. คุณพูดถึงเพื่อนที่ชื่อว่า จิม ให้เพื่อนอีกคนฟังว่า

- ก. จิมละ เป็นคนเห็นแก่ตัวมาก
- ข. จิมนะ เป็นคนเห็นแก่ตัวมาก
- ค. จิมหน่อย เป็นคนเห็นแก่ตัวมาก
- ง. จิมเลย เป็นคนเห็นแก่ตัวมาก

38. น้องสาวของคุณกำลังอ่านข่าวออนไลน์เรื่องราคาน้ำมันจะลดลงภายในอาทิตย์นี้ คุณรู้ว่าข่าวนี้ไม่เป็นความจริง จึงพูดว่า

- ก. ไม่จริงแล้ว
- ข. ไม่จริงด้วย
- ค. ไม่จริงหรอก
- ง. ไม่จริงหน่อย

39. คุณกับแฟนกำลังยืนดูพระอาทิตย์ตก คุณเห็นว่าพระอาทิตย์เวลานี้สวยมาก คุณอยากให้แฟนเห็นด้วย จึงพูดว่า

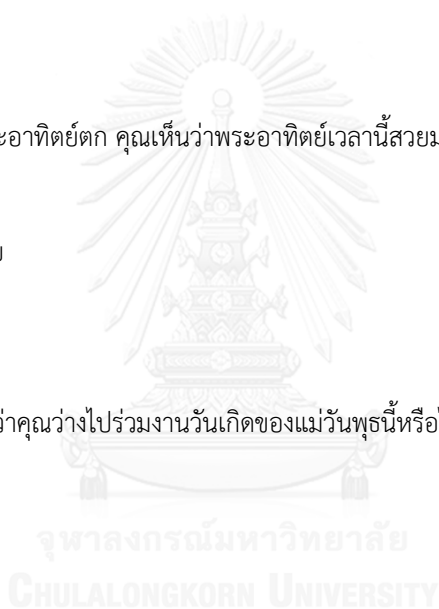
- ก. พระอาทิตย์ตกนี้สวยเถอะ
- ข. พระอาทิตย์ตกนี้สวยหน่อย
- ค. พระอาทิตย์ตกนี้สวยนะ
- ง. พระอาทิตย์ตกนี้สวยที่

40. พี่สาวของคุณโทรมาถามว่าคุณว่างไปร่วมงานวันเกิดของแม่วันพุธนี้หรือไม่ คุณยังไม่แน่ใจว่าว่างหรือไม่ แต่คิดว่าน่าจะว่าง จึงตอบพี่สาวไปว่า

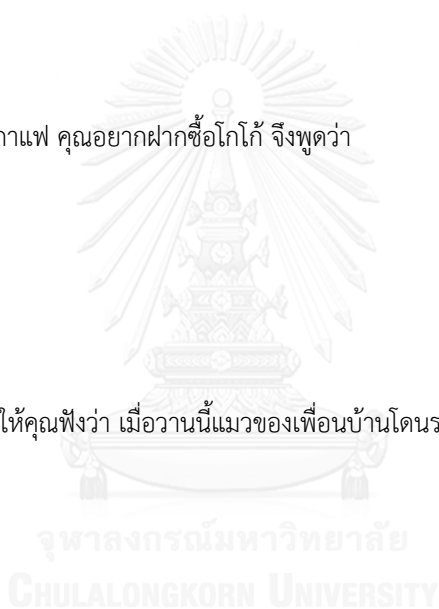
- ก. น่าจะว่างหรอก
- ข. น่าจะว่างมั้ง
- ค. น่าจะว่างหน่อย
- ง. น่าจะว่างเถอะ

41. เพื่อนสนิทของคุณซื้อขนมที่คุณชอบมาให้ คุณจึงพูดว่า

- ก. ชอบใจมากด้วย
- ข. ชอบใจมากที่
- ค. ชอบใจมากนะ
- ง. ชอบใจมากมั้ง

42. คุณอยากให้น้องชายหยิบหนังสือให้คุณจึงพูดว่า
- ก. หยิบหนังสือให้เขียว
 - ข. หยิบหนังสือให้มั่ง
 - ค. หยิบหนังสือให้ที
 - ง. หยิบหนังสือให้ห rokok
43. เพื่อนของคุณรู้สึกเวียนหัวเพราะพักผ่อนไม่เพียงพอ จึงขอลกลับบ้านก่อนเวลา คุณเป็นห่วงเพื่อนมาก คุณจึงพูดว่า
- ก. พักผ่อนเยอะๆ มั่ง
 - ข. พักผ่อนเยอะๆ ที
 - ค. พักผ่อนเยอะๆ แล้ว
 - ง. พักผ่อนเยอะๆ นะ
44. เพื่อนของคุณกำลังไปซื้อกาแฟ คุณอยากฝากซื้อโกโก้ จึงพูดว่า
- ก. ฝากซื้อโกโก้ห rokok
 - ข. ฝากซื้อโกโก้หน้อย
 - ค. ฝากซื้อโกโก้เถอะ
 - ง. ฝากซื้อโกโก้ละ
45. น้องชายของคุณกำลังเล่าให้คุณฟังว่า เมื่อวานนี้แมวของเพื่อนบ้านโดนรถชนตาย แต่คุณเพิ่งเจอแมวตัวนี้เมื่อเช้า คุณจึงพูดค้านว่า
- ก. แมวตัวนั้นยังไม่ตายแล้ว
 - ข. แมวตัวนั้นยังไม่ตายที
 - ค. แมวตัวนั้นยังไม่ตายนะ
 - ง. แมวตัวนั้นยังไม่ตายเขียว
46. เพื่อนของคุณซื้อขนมเค้กร้านอร่อยมา คุณอยากกินเค้กที่เพื่อนซื้อมา จึงพูดว่า
- ก. ขอกินมั่ง
 - ข. ขอกินด้วย
 - ค. ขอกินเขียว
 - ง. ขอกินห rokok

47. เพื่อนสนิทของคุณทะเลาะกับแฟน คุณยินดีที่จะให้คำปรึกษากับเพื่อน คุณจึงพูดว่า

- ก. มีอะไรก็ปรึกษาเราได้ที่
- ข. มีอะไรก็ปรึกษาเราได้นะ
- ค. มีอะไรก็ปรึกษาเราได้หรอก
- ง. มีอะไรก็ปรึกษาเราได้น้อย

48. ฟางเป็นลูกสาวคนเดียวของศักดิ์ชัย แม่ของฟางเสียชีวิตไปตั้งแต่ฟางยังเด็ก พ่อของฟางมีชื่อว่าอะไร

- ก. วิกรม
- ข. ศักดิ์ชัย
- ค. สมมาตร
- ง. ทรงชัย

49. พี่ชายของคุณถามคุณเรื่องการดูตอนที่คุณชอบดูตอนเด็กๆ แต่คุณจำไม่ค่อยได้และไม่ค่อยอยากจะคุยเรื่องนี้ คุณเลยพูดว่า

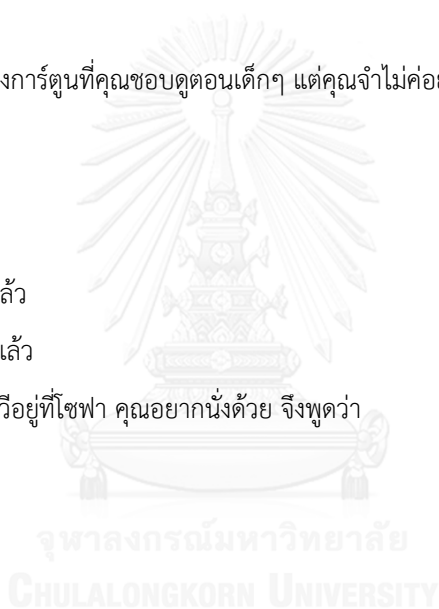
- ก. ไม่รู้ที่ ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว
- ข. ไม่รู้สิ ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว
- ค. ไม่รู้เออะ ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว
- ง. ไม่รู้หน่อย ฉันจำไม่ค่อยได้แล้ว

50. พี่ชายของคุณกำลังนั่งดูทีวีอยู่ที่โซฟา คุณอยากนั่งด้วย จึงพูดว่า

- ก. ขยับไปเออะ
- ข. ขยับไปมั้ง
- ค. ขยับไปหน่อย
- ง. ขยับไปหรอก

51. วันนี้เป็นวันเกิดของน้องสาว แต่คุณลืมซื้อเค้กมาให้ คุณจึงบ่นกับตัวเองว่า

- ก. ลืมไปได้ไงนะ
- ข. ลืมไปได้ไงด้วย
- ค. ลืมไปได้ไงที่
- ง. ลืมไปได้ไงมั้ง

52. คุณเป็นอาจารย์วิชาภาษาไทย คุณกำลังประกาศเรื่องการไปเที่ยวต่างจังหวัดให้นักเรียนทราบ คุณไม่อยากให้นักเรียนมาสาย คุณจึงเตือนว่า

- ก. อย่ามาสายหน่อย
- ข. อย่ามาสายเออะ
- ค. อย่ามาสายมั้ง
- ง. อย่ามาสายเชียวนะ

53. คุณกำลังเดินไปสวนสาธารณะกับเพื่อน เพื่อนของคุณเดินไปเล่นโทรศัพท์ไปตลอดเวลา จนเกือบจะทำให้เขาโดนรถชน คุณจึงพูดว่า

- ก. อย่าเล่นมือถือเวลาเดินสิ
- ข. อย่าเล่นมือถือเวลาเดินหะ
- ค. อย่าเล่นมือถือเวลาเดินที
- ง. อย่าเล่นมือถือเวลาเดินมั้ง

54. คุณตั้งใจทำอาหารเองเป็นครั้งแรก และคุณอยากจะบอกแฟนของคุณว่าเขาได้กินอาหารที่คุณทำเป็นคนแรก คุณจึงกล่าวว่า

- ก. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันที
- ข. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันหน่อย
- ค. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันมั้ง
- ง. คุณเป็นคนแรกที่ได้กินอาหารฝีมือของฉันนะ

55. คุณกำลังรอรถเมล์ไปวัดพระแก้วกับเพื่อนของคุณ เพื่อนถามคุณว่า “เราจะขึ้นรถเมล์สาย 59 ไซ้ไหม” คุณไม่เคยขึ้นรถเมล์ไปวัดพระแก้วมาก่อนแต่ก็คิดว่าน่าจะเป็นรถเมล์สาย 59 จึงพูดว่า

- ก. สาย 59 ที
- ข. สาย 59 หน่อย
- ค. สาย 59 มั้ง
- ง. สาย 59 เชียว

56. เพื่อนของคุณคิดว่าจังหวัดระยองอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ แต่คุณรู้ว่าจังหวัดระยองอยู่ไกลจึงพูดว่า

- ก. ไกลที ต้องนั่งรถตั้งหลายชั่วโมง
- ข. ไกลสิ ต้องนั่งรถตั้งหลายชั่วโมง
- ค. ไกลด้วย ต้องนั่งรถตั้งหลายชั่วโมง
- ง. ไกลแล้ว ต้องนั่งรถตั้งหลายชั่วโมง

57. คุณไปทานอาหารเย็นที่บ้านเพื่อน ตอนจะกลับคุณบอกกับเจ้าของบ้านว่า

- ก. ฉันกลับหน่อย ขอขอบคุณมาก
- ข. ฉันกลับด้วย ขอขอบคุณมาก
- ค. ฉันกลับที ขอขอบคุณมาก
- ง. ฉันกลับละ ขอขอบคุณมาก

58. เพื่อนที่ทำงานของคุณพูดถึงเรื่องที่ไม่ดีของเจ้านายไม่ยอมหยุดในเวลาทำงาน คุณจึงเตือนว่า

- ก. นี่ ใครได้ยินเข้าจะเอาไปบอกเจ้านายแล้ว
- ข. นี่ ใครได้ยินเข้าจะเอาไปบอกเจ้านายนะ
- ค. นี่ ใครได้ยินเข้าจะเอาไปบอกเจ้านายหน่อย
- ง. นี่ ใครได้ยินเข้าจะเอาไปบอกเจ้านายละ

59. คุณรู้ว่าเพื่อนชอบกินเค้กมาก คุณจึงชวนเพื่อนให้มากินเค้กที่คุณซื้อ แต่เพื่อนของคุณรู้สึกเกรงใจ คุณจึงพูดว่า

- ก. กินมั้ง ไม่ต้องเกรงใจ
- ข. กินด้วย ไม่ต้องเกรงใจ
- ค. กินเลย ไม่ต้องเกรงใจ
- ง. กินที ไม่ต้องเกรงใจ

60. พ่อของคุณเล่าว่าเพื่อนบ้านโดนตำรวจจับเพราะเขาฆ่าคนตาย คุณตกใจมาก จึงพูดว่า

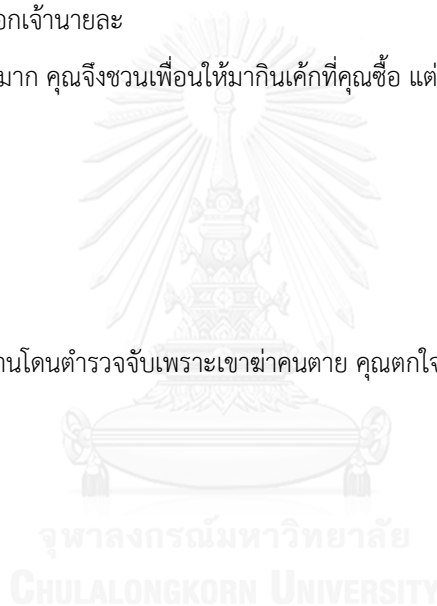
- ก. อะไรนะ จริงเหรอ
- ข. อะไรหน่อย จริงเหรอ
- ค. อะไรแล้ว จริงเหรอ
- ง. อะไรที จริงเหรอ

61. เพื่อนสนิทของคุณ 2 คนกำลังคุยกันว่าจะไปดูหนังเย็นนี้ คุณเดินผ่านมาได้ยินพอดี และอยากไปดูหนังกับเพื่อน จึงพูดว่า

- ก. ฉันไปเสีย
- ข. ฉันไปเถอะ
- ค. ฉันไปที่
- ง. ฉันไปด้วย

62. คุณกำลังจะเข้าห้องน้ำแต่โดนน้องชายแซงคิว คุณรู้สึกโกรธมากเพราะคุณต้องรีบไปทำงาน คุณจึงพูดว่า

- ก. ออกมาเดี๋ยวนี้นะ
- ข. ออกมาเดี๋ยวนี้แล้ว
- ค. ออกมาเดี๋ยวนี้มั้ง
- ง. ออกมาเดี๋ยวนี้หรือ

63. พี่ชายของคุณบอกคุณว่าเขาเห็นเพื่อนสนิทของคุณหอมแก้มแฟนของคุณ คุณไม่เชื่อสิ่งที่เขาพูด คุณจึงพูดว่า

ก. เป็นไปไม่ได้หรอก

ข. เป็นไปไม่ได้ด้วย

ค. เป็นไปไม่ได้หน่อย

ง. เป็นไปไม่ได้ที

64. คุณนัดกับเพื่อนสนิทว่าจะไปเที่ยวสวนสัตว์ด้วยกันในวันพรุ่งนี้ ก่อนแยกย้ายกลับบ้าน คุณจึงพูดว่า

ก. แล้วเจอกันพรุ่งนี้เชียว

ข. แล้วเจอกันพรุ่งนี้ที

ค. แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ

ง. แล้วเจอกันพรุ่งนี้หรือก

65. เพื่อนของคุณถามคุณว่าคุณไปร้านอาหารที่เพื่อนแนะนำว่าอร่อยหรือยัง คุณจึงตอบไปว่า

ก. ฉันทไปมาละ

ข. ฉันทไปมาหน่อย

ค. ฉันทไปมาเถอะ

ง. ฉันทไปมาเชียว

66. น้องสาวของคุณอ้วนขึ้น ทำให้ชุดที่ใส่เป็นประจำคับ คุณจึงแนะนำว่า

ก. พี่ว่าเธอควรจะลดน้ำหนักเชียว

ข. พี่ว่าเธอควรจะลดน้ำหนักที

ค. พี่ว่าเธอควรจะลดน้ำหนักนะ

ง. พี่ว่าเธอควรจะลดน้ำหนักหรือ

67. เพื่อนของคุณแกล้งบอกคุณว่าพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของเขา แต่คุณจำได้ว่าพรุ่งนี้ไม่ใช่วันเกิดของเพื่อน คุณจึงพูดว่า

ก. ไม่ใช่วันเกิดเธอนี้ นึกว่าฉันทไม่รู้ฉันทน้อย

ข. ไม่ใช่วันเกิดเธอนี้ นึกว่าฉันทไม่รู้ฉันทด้วย

ค. ไม่ใช่วันเกิดเธอนี้ นึกว่าฉันทไม่รู้ฉันทสิ

ง. ไม่ใช่วันเกิดเธอนี้ นึกว่าฉันทไม่รู้ฉันทที่

68. น้องสาวของคุณชอบโกหกคุณ คุณไม่อยากจะเชื่อคำพูดของน้องสาวอีก คุณจึงพูดว่า

ก. ฉันทไม่เชื่อเธอแล้ว

ข. ฉันทไม่เชื่อเธอหน่อย

ค. ฉันทไม่เชื่อเธอม่่ง

ง. ฉันทไม่เชื่อเธอเถอะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
JUTHALANGKORN UNIVERSITY

69. คุณให้ของขวัญกับเพื่อนสนิทของคุณ แต่เขาเข้าใจผิดว่าเพื่อนอีกคนเป็นคนซื้อให้ คุณเลยพูดว่า
- ก. ฉันทิ เป็นคนซื้อของขวัญให้
 - ข. ฉันทิเยว เป็นคนซื้อของขวัญให้
 - ค. ฉันทิน้อย เป็นคนซื้อของขวัญให้
 - ง. ฉันทิสิ เป็นคนซื้อของขวัญให้
70. เพื่อนของคุณบอกว่าจะออกไปสยามสแควร์ แต่คุณไม่ได้ยิน คุณจึงถามอีกครั้งว่า
- ก. จะไปไหนด้วย
 - ข. จะไปไหนหรือ
 - ค. จะไปไหนแล้ว
 - ง. จะไปไหนนะ
71. มินตราชอบทำขนม โดยเฉพาะขนมเค้ก และตั้งใจว่าจะเปิดร้านขายขนมเค้กเร็วๆ นี้ มินตราจะขายขนมอะไร
- ก. ขนมเบี้อง
 - ข. ขนมตาล
 - ค. ขนมเค้ก
 - ง. ขนมชั้น

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ 😊

ภาคผนวก ง

แบบสอบถาม

ประสบการณ์การใช้ภาษาไทย

แบบสอบถามฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในงานวิจัยระดับดุษฎีบัณฑิต ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลทั้งหมดจะไม่ถูกเปิดเผยและใช้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเท่านั้น

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มี 2 ส่วน

- 1) ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาไทยและปริมาณการใช้ภาษาที่บ้าน ในโรงเรียนจากอดีตจนถึงปัจจุบัน
- 2) ปริมาณการใช้ภาษาไทยในการเรียนทุกประเภททั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ส่วนที่ 1 กรุณาเขียนคำตอบ หรือทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่าน

1. ชื่อ _____ นามสกุล _____

2. อาชีพปัจจุบัน _____ อายุ _____

3. หมายเลขโทรศัพท์ _____ อีเมลล์ _____

4. ท่านมาจากประเทศ _____

และมาประเทศไทยเพื่อ _____

5. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย _____ ปี _____ เดือน

6. ท่านเคยเดินทางมาประเทศไทยกี่ครั้ง

1 ครั้ง

2-4 ครั้ง

5 ครั้งขึ้นไป

7. ภาษาที่ท่านใช้พูดในชีวิตประจำวัน คือ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

ภาษาไทย

ภาษาญี่ปุ่น

ภาษาอังกฤษ

ภาษาอื่นๆ (โปรดระบุ) _____

8. ท่านใช้ภาษาใดพูดกับคนในครอบครัว หรือเพื่อน เช่น ใช้ภาษาอังกฤษพูดกับพ่อ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

ภาษาไทย ใช้พูดกับ _____

ภาษาญี่ปุ่น ใช้พูดกับ _____

ภาษาอังกฤษ ใช้พูดกับ _____

ภาษาอื่นๆ (โปรดระบุ) _____ ใช้พูดกับ _____

9. ท่านใช้ภาษาใดในการเขียนจดหมาย อีเมล หรือข้อความกับเพื่อน (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

ภาษาไทย ใช้เขียนกับ _____

ภาษาญี่ปุ่น ใช้เขียนกับ _____

ภาษาอังกฤษ ใช้เขียนกับ _____

ภาษาอื่นๆ (โปรดระบุ) _____ ใช้เขียนกับ _____

10. ภาษาที่ท่านใช้สื่อสารบ่อยที่สุด (เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย) คือ

10.1 ด้านการฟังพูด ได้แก่ ภาษา

1) _____ 2) _____ 3) _____

10.2 ด้านการอ่านเขียน ได้แก่ ภาษา

1) _____ 2) _____ 3) _____

11. ท่านเริ่มเรียนภาษาไทยตั้งแต่อายุ _____ ปี เป็นระยะเวลา _____ ปี (ด้วยตนเองและในชั้นเรียน)

12. ท่านเรียนภาษาไทยในชั้นเรียนเป็นระยะเวลาเท่าใดแล้ว

ทักษะ	0-50 ชั่วโมง	50-150 ชั่วโมง	150-250 ชั่วโมง	250-350 ชั่วโมง	350 ชั่วโมงขึ้นไป
ฟัง-พูด					
อ่าน-เขียน					

13. โดยเฉลี่ยแล้ว ภายในระยะเวลา 1 ชั่วโมง อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยใช้ภาษาไทยพูดกับท่านในชั้นเรียน มากน้อยเพียงใด

- ไม่ใช้เลย
- ใช้น้อย ส่วนใหญ่ใช้ภาษา _____
- ใช้ปานกลาง ใช้ภาษาไทยสลับกับภาษา _____
- ใช้มาก เมื่อถึงเวลาจำเป็นจะใช้ภาษา _____ แทน
- ใช้ตลอดเวลา

14. โดยเฉลี่ยแล้ว ภายใน 1 วัน เพื่อนและบุคคลรอบข้างของท่านใช้ภาษาไทยพูดกับท่าน มากน้อยเพียงใด

- ไม่ใช้เลย
- ใช้น้อย ส่วนใหญ่ใช้ภาษา _____
- ใช้ปานกลาง ใช้ภาษาไทยสลับกับภาษา _____
- ใช้มาก เมื่อถึงเวลาจำเป็นจะใช้ภาษา _____ แทน
- ใช้ตลอดเวลา

15. ท่านเคยศึกษาภาษาไทยด้วยตนเองหรือไม่

- เคย (ตอบข้อ 16) ไม่เคย (ข้ามไปในส่วนที่ 2)

16. ท่านศึกษาภาษาไทยด้วยตนเองในทักษะ

- ฟัง พูด อ่าน เขียน

ส่วนที่ 2 กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่านตามระดับความถี่มาก
น้อย

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
1. ท่านเรียนวิชาภาษาไทยจากอาจารย์ชาวไทยบ้างหรือไม่					
2. ท่านเรียนวิชาอื่นๆ เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
3. ท่านใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาฟังเทปหรือซีดีสอนการพูด-ฟังภาษาไทยบ้างหรือไม่					
4. ท่านรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
5. ท่านฝึกฟังเทปหรือซีดีสอนการฟัง-พูดภาษาไทยด้วยตนเองบ้างหรือไม่					
6. ท่านอ่านตำราเรียนซึ่งเขียนด้วยภาษาไทยหรือไม่					
7. ท่านใช้พจนานุกรมที่อธิบายคำศัพท์ภาษาไทยด้วยภาษาไทย (Thai-Thai Dictionary) บ้างหรือไม่					
8. ท่านเขียนเรียงความหรือบันทึกประจำวันเป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
9. ท่านแปลเอกสารจากภาษาของท่านเป็นภาษาไทยโดยใช้การเขียน/พิมพ์บ้างหรือไม่					
10. ท่านย่อความ หรือสรุปความเป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
11. ท่านฟังเพลง หรือร้องเพลงภาษาไทยบ้างหรือไม่					
12. ท่านฟังเพลงภาษาไทยแล้วสามารถถ่ายทอดเนื้อเพลงเป็นภาษาไทยด้วยตนเองบ้างหรือไม่					
13. ท่านร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาไทยหรือไม่ เช่น การโต้วาที (Debate) หรือการตอบปัญหาชิงรางวัล					
14. ท่านดูรายการโทรทัศน์ เช่น ละคร ข้าว สารคดี เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
15. ท่านดูวีดีโอ หรือภาพยนตร์ที่เป็นเสียงภาษาไทยบ้างหรือไม่					
16. ท่านใช้ภาษาไทยเพื่อการสนทนาบ้างหรือไม่					

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
17. ท่านสนทนาออนไลน์ เช่น MSN Skype หรือ LINE เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
18. ท่านอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร หรือ หนังสือพิมพ์ภาษาไทยบ้างหรือไม่					
19. ท่านอ่านนวนิยาย หรือหนังสืออ่านเล่นอื่นๆ ที่เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
20. ท่านอ่านข่าวสารจากเว็บไซต์ที่เป็นภาษาไทย บ้างหรือไม่					
21. ท่านส่งข้อความสั้น (sms) ทางโทรศัพท์โดยใช้ภาษาไทยบ้างหรือไม่					
22. ท่านส่งอีเมลล์ (e-mail) เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
23. ท่านใช้ภาษาไทยในสังคมออนไลน์ประเภท Facebook Instagram หรือ Twitter บ้างหรือไม่					
24. ท่านเล่นเกมออนไลน์ที่เป็นภาษาไทยบ้างหรือไม่					
25. ท่านเล่นเกมเกี่ยวกับภาษาไทย เช่น Crosswords บ้างหรือไม่					

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุมินตรา มาคล้าย เกิดเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2530 ที่จังหวัดสิงห์บุรี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทการสื่อสารมวลชน จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในปีการศึกษา 2552 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตร์ดุขฎฐิบัณฑิต (หลักสูตรต่อเนื่องโท-เอก) ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2553 ได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาเฉพาะค่าเล่าเรียนประเภท 60/40 จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ปีการศึกษา 2554-2556) และได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจาก “ทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช รุ่น 24 (2/2557)

